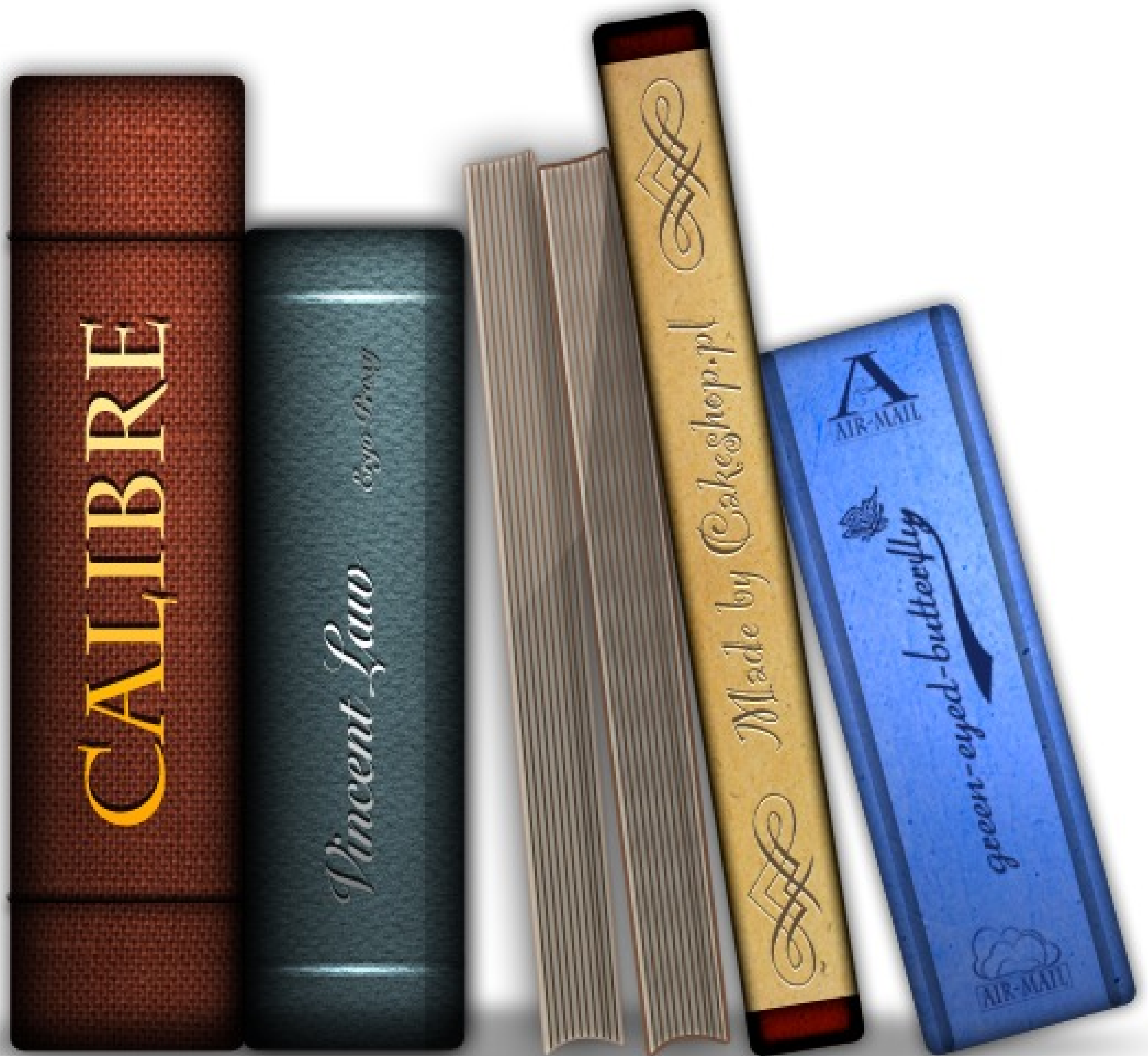
Pacatul original

Unknown

calibre 0.8.44

Lisa Jackson

Păcatul originar

Traducere din limba engleză Ana-Maria Oglindă

LIRA
2014

Prolog

Uneori câştigi, alteori pierzi.

În seara asta, Shelly Bonaventure simţea că ea era perdanta: o fraieră cu F mare, genul ăla de care și-ar bate joc până si copiii.

Descuie usa apartamentului și îsi aruncă poseta pe măsuţa din hol. Brusc, o durere chinuitoare îi străpunse stomacul.

I se tăie respiraţia și se aplecă în faţă, simţind că ardea pe dinăuntru.

Dintr-odată. Din senin.

— Aaaaah! gemu, apoi junghiul se mai potoli și reuşi să se aşeze pe canapea. Ce naiba?

Respiră adânc de câteva ori; încă îi era greaţă, dar durerea îi mai trecuse.

Oare era destul de grav încât să sune la Urgenţe, sau poate trebuia să se ducă singură acolo?

— Nu fi proastă, bombăni în şoaptă.

Persista însă neliniştea aceea, senzaţia că i se întâmpla ceva foarte, foarte grav.

— Revino-ţi, îşi ordonă, descălţându-şi pantofii cu toc.

Ori băuse prea mult, ori mâncase ceva ce nu-i priise, ori îi venea ciclul mai devreme cu câteva zile.

„Ba nu, în nici un caz. Nu cu asemenea dureri."

Închise ochii pentru o secundă și simţi broboane de transpiraţie deasupra buzei.

Trebuia să ia niște Pepto, dacă-i mai rămăsese; dacă nu, avea să se chinuie asa până dimineaţă.

Își sterse transpiraţia cu palma si privi în jur, căutându-și pisica.

— Lana! o strigă, dar nu primi nici un răspuns.

Ciudat. De obicei, când auzea usa deschizându-se, pisica ieșea în grabă din locurile în care stătea ascunsă.

— Lana! Hai, pisicuţo...

Ciuli urechea, însă nu auzi nici un sunet. În fine, poate că tărcata avea chef de joacă și urma să sară dintr-un coridor întunecat și s-o sperie de moarte. Se mai întâmplase asta.

Și totuşi...

Merse încet până la baie, aproape împiedicându-se de covorul pe care îl cumpărase... O, Doamne, chiar trecuseră şapte ani de atunci?

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata! îşi strigă pisica, fredonând cuvintele. A venit mami!

Trosc!

Sunetul venea dinspre terasă.

Speriată, Shelly se întoarse imediat în direcţia aceea.

Se vedea o umbră?

Înaintă cu sufletul la gură şi, privind prin uşa batantă, observă că umbra nu era decât o frunză de palmier care dansa în bătaia vântului, sub felinarul de pe verandă.

— Tâmpito! Nu mai fi paranoică.

Atunci ce naiba fusese sunetul acela...? Pisica? Dar unde era?

Cu nervii încordaţi, Shelly îşi spuse ritos că nu era nimic. O fi fost bătrânul din apartamentul de deasupra, Bob... si nu mai ştia cum. Mereu scăpa câte ceva pe jos.

O cuprinse un nou val de greaţă şi îşi încleştă dinţii până când durerea cedă.

Doamne, ce naiba era cu ea?

Respiră adânc, sprijinindu-se de spătarul canapelei, apoi aruncă o privire prin sufragerie. Chiar locuia în garsoniera asta de aproape un deceniu, privind cum treceau anii pe lângă ea, cum i se adânceau tot mai mult ridurile de pe faţă şi cum rolurile pe care sperase să le obţină îi scăpau printre degete?

Și toate astea de când divorţase de Donovan...

N-avea de gând să rememoreze episodul ăsta vechi de când lumea. Nu în seara asta. O atitudine pozitivă, de asta avea nevoie. Si poate de ceva care să-i calmeze stomacul.

Băuse un pic cam mult la Șopârle, barul numit astfel mai degrabă după clientelă decât după vreo reptilă adevărată, care se afla la mai puţin de două străzi de locuinţa ei. Spunându-şi că urma să împlinească măreaţa vârstă de treizeci si cinci de ani si că asta o copleşea, îşi făcuse de cap.

Fără să exagereze, însă. Nu prea mult...

Cum s-ar fi putut abţine, când tipul pe care îl cunoscuse la bar, aflând că era ziua ei, îi cumpărase câteva pahare de Mai Tai și se arătase foarte interesat? *Foarte* interesat. Era un bărbat frumos și sexy si îi vorbea cu o voce atât de joasă, încât o treceau fiori pe şira spinării. I se părea că-l cunoştea de-o viaţă, iar când îi atinsese mâna, simţise foarte clar niste furnicături. Avea ochi gri, arzători, brăzdaţi de firicele albastru-închis ca miezul nopţii, buzele subţiri ca o lamă de cuţit, iar maxilarul ușor neras nu făcea decât să-i scoată și mai mult în evidenţă virilitatea. Și apoi, zâmbetul acela pieziș si incredibil de sexy... Da, fără îndoială ştia pe de rost rolul băiatului rău. Ea chiar îi mărturisise că avea un zâmbet criminal, iar lui i se păruse amuzant. Îi spusese, râzând înăbuşit, că nu mai fusese descris niciodată în felul ăsta.

Îşi imaginase cum ar fi arătat fără cămaşă, cum ar fi fost să-şi apese buzele fierbinţi şi pătimaşe peste ale ei şi cât de uşor i-ar fi căzut la pat când ar fi luat-o în braţele lui puternice.

„Mda, dar l-ai lăsat în bar, nu? Ca să te întorci aici. Singură."

Bineînţeles că trebuia să plece. În definitiv, nu-l cunoştea pe tip. Părăsirea barului fusese într-adevăr o idee bună, având în vedere că se simţea rău şi că trebuia neapărat să se trezească la ora cinci dimineaţa. Impresarul ei îi făcuse rost de o audiţie pentru un rol într-o nouă dramă ce urma

să fie transmisă în toamnă pe canalul Fox. Castingul urma să aibă loc în dimineaţa următoare, și avea de gând să se prezinte cât mai bine posibil. Mai bine ca niciodată. Pentru că, dacă nu punea mâna pe rolul ăsta, se termina totul - cel puţin până când reusea să se strecoare în *Dansez pentru tine* sau într-un alt reality-show datorită căruia să facă un salt în cariera care, deocamdată, stătea pe loc.

Ah, dacă ar fi putut să scape de starea asta groaznică! Doamne, Dumnezeule, transpira? Nu era bine, nu era bine deloc.

Până la urmă, era posibil ca serialul ăsta de televiziune să fie ultima ei sansă, având în vedere atitudinea Hollywoodului faţă de vârstă.

Ce deprimant!

Shelly Bonaventure trebuia să reuşească, trebuia. Nu se putea întoarce la Podunk, orăşelul ăla din Montana, cu coada între picioare. Nu fusese aleasă regina balului de la Liceul Sycamore şi votată în ultimul an „fata cu cele mai multe şanse să ajungă celebră“? Nu îşi luase tălpăşiţa, scuturându-şi praful străzii principale de pe pantofi, cât putuse de repede? Nu se bucurase la început, când steaua îi strălucise cu promisiuni şi câteva roluri frumuşele? Un rol episodic într-o telenovelă, înainte să împlinească douăzeci de ani! Nu lucrase ea cu Tom Cruise şi cu Tom Hanks, cu Gwyneth si cu Meryl si... chiar si cu nenorocitu' ăla de Brad Pitt? Niste roluri mici, într-adevăr, dar roluri! Și fusese și dublura Juliei Roberts! Apoi mai filmase și în serialul ăla cu vampiri *What's Blood Got to Do With It*, care fusese transmis pe cablu. Dăduse din coate, pentru Dumnezeu!

Frânturile astea de celebritate aparţineau însă trecutului; în ultima vreme fusese retrogradată la cadavre în serialul *CSI*, câteva reclame și dublaj pentru niste filme de animaţie cu buget redus.

Dacă nu obţinea rolul Estellei în noul serial, putea să-și ia adio de la cariera ei de actriţă de categoria B și să accepte

cu coada-ntre picioare participarea la un reality-show pentru vedete răsuflate.

Ideea o făcu să se cutremure.

„Hollywood, tărâmul visurilor frânte și al canapelelor uzate din sala de aşteptare pentru audiţii", se gândi cu tristeţe.

Simţi din nou o împunsătură în stomac. I se înmuiară genunchii şi se strâmbă de durere.

— Iisuse Hristoase! spuse în şoaptă, apoi se aplecă în faţă şi, împleticindu-se până la bucătăria îngustă, deschise uşa frigiderului. O apucă iar depresia când văzu că era aproape gol.

Luă sticla de Pepto plină pe jumătate, scoase dopul şi sorbi o înghiţitură din lichidul roz şi vâscos. Tremurând, puse dopul la loc şi sticla înapoi pe raft, apoi se aşeză pe podea, cu picioarele întinse, respirând lung şi adânc.

Doamne, ce rău se simţea!

Poate că trebuia să-si sune medicul sau măcar să-i lase un mesaj pe robot.

Se ridică încetişor în picioare, întrebându-se din nou unde era Lana.

În nici un caz pe tejghea, unde erau lăsate în dezordine căni de cafea din urmă cu trei zile, pahare murdare și caserole de la Lean Cuisine.

Stomacul o durea în continuare, dar reuşi să ajungă la baie, spunându-şi că nu avea să se dea bătută. Nu suferise destul când se luptase cu bulimia? Nu făcuse tot ce îi stătuse în putere?

Chiar dacă nu era o frumuseţe clasică, i se spusese că înfăţişarea ei avea „caracter" şi „inteligenţă". Părul castaniu încă îi strălucea, iar pielea din jurul ochilor verzi şi din jurul buzelor pline nu era brăzdată de prea multe riduri care să-i arate vârsta.

Aruncă o privire în oglinda de deasupra chiuvetei pe când se strecură în baia minusculă. În ciuda vorbelor încurajatoare pe care şi le adresase, anii începuseră să se

arate, chiar dacă numai puţin. Folosea o tonă de produse cosmetice ca să-şi păstreze fără cusur trăsăturile şi nu-i plăcea ideea de a-şi injecta Botox. Încă. Deşi nu excludea opţiunea asta. La drept vorbind, nu ar fi exclus nimic din ceea ce l-ar fi putut convinge pe Domnul Timp să se dea înapoi cu un pas.

Era însă un nenorocit încăpăţânat, gândi ea, întinzându-și pielea de pe obraz și încercând să-și dea seama dacă avea nevoie să fie netezită. Nu încă, slavă Domnului. Nu avea bani pentru nici un fel de „lucrare“. Şi nici nu era pregătită să-și adune niste memorii false într-o carte, asa cum îi sugerase impresarul ei. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu împlinise treizeci și cinci de ani; nu era pregătită să-și golească valiza de amintiri. La drept vorbind, nici nu prea avea despre ce să scrie: viaţa ei fusese destul de plictisitoare în comparaţie cu a multora dintre colege.

Observând că avea ochii puţin injectaţi, își scoase lentilele de contact, apoi luă sticluţa de Visine pe care o ţinea în dulăpiorul cu medicamente. După ce scoase capacul, își dădu capul pe spate, își turnă picăturile si clipi, apoi resigilă flaconul. Când închise ușa cu oglindă a dulăpiorului, pentru o secundă, întrezări o umbră în spatele ei.

„Ce?“

Cu inima strânsă, se răsuci brusc. Încăperea era goală; ușa din spatele ei dădea în sufragerie, iar ușa batantă în curtea interioară. I se făcu pielea de găină.

— Lana? Tu ești? strigă, în timp ce intra în sufragerie. Vedea ca prin ceaţă marginile camerei, din cauza miopiei si a picăturilor care nu se limpeziseră bine. Pis, pis, pis!

Unde era nenorocita aia de pisică, tărcata aia, pe care o numise după vedeta din filmul ei preferat?

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata! fredonă din nou, dar își dădu seama că Lana, căreia îi plăcea la nebunie joaca de-a v-aţi ascunselea, pândea de undeva din umbră, gata să

se năpustească asupra ei. O speriase de nenumărate ori sărind din spatele fotografiilor înrămate de pe bibliotecă, împrăștiindu-le pe jos, spărgându-le geamul și înfoindu-se. Asta era distracţia ei preferată: s-o sperie.

— Hai, pis, pis pis...

Nedezminţindu-și firea independentă, Lana nu apăru.

Shelly stătea în sufragerie, în picioarele goale. Era ceva cu apartamentul ăsta, o linişte care sugera că nu se afla nimeni înăuntru, nici măcar pisica. Nu avea nici un sens.

Mai devreme, când plecase, o lăsase pe Lana dormind pe spătarul canapelei. Era sigură de asta și îşi amintea cum scutura din coadă alene, ghemuită în pernele moi.

Și atunci de ce avea senzaţia că încăperea era lipsită de viaţă? Auzi frunzele uscate care se rostogoleau pe terasă, umbre maro si ruginii prinse într-un dans straniu. Doamne fereşte, o luase razna? Nu era decât vântul, nimic mai mult decât nişte frunze moarte, pentru numele lui Dumnezeu! Cu toate astea, simţi cum i se ridicau firicelele de păr de pe braţe.

— Încetează odată!

Încă o crampă tăioasă în stomac.

— Aaah!

Se încovoie din cauza durerii intense. De data asta nu mai aşteptă. Se târî până la poşetă și bâjbâi după telefon, dar blestematul nu era în buzunarul în care îl ţinea de obicei.

— Hai, haide odată!

Nu era momentul potrivit să-i dispară telefonul. Cu degetele tremurând, căută în geantă, apoi, pe măsură ce durerea se acutiza, îi goli conţinutul pe jos. Cheile, tocul pentru ochelari, portofelul, reţete, monede, un pachet de ţigări, un suport pentru tampoane și flaconul minuscul de spray paralizant alunecară pe gresie. Nici urmă de telefon.

„Poftim?“

La bar îl avea. Își aminti că îl pusese pe vibraţii si... oare nu-l vârâse înapoi în geantă? Sau poate îl lăsase la Şopârle,

pe tejgheaua lucioasă cu aspect de piele de şarpe?

— O, Dumnezeule! şopti.

Transpiraţia îi apăru pe frunte, iar pulsul îi crescu. Nu avea telefon fix; nu avea cum să ceară ajutor decât dacă...

Hââârşşşt!

Sunetul sec si aspru părea că-i răsună în cap. Ce naiba fusese asta? Pisica?

— Lana? rosti nervos, apoi observă că usa batantă era foarte puţin întredeschisă.

Nu fusese închisă?

Ba da, absolut. Își aminti când o închisese, fără să o încuie, pentru că Merlin, idiotul ăla de administrator al blocului, nu venise să-i repare yala.

„O, Doamne!“ Inima îi bătea nebuneşte, dar continua să-și spună că era paranoică. Nu era nimeni care s-o pândească în apartament, așteptând să o prindă.

„Ai candidat la prea multe roluri de victimă în filmele alea de groază ieftine.“

Si totuşi...

Cu urechile ciulite și cu inima cât un purice, se uită spre ușa întredeschisă a dormitorului. Făcuse doi paşi într-acolo când zări cu colțul ochiului o mişcare, o siluetă întunecată la marginea tocului, de partea cealaltă a geamului.

„Un intrus! O, nu!“

Dădu să țipe.

Apoi se opri, recunoscându-l pe tipul de la bar. Ţinea în mână telefonul ei.

Pe când îi deschidea uşa, cu mâna la inima care îi sărea din piept, spuse:

— M-ai speriat de moarte! Ce caută la tine...?

Ştiu însă înainte ca el să-i răspundă:

— L-ai lăsat pe bar.

— Şi cum m-ai găsit?

Din nou zâmbetul acela calm și pieziş.

— Adresa ta este în informaţiile de contact. La rubrica „Acasă“.

— Ah, da. Într-adevăr, îţi tăia respiraţia cu maxilarul lui pătrat, cu părul negru si ochii adânci si diavoleşti, constată ea. De obicei, oamenii bat la ușa din faţă, îi spuse ritos.

Nu se putea abţine să nu fie puţin enervată. În plus, se simţea ca naiba.

— Poate că eu nu sunt ca majoritatea oamenilor, zise el cu un surâs abia perceptibil.

Nu îl putea contrazice şi nici nu avea de gând. O apucă iar durerea, îndeajuns de ascuţită încât să fie nevoită să se încovoaie.

— Ah… ah… Doamne!

Se sprijini cu o mână de masa de sticlă si îsi trase răsuflarea. O năpădiră iar sudorile, și de data asta simţi că o lua cu lesin.

— Te simţi bine?

— Nu, murmură ea scuturând din cap. Ar fi mai bine să pleci. Îmi pare rău. Aaah!

Respiră profund. Genunchii îi cedară, însă el o prinse, înconjurând-o cu braţele lui puternice.

— Ai nevoie de ajutor.

Înainte să apuce să se împotrivească, o ridică și o duse direct către dormitor.

— Hei, stai asa…

— Întinde-te, îi ceru el calm.

Nu avea de ales. Dormitorul se învârtea, lampa de pe noptieră părea să i se răsucească în faţa ochilor. Îi era al naibii de rău. „Ia stai…“ O cuprinse din nou spaima când el o aşeză pe păturile dezordonate. Salteaua se lăsă uşor în jos, sub greutatea ei.

— Nu cred…

Bărbatul se îndepărtă pentru o secundă, iar asta îi dădu ideea să evadeze. Ceva legat de apariţia lui la uşa din spate nu era în regulă. Acum ştia, în ciuda durerii care îi chinuia măruntaiele. Faptul că îl întâlnise la bar, starea de rău, faptul că apăruse în curtea interioară.

Doamne, Dumnezeule, dăduse drumul la duş? Auzi apa curgând și scârţâitul conductelor vechi. Ce însemnau toate astea?

Nu apucă să se mişte, că el se întoarse si îi oferi telefonul.

— Am sunat deja la Urgenţe.

Shelly vru să-i ia aparatul din mână, dar nu reuși. Încercă să-și ridice braţul, însă degetele îi erau inutile și fără vlagă, asa că mâna îi căzu înapoi pe saltea.

O, Doamne, O, Doamne, trebuia să scape... Nu era bine deloc.

Bărbatul puse telefonul lângă ea, pe pătura pe care i-o făcuse bunica ei când avea zece ani.

Îl privi din harababura de asternuturi și îl văzu zâmbind din nou. De data asta, fu sigură că nu era nici o veselie în zâmbetul lui, ci doar o satisfacţie rece, ucigătoare. Chipul lui, odată frumos, părea acum diabolic.

— Ce ai făcut? îngăimă ea.

— Vise plăcute.

Se îndreptă spre ușă, apoi se opri. Shelly simţi un fior rece ca moartea.

— 911, se auzi o voce aspră de femeie din telefon. Vă rugăm să ne spuneţi numele si urgen...

— Ajutor! strigă Shelly, însă din gât abia dacă îi ieși o soaptă. Gura nu o asculta, limba îi era umflată si nu răspundea la comenzi.

— Poftim?

— Am nevoie de ajutor, încercă să spună mai tare, dar nici măcar ea nu-și putea înţelege vorbele.

— Îmi pare rău. Nu vă aud. Vă rog, vorbiţi mai tare. De ce natură este urgenţa dumneavoastră?

— Ajutaţi-mă, vă rog! Trimiteţi pe cineva! izbucni Shelly disperată.

„O, Doamne, ajută-mă!“

Camera se învârtea cu ea; cuvintele pe care voia să le strige îi erau blocate în minte. Reușise să întindă mâna ca

să ia telefonul, însă alunecă din pat și căzu pe podea. Din acea poziţie, cu capul atârnându-i într-o parte, îl văzu pe bărbat privind-o fix din ușa de la intrare. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip, iar acum o privea cu o ură pură, nemascată.

„De ce? De ce eu?“

În ochii pe care mai devreme îi găsise atragători licărea acum ceva malefic.

Ştiu în ultimele clipe ale vieţii că moartea ei nu era una întâmplătoare; Dumnezeu știe din ce motiv, necunoscutul o vizase anume. Nu se întâlniseră întâmplător în bar.

„Doamne, ajută-mă“, își spuse în gând. O lacrimă îi curse din ochi, semnalând certitudinea că avea să moară. Din ușă, străinul misterios cu zâmbetul lui tulburător o privea fix, în timp ce ea respira din ce în ce mai rar și mai lent.

Din telefonul căzut pe podea se auzea o voce ţipând, dar părea să vină de departe, de la milioane de kilometri. Îl văzu apropiindu-se din nou și punând pe noptieră un flacon cu pastile. Apoi, cu privirea aţintită într-a ei, spunându-i în șoaptă că el îi provocase moartea, încet si metodic, începu să o dezbrace...

capitolul 1

Dr. Acacia „Kacey“ Lambert mergea grăbit pe trotuar străduindu-se să nu scape din mâini paharul de cafea, prăjitura de ciocolată cu nuci de la cofetăria Joltz si laptopul. Deşi soarele nu apusese încă, strada era luminată, iar beculetele de Crăciun străluceau, dansând în vântul geros de noiembrie care suiera prin Grizzly Falls.

Anul acesta iarna venise devreme și cu viscole puternice, aducând zăpadă și gheată ce provocaseră întreruperea electricităţii și probleme în trafic.

„La fel ca anul trecut, gândi ea. Dacă așa arată încălzirea globală...“

La ora de vârf, în această parte a Montanei, se forma un șir neîntrerupt de maşini care se îndreptau spre autostradă. Cu obrajii roşii de frig şi scoţând aburi pe nas, pietonii îmbrăcaţi în geci groase, cu fesuri de lână şi cizme, treceau repede pe lângă ea.

Aici iernile erau aspre, mult mai reci decât la Seattle, dar iubea partea aceasta a ţării şi nu-şi regretase nici o

secundă decizia de a se muta în orăşelul în care crescuse. Când ajunse la clinica de la periferia localităţii, la câteva străzi de tribunal şi de râu, scoase cheile şi deschise uşa de la intrare. Rafalele de vânt care făceau să zăngăne vitrinele magazinelor îi trecură prin geacă, înfiorând-o.

„Un ger de-ţi îngheaţă fundul." Sau cel puţin aşa ar fi spus bunicul ei. Cu o privire albastră jucăuşă, din spatele unor ochelari cu ramă de sârmă, Alfred Lambert se amuza să folosească adesea un limbaj colorat, spre disperarea soţiei sale, Bess.

Doamne, ce dor îi era de amândoi! Locuia în ferma în care petrecuseră peste cincizeci de ani împreună și, drept urmare, se gândea frecvent la ei.

Trecu prin apropiere un camion cu geamul întredeschis, în ciuda frigului. Dinăuntru se zărea nasul unui câine si se auzea frânturi din cântecul *Jingle Bell Rock*.

— E încă prea devreme, murmură ea descuind ușa și intrând în holul clădirii care găzduia una din cele două clinici din oraș.

Câteva scaune nu foarte noi erau înșirate la perete, lângă măsuţele cu reviste. Într-un colt se afla un palmier ofilit, iar lângă fereastra recepţiei erau aşezate ordonat nişte jucării pentru cei mici.

Luminile străluceau din spatele unui perete de sticlă, iar Heather Ramsey, recepţionera, era deja instalată la biroul său de partea cealaltă a geamului. Heather fixa absorbită ecranul computerului, cu ochii miscându- i-se rapid pe paginile din faţa ei. Nu era însă vorba despre fișele pacienţilor, registre sau ceva care să aibă măcar o vagă legătură cu profilul clinicii.

Ca de obicei, înainte de a-și începe programul de lucru, Heather citea ultimele stiri din ziarele și blogurile cu bârfe.

— Ţineţi-vă bine! spuse, fără măcar să ridice privirea.

— Poftim?

— Sora dumneavoastră geamănă a murit, continuă Heather cu tristeţe. Sinucidere.

— Sora mea geamănă, repetă Kacey, ridicând o sprânceană. Având în vedere că sunt singură la părinţi, despre cine vorbeşti?

— Shelly Bonaventure!

— Shelly şi mai cum? Ah, actriţa care juca în... O, Doamne, am uitat cum se numea filmul.

Îsi amintea însă trăsăturile armonioase ale lui Shelly: ochii mari si verzi, nasul mic, bărbia ascuţită si pometţii bine reliefaţi. Comparaţia pe care o făcuse Heather era, fără îndoială, un compliment.

— A jucat în multe filme, numai că nu era vedetă. Din ce îmi aduc eu aminte, a jucat în *Joint Custody* și în *Sorority Night*, dar asta s-a întâmplat acum câţiva ani. A, fir-ar să fie, nu a jucat si în *Thirty going on Fifteen*? Acum recepţionera frunzărea niște articole dintr-o revistă online, luându-și informaţiile de pe ecranul computerului. Peste câteva momente adăugă: În general, a fost cunoscută pentru rolul său din *What's Blood Got to Do With It*, știți, drama aia cu vampiri cu care s-a lansat Joey Banner.

— Nu l-am văzut, mărturisi Kacey.

Nu era de mirare, întrucât rareori se uita la televizor; nu avea prea mult timp liber. Între colegiu, Facultatea de Medicină, rezidențiat și stagiu, pierduse ceea ce părea a fi o întreagă generaţie de cultură pop.

— Ce păcat! Dar îl găsiţi pe DVD și pe Blu-ray. Toate seriile, începând cu episodul pilot. E super. *Ea* era super. Însufleţită, Heather continuă într-un ritm alert: Era de pe aici, știţi? Numele ei adevărat era Michelle Bentley. Săptămâna asta ar fi împlinit treizeci și cinci de ani.

„Un alt lucru pe care îl aveam în comun“, își zise Kacey.

— Și s-a sinucis? E teribil.

— Da, și nici măcar n-a lăsat un bilet, sau cel puţin sticleţii n-au ciripit nimic despre asta... Ah, v-aţi prins... n-au ciripit?

Încântată de propria glumă, Heather zâmbi larg, arătându-și aparatul dentar.

— M-am prins, zise Kacey, care ajunsese deja pe culoarul cu sălile de consultaţie. Păcat.

— Da, e cu totul aiurea. Dar chiar seamănă, adică semăna cu dumneavoastră.

— Da, da, stiu, spuse Kacey pe când intra în biroul ei, o încăpere strâmtă cu rafturi de cărţi aliniate pe fiecare perete și o fereastră care dădea spre parcare.

Lapoviţa cădea fără oprire din cerul întunecat, lovind fereastra și scurgându-se apoi în şiroaie pe pervaz. Kacey îşi puse laptopul pe masă, îl scoase din husă, îl conectă la priză şi-l porni. În timp ce demara sistemul de operare, fixă jaluzelele astfel încât să vadă afară, dar nimeni să nu poată privi în birou, apoi îşi verifică mesajele sorbindu-si cafeaua si muşcând cu poftă din prăjitură.

Pacienţii nu aveau să vină decât peste o oră, aşa că avea timp să treacă în revistă documentele şi e-mailurile şi să se pregătească pentru o nouă zi de luptă cu gripa, aflată în plin sezon. Primi câteva apeluri telefonice; pe când vorbea, observă pe fereastră norii care pluteau deasupra munţilor Bitterroot.

Tocmai ce punea jos receptorul după ce se consultase cu un coleg din Spokane în privinţa unei paciente suferind de cancer mamar, când Heather vârî capul pe usa întredeschisă.

— Doamna Ingles a sunat să anuleze programarea, întrucât trebuie să stea cu nepoţelul ei.

— Bine.

Helen Ingles se lupta cu diabetul de tip 2 si fusese programată pentru o serie de analize.

— Ah, să vă arăt ceva. Am dat peste articolul ăsta despre Shelly Bonaventure. Sub privirea contrariată a doctoriţei, Heather îi puse câteva pagini pe birou, explicând: Da, da, ştiu că e timpul să mă apuc de treabă, dar era o celebritate locală. Uitați-vă ce bine seamănă cu dumnevoastră!

— Ajunge, spuse Kacey clătinând din cap şi împingând articolul la marginea biroului.

Ani în şir tot auzise că semăna cu diverse actrițe de la Hollywood. Zâmbetul larg, de pildă, îi fusese comparat cu cel al Juliei Roberts. Chiar şi fostul ei sot, Jeffrey Charles Lambert - pardon, doar JC pentru prieteni - îi spusese că fata ei îi amintea de Jennifer Garner, ceea ce nu era deloc adevărat. Cât despre Shelly Bonaventure, singura asemănare reală, după părerea ei, era legată de forma şi culoarea ochilor, asta dacă Shelly nu purta lentile colorate.

— Bine, bine, am înţeles.

Heather ridică palmele într-un gest de renunţare si se pregăti să iasă.

— Doamna Whitaker este aici deja.

— Minunat.

Constance Whitaker era o ipohondră care avea prea mult timp de pierdut. Şi-l petrecea analizând bolile pe internet, apoi își ieșea din minţi, convingându-se că suferea de cele mai rare maladii.

— Dar dr. Cortez? întrebă Kacey, ridicând ușor umerii de sub halatul de laborator.

— A sunat acum un sfert de oră. Este pe drum, vine de la spital. Chiar în acel moment, fereastra fu luminată de farurile unui Range Rover. Doctorul Martin Cortez tocmai intra în parcare. Într-un timp record! remarcă Heather.

Kacey dădu din cap dezaprobator.

— Era și mai rapid când avea Porsche-ul.

— Îmi amintesc, oftă recepţionera.

Ţinuse bolidul o iarnă, apoi îl schimbase pe o mașină de teren luxoasă, care putea face faţă drumurilor de munte si iernilor grele.

Telefonul începu să sune, iar Heather se retrase la recepţie chiar în clipa în care ușa din spate se deschise si se închise brusc. Doctorul Martin Cortez sosise.

Kacey îşi coborî ochii pe articolul despre Shelly Bonaventure. Da, trebuia să recunoască, era o uşoară asemănare între ele, dar foarte mică.

Abia ce aruncase foile în coşul de gunoi, că Martin îşi vârî capul în cameră. Îşi pusese deja halatul şi avea pe chip acelaşi zâmbet cald ca întotdeauna.

— Mi-ai luat în dimineaţa asta o cafea cu lapte, caramel triplu şi foarte multă frişcă?

— Poţi să visezi mult şi bine!

Era gluma lor de dimineaţă. Din când în când, Kacey îl surprindea cu o cafea sofisticată, dar nu si astăzi.

— Cum o să trec eu peste asta?

Doctorul Cortez îşi duse o mână la piept şi privi în tavan, ca şi cum ar fi cerut inspiraţie divină.

— O să fie foarte greu, dar te vei descurca, râse ea. Hai, de-acum treci la treabă!

— Încerc.

Zâmbetul lui, un fulger de un alb orbitor pe pielea bronzată, era contagios. Pe drept cuvânt, jumătate dintre celibatarele din zonă erau interesate de el.

În cele din urmă îşi abandonă atitudinea de Oscar, recăpătându-şi seriozitatea.

— Te-ai uitat pe fişa Ameliei Hornsby?

Martin îi ştia după nume nu doar pe pacienţi, ci şi pe membrii familiilor lor. Amelia, o fetiţă de opt ani, făcuse mai multe serii de antibiotice pentru a combate o infecţie în gât, care pur si simplu nu voia să cedeze.

Randy Yates, un asistent medical abia ieşit de pe băncile scolii, apăru în prag.

— Hei, domnilor doctori, e timpul să-i dăm bătaie, spuse el zâmbind scurt.

Părul lui şaten era tuns aproape zero, lăsându-i doar o fâşie în vârful capului, dar se revanşa cu ciocul aranjat atent.

— Le-am completat fişele celor din sălile unu, doi şi patru. Sunt gata, vă aşteaptă.

— Mă ocup eu de doamna Whitaker, se oferi Martin.

Kacey privi cu atenţie tabelul cabinetului numărul doi. Elmer Grimes.

— Eu voi fi în sala doi, spuse ea, după care porni să-şi examineze primul pacient.

Detectivul Jonas Hayes de la Poliţia din Los Angeles nu credea că era vorba de o sinucidere. Nu crezuse nici in ajun, când răspunsese chemării în apartamentul lui Shelly Bonaventure, si nici astăzi, când stătea asezat la biroul lui și studia pe ecranul computerului imaginile de la locul crimei. În dimineaţa asta, departamentul era in plină agitaţie: apeluri telefonice necontenite, discuţii de la un birou la altul, paşi târsâiţi, bătaia ritmică a tastaturilor si, undeva, o imprimantă ce scotea o hârtie după alta. Sorbind din cafeaua pe care o luase de la Starbucksul din apropiere, Hayes parcurse declaraţiile consemnate cu o seară înainte. Încă o dată. Le citise cu atenţie pe la patru dimineaţa, iar acum, cinci ore mai târziu, le aprofunda conţinutul.

Noaptea trecută, din clipa în care trecuse pragul casei lui Shelly Bonaventure, fusese izbit de sentimentul că nimic nu era așa cum voia să pară. Avusese impresia că scena crimei fusese aranjată a la Marilyn Monroe, în urmă cu cincizeci de ani. Nici după jumătate de secol, teoriile conspiraţiei nu-si pierduseră popularitatea, iar bănuiala unei crime încă plutea deasupra
mormântului lui Marilyn. Nu își dorea aceeasi controversă și în cazul morţii lui Shelly Bonaventure. Nu pe tura lui.

Iar locul crimei, pur si simplu, nu păruse în regulă în primul moment. Și nici acum.

Lucrul ăsta era ciudat în sine. Ca om de ştiinţă, Hayes credea în datele exacte. Nu se lua după presimţiri sau intuiţie. Considera că adevărul în privinţa unei crime se află în dovezi.

Cazul ăsta era însă diferit.

În primul rând, nu credea că Shelly, indiferent de starea ei mentală, ar fi sunat la Urgenţe fiind goală puşcă. Dacă fusese destul de conştientă încât să sune, de ce nu-şi trăsese pe ea măcar un halat? Era oare un truc menit să atragă atenţia? Oare faptul că era dezbrăcată sporea curiozitatea publicului larg? Dorise să moară făcând senzaţie? Si atunci unde naibii era biletul de adio?

Îşi masă gânditor ceafa. I se făcu poftă să fumeze, dar renunţase la ţigări cu mulţi ani în urmă, la insistenţele lui Delilah. Doamne, ce dor îi era de ele! Aproape la fel de mult ca de ea.

Peste o clipă, încruntându-se, reveni la caz. Se aştepta ca raportul toxicologic să ateste prezenţa unui amestec de pastile şi alcool în sângele defunctei. Xanax, dacă folosise farmacia personală. O cutie din sedativul ăsta era chiar acolo, pe noptieră, şi nu în cabinetul cu medicamente unde le ţinea pe celelalte. În flacon mai erau doar trei pastile, deşi, conform etichetei, îl cumpărase abia sâmbăta trecută. Era evident că luase o supradoză.

Și atunci, de ce nu îi venea să creadă în teoria sinuciderii? Poate că femeia îsi ţinea doctoriile pe noptieră, și poate era goală pentru că tocmai ieșise din baie. Cabina de duș și perdeaua erau ude. Părul și pielea îi erau însă complet uscate, iar machiajul se întinsese doar foarte puţin. Casca pentru duș, atârnată într-un cuier din apropierea cabinei, era umedă, așa că poate își vârâse în ea părul atât de bine, încât nu i se udaseră nici măcar cele mai mici suviţe de păr din jurul feţei... Poate.

Pe de altă parte, pisica ei nu era în casă, ci afară. Oare chiar s-ar fi sinucis lăsându-și pisica, pe care de obicei o răsfăţa, pe terasă? Nu prea îi venea să creadă, dar, bineînţeles, orice era posibil. Poate că se gândise că e mai uman

Așa, decât să o lase încuiată cu un cadavru în putrefacţie.

Posomorât, lovi cu o radieră în birou în timp ce studia fotografiile de la locul crimei. Shelly era întinsă pe pat, iar

în mâna dreaptă încă ţinea telefonul, fiindcă îl folosise ca să sune la Urgenţe, cu câteva minute înainte să intre în coma indusă de medicamente si să moară. Frecându-și ceafa încordată, Jonas trecu în revistă ultimele douăsprezece ore. Primise apelul în jurul miezului nopţii. Când ajunsese la apartamentul decedatei, ofiţerul de serviciu începuse deja ancheta.

Hayes si Gail Harding, partenera lui mai tânără, îi aşteptaseră pe specialiştii în criminalistică si pe medicul legist.

Într-un final, corpul lui Shelly fusese trimis la morgă, experţii veniseră și plecaseră, rudele fuseseră anunţate, iar biroul de presă al poliţiei transmisese deja un comunicat de presă cu declaraţii audio pentru știrile de dimineaţă. Tabloidele cereau cu insistenţă vești, fiindcă domnişoara Bonaventure era mult mai fascinantă moartă decât vie. Impresarul lui Shelly dăduse o scurtă declaraţie în care îi lăudase talentul, cariera şi sufletul generos, după care solicitase discreţie de dragul rudelor decedatei.

Toţi cunoscuţii ei spuseseră că era plină de viaţă, o luptătoare care nu se lăsase niciodată pradă depresiei. Într-un oraş în care succesul și decăderea erau la ordinea zilei și centrele de dezintoxicare constituiau un mod de viaţă, Shelly părea să se fi ţinut departe de necazuri.

Hayes aruncă o privire asupra declaraţiilor. După cum afirmase vecinul ei de deasupra, Shelly își strigase pisica, Lana, cu mai puţin de jumătate de oră înainte de a suna la Urgenţe. Auzise ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se în jurul orei 23. Peste 40 de minute era moartă. Teoria sinuciderii părea prea ușoară. Prea la ţanc.

Şi murise destul de repede după ce luase pastilele, dacă le înghiţise pe toate după ce se întorsese în apartament. Dar poate că se înșela; trebuia să verifice lista apelurilor telefonice și să-i contacteze pe prietenii, vecinii și fostii iubiţi ai defunctei. Lăsându-se pe spătarul scaunului, dădu cu ochii de fotografia fiicei lui, Maren. La vârsta liceului,

era binecuvântată cu frumuseţea mamei sale și cu zâmbetul ei larg. Avea pielea ușor bronzată, ochii negri si pătrunzători și îi mărturisise că voia să se facă actriţă, că se vedea ca o nouă Angela Bassett sau Halle Berry sau Jada Pinkett Smith.

Și era si talentată.

Dar, Doamne fereşte, Hollywood? Pentru fetiţa lui?

Își luă privirea de la chipul zâmbitor al lui Maren și se uită la imaginea lui Shelly Bonaventure, moartă, cu pielea gri și buzele vineţii. Oare ce avea de-a face Hollywoodul cu moartea ei?

Poate nimic. Sau poate totul.

Când se ridică în picioare, auzi foşnetul nefamiliar al sistemului de încălzire, rareori folosit. Chiar şi iarna, temperatura din sediul poliţiei era de obicei suportabilă.

Auzi sunetul paşilor lui Harding şi apoi o văzu apărând de după colţ. Sprâncenele ei pensate erau încruntate într-o expresie de îngrijorare.

— Ai găsit ceva?

— Nu prea. Am reuşit, în fine, să dau de barmanul care lucra în tura de noapte la Şopârle, locul în care a fost văzută Shelly ultima oară. Adică Lounge La Şopârle dacă ar fi să te iei după reclama ieftină de pe internet.

— Și?

— Era destul de beată, zise Harding. Tipul cu care era îi tot cumpăra băuturi ca să-i sărbătorească ziua de naştere.

— Un prieten?

— Un tip. Probabil îl agăţase, barmanul nu era sigur. Dar şi-a amintit cum arăta. Spre patruzeci de ani, arătos, cu părul negru de lungime medie. Caucazian, dar cu tenul măsliniu. Nu şi-a amintit culoarea ochilor sau alte semne particulare, însă individul părea destul de interesat de Shelly. Barmanul a fost

surprins că nu au plecat împreună. Cică au flirtat la greu.

— Presupun că tipul ăsta nu a plătit cu cardul.

Ea zâmbi, arătându-și dinţii nu foarte drepţi, cu incisivii uşor încălecaţi.

— N-avem noi norocul ăsta.

— Mda, cred că nu.

— În plus, noi credem că este o sinucidere, nu? îl aţâţă Harding.

— Da.

O spuse fără prea multă convingere. Urma să cerceteze ultimele zile din viaţa lui Shelly Bonaventure şi să sape prin toate relaţiile ei. Îl interesa şi cine avea de profitat de pe urma morţii ei. Se zvonea că era pe lista scurtă pentru un rol într-un nou serial de televiziune şi că i se propusese un contract pentru o carte de memorii. Avea să înceapă însă cu ultima persoană care o văzuse în viaţă.

--Deci crezi faza cu supradoza din greşeală? întrebă Harding mijind ochii. Când Hayes nu-i răspunse, dădu din cap, ca şi cum i s-ar fi confirmat presupunerile. Rămâi la părerea că a fost omorâtă.

— Nu ştiu ce să cred. Nu încă, recunoscu el. Dar nu exclud nimic. Hai să mergem să vorbim cu barmanul. Poate îi împrospătăm memoria şi-şi aminteşte mai multe despre bărbatul ăsta misterios.

— Tu eşti şeful, spuse ea cu o fărâmă de sarcasm răzbătându-i din voce.

— Aşa e, o tachină el. Îşi luă geaca din cuier şi vârî pistolul în tocul de pe umăr, avertizând-o cu un zâmbet: Vezi să nu uiţi asta!

— Cum aş putea, când mi-o aminteşti în fiecare zi?

— Nu e cazul să o faci pe poliţista cu mine.

— Ce glumă bună! Hai să mergem.

Paşii îi scârţâiră pe trepte în timp ce cobora în pivniţa de sub garaj. Casa avea peste o sută de ani și nu-și ascundea

vârsta.

Rece şi etanş, pe vremuri, beciul adăpostea stivele de lemne şi un cazan pentru încălzirea apei, iar acum avea scop de depozitare. Lăzi, mobilier vechi, lămpi sparte, borcane de conserve şi tablouri pline de praf.

Nimeni nu se aventura acolo în afară de el, şi doar atunci când era singur.

Pânze de păianjen atârnau de pe grinzile din tavan. Deasupra se afla vechiul lui tractor John Deere, care nu ieşise din garaj de mai bine de un deceniu. Nu luă în seamă urmele mici de gheare de pe cărămizile podelei. Îi lăsa în pace pe şoareci, pe şobolani şi pe veveriţe sau ce alte rozătoare mai locuiau pe acolo. N-ar fi fost rău să aibă şi un şarpe cu clopoţei sau doi. Orice, numai să se asigure că nu avea să fie deranjat.

Trecând printre dulapurile cu unelte ruginite, ajunse la camera lui, folosită cândva pentru păstrarea rădăcinoaselor şi a merelor pe timpul iernii. Vechiul separator de smântână al bunicii sale, un aparat care nu mai fusese folosit de cincizeci de ani, încă păzea uşa grea, cu lacăt, iar pe pereţi era rugină acolo unde treceau odinioară ţevile de alimentare a maşinii de spălat rufe. Aplecându-se ca să nu se agaţe de sârmele pe care se întindeau demult cearşafuri la uscat, descuie lacătul si deschise ușa izolatoare construită de stră-străbunicul lui cu mult înainte de apariţia frigiderelor. Groasă de vreo treizeci de centimetri, era umplută cu rumeguş, astfel că nu îngăduia nici unui sunet să răzbată afară.

Odată ajuns înăuntru, aprinse lămpile fluorescente și încuie usa în urma lui. Dintr-odată, camera fu învăluită de o lumină albăstruie pâlpâitoare, dându-i impresia că fusese transportat în timp peste un secol și jumătate. De-a lungul a trei pereţi străluceau blaturi din oțel inoxidabil, iar într-un colț era un sistem informatic dotat cu modem wireless, un monitor de 25 de inci și toată tehnologia necesară pentru a-i proteja afacerea personală.

O hartă a Americii de Nord, de dimensiuni uriașe, se întindea pe un perete. Era o hartă politică, indicând graniţele statelor, oraşele si drumurile. Pe suprafaţa ei plană erau împrăştiate piuneze roşii, treizeci şi şapte în total. Fiecare marca domiciliul uneia dintre candidate. Ca nişte stropi de sânge care pătau cartonul plastifiat, piunezele îi amintiră câte avea de făcut şi cât de curând.

Constituiau un motiv serios de îngrijorare, căci erau mult prea multe, îşi zise. Mai erau şi alte piuneze, unele negre, care indicau moartea. Acestea fixau pe hartă nişte fotografii pe spatele cărora erau scrise, cu litere mari si groase, datele de nastere și de deces. În total erau șase, împrăștiate pe tot teritoriul Statelor Unite.

Făcea însă progrese constante. Lucrurile se mişcau încet, pentru că nu se putea baza pe nimeni în afară de el însuşi; trecuse prin multe până învăţase lecţia asta.

Zâmbind în sinea lui, scoase una dintre piunezele roşii din zona Californiei de Sud, apoi se duse la imprimantă, care tipărise deja o fotografie digitală. Ochii îngroziţi ai lui Shelly Bonaventure îl priveau fix, iar el zâmbi din nou, satisfăcut de expresia de teroare pură de pe chipul ei. În momentul acela știuse că urma să moară. O fotografiase cu telefonul chiar înainte să iasă pe ușa din spate a apartamentului, apoi își trimisese imaginea prin e-mail. Pierduse prea mult timp cu ea; când ieșise și traversase strada în fugă, se auzea deja urletul sirenelor. Important era că reușise să scape. Din nou.

Decupă fotografia, eliminându-i marginile, lipi cu grijă pe spate hârtia cu data naşterii si a morţii și o înfipse pe hartă, cu faţa în jos, cu o piuneză neagră. Acum nu mai vedea portretul prelucrat în Photoshop pe care Shelly îl folosea ca imagine publicitară. Perfect. Își inspectă opera, trecând în revistă numele celor care muriseră înaintea lui Shelly și grămada de chipuri ale celor care aşteptau să-şi ispăşească pedeapsa. Erau toate frumoase, între 28 şi 36

de ani. Majoritatea brunete, deşi erau și câteva blonde vopsite şi vreo două roşcate.

Imaginile erau îngrămădite mai ales în nord-vest. Două în British Columbia, ambele lângă Vancouver Island, una în Alberta, câteva în statul Washington, una în Oregon şi câteva împrăştiate prin California. Trei în Nevada, două în Arizona şi câteva în Montana. Una trăia departe, tocmai în Delaware, şi mai erau şase în Midwest. Şi trei în Chicago.

Îl îngrijorau cele care locuiau în acelaşi cartier sau stat, pentru că, dacă nu avea grijă, decesele puteau trezi suspiciuni. „Sinuciderea" lui Shelly fusese un risc. Până acum, celelalte muriseră în accidente care nu suscitaseră nici o bănuială.

Toate crimele fuseseră perfecte. Organizate meticulos. Dar mai erau atât de multe!

Se uită la grămada de piuneze adunată în jurul oraşelor Missoula şi Grizzly Falls. Accesul la candidatele acelea era uşor, fiindcă locuiau una lângă alta.

Pe de altă parte, decesul atâtor femei în vârstă de aproximativ treizeci de ani avea să fie remarcat de autorităţi. Asta dacă nu avea loc o catastrofă uriaşă şi mureau toate împreună. În acest caz, el trebuia să se îndepărteze rapid de locul tragediei sau, și mai bine, să-i cadă victimă și să scape, nu total nevătămat.

Avea să fie dificil, însă nu-și putu reprima un sentiment de mândrie când se gândi cât era de inteligent. Avea să inducă poliţia în eroare, avea să fie considerat erou si tratat cu toate onorurile...dar nu! Nu trebuia să bată la ochi, nu-și putea permite să atragă atenţia asupra lui, nu-i putea permite vreunui jurnalist idiot să înceapă să cerceteze.

Se duse spre un sertar și îl deschise. Înăuntru se aflau dosare cu informaţii adunate de-a lungul timpului despre fiecare candidată. Unele erau groase, altele subţiri, dar nu avea nici o importanţă. Îl deschise pe primul și simţi un nod în gât când privi fotografia ascunsă între pagini. Dr. Acacia Lambert.

Era specială. O fată dintr-un orăsel din Montana, destul de deşteaptă încât să-şi finanţeze singură colegiul şi Facultatea de Medicină. Măritată pentru scurtă vreme cu Jeffrey Lambert, un specialist în chirurgie cardiacă domiciliat în Seattle, Washington.

Totul mersese bine până la greşeala aceea. Când devenise prea însetat de sânge, prea dornic să distrugă singura persoană care i-ar fi putut strica socotelile. Făcuse o treabă de mântuială, iar Kacey supravieţuise.

Totusi, căsnicia ei se destrămase; după divorţ, Kacey se hotărâse să practice medicina în orăşelul în care locuiseră bunicii ei toată viata.

Înduioşător. Şi perfect. După ce scăpase tentativei initiale, aproape că îi căzuse din nou în plasă.

De data asta nu avea să mai comită nici o greşeală; de data asta avea să termine cu ea pentru totdeauna.

Se mai uită o dată la fotografie şi simți curgându-i prin vene o furie care ardea mocnit. Cu maxilarul încleştat, studie părul arămiu şi des, pometţii înalti, buzele pline şi ochii verzi care străluceau de inteligenţă.

O supraveghease. O urmărise. Îi învăţase obiceiurile. Locuia în casa bunicilor ei, chiar la intrarea în oraş. Clădirea nu era la șosea, ci pe o alee mărginită de copaci, ceea ce făcea lucrurile mult mai uşoare...

Din păcate însă, trebuia să se ocupe de altele mai întâi.

Când avea să-i facă felul lui Kacey, intenţiona să nu se grăbească, să se asigure că-şi conştientiza păcatele.

Mai deschise câteva dosare și le sortă. Nici una dintre femeile din imediata apropiere a lui Kacey pe care le avea în vizor nu sesizase că era urmărită.

Oare se întâlniseră vreodată? Dacă da, precis nu îşi dăduseră seama de singurul lucru pe care îl aveau în comun: toate fuseseră menite să moară cu mult înainte de vreme, iar misiunea lui era să se asigure că lucrul acesta avea să se întâmple.

capitolul 2

— Fiul sau fiica dumneavoastră a lipsit la o oră sau două astăzi...

Detectivul Regan Pescoli simţi cum ii fierbea sângele in vene pe când asculta mesajul automat transmis de liceul Biancăi.

— Păi nu, ce dracu'? mormăi, după care închise telefonul mobil.

Ea însăși o dusese la scoală, iar Bianca era prea tânără ca să conducă.

Formă numărul fetei, dar intră căsuţa vocală. Normal. Copiii ei nu-i răspundeau niciodată la telefon. Îi scrise un mesaj: „Unde eşti? Au sunat de la școală si mi-au zis că nu ai apărut. Sună-mă!"

— Minunat, oftă ea.

Se ridică şi, aruncând o privire la ceas, porni spre separeul Selenei Alvarez. Partenera ei era aplecată peste birou, ţinând telefonul între umăr și ureche și căutând ceva într-un teanc de hârtii de pe masă. Părul ei negru, strâns la

baza gâtului într-un coc des, căpătase irizaţii albăstrui în lumina artificială din sediul poliţiei din Pinewood County.

Se uită în sus și, văzând-o pe Pescoli la un metru de ea, ridică un deget.

— Da, ştiu, dar aşteptăm rezultatele de la testele alea de vreo două săptămâni, spuse ea cu o voce fermă, încruntându-se si ţuguindu-și buzele, căci nimic n-o scotea mai rău din minţi decât incompetenţa. Îhm... hm... mda, păi, nici noi n-avem destul personal. Înţeleg. Cum? Dacă atâta puteţi face. OK, e bine si mâine.

Închise telefonul, clocotind de furie.

— Pe ce punem pariu că nici mâine n-o să știu ce era în sângele Donnei McKinley? se răsti ea, lăsându-se pe spătarul scaunului si uitându-se mânioasă la fotografia de pe ecranul computerului. As vrea să termin odată cu cazul ăsta, înţelegi...

Pescoli înţelegea. Amândouă voiau să se asigure că moartea Donnei McKinley fusese un accident stupid, că adormise la volan si ieşise de pe carosabil. Că nu fusese provocată de fostul ei iubit, Barclay Simms, un recidivist care, în urmă cu numai trei săptămâni, contractase în numele Donnei o poliţă de asigurare de viață în valoare de o sută de mii de dolari. Şi asta în timp ce lua ajutorul de şomaj.

— Scuze, murmură Alvarez ceva mai calmă.

— Nu-i nimic. Voiam doar să ştii că eu am plecat. Trebuie să dau de fiică-mea.

— Chiuleşte de la școală?

— Aşa se pare, zise Pescoli clătinând din cap.

Bianca fusese o elevă de nota zece, întotdeauna în fruntea clasei, mândră că era „cea silitoare", asa cum îi plăcea să se laude. În ultimul an însă, notele începuseră să-i scadă.

Îi promisese că avea să se străduiască mai mult în liceu, „când chiar va conta". Până acum nu se ţinuse de cuvânt.

— Mă descurc, spuse Alvarez, lucru care era perfect adevărat.

Era de-a dreptul obsedată de muncă, așa că rareori se întâmpla să nu rămână peste program. Nu avea familie, iar Pescoli o compătimea pentru lipsa oricărei vieţi sociale, însă astăzi nu avea timp să se gândească la asta.

— Îţi rămân datoare.

— O să ţin minte, râse Alvarez.

„Nu e prima dată când îţi cer asta si nici pe departe ultima", își zise Pescoli. Îți luă geaca, fularul și căciula, apoi ieşi grăbită prin spate și trecu prin sala de mese, unde Joelle Fischer deschidea cutii pline cu ornamente de Crăciun. Stele argintii, beteală strălucitoare, acadele false şi ghirlande de lumini, plus un Moş Crăciun cu un aer uşor indecent erau răspândite pe mese, în timp ce Joelle se gândea unde să-şi amplaseze decorațiunile de sărbătoare. De ce suporta şeriful Dan Grayson prostiile ei, Pescoli n-avea nici cea mai mică idee. Dar Joelle, mereu plină de viață, cu părul ei scurt şi blond, cu cerceii ei supradimensionați şi cu tocurile de opt centimetri, nu părea să observe că restul departamentului nu aborda spiritul Crăciunului cu aceeaşi însufleţire.

— Regan! Hei! strigă Joelle, făcându-i semn să se oprească. Purta deja o broşă cu renul Rudolf, cu un nas rosu strălucitor. Ştii că luni tragem la sorţi numele pentru cadouri?

— Dar tu știi că mai sunt aproape șase săptămâni până la Crăciun?

— Nici n-ai să simţi când vine, spuse ea solemn. Joia viitoare este Ziua Recunoştinţei, de ce să nu sărbătorim perioada asta cât mai mult posibil?

— N-o să mă apuc să împodobesc bradul încă din iulie.

— Nu mai fi aşa ciufută! Joelle se încruntă demonstrativ, dar colţurile buzelor ei de păpuşă se ridicară într-un zâmbet. O să fii aici la opt? Luni?

— Da, si-mi atârn si nişte globuri la urechi, bombăni Pescoli.

Nu putea să intre în atmosfera Crăciunului când nu ştia pe unde umbla fiică-sa.

— Ba mai bine clopoţei!

Joelle râse la propria glumă şi se întoarse la decorarea sălii de mese.

„Ce sărită de pe fix!“ gândi Pescoli în timp ce păşea pe alee. Dacă nămeţii de zăpadă nu i-ar fi amintit că era deja iarnă în vestul Montanei, vântul geros care zdruncina stâlpul drapelului nu lăsa loc de nici o îndoială.

Se urcă la volanul Jeepului, dar nu căută pachetul de Marlboro Lights pentru urgenţe, pe care îl ţinea în torpedou. Renunţase oficial la acest obicei

anul trecut, în ianuarie, după ce un criminal periculos aproape că o omorâse, dar din când în când, când situaţia devenea prea dificilă, mai trăgea câte un fum fără să simtă vreo remuscare.

Faptul că fata ei chiulise de la ore nu reprezenta o asemenea urgenţă încât să-si distrugă sănătatea, dar ziua încă nu se încheiase. Poate Bianca se băgase într-o încurcătură si mai mare. Încercând să nu se gândească la nenumăratele orori pe care le văzuse în munca ei - victime ale unor accidente oribile, soţi furioşi sau psihopaţi cu intenţii criminale -, trecu în marșarier. Abia reuşi să-l evite pe Cort Brewster, adjunctul şerifului, care intra chiar atunci în parcare. Relaţiile lor nu erau tocmai cordiale, mai ales că, de când copiii lor se împrieteniseră, fiul ei, Jeremy, fusese învinovăţit de fiecare încurcătură în care intra Heidi, prinţesa perfectă a lui Brewster.

— Perfectă pe naiba! mormăi Pescoli.

Îl salută din cap pe Brewster, apoi ieşi din parcare. După părerea ei, tipul era un ipocrit arogant, şi se ruga în şoaptă să nu-i tragă numele din pălărie luni dimineaţă, când Joelle avea să organizeze tragerea la sorţi. În nici un caz n-ar fi

putut suporta să-i cumpere cadouri şi să i le ascundă prin birou sau în maşină.

„Cum zicea toanta aia? Să-mi trag palme? Ei bine, mai degrabă o să-mi trag cu o nenorocită de lopată în cap“, se burzului ea în gând.

Îsi dădu seama că era meschină, așa că se strădui să fie atentă la trafic, mai ales că se înnopta. Folosindu-se de conexiunea bluetooth, încercă să o sune din nou pe fiica ei, însă avu parte doar de căsuţa vocală.

— Haide, Bianca, răspunde!

Formă numărul telefonului fix de acasă. Sună de patru ori până să răspundă cineva.

— Alo? spuse fiul ei, fără pic de emoţie.

Pescoli se simţi uşurată pe moment, chiar dacă Jeremy n-ar fi trebuit să fie acasă, având în vedere că se mutase de acolo vara trecută. Nu avea însă timp de amănunte. Nu încă.

— Mama sunt. Bianca e acolo?

— Da.

— Slavă Domnului! E bine?

— Ăăă... da, cred.

— Dă-mi-o la telefon.

— Doarme.

— Nu mă interesează.

— Ce dracu’? Nu trebuie să ţipi.

— Şi tu nu trebuie să înjuri!

— Bine.

Străbătea acum Boxer Bluff, coasta pe care se întindea partea cea mai de sus a oraşului Grizzly Falls. Auzi în telefon câteva voci înăbuşite, apoi pe fiica ei adormită:

— Da?

— Ce ai făcut? întrebă Pescoli.

— Eu, acum... bolborosi Bianca.

— Au sunat de la școală si mi-au spus că ai lipsit de la ore.

— Nu mă simţeam ca lumea.

— Bine, o corectă automat Pescoli, virând pe strada care iesea din oras. Nu te simţeai bine.

— Mă rog...

— Cum ai ajuns acasă?

— M-a adus Chris cu masina.

Iubitul ei cu care ba era împreună, ba se despărţea.

— Nu are permis.

— Eram cu Gene, frate-său.

Adolescentul de șaptesprezece ani fusese deja implicat într-un accident. Pescoli știa totul despre asta; văzuse ce rămăsese din vechea Honda Accord după ce intrase într-o cutie postală si apoi într-un copac. Fusese o minune că puștiul supravieţuise, ca să nu mai punem la socoteală că scăpase doar cu clavicula ruptă si câteva zgârieturi.

— Fii atentă, sunt pe drum.Vorbim acasă.

Verificând oglinzile retrovizoare, schimbă banda ca să evite o echipă de muncitori care săpau niste sanţuri.

— Am vorbit deja cu tata.

„Vești din ce în ce mai bune.“

— Si ce-a zis taică-tău? întrebă ea printre dinţi.

Luke „Norocosul" Pescoli era departe de a fi un exemplu de părinte.

— Să mă odihnesc.

„Perfect."

— Ajung într-un sfert de oră. Dă-mi-l pe fratele tău la telefon.

— E rândul tău.

Cu o uşurare perceptibilă, Bianca îi pasă receptorul lui Jeremy.

Mamei lor îi trecu din nou prin cap să aprindă o ţigară, dar se abţinu. Peisajul se schimba, locul magazinelor de pe marginea drumului fiind luat de case.

— Îhm? făcu Jeremy.

— Mă întrebam ce cauţi acasă.

Vara trecută, când se mutase din locuinţa ei doar cu puţin mai mare decât o cabană din pădure, singura casă pe care o avusese el vreodată, plecarea lui i se păruse deopotrivă o binecuvântare şi un blestem.

— Păi… fiindcă aici stau.

— Te-ai mutat. Eu n-am vrut, dar ai insistat vara trecută, îi aminti ea. Credeam că eşti la muncă.

— Mi-au tăiat gazele. N-am căldură. Cred că… nu am plătit la timp. Da’ e aiurea, pentru că le-am trimis ieri plata prin poştă. Nu e vina mea că unul dintre colegii mei de apartament nu mi-a dat banii.

— Si serviciul tău? întrebă ea cu răbdare.

Urmă un moment de ezitare.

— Lou n-a avut nevoie de mine astăzi la benzinărie.

— Serios? Jeremy făcea plinurile la benzinăria Corky’s Gas and Go de aproape nouă luni, aşteptând să se hotărască dacă voia sau nu să-şi continue studiile. Cum nu primi răspuns, Pescoli stărui: Jer? Te rog, spune-mi că nu ţi-ai pierdut slujba.

— OK. N-o s-o pierd, replică el laconic.

„La naiba cu toate! Măcar dacă ar mai fi în viaţă Joe!“ Tatăl lui Jeremy, tot poliţist, se descurca de minune în momentele de criză. Fusese ucis în misiune, pe vremea când fiul lui era prea mic ca să şi-l mai amintească. Așa că Pescoli devenise si mamă, si tată pentru băiatul ei, până când făcuse greşeala de a se căsători cu Luke, care încercase să intervină și nu făcuse decât să înrăutăţească lucrurile.

— Aşteaptă-mă. Vin acasă imediat. Înainte să ajung, vezi, te rog, dacă Cisco a mâncat de seară.

— Nu mai avem mâncare pentru câini.

— Atunci du-te si ia.

— Păi, n-am nici un ban.

— Excepţional.

— Trebuie să închid. Am un mesaj de la Heidi.

— Jeremy! Stai!

Convorbirea se încheiase însă brusc. Nici măcar nu avusese ocazia să-l mai avertizeze o dată în privinţa lui Heidi Brewster. Doamne, Dumnezeule, sperase că povestea aia de dragoste adolescentină luase sfârșit anul trecut, dar, după toate aparenţele, rugăciunile nu-i fuseseră ascultate.

Până la urmă, asta nu trebuia s-o surprindă.

Poate că făcuse o greşeală că nu se mutase cu iubitul ei, însă considera că n-ar fi fost o mişcare înţeleaptă. Doar pentru că bărbatul ăsta îi putea zdruncina lumea în dormitor, nu era un motiv să-l aducă acasă și să-i pună eticheta de tată vitreg. Oricât de îndrăgostită ar fi fost de el, hotărâse să nu treacă la etapa asta. Nu încă.

Era foarte posibil să aibă o fobie pentru angajamentele pe termen lung, dar fusese căsătorită de două ori și era de ajuns. Cel puţin deocamdată. Până creşteau copiii. Sau până când îi convenea mai bine situaţia.

„Ai putea să-l pierzi“, se auzi glasul cicălitor din mintea ei, dar ea îl luă în râs răspunzându-i: „Atunci înseamnă că n-a fost să fie“.

La următoarea intersecţie opri la un chioşc de unde cumpără o pungă mică de mâncare pentru câini, un bidon de lapte şi două batoane Snickers pe care le puse în torpedou, lângă pachetul de Marlboro. Pentru orice eventualitate.

Douăzeci de minute mai târziu ieşea din garajul căsuţei. Cisco, terrierul ei cu un pedigri incert, sări de pe canapea, traversă sufrageria în fugă şi chelălăi bucuros, începând să facă piruete la picioarele ei.

— Hei! Si eu mă bucur să te văd.

După ce îşi puse cumpărăturile pe blatul din bucătărie, se aplecă şi îl mângâie pe Cisco pe cap, îi scărpină urechile, apoi se duse în sufragerie, unde fiul ei de un metru nouăzeci stătea tolănit cu picioarele atârnate la marginea canapelei.

— Nu sunt sigură că pot spune acelaşi lucru si despre tine.

— Drăguţ, mamă, mormăi el, fără să se obosească să ridice privirea de la televizor, unde se derula un reality-show.

— Povesteşte-mi despre slujbă.

— Nu prea am ce să-ţi povestesc.

Doamne, cât semăna cu tatăl lui! Părul negru, ochii arzători, pometţii ascuţiţi, o barbă nerasă de două zile, terminată cu un cioc minuscul, care îi întuneca maxilarul viril.

— Te-au dat afară?

În sfârşit o privi, încruntându-se la ea ca la o cretină.

— Mi s-a redus norma, asta e tot.

— O să-ţi fie greu să plăteşti chiria şi factura la gaze.

Jeremy ridică din umeri.

Voia să-i spună tot ce avea pe suflet, să-l avertizeze cu privire la consecinţele traiului de pierde-vară, dar Jeremy fusese întotdeauna copilul care învăţa mai degrabă din experienţe decât din exemple. Tăierea gazelor şi costurile reracordării aveau să constituie o lecţie foarte bună.

— Mă bucur că eşti aici, să ştii, zise ea mângâindu-l pe umăr. Numai că mi-aş dori să fi venit ca să mă vezi, nu pentru că îţi îngheţa fundul în apartamentul tău.

— Da, ştiu.

— Mă duc să văd ce face soră-ta. Îi dai tu de mâncare lui Cisco, te rog? E nişte hrană pentru câini în sacoşa cu cumpărături.

— Da, mormăi el fără să se mişte din loc.

— Poate anul ăsta.

— Foarte amuzant. Jeremy îi oferi acel zâmbet care-ți tăia răsuflarea. Ca si al tatălui său. Nu era de mirare că Heidi Brewster nu acceptase despărţirea. În cele din urmă, se ridică în picioare şi îi spuse câinelui: Hai, piticule!

Pescoli bătu în uşa Biancăi înainte să intre. Dacă dormitorul lui Jeremy de la parter era tapetat cu postere cu baschetbalişti şi formaţii rock, camera Biancăi era un

exemplu de feminitate, de la patul cu baldachin, pe care îl decorase cu luminiţe de Crăciun, până la masa de machiaj pe care stăteau împrăştiate cel puţin zece perii de diverse mărimi, o mulţime de rujuri, farduri de pleoape şi Dumnezeu ştie mai ce. Pereţii erau de un roz strident, culoarea ei preferată.

Bianca stătea ghemuită în pat, învelită cu o pătură argintie. Pe noptieră se zărea o sticlă de pepsi, alături de un teanc de reviste de modă. Se uita la un film pe laptop şi, în acelaşi timp, scria un mesaj.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Pescoli.

Fiica ei îşi ridică privirea din telefon şi îi aruncă zâmbetul acela rapid care spunea: „Uite-mă cât sunt de drăguţă". Faţa rotundă, cu un năsuc pistruiat si nişte ochi mari, căprui, era încadrată de cârlionţi arămii. În timp ce fratele ei era leit Joe Strand, Bianca semăna bucăţică ruptă cu Luke Pescoli. Din fericire însă, cel puţin până de curând, se dovedise mult mai deşteaptă decât taică-său.

Timpul avea să hotărască.

— Ce vrei să spui? întrebă Bianca nevinovată.

— Nu face pe proasta. Ştii ce vreau să spun. De ce ai chiulit? Dacă ţi-a fost rău, puteai să mergi la cabinet şi m-ar fi sunat de acolo.

— Nu poţi să fugi de la slujbă de fiecare dată, zise fata dându-şi ochii peste cap. Şi Chris s-a oferit să mă aducă el cu maşina.

— Adică frate-său, Gene.

— Mai contează?

— Da. Și încă cum! Chris nu conduce, și e un miracol că fratele lui mai are permis. Sau poate n-are, adăugă Pescoli mijind ochii.

Bianca îi evită privirea. Nu răspunse. Iar asta o dădea de gol.

— Hai, Bianca, poţi mai mult de-atât. Dacă Gene Schultz ar fi făcut un alt accident sau...

— N-a făcut, bine? izbucni fata. Mama ei împinse niște reviste într-o parte și se așeză la marginea patului.

— N-ai voie să chiuleşti.

— Jer o făcea tot timpul.

— Un caz elocvent, oftă ea clătinând din cap. Acum opţiunile lui sunt limitate. Nu face și tu greşeala asta. Deci, de ce ai venit acasă?

— Pur și simplu eram obosită, zise oftând Bianca.

— Asta nu-i o scuză ca să...

— Si mă simţeam ciudat. Nu știu. Ca și cum mă lua răceala. Kara White și Shannon Anderssen sunt răcite amândouă, și cred că și Monty Elvstead, și toţi sunt colegi cu mine la spaniolă. Așa că am venit acasă. Mare brânză. Privindu-și mama cu ostilitate, continuă: N-am putut să te sun. Mereu ai treabă și n-aveam de gând să stau în anticameră ca să se uite la mine toată ziua ciudata aia de directoare adjunctă.

— N-aveți un cabinet medical?

— Ăla e si mai rău. E... scârbos! Nu voiam decât să vin acasă. Doamne! Nu am făcut nimic ilegal sau ceva de genul ăsta.

— Ţi-ai luat temperatura?

— Nu. Şi nici n-am de gând.

— Atunci ce ai? Te doare stomacul? Ai crampe? Te usturăîn gât?

— Toate astea, OK? Se afundă și mai tare în pătură și ultimele reviste alunecară pe podea. Nu poţi să mă lași în pace?

— Încă niște ani buni de-acum încolo, nu. E de datoria mea să-ţi port de grijă.

— Datorie? Pe bune? Doamne, mamă, ești atât de...

Din fericire, restul discursului fu înăbușit în momentul în care Bianca își trase un colţ de pătură peste cap. Un singur braţ subţire îi atârna de dedesubt; căută cu mâna prin pat, dar până ca degetele ei să atingă telefonul, Pescoli reuşi să-l înhațe.

— Nu o să ai nevoie de el.

Puse telefonul în buzunar ți se aplecă să ia revistele de scandal care se împrăştiaseră pe covorul uzat.

Coperta celei din vârful teancului îi atrase atenția: MOARTEA LUI SHELLY BONAVENTURE A FOST DECLARATĂ SINUCIDERE. Sub literele groase era fotografia unei femei superbe, cu un zâmbet larg și ochi surâzători. Avea tenul alb, iar părul era o grămadă încurcată de bucle roşcate. De parcă ar fi avut lumea la picioare. În schimb, Shelly Bonaventure, actrița despre care îşi amintea acum că jucase în serialul cu vampiri pe care Bianca îl urmărise cu sufletul la gură cu câţiva ani în urmă, devenise un simplu element statistic, o nouă moarte absurdă în lumea Hollywoodului.

Lucrurile păreau să stea prost peste tot.

Ascunse revista sub braţ si ieşi din cameră, lăsând-o pe fata ei să mormăie bosumflată sub pătură.

capitolul 3

Jocelyn Wallis se simţi ca naiba când deschise ochii și văzu cerul întunecat de afară. Nu ningea încă, dar se anunţase o furtună, iar pe drumuri și în parcarea complexului de apartamente erau petice de gheaţă și zăpadă. Temperatura era sub zero și se aştepta să scadă si mai mult.

Uitându-se printre jaluzele, hotărî că dacă nu ieșea acum să alerge, era posibil ca în următoarele două zile să nu mai aibă ocazia.

Ziua Recunoştinţei era săptămâna viitoare; cu siguranţă avea să se îndoape acasă la mătuşa ei, aşa că trebuia să preîntâmpine luarea în greutate făcând nişte exerciţii fizice.

Pe deasupra, mai era puţin până la căderea întunericului; deja se aprinseseră felinarele de pe stradă. Fiind învăţătoare, nu prea avea timp să facă mişcare pe lumină în toiul iernii, aşa că se limita la banda de alergat în cursul săptămânii şi la jogging în weekend, când vremea i-o permitea.

Poate că era mai bine s-o lase baltă. Se simţise mizerabil în ultimele zile. Nu era chiar gripă, dar energia îi ajunsese la cota de avarie.

Goli ceaşca de cafea stătută, se uită la ceas și se îmbărbătă să se ridice. Elanul aproape că o făcu să dărâme bolul de apă al pisicii. Avea drept animal de companie o mâţă vagaboandă care apăruse la uşa ei în urmă cu patru săptămâni, iar de două zile era dispărută în misiune. Jocelyn o căutase îngrijorată şi sunase la adăposturile locale, dar fără nici un rezultat. După ce se întorcea de la jogging intenţiona să răscolească tot cartierul în căutarea ei. Poate că avea s-o și boteze cumva.

Lăsă la o parte gândurile despre animalul pierdut şi se duse în al doilea dormitor, încăpere unde depozitase tot ce nu încăpuse în restul apartamentului. Pe masa de călcat erau cărţi si haine aruncate, un televizor vechi trona pe şifonierul pe care îl avea de la vârsta de zece ani, iar nişte saci cu haine care nu-i mai veneau erau îngrămădiţi într-un colţ, gata să fie donaţi magazinului second-hand al bisericii. De asemenea, câteva cadouri de Crăciun pe care le cumpărase de la bazarul şcolii, deja etichetate, zăceau pe patul dublu destinat musafirilor.

Dar despre ce musafiri era vorba?

Adevărul este că în ultimii doi ani, de când se mutase înapoi la Grizzly Falls după al doilea divorţ, nu venise nimeni la ea.

— Jalnic, îşi spuse.

Într-un colţ îşi amenajase „cabinetul de lucru“: computerul si imprimanta erau aşezate pe un birou vechi în sertarele căruia își ţinea dosarele personale. Dulapul era plin de haine pe care spera să le poarte din nou de îndată ce avea să slăbească. Tot acolo se aflau şi materialele pentru lecţiile de artă, ştiinţele naturii și matematică din următorul an şcolar.

Repede, înainte să apuce să se răzgândească sau să înceapă furtuna şi să-i schimbe planurile, Jocelyn îşi dădu jos blugii şi puloverul şi îşi trase pe ea pantalonii de alergat, tricoul şi o jachetă de lână. Îşi prinse părul în coadă cu un elastic, îşi puse şapca pe cap şi se încălţă cu perechea ei preferată de pantofi Nike. Mai aruncă o privire în apartament după telefonul mobil, însă nu-l văzu; nu-l mai găsea din ajun.

O enerva că trebuia să plece fără el, dar nu prea avea de ales dacă voia să facă mişcare, așa cum îşi promisese.

— Nasol, bombăni ea.

Îsi făcu încălzirea câteva minute pe mica verandă şi îşi puse căştile de la iPod în urechi, apoi selectă un playlist cu melodii de dans.

„Acum sau niciodată! “

Începu să alerge; tălpile încălţărilor călcau pe ritmurile melodiei *Bad Romance* a lui Lady Gaga, iar braţele i se mişcau ritmic în timp ce acceleră la o viteză confortabilă. Tocmai atunci, primii fulgi de zăpadă începură să cadă.

La ieşirea din complexul rezidenţial o luă spre sud, urmându-şi itinerarul obişnuit. Putea să alerge trei sau cinci kilometri, în funcţie de traseul ales. Astăzi îşi jurase că avea să parcurgă distanţa maximă. Poate că, punându-şi sângele în mişcare, avea să scape de sentimentul că risca să fie doborâtă de gripa aia blestemată care tot bântuia prin şcoala elementară Evergreen, unde lucra.

Începuse să intre în ritm. Muzica îi răsuna în urechi şi respira regulat, alergând printre bălţile de noroi şi evitând cele câteva maşini şi camioane care treceau pe şosea. O dubiţă albastru-închis se ţinu după ea câteva străzi fără să o depăşească, și Jocelyn se uită la şofer când maşina ajunse în sfârşit în dreptul ei. Respectivul nu-i întoarse privirea, fiind prea ocupat cu CD- playerul sau cu telefonul sau cu ceva care îi distrăgea atenţia de la drum.

„Ce idiot“, gândi ea. Vehiculul o depăşi, apoi, trei străzi mai încolo, făcu un viraj şi dispăru.

Reglă volumul iPod-ului şi se concentră asupra cursei. Încă se simţea slăbită. Poate chiar avea gripă. În definitiv, se aflau în plin sezon, iar şcoala era un mediu propice pentru bolile contagioase.

Sau poate starea ei proastă era rezultatul faptului că se îndopase cu alimentele nesănătoase preferate. În weekend îşi făcuse de cap devorând pungi de nachos, pizza și două cutii de îngheţată, una cu mentă și bucăţi de ciocolată și una cu fructe de pădure, în cinstea Sărbătorilor.

Ce tâmpenie! Avea treizeci și cinci de ani și pusese pe ea patru kilograme de când se transferase la şcoala elementară Evergreen, unde elevii de clasa a patra erau dificili, iar părinţii... Ei bine, nu voia să se gândească la ei. Puţin spus aroganţi! Jumătate dintre ei se purtau de parcă

habar n-avea să-și exercite meseria, iar celorlalţi părea că nu le pasă ce fac odraslele lor la școală. Pur și simplu nu doreau să fie deranjaţi.

Uneori se întreba de ce nu renunţă.

„Pentru că iubești copiii. Pentru că simţi că, într-adevăr, contează ceea ce faci. Pentru că îţi plac salariul și avantajele. Şi pentru că îţi place la nebunie să fii liberă aproape toată vara și două săptămâni de Crăciun! “

Atunci de ce tot trebuia să-și amintească lucrurile astea? se întrebă pe când trecea pe lângă o tufă de dafin care trebuia tunsă neapărat. Înainte să traverseze strada, se uită peste umăr. I se păru că vede aceeaşi dubiţă de culoare închisă apropiindu-se pe furiş în spatele ei. Se alarmă fiindcă nu mai era nimeni prin preajmă, iar casele se împuţinaseră, întrucât ajunsese la marginea orasului. Maşina coti însă pe o străduţă laterală, ceea ce o făcu să răsufle uşurată.

„Nu-ţi lăsa imaginaţia să te copleşească."

Cu toate astea, se simţea un pic neliniştită, nervii îi erau mai întinşi decât de obicei. Întunericul se instala mai repede decât se aşteptase, crivăţul iernii sufla cu putere, iar crengile goale ale copacilor tremurau, vuind pe ritmul constant al unei melodii din repertoriul Black Eyed Peas.

„Concentrează-te pe respiraţie."

Se uită din nou peste umăr. Camioneta nu era nicăieri, şi începuse să ningă zdravăn.

„Bun!"

Constată că respira greu şi dădu vina pe ţigări. Se lăsase de fumat de două ori până acum, dar se apucase din nou după ce se despărţise de Trace O’Halleran, în urmă cu vreo sase luni. Sângele încă îi dădea în clocot când se gândea la cowboy-ul sexy de care îşi legase toate speranţele, chiar dacă fuseseră împreună foarte puţin timp. Înalt și musculos, cu umeri laţi si un zâmbet galeş care îi scotea în evidenţă gropiţa din bărbie, fermierul o dăduse gata. Rău de tot. Îşi creştea singur fiul, pe care Jocelyn îl avusese la

clasă în anul precedent, și îi atrăsese atenţia în seara cu evenimentul „Înapoi la şcoală“.

Bineînţeles, fusese o greşeală. Nu ar fi trebuit să se încurce cu el. Când venea vorba de bărbaţi, întotdeauna se năpustea cu capul înainte, fără să gândească. Nu avea deja două divorţuri pe post de dovadă? Încercarea de a relua relaţia cu Trace se sfârşise rău; încă mai roşea la amintirea tentativelor de a-l seduce, soldate cu o reacţie teribilă din partea lui. Putea să-l simtă şi acum ţinând-o de încheieturile mâinilor, împingând-o în perete şi, în loc s-o sărute, spunându-i: „Ajunge. S-a terminat. A fost o idee foarte proastă“. Apoi îi dăduse drumul brusc şi ieşise afară din apartament.

Ea trântise uşa după el, iar sunetul acela spart încă îi vibra în minte.

„Cât trăieşti, înveţi“, se gândi cu amărăciune înainte să verifice strada şi să înceapă urcuşul pe deal, care reprezenta partea cea mai dificilă a traseului. Efortul se justifica, deoarece odată ajunsă în vârf avea să poată alerga pe marginea stâncii de unde se vedeau râul și cascada, cel mai pitoresc punct al cursei. Mintea îi rămăsese însă la Trace. Acum, că nu mai era profesoara lui Eli, se întreba dacă avea vreo sansă să reaprindă flacăra relaţiei cu el. O idee ar fi fost să-i ofere o prajitură de Crăciun. Fursecuri? Nu, era prea demodat. O sticlă de vin cu etichetă de sărbătoare? S-ar fi prins din primul moment.

Nu încercase deja placa bine cunoscută cu „Hai să fim prieteni“, care se întorsese împotriva ei? De câte ori îl mai sunase după ce se despărţiseră? De trei ori? De patru? De opt? „Proastă, proastă, proastă!“ se dojeni. De fapt, nu se putea spune neapărat că se despărţiseră, la fel cum nu se putea spune neapărat că avuseseră o relaţie, indiferent de postările ei idioate de pe Facebook după două întâlniri. Asta din cauză că băuse prea mult vin și ascultase sfaturile prietenelor ei care erau și mai bete.

Un dezastru.

Când aflase totul de la fiul lui, Trace nu se arătase deloc încântat, și ăsta fusese începutul sfârșitului. Nu ar fi trebuit să-l mai sune, iar acum tresări când își dădu seama că în seara precedentă îi formase numărul, apoi închisese chiar în clipa când auzise robotul.

„Fii fată deşteaptă și uită-l. Mai sunt și alţi bărbaţi, chiar si în Grizzly Falls."

Se asigură şi traversă pe partea cealaltă ca să alerge de-a lungul falezei cu vedere la râu, înainte ca şoseaua să intre într-un parc de unde se putea întoarce ca să o ia de la capăt.

Trecură trei maşini. Farurile lor străluceau pe şoseaua udă, iar roţile împroşcau cu apă murdară. Scrâşnind din dinţi, îşi continuă drumul, respirând mai greu când intră în parcul brăzdat de trasee montane.

„Încă puţin", se îndemnă. Acum chiar respira greu, iar gambele îi erau chinuite de cârcei.

În sfârşit, ajunse în vârful pantei. Alerga acum pe o alee asfaltată pe coama dealului, cu vedere la râul aflat jos, în prăpastie. O balustradă de piatră nu mai înaltă de jumătate de metru, ce fusese construită în urmă cu un secol, oferea o priveliște impresionantă asupra cascadei. Partea veche a oraşului Grizzly Falls se întindea pe malurile râului până la căderea de apă, iar luminile stradale străluceau ca nişte bijuterii scânteietoare în bezna tot mai profundă.

Jocelyn înaintă pe faleză până când poteca se bifurcă. Atunci schimbă direcţia spre interiorul parcului, departe de stradă. Leoarcă de transpiraţie, în ciuda aerului rece de iarnă, se îndreptă spre bradul singuratic pe care îl ocolea de fiecare dată înainte de a se întoarce pe aceeaşi cărare.

Scotea aburi pe gură, iar sângele îi pulsa nebuneşte în vene.

„Aproape gata!"

Nu se vedea nici ţipenie de om; nimeni altcineva nu era atât de ţicnit sau de obsedat încât să iasă afară pe vremea

asta. Doamne, ce frig era! Chiar dacă avea mănuşi, degetele îi erau amorţite.

Când luă curba finală, zări un copac masiv a cărui siluetă întunecată se ridica înspre cerul sumbru. Încetini, gâfâind de efort, şi îşi scoase căştile din urechi. Aplecându-se în faţă, se sprijini cu mâinile pe genunchi. De obicei nu se oprea la jumătatea drumului, dar în seara asta simţea nevoia să-și tragă puţin sufletul.

Pe lângă respiraţia ei obosită și bătăile rapide ale inimii, auzi vuietul râului și vâjâitul vântului. Căuta ceva pe iPod, când auzi un alt sunet... niște pași?

Mai ieșise cineva să alerge? Ridică repede capul. Nu părea ceva deosebit, însă era precaută. Atentă.

Probabil un alt alergător înrăit.

„Poate că nu ești singura cretină care a ieșit în seara asta.“

Își puse o singură cască și o luă din nou la fugă, ascultând-o cu o ureche pe Beyonce și cu cealaltă sunetul nopţii ce se instala. Doar ca să fie sigură că totul era în regulă.

Vântul sufla peste canion mai rece ca niciodată. I se păru că aude ţipătul unei bufniţe care întâmpina asfinţitul, apoi din nou sunetul paşilor regulaţi pe asfalt, în urma ei.

Da, un alt alergător. Şi încă unul bine antrenat, după toate aparenţele.

Se uită în urmă, însă nu văzu pe nimeni, aşa că îşi reluă ritmul. Era timpul să meargă acasă, să facă un duş fierbinte şi să încerce să se simtă mai bine. Mai erau încă trei zile de şcoală înainte să înceapă vacanţa...

Paşii se auzeau şi mai aproape acum. Răsunători. Rapizi.

Întoarse capul încă o dată, dar cărarea din spatele ei era goală. Simţi cum i se ridica părul de pe ceafă.

„E doar în imaginaţia ta, Jocelyn. Nu este chiar nimic ciudat."

Ignorând arsura din plămâni și cârceii de la picioare, își mări viteza, luând-o la goană printre copaci. Era întuneric

acum, doar câteva felinare luminau slab, iar copacii cu trunchiurile lor negre si ţepene lăsau umbre în iarba acoperită de zăpadă albă.

„Nu te panica. N-ai nici un motiv să te panichezi. Chiar dacă nu ai telefonul cu tine, n-ai de ce să îţi faci griji", își zise, dându-și seama că transpira de-a binelea.

Şoseaua de la marginea falezei era aproape, imediat după colţ.

— O!

Reuși să-l vadă puţin pe celălalt alergător, un bărbat înalt, atletic, îmbrăcat din cap până în picioare în echipament sportiv de culoare neagră și purtând o mască de schi.

Inima i se făcu cât un purice.

„N-ai de ce să-ţi faci griji. Lasă-l să treacă.“

Adrenalina îi galopa prin vene. Îsi înteţi ritmul, alergând din ce în ce mai repede pe alee și respirând din ce în ce mai greu.

„E în regulă. E în regulă. E în regulă..."

Dar chiar era? Bărbatul se apropiase îndeajuns de mult încât îi putea auzi respiraţia. Puternică. Regulată.

Vârful pantofului i se poticni într-o piatră și se împiedică. Se redresă înainte să cadă și, cu toate că îşi pierduse ritmul, reuşi totuşi să-si menţină echilibrul.

— Ai grijă, se auzi din spatele ei o voce pătrunzătoare.

O, Doamne! Era la doi paşi de ea. Se îmbărbătă. Îşi spuse să fie calmă. Îi cunoştea vocea de undeva?

Cu inima bătându-i nebuneşte, ieşi din parc pe cărarea care mărginea faleza. Sperase că necunoscutul avea s-o ia în direcţia opusă, dar era la numai un pas în spatele ei, îndreptându-se spre deal.

Poate că era mai bine să-l lase să o depăşească. Măcar dacă ar fi avut la ea nenorocitul ăla de telefon! Sau spray-ul paralizant pe care îl ţinea în poşetă.

—La dreapta, spuse el, ajungând-o din urmă și potrivindu-și pașii cu ai ei. Te distrezi, Josie? o întrebă.

„Josie?“ Aproape că se împiedică din nou. O cunoștea? O, Doamne, de ce îi era familiară vocea lui?

—Ar trebui să ai grijă, să știi.

O lovi cu umărul. Jocelyn își pierdu echilibrul, dar el o prinse dintr-odată, apucând-o de braţ cu degetele lui puternice.

—Ţi-am spus să fii atentă! Strânsoarea îi era puternică, dureroasă.

—Dă-mi drumul. Cine ești? se răsti ea.

Se opriră amândoi în loc, iar Jocelyn putu să constate că bărbatul respira greu sub masca de schi.

—Nu ştii? replică el ridicând un deget în semn de dojană.

—Cine eşti? Nu! Am zis dă-mi drumul... Hei! Ce faci? ţipă ea când individul o smuci tare de braţ.

Dar ştia deja. Într-o secundă în care i se oprise respiraţia, înţelese că voia să o omoare.

—Dă-mi drumul!

El continua s-o îmbrâncească. Până să-şi dea seama ce se petrecea, o împinse la marginea stâncii, lângă balustrada de piatră.

—Nu! O, Doamne, ajută-mă! Ajutor!

Încercă să se lupte, convinsă de intenţia ticălosului.

„Doamne Sfinte, nu! Nu!“

Se zbătu violent, încercând să-și menţină echilibrul, dar el o împinse brusc în balustrada de piatră, lovindu-i gambele.

Durerea îi cuprinse picioarele.

—Nu!

Se lupta, însă n-avea nici un rost. Greutatea bărbatului o propulsă peste balustradă. Îngrozită, cu braţele în lături, căzu în abisul negru ca smoala. Ţipând, se rostogoli în aer și căzu pe povârnişul îngheţat.

Se lovi cu capul de o piatră. Aluneca și se răsucea, rostogolindu-se și încercând să se apuce de ceva, zgâriind cu degetele pământul, rădăcinile și pietrele, fără a-şi putea opri căderea.

—Doamne, te implor, ajută-mă!

Simţi durere în toată coloana vertebrală. Undeva în depărtare se auzea vuietul apei care curgea cu repeziciune. Cu cât era mai aproape, se rostogolea din ce în ce mai tare, nu mai avea nici un fel de control, pielea îi era plină de sânge și lumea se învârtea în jurul ei.

Mult deasupra, îl întrezări pe bărbatul acela, o siluetă neagră în noapte, care privea în jos. Aşteptând. Ca ea să moară.

capitolul 4

Trace O’Halleran era nervos.

De fapt, era cumplit de nervos și conducea cu mult peste limita de viteză de la școala elementară Evergreen, de unde își luase copilul; acum erau pe drum spre clinică pentru o radiografie, fiindcă Eli fusese lovit pe terenul de joacă.

Cineva nu avusese grijă de băiatul lui și, de îndată ce se asigura că Eli era în regulă, acel cineva avea de dat nişte explicaţii serioase!

— Rezistă, amice, îi spuse fiului său, care stătea lângă el în camioneta ponosită.

Eli dădu din cap și pufni, fie pentru că încerca să nu plângă, fie din cauza unei răceli urâte care nu ceda de vreo săptămână.

Mijind ochii și uitându-se prin parbriz, printre primii fulgi de zăpadă ce se învârteau și cădeau pe pământ, Trace urmă fluxul constant de trafic care cobora de la dealul cunoscut sub numele de Boxer Bluff până pe malul râului Grizzly.

Eli, băieţelul lui de sapte ani, își legăna braţul stâng prins deja cu o atelă. Asistenta medicală de la scoală, o femeie cu un aer epuizat, îi spusese: „Trebuie să meargă la doctor. Am sunat deja la clinica de pe strada A, unde veţi fi trataţi cu prioritate, cum nu s-ar întâmpla la Pinewood Community sau la St. Bartholomew. Să-i facă o radiografie la mână. Eu nu cred că este ruptă, dar ar putea fi totuşi o fractură. Clinica are un laborator. Cât sunteţi acolo, poate chemaţi un doctor să îi facă și un examen O.R.L. I-am luat temperatura si are un pic de febră - 38 cu 4".

Trace nu o contrazisese. Odată, stătuse cinci ore în sala de urgenţe a spitalului St. Bart până să se uite cineva la mâna lui mutilată, rezultat al faptului că-și prinsese verigheta într-un dinte al combinei când recolta grâul. Până să oprească angrenajul, combina aproape că îi smulsese braţul din umăr. Chiar si după ce-i fusese salvată mâna, inelarul se aflase în pericol de amputare. În cele din urmă, chirurgul îi salvase și degetul, dar leziunile nervilor fuseseră atât de grave, încât nu-l mai simţea. Hotărâse atunci că nu avea să mai poarte niciodată verighetă. Oricum nu conta. Leanna, mama lui Eli, era deja pe picior de plecare.

Nu, Trace nu voia ca băiatul lui să stea pe un scaun de plastic inconfortabil în sala de aşteptare a spitalului St. Bartholomew, dacă putea evita asta. Aveau să meargă mai întâi la clinică, acea clădire veche și joasă care servea pacienţii de aproape şaptezeci de ani. Desigur, de-a lungul vremii, imobilul avusese parte de câteva renovări.

Chiar tatăl lui îl dusese acolo în urmă cu aproape trei decenii, după ce fusese azvârlit din șa de către Rocky, calul nărăvaş pe care tatăl său îl primise la schimb pentru trei vaci. Pe vremuri, Rocky fusese cal de rodeo, iar când Trace avea nouă ani și încercase să-l călărească, animalul castrat păruse să-și amintească de viața lui anterioară și îl zburase din șa. Rezultatul fusese o comoție pe cinste. După o examinare rapidă, bătrânul doctor Mallory dăduse

verdictul: „Pentru numele tuturor sfinţilor, băiete, foloseşte-ți mintea pe care ți-a dat-o Dumnezeu și nu te mai apropia de caii sălbatici!"

Trace îi aruncă o privire fiului său, care se uita pe fereastră, legănându-şi braţul rănit.

Eli avea maxilarul încleştat, iar ochii îi erau roşii de lacrimi pe care n-avea de gând să le verse. Respiraţia lui aburea geamul maşinii, care era deja pătat de botul câinelui lor, Sarge, o corcitură care apăruse la uşa lor acum un an, aproape mort de foame. Jumătate ciobănesc australian, jumătate Dumnezeu ştie ce, patrupedul devenise membru cu drepturi depline al micii lor familii. Astăzi, când Trace fusese sunat de directorul şcolii şi plecase în grabă să-şi ia camioneta, Sarge alergase după el, iar când Trace îi spusese: „Data viitoare“, câinele rămăsese la poartă dezamăgit. În ciuda frigului şi a faptului că ar fi putut să intre în şopronul călduros, probabil că aveau să-l găsească tot acolo când ajungeau acasă.

Ca și cum ar fi simtit că tatăl său îl privea, Eli sopti:

—Il urăsc pe Cory Deter! E un tâmpit.

—Cory ți-a făcut asta? Cum Eli ridică din umerii lui mici fără să răspundă, Trace insistă: Haide, prietene. Mie poți să-mi spui.

Mâzgălind pe geamul aburit cu degetul arătător de la mâna sănătoasă, Eli tuși, se strâmbă, apoi zise:

—M-a împins. Eram pe instalatia pentru cățărat, sus de tot în vârf, și pur și simplu a sărit pe mine și m-a împins.

—Şi tu ai căzut.

—Ihî.

—Învăţătorii unde erau?

—Sub zona acoperită. Aruncându-i o privire peste umăr, puștiul adăugă: Doamna Wallis nu era acolo.

—N-am întrebat de ea, spuse Trace mai tăios decât intenţionase, apoi porni stergătoarele de parbriz.

—Ştiu, murmură Eli dând iarăsi din umeri.

Trace se simţea ca un idiot. Ce-o fi fost în mintea lui anul trecut, de ieșise cu învăţătoarea fiului său? Fusese o greşeală de care-si dăduse seama din secunda în care îl invitase la cină. Își spusese că probabil era din cauza lui Eli, că voia să discute despre fiul lui şi despre problemele pe care le avea la scoală, dar adevărul ieșise repede la suprafaţă. Cu toate astea, ieșise cu ea de patru ori. În fine, cinci, dacă punea la socoteală și noaptea când se certaseră definitiv după ce ea încercase să reaprindă o flacără ce niciodată nu scăpărase în realitate. Nu făcuse decât să dezamăgească pe toată lumea, inclusiv pe el însusi, se gândi el oftând.

Jocelyn Wallis se văzuse în rolul femeii care-i putea lecui cicatricile lăsate de mama lui Eli când îi părăsise. Nu îl crezuse pe Trace când îi spusese că nu era interesat de o relaţie și că ipostaza de tată celibatar nu-l deranja câtuși de puţin. Nu era singura.

Eli părea incapabil să uite cele câteva întâlniri pe care tatăl lui le avusese cu învăţătoarea.

Da, dăduse cu bâta în baltă magistral.

—Azi n-a fost la școală, zise băiatul.

—Domnişoara Wallis? Nu contează. Cineva era acolo. Cineva era responsabil de terenul de joacă.

—Era de serviciu domnul Beene, în lipsa domnişoarei Wallis. El îi ţine locul.

—Trebuie să stau de vorbă cu el.

—Nu a fost vina lui, îl asigură Eli. A fost prostu' ăla de Cory Deter.

—Ştiu că eşti supărat, dar nu vorbim urât, da?

—Dar e un prost. Eli îşi şterse nasul cu mâneca gecii şi repetă printre dinţi: E un prost.

—Hai, Eli. Nu este deloc frumos să vorbeşti aşa despre cineva...

—Dar m-a împins!

—Ăsta a fost un lucru greşit, aprobă Trace calm.

—Da, a fost! răbufni Eli, jignit că tatăl său nu părea să priceapă cât de gravă era fapta lui Cory Deter.

—OK, poate e un prost. Observând că puştiul se mai calmase, Trace adăugă: Dar rămâne între noi, bine? Secretul nostru.

—Deja ştie toată lumea că-i un prost.

—În regulă, cum zici tu. Nu trebuie să o mai spui o dată.

—Dar Becky Tremont şi prietena ei, Tonia, au râs de mine.

Dintr-odată, fața lui Eli se îmbujoră de ruşine. Chiar si la şapte ani, conta ce gândeau fetele.

—Nu te gândi la ele, îl sfătui Trace. Rezistă, OK? Mai avem puțin.

Ajunseră la poalele dealului chiar în momentul în care se aprinseră luminile de la bariera peste calea ferată, iar Trace scrâşni din dinti în timp ce un tren cu vagoane decorate cu graffiti şi cu platforme goale trecu în viteză prin fața lor.

„Hai, hai“, îşi zise, frustrat de toate obstacolele care le îngreunau drumul. Îşi făcea griji pentru fiul lui, întrebându-se cât de grav era rănit.

—Aproape am ajuns, îi spuse încă o dată mângâindu-i umerii firavi.

În cele din urmă trenul trecu, iar ei, împreună cu şirul lung de automobile, avură voie să treacă. Încă un semafor şi aveau să ajungă la clinică.

—Avem o urgenţă, spuse Heather, vârându-şi capul pe uşă în biroul lui Kacey. Eli O’Halleran. Şapte ani. Lovit pe terenul de joacă. L-au sunat pe tatăl lui de la şcoală şi l-au trimis aici.

—E pacientul nostru?

Numele nu-i spunea nimic lui Kacey.

Tocmai ce deschisese o cutie de iaurt de afine pentru prânz. N-avusese ocazia să-şi tragă sufletul din clipa în care intrase pe uşa camerei de consultaţie numărul doi. Elmer

Grimes, primul pacient al zilei, îi răpise mult mai mult timp decât s-ar fi aşteptat. De atunci era în întârziere.

—Eli O'Halleran n-a mai fost la noi. Pediatrul băiatului era doctorul Levoy din Middleton.

—Şi a ieşit la pensie anul trecut.

Kacey dădu din cap, punând deja la o parte borcanul de iaurt. Primise câteva sesizări de la pacienţii care nu erau mulţumiţi de înlocuitorul doctorului Levoy şi, cu toate că era generalistă, făcuse un stagiu de pediatrie în timpul facultăţii.

Îi plăceau copiii şi se gândise să îşi reia studiile şi să se specializeze în pediatrie, dar după aceea se alesese praful de viaţa ei personală și se hotărâse să se întoarcă în Grizzly Falls.

—Şcoala a preferat să-l trimită aici, în loc de St. Bart, pentru că suntem mai aproape, îi explică Heather. Au ajuns acum cinci minute și le-am luat deja asigurarea si informaţiile personale. Am sunat și la biroul lui Levoy si am cerut fișa băiatului. Aruncându-i un zâmbet cu înţeles, continuă: M-am gândit că poate reușim să-l strecurăm înainte de pacienţii de după-amiază. Că nu-l veţi refuza.

—Bine, hai să vedem ce-i cu el, zise Kacey îndepărtându-și scaunul de birou.

—E cu tatăl lui în sala de consultaţii numărul trei. Am lăsat informaţiile preliminare în computer.

—Bine. Kacey îmbrăcase deja mânecile halatului pe care tocmai îl dăduse jos. Se obişnuise ca viaţa să-i fie întreruptă în cele mai nepotrivite momente. Până la urmă, asta era soarta unui medic dintr-un oraş mic. Zici că ai vorbit cu cineva de la şcoală?

—Da, cu asistenta, Eloise Phelps.

Heather porni spre recepţie, iar Kacey se îndreptă spre sala de consultaţii. Bătu uşor în uşă şi apoi o deschise.

Pe masa de examinare stătea întins un băiat slăbuţ, cu o claie de păr blond murdar, cu tenul alb, clipind des ca să nu plângă şi trăgându-şi nasul în timp ce îşi legăna braţul

prins cu o atelă. Tatăl lui, care stătea încruntat alături, purta blugi tociţi, o cămaşă în carouri si cizme vechi, o ţinută obişnuită în zona aceea a statului Montana. Era înalt, de aproape un metru nouăzeci, cu un trup musculos şi umeri laţi. Barba nerasă de vreo două zile îi acoperea maxilarul pătrat. O privea fix, cu ochi furioşi şi adânciţi în orbite. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept şi părea gata să scuipe flăcări.

—Eu sunt doctoriţa Lambert, îi spuse ea băieţelului. Uitându-se la tabelul de pe laptop, pe care i-l lăsase Heather, adăugă: Tu trebuie să fii Eli.

Puştiul dădu din cap aprobator şi îşi strânse buzele. Încerca să fie curajos, iar ea bănui că probabil era mai mult speriat decât rănit.

—Trace O’Halleran, se prezentă cowboy-ul și îi întinse mâna, iar ochii îi căzură pe ecusonul de pe halat, unde scria: DR. ACACIA LAMBERT.

Avea mâinile mari, bătătorite și puternice. Faţa îi era bronzată, arsă de soare, iar părul șaten avea suviţe blonde - din cauza orelor petrecute în aer liber, presupuse ea. Ochii aveau o nuanţă uluitoare de albastru, nasul părea că fusese rupt cel puţin o dată, iar pe chip îi plutea umbra unui zâmbet.

—Eu sunt tatăl lui Eli.

Îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul.

—Deci, ce s-a întâmplat?

—Accident pe terenul de joacă, spuse Trace. Povestește-i, îl îndemnă cu blândeţe pe băiat.

—Cineva m-a împins de pe instalaţia de căţărat, rosti puștiul, cu ochii căprui scăpărând de furie.

—Nu vrei să mă uit la mâna în timp ce-mi povesteşti? Îmi dai voie, da?

Eli se uită la tatăl său, care dădu din cap aprobator.

—Cred că da.

După ce se spălă repede pe mâini, Kacey se şterse cu un prosop de hârtie, apoi îşi trase o pereche de mănuşi de

latex şi se apropie de băiat. Încet, îi scoase atela, nişte tampoane de vată şi o pungă mică cu gheaţă, uitându-se la el în tot acest timp şi văzând cum se albea la faţă şi mai tare.

—Doare, nu-i aşa?

Incapabil să vorbească, Eli încuviinţă din cap. Ochii i se umplură de lacrimi, ceea ce nu făcu decât să-i sporească jena.

—Şi cum s-a petrecut accidentul?

—Cory Deter m-a împins de pe instalaţia de căţărare, spuse Eli clipind rapid, cu dinţii încleştaţi. Este un nenorocit!

—Păi aşa cred, dacă a făcut asta, aprobă ea. Şi după aceea, ce s-a întâmplat?

—Am căzut! Şi... şi mi-am pus mâinile aşa...

Îşi întinse mâinile, se strâmbă şi respiră adânc. Braţul stâng îi căzu într-o parte şi se albi din nou la faţă.

—Bun, deci ai oprit căderea întinzând braţele. Când? întrebă Kacey uitându-se la tatăl micului pacient.

—Nu ştiu exact, răspunse acesta fixând-o din priviri de parcă ar fi vrut să o citească. M-au sunat acum vreo patruzeci de minute, presupun că imediat după accident.

—Bine. Îi spuse blând lui Eli: Acum trebuie să mă uit la mâna ta un pic mai atent. OK?

Băiatul o privi suspicios de sub sprâncenele stufoase.

—E în regulă, îl asigură Trace mângâindu-l cu mâna lui mare, dar expresia îi era la fel de îngrijorată ca a fiului său.

—Bine, zise Eli în cele din urmă.

Kacey îl controlă pe băiat cu blândeţe. Îi testă mişcările, trecu cu degetele peste muşchi şi articulaţii, urmărindu-i reacţiile. În tot acest timp, Trace stătea în picioare deasupra lor.

—Nu cred că e ruptă, spuse ea într-un final, dar n-avem de unde să ştim sigur dacă nu facem o radiografie. Întotdeauna există riscul unei fracturi.

Un muşchi de pe obrazul lui Trace se încordă.

—Asta a spus şi asistenta de la şcoală. A mai zis şi că are febră. A avut o răceală de care n-a reuşit să scape.

—Dacă tot sunteţi aici, i se adresă ea lui Eli, hai să mai luăm o dată temperatura, apoi să ne uităm puţin în gât şi poate şi în urechi.

Puştiul fu de acord, dar fără tragere de inimă. Avea temperatura 37 cu 8, ganglionii limfatici uşor umflaţi, timpanele erau roşii, iar gâtul atât de inflamat încât Kacey îi luă o probă ca să verifice dacă nu cumva era vreun streptococ.

—Se pare că o să ai nevoie de nişte antibiotice, spuse ea. Pun pariu că te cam usturå în gât.

—Rău de tot, confirmă Eli dând din cap categoric.

—N-ai spus nimic, interveni Trace încruntat.

—Înainte nu mă durea, îi răspunse fiul său.

—Se poate instala repede. Pare a fi o otită bilaterală şi pun pariu că are şi o infecţie cu streptococ, îi spuse Kacey lui Trace, înainte să-şi întoarcă privirea către băiat. Dar tu, Eli, în vreo două zile ar trebui să te simţi mai bine. Așa că hai să facem o radiografie la mână, da? Laboratorul este în clădirea alăturată. Se întoarse la laptopul ei Si notă ceva, apoi i se adresă bărbatului: Îl puteţi duce acolo ca să-i facă radiografia. O să mi-o trimită ca s-o analizez. Nu va dura mult. Ne întâlnim din nou aici după ce o verific. Dacă voi considera că este bine să îl vadă un ortoped, vă voi anunţa și vă voi face o programare la dr. Belding în Missoula. Sau la cine doriţi dumneavoastră. Îi zâmbi liniştitor, dar el nu-i răspunse la zâmbet, asa că ţinu să-l asigure: Am mai lucrat cu doamna doctor Belding. E un medic bun.

— Mulţumesc, zise Trace dând scurt din cap, după care îi spuse pustiului: Hai să mergem, amice.

Heather apăru cu formularele de trimitere pentru laborator chiar când Trace îl ajuta pe Eli să se dea jos de pe masa de examinare.

—Mai aveţi nevoie de ceva? O întrebă pe Kacey.

—Cred că e în regulă. Mersi.

Heather se întoarse la biroul ei, iar Kacey îi dădu formularele lui Trace. Ca să-l facă pe băiat să se simtă mai în largul lui, îi spuse:

—Uite, știu o scurtătură, așa că vă conduc eu până acolo. E bine? Îi zâmbi și adăugă: Ca nu cumva să se rătăcească tatăl tău.

—N-o să se rătăcească! A fost în trupele speciale în armată.

Trace râse zgomotos si ţinu usa deschisă.

—Asta s-a întâmplat acum mult timp.

—Dar ai fost! insistă Eli.

—Da, prin Evul Mediu, recunoscu el.

Străbătură o serie de holuri și ieșiră pe o ușă din spate. Afară, vântul sufla tăios și zăpada se aduna în ghivece.

—Chiar aici, spuse Kacey, strângându-și haina cu o mână și grăbindu-se pe alee.

Înainte să ajungă la ușă, Trace o deschise și le făcu loc să intre. Îi lovi o rafală de căldură, iar pe holuri se auzeau cântece de Crăciun.

—Bun, de aici încolo vă descurcaţi singuri, spuse ea, lăsându-i cu unul dintre tehnicienii de laborator. Ne vedem cam într-o oră, după ce primim rezultatele de la radiografie.

— Am înţeles, zise el, iar când ochii li se întâlniră, Kacey văzu în privirea lui ceva întunecat si de nedefinit.

„E numai în capul tău."

Poate că Trace era doar îngrijorat pentru soarta băiatului, dar era ceva mai mult în reacţia lui, o urmă de bănuială care părea deplasată în situaţia asta, aproape ca și cum n-ar fi avut încredere în ea. Sau poate era vorba doar de medici sau de profesiile medicale în general. Nu că ar fi avut timp să se gândească acum la dilemele lui sau ce or fi fost ele.

Împreună cu Randy, asistenta ei, petrecură aproape o oră cu alţi pacienţi: Cathy Singer se lupta cu acneea la vârsta adultă; doi puşti veniseră cu simptome de gripă; mama lui Kevin Thomas era sigură că băiatul avea păduchi pentru că fusese un caz la el la şcoală; până şi Helen Ingles, care se părea că găsise o bonă pentru nepoţelul ei, se întorsese să-şi monitorizeze starea de sănătate şi diabetul.

La o oră după ce fuseseră trimişi la laborator, cei doi O'Halleran se întoarseră în sala de consultaţii cu radiografia care dovedea că Eli avea o mică fractură de cubitus la mâna stângă.

— Se pare că va trebui să o punem în ghips, le spuse, arătându-le micuţa fisură din os. Aşa că poţi să-ţi alegi culoarea. Roz sau albastru.

--Roz? întrebă Eli afectat, și nasul i se încreţi de dezgust. În nici un caz!

—Atunci albastru rămâne, zâmbi ea.

Randy scoase din dulap setul de culoarea corespunzătoare și o ajută să-i aplice ghipsul.

Cât despre Eli, se comportă ca un soldat; nu se văită prea mult, încercând să fie la fel de rezistent ca tatăl său.

Odată ce ghipsul era la locul lui, iar Randy curăţa resturile, Kacey le dădu câteva instrucţiuni:

—Cel mai important este să nu te loveşti din nou. Asa că va trebui să o lasi mai moale o perioadă, spuse ea privindu-l pe băiat. Nu te mai cocoţi si nici nu-l mai lași pe Cory nu-știu-cum să te împingă. Se aplecă și îl privi fix în ochi: Poţi să faci asta?

Eli dădu din cap aprobator, apoi se uită la ghips.

—Aţi putea să-i spuneţi dumneavoastră asta? Este un prost.

—Credeam că ăsta e secretul nostru, interveni Trace. Ai uitat?

—Toată lumea știe, bombăni Eli.

—Cred că secretul lui a ieșit la iveală, spuse Kacey zâmbind. Dar eu nu mi-aș face griji pentru Cory... mmm...

—Deter, o informă Trace.

—Exact. Cred că tatăl tău va rezolva orice problemă cu el. Am auzit că a fost în trupele speciale. Din câte ştiu, tipii ăia sunt destul de duri.

—Da, sunt! confirmă încântat Eli, iar Trace arăta de parcă îi venea să intre în pământ.

—Cred că e de ajuns, oftă el luând geaca fiului său, care spuse fără să gândească:

—Semănaţi cu domnişoara Willis.

Kacey se uită la Trace, care tresări vizibil.

—E de bine?

—Presupun că da, spuse el, dând din cap fără prea multă convingere.

—Excelent.

Mai întâi Shelly Bonaventure, apoi necunoscuta domnişoară Wallis. După toate aparenţele, săptămâna aceea era dedicată asemănărilor cu alte persoane.

—E iubita lu’ tata, preciză puștiul.

Fiecare muşchi din corpul lui Trace se încordă.

— Eli, ţi-am spus că domnişoara Wallis și cum mine nu suntem împreună. Nu este iubita mea. Apoi, ruşinat, i

se adresă lui Kacey: Îmi pare rău. Domnişoara Wallis a fost învăţătoarea lui Eli anul trecut, când era în clasa I.

—Şi v-aţi dat întâlnire! spuse Eli uitându-se urât la tatăl lui.

Trace se uită la Kacey, scuzându-se din priviri.

—Am ieşit de câteva ori, si da, într-adevăr semănaţi puţin cu ea.

— Probabil că am o faţă comună.

Bărbatul închise ochii pentru o jumătate de secundă, clătină din cap, și câteva şuviţe blonde străluciră în lumina plafonierei.

—Bun, acum că sunt total jenat, îmi puteţi spune cum se potoleşte un puşti vioi, de şapte ani?

—Probabil e imposibil, dar tu, Eli, nu uita s-o iei mai uşor. Fără năzdrăvănii. Ne-am înţeles? Se apleca şi se uită încă o dată în ochii băiatului, iar Eli dădu solemn din cap. Promiţi? Pe cuvânt de cercetaş?

—Dar eu nu sunt cercetaş.

—Bine, te cred, spuse Kacey ridicând din sprâncene, de parcă nu prea avea încredere în el.

—Promit!

Eli era absolut convins.

—Foarte bine. Pentru că tatăl tău îmi va spune.

Îi zâmbi lui Trace si el dădu să- i răspundă la zâmbet, apoi se răzgândi când doctoriţa îi ceru să o sune dacă durerea din braţul băiatului era atât de mare încât medicamentele obisnuite nu îl ajutau. Încuviinţă posomorât.

În timp ce scria reţeta, Kacey adăugă:

—Vă voi suna când voi avea rezultatele exsudatului. As vrea să ne vedem din nou - arătă cu creionul înspre Eli - cam peste zece zile. Poţi face asta? Când băiatul dădu hotărât din cap, conchise: Foarte bine. Rupse reţeta din carneţel si i-o întinse tatălui. O să-i treacă repede, deși cred că nu ar trebui să meargă la scoală vreo două zile.

—Daaaa! exclamă Eli ridicând braţul sănătos, lucru care o convinse pe Kacey că se simţea mai bine.

—Oricum, îi spuse lui Trace, sunați-mă dacă îl doare foarte tare sau dacă vi se pare că ceva nu e în regulă. Vă veţi da seama. Serviciile noastre vă stau la dispoziţie non-stop și fie eu, fie dr. Cortez vă vom contacta în cel mai scurt timp.

Trace vârî reţeta în buzunar. Părând mai puţin încordat decât în urmă cu două ore, când îl examinase pe fiul său, puse geaca peste umerii băiatului.

—Bun. Eli, o să fii cuminte, da? Fă ce-ţi spune tatăl tău și nu-l necăji. Şi stai departe de bătăuşi, îl sfătui Kacey.

— Mulţumesc.

Ochii albaştri si intenși ai lui Trace erau sinceri, iar când îi strânse mâna încă o dată, contactul păru să dureze un pic mai mult decât în mod normal. Dar probabil că imaginaţia îi juca feste. Kacey ieşi, iar Randy notă ceva pe calculator şi apoi o urmă în sala de consultaţii numărul doi.

Încercând să-şi alunge toate gândurile despre cowboy-ul cel musculos, doctoriţa îşi concentră atenţia asupra lui Delores Sweeney, mama a patru copii, care se lupta cu o răceală sau gripă sau o candidoză... sau ceva...

capitolul 5

— Tragerea la sorţi a fost azi- dimineaţă! bombăni Joelle când Pescoli intră în bucătărie să-și umple ceașca de cafea, aproape de ora prânzului. Întreaga zonă a cantinei purta amprenta lui Joelle. Luminiţele de Crăciun erau omniprezente, în mijlocul fiecărei mese se afla câte un mic ornament în formă de om de zăpadă, deasupra ușii fuseseră agăţate crengi de brad legate cu fundiţe, iar şerveţelele albe de la standul pentru cafea fuseseră înlocuite cu unele roşii si verzi.

Chiar si așa, decorarea nu se încheiase, bănuia Pescoli; curând avea să se extindă pe holuri, în birouri si în zona recepţiei, unde un brad de trei metri trona lângă panoul de sticlă antiglonţ ce fusese instalat în primăvară.

—Am fost aici la șapte, apoi a trebuit să plec cu treburi, spuse detectiva, după care își luă seama. Nu era nevoie să-i explice recepţionerei unde fusese.

—Da, mă rog, n-ai fost singura care a lipsit. Joelle clipi din gene, iar Pescoli gemu pe muteste, știind că nu scăpase. Asa că poftim...

Luă un coș decorat cu acadele și îl ţinu sus deasupra capului, ca si cum s-ar fi așteptat ca detectiva să trișeze și să tragă cu ochiul la numele mâzgălite pe bucăţile de hârtie.

—Pe bune? Toată lumea face asta? întrebă Pescoli bănuitoare.

—Bineînţeles.

—Inclusiv şeriful?

—Absolut.

—Și Rule? se interesă Pescoli referindu-se la Kayan Rule, afro- americanul voinic care nu dădea doi bani pe prostiile de genul ăsta.

Un tip cu o fire independentă, adjunct pe probleme rutiere, era cel mai puţin probabil ca Rule să fie implicat în jocurile stupide ale lui Joelle.

—Deja a tras un nume azi-dimineaţă. Și Selena la fel.

„Minunat“, gândi Pescoli, dar, dându-şi seama că fusese acuzată de prea multe ori că nu ţinea cu echipa, ridică braţul, vârî mâna în coș și scoase cu vârful degetelor una dintre bucăţile de hârtie rămase.

—Grozav! exclamă Joelle, mulţumită de sine. Bun, să nu uiţi să-i lasi respectivului sau respectivei mici cadouri, cel puţin unul pe săptămână, până la Crăciun!

Pescoli desfăcu bileţelul și i se strânse stomacul când citi numele înscris acolo.

Cort Brewster.

—Trebuie să mai trag o dată, spuse, luând-o gura pe dinainte.

Joelle înșfăcă iute coşul și ridică superior o sprânceană perfect pensată.

—Nu se poate să mai tragi o dată, doamnă detectiv. Asta se întâmplă când ajungi târziu la petrecere.

Pescoli ar fi vrut să riposteze, dar îsi dădu seama că nu se putea umili în halul ăsta pentru ceva atât de neînsemnat. Era să-și uite cafeaua când ieși din cantina cu oamenii de zăpadă și cu luminiţele ei strălucitoare și se îndreptă spre separeul lui Alvarez.

Ca de obicei, partenera ei era aplecată deasupra unor documente.

—Fă schimb cu mine, o rugă.

—Poftim? tresări Alvarez.

—Pentru chestia cu cadourile secrete. Fă schimb cu mine.

—Nici nu mă gândesc, zise Alvarez izbucnind în râs.

—Eu vorbesc serios.

—Și eu.

—Toată chestia asta e ridicolă, bombăni Pescoli.

—Atunci nu mai despica firul în patru. Cumpără și tu nişte bomboane sau un DVD sau ceva, lasă-le pe biroul lui Brewster şi cu asta, basta.

—Ştii?

—Eu chiar sunt detectiv. La nici un alt nume nu te-ai fi agitat atât. Zâmbind cu înţeles, adăugă: Să ştii că ai putea să te distrezi.

—Nu e chiar asa de uşor, spuse Pescoli, gândindu-se la relaţia proastă pe care o avea cu ajutorul de şerif de la dezastrul de anul trecut, când Jeremy fusese arestat.

Pe vremea aceea era cu Heidi Brewster, şi tatăl ei intervenise. Pescoli n-o făcuse, iar Jeremy nu i-o iertase nici până acum. Şi nici Cort. Părea s-o învinovăţească pentru comportamentul urât al fiului ei și al fiicei lui.

—Ba este. Sau retrage-te.

—Joelle a spus...

—Ce? Că e obligatoriu? Pe bune? Nu prea cred, dar o să mai verific o dată manualul de proceduri interne.

—Chiar să faci asta! se răsti Pescoli enervată.

Alvarez zâmbi larg și clătină încet din cap.

—De când asculţi tu de Joelle?

—De când nu vreau să se creadă că sunt împotriva sistemului.

—Atunci termină cu văicăreala, OK? Alvarez se întoarse la teancul de hârtii din faţa ei, mormăind: Nu suport când începi să te smiorcăi ca un bebeluş.

—Nu-mi vine să cred că te-a prins şi pe tine, zise Pescoli, apoi observă că expresia partenerei ei devenise mai serioasă și că ochii i se întunecaseră puţin. Ce-i aici? Departamentul şerifului, sau un nenorocit de club de bridge?

—Poate că nu strică nimănui un pic de spirit sărbătoresc. N-ai altceva mai important cu care să-ţi baţi capul?

—Doar vreun milion de chestii.

Nu numai legate de muncă; în seara asta trebuia să meargă la şcoală ca să discute despre interesul scăzut al Biancăi. Apoi mai era şi Jeremy... nelipsitul Jeremy.

—Atunci dă-le încolo de cadouri. Cui îi pasă?

Avea dreptate, gândi Pescoli, sorbind din cafeaua răcită pe când se îndrepta către biroul ei. Era o nimica toată, și totuşi o deranja. Faptul că trebuia să lucreze cu Cort Brewster și că era şeful ei era îndeajuns de rău; dar să se mai şi dea bine pe lângă el cumpărându-i mici cadouri stupide de Crăciun, îi întorcea stomacul pe dos.

—Ar putea fi mai rău, observă Alvarez.

—Nu prea văd cum.

—Poate Joelle a tras numele tău.

Pescoli închise ochii și se cutremură imaginându-şi o grămadă de elfi din plastic, felicitări cu colinde de Crăciun, un spărgător de nuci cu cheiţă și o mulţime de reni din ciocolată pe care Joelle deja îi pusese deoparte, fără

îndoială. În fiecare zi ar fi găsit un alt cadou drăguţ de Crăciun, din ce în ce mai ridicol, ascuns între imaginile sângeroase ale dosarelor ei despre crime.

—Roagă-te să nu fie așa, își spuse așezându-se la birou, unde deocamdată, din fericire, nu o aștepta nici o surpriză micuţă de la Moș Crăciun.

—Trebuie să renunţi.

Gail Harding se strecură în biroul lui Hayes, apropiindu-se de masă fără ca el să bage de seamă. Era agitaţie în departament, vocile răzbăteau prin pereţii despărţitori, telefoanele zbârnâiau. Dar Jonas Hayes aproape că nici nu observa. Era pierdut în gânduri.

Dosarul lui Shelly Bonaventure stătea deschis pe masă. Deasupra teancului de hârtii era certificatul ei de deces, iar chipul actriţei îl fixa dintr-o fotografie - un portret pe care și-l făcuse cu un an în urmă.

—Nu renunţ. Nu încă.

—Moartea ei a fost declarată sinucidere. Harding arătă cu degetul paragraful din certificatul de deces. Vezi? Cauza decesului. Probabil sinucidere.

—„Probabil" fiind cuvântul-cheie.

—Caz închis. S-a terminat.

Hayes clătină din cap și împinse scaunul în spate.

— Nu strică să lucrez la asta în timpul meu liber.

Se ridică în picioare. O depăşea cu aproape treizeci de centimetri. Erau o pereche ciudată, o ştia prea bine. El, fost sportiv, un bărbat de culoare care încă se menţinea în formă jucând baschet şi ridicând greutăţi, iar ea era o albă minionă, cu păr roşcat şi ţepos şi ochi foarte mari.

— Eu tocmai plecam spre un accident pe Sepulveda, la câteva străzi de aeroport. O motocicletă a intrat în trafic pe contrasens. Primele rapoarte spun că nu avea nici un motiv să facă asta. Pare un gest deliberat. Honda, care avea un pasager în spate, a fost lovită de un SUV care venea din partea cealaltă. Vii?

Hayes făcu o grimasă.

— N-aș pierde aşa ceva!

Se uită încă o dată lung la dosar, cercetându-l rapid, apoi îl închise și porni spre lifturi după Harding. Poate că femeia avea dreptate. Era timpul să renunţe la sinuciderea lui Shelly Bonaventure, dar gândul că făcea o greşeală nu-i dădea pace.

Îi interogase pe majoritatea prietenilor şi rudelor; nimeni nu se aşteptase la o sinucidere. Da, îi spuseseră câte ceva despre faptul că ar fi fost deprimată, despre cariera ei stagnantă şi despre viaţa ei amoroasă care în ultimul an fusese inexistentă, dar sinuciderea tot nu era verosimilă.

Barmanul de la Şopârle o observase flirtând cu un bărbat care nu plătise cu cardul şi a cărui imagine nu era clară pe nici una dintre camerele de supraveghere. Dar plecase la douăzeci de minute după Shelly și, așa cum se vedea pe camera de filmat de la intrare, o luase în direcţia opusă.

Doar o întâlnire întâmplătoare la bar? Sau era mai mult?

— Hei! spuse Harding, deschizând ușile și ieșind în soarele călduţ al iernii.

Erau 23 de grade, dar magazinele afişau deja imagini de Crăciun și erau împodobite cu brazi artificiali și cu zăpadă și mai artificială. Vitrinele erau pline de Moși Crăciun, reni, elfi și căsuţe din turtă dulce, deși nici măcar nu venise Ziua Recunostinţei.

Trunchiurile palmierilor erau înfășurate în șiraguri de luminiţe colorate, iar frunzele lor se ridicau în briza parfumată ce bătea dinspre Pacific. Asa arăta Crăciunul la Los Angeles.

Hayes urcă în mașina partenerei sale. Căldura dinăuntru era sufocantă, așa că deschise geamul.

—OK, ia zi, de ce crezi că a omorât-o cineva pe Shelly Bonaventure? întrebă ea.

—Nu țtiu.

—Nu avea duşmani, nu avea un iubit violent, nu avea asigurare de viață, nu-și făcuse testamentul, iar în bancă

avea mai putin de 300 de dolari. Cele mai importante bunuri ale ei erau o Toyota din ’95 și o pisică. Cine ar fi vrut s-o omoare?

—Nu știu, repetă el în timp ce ea ieşi din parcare, apăsând tare cu piciorul pe acceleraţie.

—Încă, adăugă Harding, pornind cu viteză spre Sepulveda. Nu ţi-ai terminat propoziţia. Nu ştii încă. Nu renunţi tu la asta.

—Pur şi simplu aş vrea să vorbesc personal cu tipul de la bar. El este ultimul care a văzut-o în viaţă. Poate îşi aminteşte mai multe.

—Baftă. Ai auzit de expresia „Să cauţi acul în carul cu fân“, nu?

—Sigur.

Femeia îi aruncă un zâmbet avizat şi viră un pic prea repede.

—S-ar putea să nu se întâmple niciodată.

De data asta nu o putea contrazice, dar tot voia să aibă o discuţie cu bărbatul misterios de la bar.

La al treilea apel, Trace răspunse la telefon. Observă că era aproape ora patru, și ecranul afişa numărul de la Evergreen. Şcoala lui Eli.

—Alo?

—Domnul O’Halleran? Sunt Barbara Killingsworth, directoarea şcolii elementare Evergreen. Am sunat să văd cum se mai simte Eli.

Şi-o imagină: în jur de patruzeci şi cinci de ani, incredibil de subţire, cu faţa suptă şi un zâmbet larg şi forţat.

—Se simte bine, spuse el aruncându-i o privire puştiului care dormea pe canapea cu un braţ atârnat şi cu câinele ghemuit la picioarele lui. Dar aş vrea să ştiu cine trebuia să îl supravegheze.

Intră în bucătăria vechii ferme și închise ușa batantă a sufrageriei, ca să nu-l deranjeze pe Eli.

—Erau mai mulţi învăţători de serviciu pe terenul de joacă.

—Și nici unul n-a văzut posibilul pericol când...?

Lăsă întrebarea neterminată și se forţă să-si înăbuşe furia. Ce rost avea? Știa că se pot întâmpla accidente. Nimeni de la şcoala Evergreen nu comisese o faptă gravă intenţionat. Copiii îşi făcuseră de cap, iar băiatul lui fusese rănit. Discuţie încheiată. Nu voia să pară un pisălog excesiv de protector, și totusi, când venea vorba de Eli.

—Îmi pare foarte rău.

—Știu. Uitaţi ce este, are o otită bilaterală și probabil și amigdalită, așa că o să-l ţin acasă pentru cel puţin două zile.

—O s-o rog pe învăţătoarea lui să vă scrie pe e-mail. Spuneţi-i lui Eli că ne gândim cu toţii la el.

—Așa voi face, zise Trace.

Închise telefonul chiar în momentul în care se auzi o bubuitură afară. Se uită pe fereastră și îl văzu pe Ed Zukov trecând la volanul camionului său prin şanţurile săpate de roţile altor masini. Sarge, care se trezise cu câteva secunde mai devreme, lătră încet, ridicându-și capul ciufulit.

—Sssst! șopti Trace ducându-se spre usa din spate.

Ed si soţia lui, Tilly, locuiau la jumătate de kilometru depărtare și fuseseră prieteni cu tatăl lui. Trace îi cunoştea de când se stia pe cei doi septuagenari. Traversă bucătăria şi veranda din spate, cu Sarge pe urmele lui.

Crivăţul se înteţise, palele vechii mori de vânt se roteau scârţâind, iar crengile goale ale pomilor din livadă foşneau sinistru. Zăpada cădea constant; de acum, fulgii mari care se roteau în aer începuseră să acopere pământul. Camionul rablagit încetini şi se opri în dreptul căminului pentru hidrofor.

Sprintenă ca la treizeci de ani, Tilly sări din cabina vehiculului înainte ca soţul ei să scoată cheia din contact.

— Am auzit de Eli, spuse ea.

Ţinea un coș în mână, lucru deloc neobişnuit. În orice situaţie de criză, Tilly Zukov apela la cămara și la aragazul ei.

—O să-i treacă, o linişti Trace. Pentru că Tilly era o prăpăstioasă de mâna întâi, nu pomeni despre infecţia de la ureche. De unde aţi aflat?

—Păi, am o nepoată care lucrează la cantina de la Evergreen.

—Ce oraş mic!

Ed, un bărbat solid, cu burtă şi braţele groase ca nişte trunchiuri de mesteacăn, trânti uşa camionului şi îşi urmă soţia pe treptele verandei din spate.

—Dumnezeii mă-sii, ce frig e!

—Ed! Nu lua numele Domnului în deşert, îl mustră Tilly, oprindu-se în uşa bucătăriei.

Îmbrăcată în jacheta ei cu carouri și cu blugi decoloraţi, era micuţă, jumătate pe lângă soţul ei, dar era clar că în casa lor cânta găina. Avea părul cenuşiu coafat într-un permanent mărunt, iar pe nasul micuţ îi stăteau sprijiniţi nişte ochelari fără rame. Din spatele lentilelor, ochii negri îi străluceau cu inteligenţă. Îi spuse lui Trace:

—Am adus nişte tocăniţă și pâine proaspătă de porumb, scoasă acum din cuptor. Şi nişte biscuiţi de casă, fiindcă-s preferaţii lui Eli.

—A adus şi o plăcintă, adăugă Ed, scoţându-şi şapca de camionagiu şi etalându-şi porţiunea de chelie din părul alb ca zăpada, apoi îşi desfăcu fermoarul de la geacă, sub care avea o salopetă și o cămaşă de flanel.

—Era musai! insistă Tilly. Am vrut să încerc o reţetă nouă pe care am găsit-o în revista Casa și Grădina, în ediţia de sărbători de anul trecut. E cu cremă de dovleac și smântână.

—Sună delicios, declară Trace uitându-se la plăcintă. Dar, serios, nu trebuia.

—Cum să nu, replică Tilly, băgând deja plăcinta în frigiderul gol. Am vrut să o testez înainte de a o servi la

masa de Ziua Recunoştinţei. Cara, sora lui Ed, e destul de mofturoasă, așa că tu și cu Eli sunteţi cobaii mei.

—Dar reţeta aia veche ce are? bombăni Ed.

—Aia de pe conserva de dovleac? Mâncăm dintr-aia de patruzeci și cinci de ani, în fiecare an! E timpul să încercăm ceva nou.

—Dar e o tradiţie, rosti Ed cu fermitate.

—Hai, fii și tu mai original, dragule! exclamă Tilly dându-și ochii peste cap.

—Carei îi place, sublinie soţul ei.

—Ce știe ea?

—Păi, tu încerci s-o impresionezi.

—Da, și nu stiu de ce, recunoscu Tilly. Ai gustat vreodată crema ei de banane? Crusta e moale, bananele prea coapte. Oribilă! Pur si simplu oribilă!

—Atunci nu mai încerca s-o impresionezi și fă nenorocita aia de reţetă cu umplutură. Soţul ei oftă adânc, arătându-si dinţii îngălbeniţi de la nenumăraţii ani în care mestecase tutun. Întotdeauna am zis: nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard!

—Tu mereu spui o grămadă de lucruri, dar asta nu înseamnă că le ascult! Acum hai să terminăm cu ciondăneala. Mă duc să aprind aragazul.

—Cam face pe şefa, aşa-i? îi spuse Ed lui Trace.

—Şi-ţi place la nebunie!

În ciuda cuvintelor aspre, Tilly îi aruncă o privire afectuoasă, așa cum făcea de peste cinci decenii, de când erau în liceu.

—Se pare că în cazul vostru a funcţionat, observă Trace.

—Asta pentru că de obicei face tot ce-i cer, replică Tilly.

Se apucă de treabă la bucătărie în timp ce soţul ei spuse:

—M-am gândit să te ajut cu animalele. Tilly era îngrijorată că nu te vei putea ocupa de gospodărie, cu Eli la pat.

Tilly se uită la Trace încruntată și cu buzele strânse.

—M-am gândit că n-ai cum să ai grijă și de băiat și de vite în acelaşi timp.

—Tată? strigă Eli din sufragerie.

—Sunt aici, amice! Trace se strecură pe usa batantă și-l găsi pe Eli în picioare, în şosete, cu o figură ameţită. Te simţi bine?

—Da. Cine a venit?

—Zukovii. Hai în bucătărie.

—Cine-i acolo? strigă Tilly tare și, pentru prima dată în acea zi, Eli zâmbi.

Deja își dăduse pătura la o parte când Trace îl informă:

—Cred că ți-a adus ceva.

—Am auzit ce-ai spus și asa e! confirmă Tilly, apoi adăugă: Eli, hai la masă. O să mâncăm niște biscuiți cu lapte și jucăm rapid o partidă de dame. Bineînţeles, dacă nu te deranjează că ai să pierzi.

—Sunt foarte bun la dame!

Eli deja intrase pe ușa batantă și luase jocul de pe raftul din bucătărie.

—Vedem noi cât esti de bun...Vai de mine! Ia uite, Ed, ce ghips! Tilly puse pe masă o farfurie cu biscuiţi și îi turnă lui Eli un pahar de lapte, analizându-i braţul. Albastru precum cerul de vară!

—Așa e, încuviinţă soţul ei.

Luminându-se la faţă, Eli se cocoţă pe scaun și scoase tabla de șah din cutia ei ponosită, lipită cu scotch.

Ed, care înșfăcase un biscuit, era la usa din spate.

—Hai să mergem să ne ocupăm de vite.

Trace își agăţă geaca în cuierul de lângă ușă, apoi își încălţă cizmele și îl urmă pe Ed pe poteca de ciment care ducea la o porţiune bătătorită de pământ. Zăpada continua să cadă neabătut, acoperind pământul cu un strat subţire prin care se iveau smocuri de iarbă. Vitele erau deja în grajd, iar când Trace deschise uşile largi, trântindu-le la perete, mirosul de fân, de praf şi bălegar îi năpădi nările.

Odată ajuns în pod, împinse câteva baloturi de fân care căzură cu un bufnet pe podeaua veche. Ed le tăie sforile şi le desfăcu, apoi le aşternu în ieslea în care câteva dintre vitele din rasa Hereford se amestecaseră cu cele din rasa Angus.

După ce împrăştiară fânul în grajd, duseră câteva baloturi afară, într-o zonă acoperită, unde se aflau o troacă şi un jgheab pentru apă.

Vitele se dădură într-o parte mugind. Pielea lor neagră sau roşcată era umedă în locurile în care zăpada se topise, iar respiraţia lor lăsa aburi în aerul rece.

După ce îngrijiră cireada, cei doi se duseră spre grajdul de cai și o luară de la capăt, deși Trace nu avea decât patru exemplare, așa că terminară mai repede. Puseră grâne în iesle, iar Trace mângâie botul unui cal cu piele aurie și îi scărpină urechea. Murgul își întoarse capul și ochii negri îi străluciră arzători.

Când se întoarseră în bucătărie, constatară că mirosul de usturoi și de rozmarin umpluse încăperea. Tocăniţa lui Tilly fierbea pe aragaz și se părea că Eli își bătea profesorul la jocul de dame.

— Sigur n-ai trișat? îl tachină Tilly.

—Nici gând! insistă băiatul. Jumătate de pahar de lapte dispăruse, iar firimiturile de pe masă, din faţa lui, dovedeau că mâncase cel puţin un biscuit.

Trace tocmai își scosese cizmele când sună telefonul.

—Ea doua oară când se întâmplă asta de când ai ieșit afară să hrăneşti vacile, îl anunţă Tilly. Tocmai atunci, ultima damă îi fu capturată de Eli, care radia de bucurie. Mai bine vezi cine e.

Trace bătu palma cu fiul lui, apoi îşi luă telefonul, care continua să sune.

—Alo?

—Trace? Aici Mia Calloway. Sunt secretara de la şcoala Evergreen şi... ce face băiatul tău? Eli?

—Se simte mai bine. Am vorbit deja cu doamna director.

Se duse în sufragerie, unde se putea bucura de mai multă intimitate.

—Da, da, ştiu… De fapt, nu e vorba despre Eli, recunoscu ea părând emoţionată. Este vorba despre Jocelyn Wallis.

I se strânse stomacul, dar nu spuse nici un cuvânt, ci o lăsă să trăncăne mai departe.

—Astăzi nu a venit la şcoală şi nici nu ne-a sunat, n-a lăsat un plan de lecţie pentru suplinitor… sau… ceva. Nimeni de aici nu are idee ce-a păţit, dar ştiu că… adică ea a spus că vă întâlneaţi şi m-am gândit că poate ştii.

Vocea ei îngrijorată se stinse.

—Habar nu am de ce a lipsit de la școală, zise el.

—Ah... OK. Pur și simplu sunt îngrijorată, asta-i tot. Suntem prietene și am fost până la ea acasă, dar toate ferestrele sunt închise. N-am putut să văd înăuntru. Luminile erau aprinse, dar asta chiar nu înseamnă nimic. Ştiu că nu se simţea bine, dar am încercat să sun și mi-a răspuns căsuţa vocală. Adică... nu știu ce să cred. Oare a plecat din oras? Sau e prea bolnavă ca să răspundă la telefon? Lăsă sugestiile în aer când Trace nu îi răspunse, apoi adăugă: Cum ţi-am spus, încerc doar să aflu ce face.

—Dacă mă sună, te anunţ.

—Ah... bine. N-ai cheia de la apartamentul ei, nu-i așa? Adică, înainte să sune cineva la poliţie, sau orice aveţi de gând să faceţi, poate ar fi o idee bună să aruncăm o privire înăuntru.

—Nu am cheie, spuse el. Nu am văzut-o pe Jocelyn de luni de zile.

—Ah! Parcă zicea că te-a sunat ieri...

—Nu m-a sunat.

—Păi atunci, scuze pentru deranj. Dacă îţi dă vreun semn, îi spui te rog să o sune pe Mia?

—N-o să-mi dea. Dar, da, sigur. La școală?

—Da, și la scoală, dar dacă poate, să mă sune pe mobil. Părând foarte îngrijorată, Mia continuă: Nu-i stă în fire să se poarte așa. Jocelyn este cea mai serioasă și mai dedicată

învăţătoare pe care o cunosc. Nu ar dispărea ca prin farmec, lăsându-și elevii cu ochii în soare. Pur și simplu nu se leagă... Mă rog, mersi.

Trace închise telefonul. Când se întoarse, o găsi în pragul ușii pe Tilly, care nici măcar nu încerca să ascundă faptul că trăsese cu urechea.

—Tot de la școală te-au sunat, nu-i asa? Este vorba despre Jocelyn Wallis?

—O prietenă de-a ei, recunoscu el.

Tilly avea o expresie gravă.

—Am auzit de la nepoată-mea că nu a venit azi la școală. Ciudat.

—Din nou nepoata, preciză Ed.

—Prietena ei spunea că m-a sunat ieri, dar eu n-am primit nici un mesaj. Trace îl văzu pe Eli afundându-se în scaun și ridică tonul: Sau am primit?

Băiatul negă, scuturând din cap, dar Trace se duse glonţ spre telefonul fix. Nu licărea nici o luminiţă, nici un mesaj în asteptare, dar când apăsă pe buton ca să vadă cine sunase, pe ecran apăru WALLIS, J.

—Ai ascultat un mesaj de la domnişoara Willis? își întrebă fiul, care negă iarăşi vehement.

—Mmm... nu era nici un mesaj.

Puştiul părea speriat, iar Trace îl crezu. Mai apăsă câteva butoane, nu auzi nimic, şi un fior rece i se urcă pe şira spinării. Când puse receptorul în furcă, o surprinse pe Telly fixându-l din priviri.

—Poate ar fi bine să dai o fugă să vezi care-i treaba, îi sugeră ea. Stăm noi cu Eli.

—Dar vreau și eu să merg, protestă acesta.

—Poftim? exclamă Tilly prefăcându-se îngrozită. Şi să nu am șansa să îmi iau revanșa? S-o crezi tu! Asta e ocazia mea să câștig!

Ii aruncă o scurtă privire lui Trace, care înţelese mesajul.

—Mă întorc repede, spuse el și iesi pe ușă, îndreptându-se spre mașină, cu Sarge pe urmele sale. Bine, îi zise

patrupedului. De data asta poţi să vii.

Deschise ușa, iar câinele sări înăuntru, așezându-se în locul lui preferat din dreapta şoferului.

Trace se urcă la volanul bătrânului Chevy, întrebându-se ce avea să găsească în apartamentul lui Jocelyn Wallis.

„Probabil nimic“, își spuse în timp ce pornea motorul camionului și stergătoarele. Privind prin parbriz la amurgul ce prevestea o bezną de necuprins, nu-și putu reprima sentimentul că urma să se întâmple ceva rău.

capitolul 6

În mod clar, fata lui Pescoli era o chiulangioaică inveterată.

— Ştiaţi, presupun, că Bianca nu a fost la școală astăzi.

Consiliera şcolară, domnişoara Unsel, stătea în spatele unui birou masiv plin de dosare, cataloage şi registre. Lumina naturală pătrundea printr-o singură ferestruică de lângă tavan, iar camera avea un uşor miros de mucegai.

—Am adus-o chiar înainte să sune de intrare, spuse Pescoli concis.

Domnişoara Unsel, cu o coadă deasă şi neagră care îi cădea pe un umăr, gesticulă cu palmele în sus:

—Nu a venit la prima oră. Domnul Cohn a trecut-o absentă, la fel şi următorii profesori.

—N-a fost deloc azi. Asta vreţi să spuneţi.

—Da. Peony Unsel dădea din cap aprobator, iar vârfurile părului i se mişcau pe dungile strălucitoare ale ponchoului pe care îl purta. Îmi puteţi spune ce se întâmplă?

—Tocmai de aceea mă aflu aici. Speram ca dumneavoastră să-mi puteţi spune, întrucât ar fi trebuit ca ea să fie la şcoală.

Consiliera îşi puse ochelarii cu rame groase şi studie ecranul computerului, apoi mai tastă vreo două comenzi.

—Va rămâne corigentă la două materii, la spaniolă și algebră, și abia face faţă la celelalte. Iar azi a lipsit de la două teste importante, unul la istoria Statelor Unite și celălalt la engleză, completă ea privindu-și interlocutoarea pe deasupra ochelarilor.

—Le mai poate recupera? se interesă Pescoli mohorâtă.

Cealaltă încuviinţă din cap.

—Dacă are o scuză bună și profesorii sunt de acord, nu văd de ce nu. Este misiunea noastră să ne ajutăm elevii să devină nişte adulţi de succes.

Îi aruncă un zâmbet larg și optimist pe care Pescoli nu-l putea cataloga altfel decât fals.

—Încă un lucru. De curiozitate. Chris Schultz a fost astăzi la școală? întrebă ea.

—Stați să vedem. Stiți că este o informaţie confidenţială...

—Chris este iubitul fiicei mele.

—Știu, dar...

—Sunt poliţist.

—Știu și asta. Dar avem reguli legate de intimitatea elevilor noştri...

Domnişoara Unsel se întoarse la computer, scrise ceva la tastatură, oftă, apoi o privi pe femeia din fața ei fără să rostească vreun cuvânt.

Nici nu era nevoie.

—Muţumesc, spuse Pescoli, extrem de îngrijorată.

Pe când străbătea coridoarele mărginite de vestiare și băncuţe, își aminti cât de mult urâse ea însăși liceul și cât de des chiulea de la ore. Dar notele îi rămăseseră bune, nu-și pusese niciodată în pericol viitorul.

Bianca, în schimb, exact asta făcea: arunca totul pe fereastră. Ca și fratele ei mai mare.

Își întoarse gulerul ca să se apere de vântul tăios și se uită la copiii care se îmbulzeau spre mașini sau, cu rucsacurile în spinare, se grăbeau spre sala de sport. Soarele apunea repede. Un strat gros de zăpadă acoperise deja urmele lăsate de roţile mașinii ei la venire, iar ninsoarea continua să cadă ca o pudră albă.

Porni motorul, iar când ștergătoarele stropiră parbrizul cu un jet gros și alb, încercă să-i trimită un mesaj fiicei sale.

„Unde eşti?“

Apăsă pe TRIMITE și aşteptă, însă nu primi răspuns.

—Fir-ar să fie, Bianca! izbucni, şi chiar atunci telefonul începu să-i sune în palmă. Pescoli, spuse repede, aşteptându-se să audă vocea fiicei sale care îşi cerea iertare.

—Santana, replică Nate, imitându-i tonul serios si dur.

—Ah... Bună. Credeam că este fiică-mea, explică ea îmblânzită.

El râse. Lui Pescoli îi apărură în minte fața ascuţită și tenul închis care dovedeau existența unui strămoş amerindian în arborele lui genealogic. Avea nişte ochi adânciţi în orbite şi atât de atenți și vioi, încât uneori se întreba dacă îi putea vedea direct în suflet. Numai că, își aminti, ea nu credea în prostii de-astea romantice.

—Nu sunt dezamăgită, îi spuse. Doar îngrijorată. Iar a chiulit de la scoală.

—Cu iubitul.

—Așa se pare.

—Se pare că are nevoie de un tată.

—Se pare că are nevoie de un tată mai bun. Îl are pe Lucky, ai uitat?

—E la curent?

—N-am vorbit cu el, recunoscu Pescoli în timp ce parbrizul, acum curățat de zăpadă, începea să se aburească.

—V-ați putea muta cu mine. Toţi.

Se simţi înduioşată în adâncul sufletului; propunerea lui o tenta.

—Uite ce e, ştii ce părere am despre asta. Până când nu se vor aranja copiii...

—S-ar putea spune că-ţi pui viaţa între paranteze de dragul odraslelor.

—Asta faci, dacă eşti un părinte responsabil.

—Oare?

—Ştii ce? N-am chef de jocuri psihologice. Tocmai am ieşit din biroul consilierei, unde, ca să mă exprim delicat, n-am avut o experienţă extraordinară, iar acum trebuie să dau de fiică-mea. Cum el nu reacţionă, închise ochii pentru o secundă şi îi spuse ferm: Santana, nu face asta. Bine? Nu acum. Te sun eu mai târziu.

Închise telefonul înainte ca el să apuce să riposteze, deşi ştia că n-ar fi făcut-o. Se simţea goală pe dinăuntru, ca şi cum şi-ar fi subminat în mod expres şansa la fericire.

Poate că Nate Santana avea dreptate. Poate trebuia să facă ce avea chef şi să-i lase pe copii să se descurce.

Şi totuşi, poate nu.

Ştiind că nu avea să iasă nimic bun din asta, Trace intră în parcarea de lângă blocul lui Jocelyn Wallis şi opri într-unul dintre puţinele locuri libere, rezervate musafirilor. O sunase de două ori de pe drum, dar nu îi răspunsese nimeni. Îşi observă pentru o clipă chipul în oglinda retrovizoare și observă cât era de tras la faţă. Nu-i plăcea că se afla acolo; era o greşeală. Undeva în adâncul lui, ştia asta. Așa cum ştiuse si că nu ar fi trebuit să aibă de-a face

cu ea, câtuși de puţin. Nu numai că lui nu-i priise, dar relaţia lor fusese un dezastru pentru Eli, care - credea că nu avea s-o spună niciodată - remarcase probabil uşoara asemănare a lui Jocelyn Wallis cu mama lui. Cum se numea chestia asta? Transfer afectiv? Cam așa ceva.

Se uită împrejur la peluza acoperită de zăpadă, iar geamurile începură să i se aburească de frig. Din apartamentul lui Jocelyn se vedea lumină, atât în sufragerie, cât și în dormitor, însă jaluzelele erau trase.

Merse la ușa de la intrare și bătu, apoi aşteptă.

Nimic. Nu se auzea sonorul televizorului sau muzică. Poate că ar fi trebuit să îl sune pe administratorul blocului sau pe sora lui Jocelyn, dar hotărî că, din moment ce se afla acolo, era mai bine să verifice singur locuinţa. Ţinea o cheie de rezervă în grinda care sprijinea acoperişul verandei, așa că se urcă pe banca din faţa uşii şi tatonă până găsi cheia atârnată de un cui. O luă fără să stea pe gânduri, coborî de pe bancă şi, după ce mai bătu o dată la uşă, descuie şi intră înăuntru.

Îl lovi un val de căldură, dar în momentul în care păşi în apartament, ştiu că era singur. Era liniştea aceea specifică.

— Jocelyn! strigă el tare. Hei!

Trecând încet dintr-o cameră în alta, simţi că era inutil să strige: observă că poşeta ei era pe blatul din bucătărie, iar geanta de şcoală, plină de lucrări şi cărţi, pe unul dintre scaunele de bar. Patul era nefăcut, pe noptieră se aflau un pahar cu apă pe jumătate gol şi nişte ambalaje de la medicamente pentru gripă, lângă o carte broşată şi încărcătorul de la telefon. Hainele din coşul de rufe se revărsau pe podeaua dormitorului, iar telecomanda de la micul televizor fusese lăsată pe cuvertura mototolită.

Dintr-odată, se auzi o melodie.

Terifiat, se întoarse brusc. Preţ de o secundă crezu că era cineva înăuntru, apoi îşi dădu seama că era probabil doar telefonul ei. Ghidându-se după sunet, merse în sufragerie, unde găsi aparatul, de acum amutit, sub un scaun.

Verifică lista de apeluri primite de pe ecran și văzu că cel mai recent era de la un număr necunoscut; înaintea de asta apărea de două ori numele lui, apoi numărul de la scoala elementară Evergeen, intercalate cu alte nume - recunoscu o parte dintre ele. Ascultă mesajele și constată că în toate era rugată să răspundă sau să sune înapoi.

— Unde naiba ești? se întrebă, și vocea îi răsună bizar în apartamentul mic.

Nu era nici un semn de jaf; toate păreau la locul lor. Laptopul, televizorul și chiar și niște resturi lăsate pe blatul de bucătărie nu fuseseră deranjate. Mâncarea umedă pentru pisici se usca în bolul de pe podea, de lângă coşul de gunoi. Se întoarse în hol, unde văzu cheile de la casă și de la maşină într-un vas de lângă uşa de la intrare.

Ciudat. Plecase încuindu-se pe afară? Puţin probabil, fiindcă zăvorul fusese tras.

Nu mai avea altceva de făcut decât să o sune pe prietena ei şi să-i spună că nu aflase nimic. Următorul pas era să alerteze familia, poate chiar și poliţia. Încuie uşa în urma lui, puse cheia la loc de unde o luase, apoi se întoarse la maşină, sperând din tot sufletul ca Jocelyn să fie în siguranţă.

Avea însă o presimţire că nu era.

Era trecut de şapte când Kacey viră de pe şoseaua principală, îndreptându-se spre casă. În ultimele două ore o cam chinuise o durere de cap, iar stomacul îi bolborosea.

Se uită în oglinda retrovizoare, iar maşina care o urmărea o depăşi - o camionetă cu un pom de Crăciun legat de capotă. Nimic sinistru. Doar dacă nu credeai că e păcat să tai brazi de Crăciun înainte de Ziua Recunoştinţei, însă Kacey rămânea neutră în această dezbatere.

Camioneta era urmată de o utilitară neagră, mijlocul de transport principal în aceste părţi ale oraşului, și de o berlină deschisă la culoare, dar nici una dintre ele nu părea să aibă intenţii ostile. În general, se simţea bine,

dar se întreba dacă avea să-și regăsească vreodată sentimentul de siguranţă deplină. De fiecare dată când era singură, amintiri şi suspiciuni vechi i se strecurau în minte.

„Este numai în capul tău. Treci odată peste asta! Atacul a avut loc acum aproape şapte ani. Ai de gând să-ţi trăieşti viaţa uitându-te mereu peste umăr? Eşti aici. La Grizzly Falls, nu la Seattle. Eşti în siguranţă."

Strânse din dinţi şi numără până la zece. Farurile luminau stratul de zăpadă din faţă, reflectându-se în milioanele de fulgi care se învârteau prin cerul întunecat.

Vechea ei fermă apăru la orizont. Zâmbi când văzu cât de şarmantă și primitoare părea în lumina albastră a lămpii de veghe. Construită din şindrilă în urmă cu un secol, casa avea un acoperiş abrupt acoperit cu smoală, două ferestruici şi o verandă lată de jur împrejurul parterului. Erau aprinse două lumini, una în sufragerie, alta în dormitor, ambele cu senzori, ca să nu fie nevoită să intre în casă pe întuneric.

Apăsă pe buton şi, când uşa garajului se deschise larg, parcă maşina. Înainte de a se da jos, se asigură că uşa se închisese. Era precaută, mult mai atentă decât în copilărie, când crescuse aici, sau decât în facultate, când nu lăsa nici un obstacol să intervină în calea ei spre succes. Cu note excepţionale și o bursă sportivă la un colegiu de provincie, era neînfricată.

Lucru care îi cauzase prăbuşirea.

Îşi luă laptopul şi ieşi din garaj. După ce încuie repede uşa, merse grăbită până pe veranda din spatele casei, iluminată de un felinar primitor. Cizmele ei desenară o cărare în zăpadă, afundându-se puţin, în timp ce urca cele câteva trepte. Descuie uşa şi se scutură de zăpadă, apoi se strecură înăuntru şi trase zăvorul.

Se gândise să-şi ia un câine, dar nu suporta gândul că trebuia să-l lase singur în fiecare zi când mergea la serviciu.

Uneori pleca de acasă înainte de sase dimineaţa și nu se întorcea până aproape de opt seara. Pur și simplu nu i se părea corect să lase un animal singur pentru atâta timp. Ar fi putut să-și reducă programul de lucru, să angajeze pe cineva care să-l plimbe, să-l ia cu ea la clinică ori să-l ducă la creșa pentru câini din oras, dar până acum refuzase ideea. Totuși, poate era timpul să se gândească din nou la asta?

Aruncă o privire în bucătăria care făcea parte din viaţa ei de când se știa. În copilărie venea des pe aici, la ferma bunicilor ei, unde găsea întotdeauna maidanezi și câini ciobăneşti, uneori câte trei în acelaşi timp. Câinii făceau parte din peisaj şi din casă. Mai târziu, când se măritase și lucra în ture diferite fată de soţul ei, avuseseră un boston terrier bătrân moştenit de la soacra ei, care se mutase într-un complex de locuinţe unde erau interzise animalele de companie. Black- Jack mai trăise încă doi ani, iar după moartea lui, relaţia lor era deja şubredă, aşa că nu se mai văzuseră capabili să crească altul. Ori să-si salveze căsnicia.

Îşi agăţă haina şi eşarfa într-un dulap de lângă uşa din spate, apoi îşi azvârli cât colo cizmele cu toc de cinci centimetri. După ce umplu o cană cu apă şi o puse în cuptorul cu microunde, scoase din frigider două bucăţi de pizza pe care le luase în urmă cu trei seri și o salată nedesfăcută, într-o pungă.

— Perfect, își zise.

A doua zi trebuia să se oprească la magazin. Nu mai avea aproape deloc hârtie igienică, detergent de vase și cafea.

Când auzi clinchetul cuptorului cu microunde își făcu un ceai pe care îl luă cu ea în camera de la mansardă. Printre înghiţiturile de băutură fierbinte, își scoase pantalonii și puloverul pe care le purtase toată ziua. Se întinse să-și ia pijamaua din flanel, dar tocmai atunci îi căzu privirea pe echipamentul de sport, pantalonii negri și un tricou vechi Huschies, cu anchior adânc.

Avea să reuşească? Era în stare? Cu durerea asta de cap?

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să ridice greutăţi în faţa televizorului, dar aşa ar fi putut să urmărească un episod din serialul *Real Housewives* și să se bucure de mica ei plăcere vinovată. Ştia că privitul abulic la televizor o ajuta să se relaxeze, iar dacă putea să facă sport în acest timp, cu atât mai bine.

— La naiba, şopti, luându-şi pantalonii de trening din cârligul în care îi agăţase. Se întoarse la bucătărie şi îşi termină ceaiul, mâncă jumătate de banană, apoi deschise televizorul din cabinetul de lucru, o cameră confortabilă separată de holul din faţă printr-un glasvand. Dacă închidea ochii și îşi lăsa imaginaţia să zboare, încă putea simţi mirosul tutunului de pipă al bunicului ei și parfumul de interior al bunicii - un amestec de scorţişoară, vanilie și fructe cu care spera să acopere izul de tutun.

Bineînţeles, toate mirosurile acelea erau numai în mintea ei. După ce trecu în revistă ştirile şi le găsi prea deprimante, schimbă canalele şi începu programul de exerciţii pe care îl ştia pe dinafară. În timp ce casnicele din serial îşi consumau viaţa plină de drame minore cocoţate pe tocuri de zece centimetri şi împodobite cu bijuterii strălucitoare, Kacey ridica greutăţile balansându-se simultan pe o minge mare pe care o ţinea ascunsă în debara.

Se gândi cu dor la banda de alergat pe care o lăsase la Seattle în urma partajului. În momentul despărţirii, când era o epavă emoţională, Jeffrey insistase că avea nevoie de tot echipamentul sportiv pe care îl ţineau în sala de sport, iar ea fusese prea obosită ca să se lupte pentru ceva atât de neînsemnat. Nu își dorise decât să meargă mai departe, disperată să înceapă o nouă viaţă. Acum însă, pe ninsoare, joggingul pe drumurile de ţară ieșea din discuţie. Ar fi dat orice să aibă nenorocita aia de bandă de alergat în locul casetei cu exerciţii cardio din anii ’90.

Ajunse la finalul programului, reușind cumva să nu transpire prea mult. Serialul se terminase și tocmai voia să închidă televizorul, când pe ecran apăru ştirea zilei. Se trezi că se uita la fata zâmbitoare a lui Shelly Bonaventure în timp ce crainicul spuse cu o voce veselă:

—Iar acum, ultimele informaţii despre sinuciderea lui Shelly Bonaventure.

Se derulară o serie de fotografii din viaţa lui Shelly, din copilărie până la cele mai recente apariţii pe covorul roşu. Lui Kacey nu-i plăcea să recunoască, dar Heather avea dreptate: ea şi Shelly Bonaventure semănau puţin. Pe parcursul scurtei biografii, crainicul menţionă că Shelly îşi petrecuse primii cinci ani de viaţă în Helena, Montana, înainte ca familia ei să se mute în sudul Californiei.

—Hm...

Deci actrița de serie B se născuse în acelaşi oraş cu ea și avea rădăcini în Montana. Nu era chiar o coincidență cutremurătoare. Doar pentru că semănau şi se trăgeau din aceeaşi zonă, nu era un motiv să facă un caz din asta. Poate era o situație puțin ciudată, şi poate chiar un pic deranjantă, însă rămânea o simplă coincidentă.

—Deşi moartea ei a fost declarată sinucidere, încă există un detectiv în Los Angeles care nu este foarte convins de acest lucru, urmă crainicul.

Pe ecran apăru un bărbat de culoare, chipeş, într-un costum negru şi cu ochelari de soare, stând afară, cu nişte palmieri în fundal.

Vocea crainicului continuă:

—Experimentatul detectiv Jonas Hayes lucrează la Departamentul de Poliţie din Los Angeles de peste cincisprezece ani.

Alături de poliţist își făcu apariţia un reporter.

—Domnule detectiv, puteţi comenta faptul că decesul lui Shelly Bonaventure a fost declarat sinucidere?

—Nu, răspunse Hayes posomorât.

—Potrivit unei surse de încredere, v-aţi exprimat scepticismul faţă de ipoteza că și-ar fi luat viaţa.

—Nu comentez.

—Dar, domnule detectiv, insistă reporterul, urmărindu-l pe bărbatul mult mai înalt, care pornise către o parcare. Este posibil să fie vorba de o crimă?

Umerii laţi ai lui Hayes se încordară vizibil sub ţesătura scumpă a hainei. Se întoarse încet, ţintuindu-l pe reporter cu privirea, și răspunse cu foarte mult calm:

—Ca orice altă investigaţie, cazul lui Shelly Bonaventure va rămâne deschis până se vor lămuri toate aspectele.

—Deci există posibilitatea unei crime? stărui reporterul.

Deschizând portiera cu telecomanda, Hayes ridică din umeri.

—Nu există întotdeauna? întrebă el retoric, apoi se urcă la volan.

Ultimul cadru prezenta stopurile maşinii amestecându-se în traficul intens al Californiei de Sud, apoi imaginea se întoarse la gazdele emisiunii.

—Aşadar, se pare că nu s-a ajuns la un rezultat concludent, spuse crainica blondă. Ştii, Shelly a fost găsită cam la fel ca Marilyn Monroe acum o jumătate de secol. Asemănările dintre decesele lor sunt destul de bizare.

Camera se fixă pe o fotografie alb-negru a lui Marilyn Monroe. Îi succedară alte imagini ale blondei legendare, montajul încheindu-se cu scena morţii, dormitorul vilei ei din Brentwood.

— Emisiuni de rahat, bombăni Kacey enervată de cinismul cu care se exploata o tragedie.

Caracterul morbid al reportajului îi dădu un fior pe şira spinării. Cutremurându-se, privi pe fereastră, la întunericul de afară.

Îşi aminti intesitatea propriei disperări, teama din momentele acelea înspăimântătoare când viața îi fusese ameninţată, când fusese sigură că va muri, când privise răul în ochi. Pentru o fracţiune de secundă îi reveniră în

minte vorbele acelea oribile pe care i le spusese bărbatul care încercase să-i înfigă un cuţit în inimă. În timp ce se îndepărta clătinându-se, rostise printre dinţi: „Nu s-a terminat… Eşti una dintre ele“.

Prevestirea lui groaznică nu însemnase nimic; erau doar aiurelile unui nebun care își revărsase asupra ei psihoza si intenţiile ucigaşe.

„Nu te mai gândi la asta. S-a terminat!“ îsi zise.

Descotorosindu-se de amintirea oribilă, se strădui să se uite la televizor.

Gazda emisiunii, o blondă care arăta ca versiunea umană a păpuşii Barbie, menţionă rolurile lui Shelly şi zvonurile despre iubiţii ei. La final repetă ştirea că, deşi moartea ei fusese declarată sinucidere, detectivii de la LAPD „nu exclud posibilitatea unui act criminal“.

Cu ochii mari şi buzele perfecte date cu luciu, moderatoarea continuă să discute cazul împreună cu invitatul ei, un bărbat mai tânăr, îmbrăcat într-un costum negru după ultima modă și cu părul dat cu gel.

Kacey închise televizorul, îşi scoase hainele de sport și se duse să facă un duș rapid. Înainte de a intra în cada de fontă cu picioare, porni radioul, apoi trase perdeaua. Apa fierbinte îi curgea pe piele și simţi cum tensiunea zilei începea să îi dispară din muşchi. Se săpuni viguros, fredonând un cântec al lui Katy Perry şi încercând să nu se mai gândească la Trace O’ Halleran. Mintea îi fugea la el de fiecare dată când avea un moment liber, lucru care astăzi, în toiul sezonului de gripă și cu toate programările urgente, nu se întâmplase prea des.

Totuși, în acele câteva minute libere, se trezise gândindu-se la el, la mama lui Eli și la necunoscuta domnişoară Wallis, „iubita“ lui, așa cum o numise băieţelul.

— Las-o baltă, spuse cu voce tare, închizând robinetul.

Nici măcar nu era genul ei. Nu-i plăcuseră niciodată bădăranii, masculii alfa grosolani, în blugi tociţi, cu geacă de piele tăbăcită și care nu foloseau aparatul de ras.

„Da? Şi ce folos ai avut din asta? Îţi aminteşti de sofisticatul și cizelatul Jeffrey Charles Lambert, chirurgul cardiovascular de care te-ai îndrăgostit? El era genul tău? Nici cu el n-a mers prea bine, nu-i așa? Recunoaşte, Acacia, palmaresul tău în materie de bărbaţi e destul de sumbru."

— Hai, încetează! se dojeni, dezgustată de întorsătura pe care i-o luaseră gândurile.

Poate petrecuse prea multe ore singură. Poate era timpul să ia în calcul adoptarea unui câine.

Aşadar, O'Halleran era cel mai arătos cowboy pe care îl cunoscuse vreodată. Şi părea dedicat copilului său. Şi ceasul ei biologic o luase razna, bătând atât de tare încât o făcea să evite departamentul de naşteri din spital. Şi ce?

Vechile ţevi scoaseră un geamăt. Dintr-odată auzi, pe lângă vorbele DJ-ului de la radio, un sunet care părea că nu vine din casă. Se înfăşură într-un prosop şi ieşi din cadă, ascultând cu atenţie.

Nimic.

Era cineva în casă? Sau poate zgomotul fusese doar în imaginaţia ei?

Cu inima bătându-i de să-i sară din piept, se şterse repede cu prosopul şi îşi luă halatul din cuierul de pe uşă. Îmbrăcând mânecile groase şi pluşate, ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Îşi înnodă cordonul şi păşi cu precauţie spre hol.

Nu se vedea şi nu se auzea nimic ieşit din comun.

Haaaaarrrrşşşt!

Tremurând de spaimă, înaintă pe furiş de-a lungul holului, spre locul de unde venea sunetul.

„Nu e nimic", îşi spuse, dar simţi cum i se zbârlea părul de pe ceafă. Uitându-se pe după colţ, văzu că toate lucrurile erau aşa cum le lăsase. Mingea de exerciţii era încă în mijlocul camerei și telecomanda zăcea pe covoraş.

Când se îndreptă spre bucătărie, sunetul acela se auzi în apropiere - un hârşâit strident. Se întoarse și căută

disperată cu privirea prin sufrageria întunecată, conştientă că pulsul i-o luase razna.

Hââââarrrrşşşşşt!

La fereastră. Aproape ţipă când văzu pe geam ceva ca o greblă scheletică.

— O, Doamne!

Se dădu înapoi împleticindu-se. Ţipătul îi ajunsese în gât chiar când îşi dădu seama ce era gheara aceea: o creangă uscată, fără frunze, de la arbuştii din partea de est a casei.

Istovită, se cufundă într-un scaun de bucătărie; imaginaţia ei bogată și temerile adânc înrădăcinate o făcuseră să clacheze. Era medic, o profesionistă pregătită să fie calmă în situaţii de urgenţă; cu toate astea, o creangă idioată aproape că o făcuse să fugă și să ia pusca bunicului ei.

„Revino-ţi, se îndemnă, simţindu-se ca o proastă. E ridicol.“

Luându-și inima în dinţi, încălzi feliile de pizza în cuptorul cu microunde, vărsă salata într-un castron, își turnă un pahar de vin roşu din sticla pe care o deschisese în urmă trei zile și le luă pe toate în cameră. Deschise din nou televizorul spunându-și că asta era viaţa pe care şi-o dorise după ce divorţase de Jeffrey.

Privirea îi fugi la întunericul de afară.

Nu era nimeni ascuns în umbrele de dincolo de perdea. Era în siguranţă aici. În sfârşit, acasă. Sau cel puţin aşa încerca să se convingă în timp ce închidea toate jaluzelele, refuzând să se uite prin geamul îngheţat.

În adâncul inimii ei, în cele mai întunecate locuri pe care doar ea le putea dibui, ştia că fugise. Nu numai de un soţ care o înşela, un medic cu un complex de superioritate, ci şi de trecutul ei şi de singura noapte pe care încerca s-o uite cu desăvârşire. Problema era că nu putea să facă asta. Amintirea acelei nopţi o însoţea oriunde ar fi mers, mârâind în urma ei, mușcând-o și urmărind-o, iar durerea și teroarea nu îi dăduseră niciodată pace.

Ascuns pe deal, își reglă binoclul și-l îndreptă spre cabană, însă nici așa nu putu vedea mare lucru prin perdeaua de zăpadă. Da, o zărise în dormitor și în bucătărie, iar lumina de la baie se aprinsese pentru cateva minute, însă nu îi putea distinge silueta, faţa îi era complet neclară, iar când trase într-un final jaluzelele, nu o mai putu urmări deloc.

Desigur, auzea totul cu ajutorul microfoanelor minuscule ascunse în casă, în locuri în care ea nu le-ar fi găsit niciodată, dar nu reușise să instaleze o cameră de filmat, și asta îl deranja, pentru că i-ar fi plăcut să o urmărească pe ascuns, de la distanţă, să afle mai multe despre ea, despre obiceiurile ei, despre cum era ea cu adevărat.

Stătea tremurând în desișul de plopi și molizi ce creştea la marginea câmpului de lângă fermă; ştia că fascinaţia lui era mai curând o obsesie, dar nu se putea abţine.

Ea era cea specială; dintre toate candidatele, ea era cea mai periculoasă. Acacia Collins Lambert - deşteaptă şi frumoasă, și încă și medic!

Puse binoclul în cutie și o luă din loc pe cărarea pe care venise, prin pădure, apoi pe drumeagul care ducea la șosea. Spunându-și că trebuia să aibă răbdare, înaintă greoi prin zăpadă.

Nu avea să mai dureze mult.

capitolul 7

—Să vezi ce pedeapsă te aşteaptă!

Pescoli se încruntă la Bianca, în timp ce aceasta se furişă pe uşă.

—De ce? întrebă fata.

Se îndrepta deja spre camera ei. Cisco, care dormise pe o pernă de pe canapea, sări jos şi începu să dea bucuros din coadă.

--Pe bune? izbucni exasperată mama ei. Ai chiulit de la şcoală.

—Ţi-am spus că nu mă simţeam ca lumea.

—Nu te simţeai bine.

—Mă rog.

Scoțându-și mănuşile cu dinţii, Bianca mângâie câinele pe cap, apoi se duse ţintă către frigider. Aruncă mănuşile pe masă, împreună cu corespondenţa, deschise frigiderul şi se holbă înăuntru.

—N-avem nimic de băut?

Pescoli se duse după ea şi trânti uşa frigiderului cu podul palmei.

—Hei! Ai grijă! ţipă Bianca, dându-se repede în spate şi uitându-se la mama ei. Era palidă, cu cearcăne vinete sub ochi. Îşi scoase căciula şi o aruncă pe masă, lângă mănuşi. Care e problema ta?

—Exact asta voiam să te întreb şi eu.

—Ți-am zis că sunt bolnavă. Aoleu! pufni tânăra, încruntându-se la mama ei de parcă ar fi fost proastă ca noaptea.

—Nu m-ai sunat și nu ai venit acasă.

—Am fost pe la Chris.

—În loc să te duci la scoală?

Pescoli se dădu un pas înapoi, lăsând-o să se apropie iar de frigider.

—Am fost bolnavă, explică Bianca scoţând o cutie de coca-cola dietetică si trăgându-i cârligul.

Fâsss!

—Când ești bolnavă, protocolul e să mă suni si să mă anunţi că: unu - ridică un deget - vii acasă, sau doi - ridică și al doilea deget - mergi la doctor. Nu există alte opţiuni.

—Puteam să-l sun pe tata, spuse Bianca, luând o înghiţitură din cutie.

—Şi l-ai sunat?

—Nu.

—De ce?

—Fiindcă nu era o opţiune, probabil, mormăi ea sorbind iarăşi din cola.

—Nici să mergi acasă la prietenul tău nu era o opţiune. Părinţii lui erau acasă?

—Nu. Normal. Lucrează.

—Exact.

—Nu cred că am nevoie de o bonă.

—Nu sunt deloc sigură de asta, spuse Pescoli. Şi ce-aţi făcut?

—Am stat împreună. Ce credeai? O, Doamne, ştiu. Crezi că am făcut sex sau ceva de genul ăsta.

Pescoli simţi că i se strânge stomacul.

—Da, cred că, dacă eşti doar cu prietenul tău şi staţi singuri ore întregi şi îi minţiţi pe toţi unde sunteţi, asta te-ar putea băga în nişte necazuri serioase! Îşi auzi vocea acuzatoare şi încercă să repare un pic situaţia: Bine, ascultă-mă... Spune-mi ce aţi făcut. Ştiu, ştiu, aţi stat împreună, dar hai să fim un pic mai precişi.

—Ne-am uitat la televizor, ne-am jucat jocuri video, am închiriat un film. N-a fost mare lucru.

—În afară de faptul că trebuia să fii la şcoală, preciză mama, păstrându-şi vocea calmă şi gravă. A fost mare lucru, Bianca. Foarte mare. Nu ştiu ce se întâmplă între tine şi Chris, dar orice ar fi, nu merită să chiuleşti de la şcoală şi să rămâi în urmă cu orele.

—Eşti aşa de caraghioasă! N-am făcut altceva decât să mă uit la nişte filme! se rățoi fata.

Ieşi valvârtej din bucătărie, încercând să pară ofensată, dar Pescoli o prinse de cot şi o întoarse cu fata la ea. Nas în nas cu adolescenta de cincisprezece ani, îi spuse:

—Nu vorbim despre mine, Bianca. Nu încerca să deviezi de la subiect. E vorba despre tine, despre comportamentul tău, despre consecintele lui, şi da, despre restul vieții tale. Fiindcă se pare că ai intenția s-o faci praf.

—Mai lasă-mă în pace!

—Nu, nu, nu. Nu încă nişte ani de-acum încolo.

Bianca îşi smuci braţul.

—Pot să sun la Protecţia Copilului şi să mă plâng! Nu ai voie să te atingi de mine!

—Asta ţi-a spus Chris?

—Nu ai voie să te atingi de mine!

Pescoli se întinse spre telefon, ridică receptorul şi îl lipi de urechea fetei.

—Poftim. Sună. Să vedem ce se întâmplă. Dacă te cred, o să te ia de aici și unde o să te duci? La taică-tău? La o familie adoptivă? Asta vrei?

—Poate!

În ciuda durerii pe care o simţea în inimă, Pescoli spuse:

—Bine. Sună.

Bianca se uită la telefon si preţ jumătate de secundă Pescoli chiar crezu că avea să sune. Foarte bine. Nu avea să-i permită unei puștoaice de cincisprezece ani să o intimideze ori să încerce şantajul ăsta emoţional stupid. Puse receptorul în mâna liberă a fiicei sale.

Bianca spuse în grabă:

—N-o să... n-o să mă creadă. Tu eşti poliţistă! O să întorci lucrurile în favoarea ta!

Trânti telefonul în furcă și plecă spre camera ei, păşind apăsat.

—Dacă trânteşti ușa aia, să ştii că o scot din balamale! Bianca, nu glumesc!

Buf!

Casa se cutremură din temelii. Cisco scoase un schelălăit speriat.

—Fir-ai tu să fii! bombăni Pescoli.

Lăsă telefonul pe tejghea și se duse în garaj, de unde luă cutia cu unelte a lui Joe veche de douăzeci de ani.

Uşa se trânti de perete și fiul ei, ditamai găliganul de doi metri, păşi înăuntru. Fu urmat de o rafală rece de vânt, iar Cisco o luă din nou razna. Căţeluşul lătra și se învârtea în cerc entuziasmat.

—Salut, Cis, spuse Jeremy, aplecându-se și mângâind patrupedul cu mâinile lui mari, acoperite de mănusi. La unsprezece ani, Cisco încă se credea un căţeluş, aşa că se grăbi să-i spele faţa nerasă cu limba. Ce avem de mâncare?

—Înca n-am ajuns la asta, răspunse Pescoli.

—Și care-i treaba cu sculele tatei?

—Tocmai voiam să scot din balamale ușa de la camera soră-tii.

—Mamă, nu face asta.

Lăsă câinele jos și îşi scoase mănuşile, apoi le vârî în buzunarele vestei de fâs.

—De ce nu?

—E penibil.

—La fel de penibil e şi să trântesti ușa așa de tare încât aproape să-i rupi tocul.

Îşi scoase căciula; părul lui, încă plin de electricitate statică, stătea ţeapăn, dându-i câţiva centimetri în plus în înălţime şi o expresie şocată.

—Poţi să mă ajuţi, îi sugeră ea.

—Nici gând, nu mă bag între două femei.

—Ce cauţi aici? Nu trebuia să fii la serviciu?

Jeremy începu dintr-odată să se simtă incomod și îi evită privirea, străduindu-se să își netezească părul.

—Ce-ai păţit?

—Păi, am fost disponibilizat, spuse el după o scurtă ezitare.

Pescoli simţi cum îi scădea brusc tensiunea.

—De ce?

—Habar n-am, făcu Jeremy ridicând din umerii lui laţi. Din cauza economiei, cred.

—Crezi?

„Nu acum.“ Nu avea nevoie de asta acum.

Jeremy oftă zgomotos, apoi se trânti pe canapea. Vechile arcuri scârţâiră. Cisco îi sări în poală, iar tânărul îl mângâie absent pe cap.

—M-au dat afară, recunoscu el.

—Te-au dat afară, repetă ea îngrijorată.

—Lou zice că am furat din benzinărie, că nu le-au ieşit la număr bonurile. Cu capul în jos, o privi printre sprâncene. Jur pe Dumnezeu, mamă, n-am fost eu.

Înghiţi în sec şi îşi prinse cu palmele genunchii îmbrăcaţi în blugi.

—Lui Lou i-ai spus asta?

—De o sută de ori! Si ştii ce? Cred că a fost ori Manuel, ori chiar Lou, adică poate se acoperă singur. Manuel e băiat de treabă. Foarte sincer. Dar așa credeam și despre Lou. Căcat! izbucni el scrâşnind din dinţi.

Inima lui Pescoli bătea tare, iar prin sânge îi curgea un amestec de furie si teamă.

—Nu ştiu, Jer, dar trebuie să repari asta. Să o rezolvi cumva. Dacă nu ai fost tu...

—Dacă? Pe bune? Nu mă crezi? Era şocat şi jignit, iar colţurile buzelor i se lăsară în jos. Haide, mamă! Lovind canapeaua cu pumnul, spuse vehement: Nu sunt un hoţ! Cineva mi-a întins o cursă!

—Nu m-ai lăsat să termin, Jer. Ziceam că dacă nu ai fost tu, atunci trebuie să afli cine a făcut-o. Şi, în acelaşi timp, s-o dovedeşti. N-ar trebui să fie aşa de greu. Benzinăria are camere de supraveghere si înregistrările tuturor tranzacţiilor.

—Ești nebună? Crezi că o să mă lase să văd vreuna?

—O să fie nevoiţi, dacă îi dai în judecată și ei se împotrivesc. Avocatul tău va...

—Nu am avocat și nici nu-mi permit unul. Fii serioasă! se răsti el pornind spre treptele din spate.

—Unde te duci?

—În camera mea.

—Te-ai mutat, nu mai ţii minte?

--Tot camera mea e, o informă Jeremy coborând treptele cu pasi mari și apăsaţi.

—Aveam de gând s-o fac cameră pentru cusut.

—Tu nici măcar nu coși! Urlă el din capătul scărilor.

Trânti ușa de la dormitor, deşi nu cu aceeaşi bufnitură pătimaşă și violentă ca a Biancăi.

—Sunt o mamă groaznică, i se confesă Pescoli câinelui. Un fiasco total şi complet.

Deschise cutia cu unelte și căută o şurubelniţă cu care să desfacă balamalele de la uşa Biancăi. După ce scotoci

printre foarfeci de sârmă, cleşti şi chei, găsi o şurubelniţă mare, pătată de vopsea, dovadă a faptului că o folosise ca să deschidă cutiile încăpăţânate. Tocmai când se pregătea să atace uşa, îi sună telefonul.

—Pescoli.

—Alvarez, îi răspunse partenera sa. Ar trebui să vii pe dealul de deasupra cascadei. Se pare că o femeie care făcea jogging a alunecat și a căzut peste balustrada din jurul parcului. N-are la ea acte de identitate.

—E moartă?

—Aproape. Paramedicii se ocupă de ea. Probabil a fost un accident. E alunecos ca dracu' pe aici.

—N-ai deja destulă treabă? Nici măcar nu e vorba de un deces deocamdată, cu atât mai puţin de o crimă.

—Hmmm.... da.

—În fine, oricum e mai interesant decât ce se întâmplă aici, hotărî Pescoli. Pornesc într-acolo, adăugă ea, aruncând surubelniţa înapoi în cutia cu unelte. Stinse lumina si strigă către ușa închisă a dormitorului fiicei ei: Ai parte de o amânare, Bianca, însă doar pentru scurt timp. Am să mă întorc.

De data asta nu-și mai schimbă vocea, imitându-l lamentabil pe Arnold Schwarzenegger. În condiţiile date, gluma n-ar fi fost apreciată. Cisco se ţinu după ea până la ușă.

— De data asta nu, îi spuse, pe când îsi trăgea fermoarul gecii și își încălţa cizmele. Astăzi tu ești șeful, adăugă ea, mângâindu-l pe căpșorul blănos.

Câinele începu să dea atât de repede din coadă, încât i se mișca tot fundul. Pescoli ieși apoi pe ușa din spate care ducea la garaj, unde o aștepta jeepul de pe care încă se scurgea zăpadă topită.

Deschise ușa de la garaj, se urcă la volan și dădu cu spatele. Jeremy își lăsase masina unde o parca de obicei, ca și cum nici nu s-ar fi gândit vreodată să se mute. În parte ar fi vrut ca el să se întoarcă acasă, dar era o reacţie maternă

pură. Ştia cum stăteau lucrurile, văzuse la câţiva din prietenii ei care le dăduseră voie copiilor să se tot fâţâie, ba mutându-se, ba revenind. Ea n-avea nevoie de așa ceva. Băiatul ajunsese la vârsta alegerilor serioase.

Băgă jeepul în viteză, apăsă pe telecomandă, iar ușa garajului începu să se închidă.

Cum ajunseseră Bianca și Jeremy în situaţia asta? De ce erau hotărâţi să facă alegerile greşite? Anul trecut, când se aflase în ghearele unui nebun şi crezuse că nu îşi va mai vedea niciodată copiii, jurase că se va revanşa faţă de ei, fie predându-şi insigna, fie corectându-şi comportamentul, ceea ce ar fi însemnat să lucreze doar patruzeci de ore pe săptămână şi să-şi pună familia pe primul plan. Ei, pe de altă parte, îi promiseseră că îşi vor schimba obiceiurile egoiste, că o vor lua pe drumul cel bun, că se vor ţine de şcoală, vor face alegerile corecte şi nu o vor mai supăra nici măcar o clipă.

Toate jurămintele acelea din ajunul Anului Nou fuseseră încălcate până la Ziua Îndrăgostiţilor, şi cu toţii îşi reluaseră vechile obiceiuri.

Poate că făcuse o greşeală că nu se mutase cu Santana. Poate că un model masculin puternic era exact ce aveau nevoie Jeremy şi Bianca.

„Niciodată nu e prea târziu“, îşi spuse. Era evident că nu se descurca singură.

Când ajunse la marginea oraşului, se lăsase seara, iar lămpile de neon se aprinseseră. Îşi impuse să nu se mai gândească pentru moment la copii şi la problemele lor şi să se concentreze asupra cazului. În vârful dealului Boxer Bluff văzu farurile maşinilor de poliţie şi ale ambulanţelor brăzdând zăpada din jur în nuanţe de albastru şi roşu. Pompierii, echipa de salvare şi câţiva poliţişti cercetau locul accidentului. Alvarez, îmbrăcată în uniformă, stătea lângă zidul scund dinspre cascadă și vorbea cu un agent al poliţiei locale.

Pescoli parcă jeepul în timp ce doi paramedici urcau o femeie pe o targă în ambulanţa care aştepta.

Se adunaseră în jur de cincisprezece gură-cască, toţi întinzându-şi gâturile şi vorbind între ei la marginea perimetrului stabilit de poliţie. Câţiva reporteri urmăreau fiecare mişcare a celor care transportau femeia rănită.

Pescoli îi arătă insigna agentului, care părea responsabil de ţinerea la distanţă a curioşilor.

— Care-i treaba? o întrebă pe Alvarez.

—Trăieşte, dar e într-o stare foarte proastă. Se pare că alerga şi ori s-a împiedicat, ori a alunecat şi a căzut peste balustradă. Alvarez îi arătă cu lanterna locul în care zăpada fusese măturată pe muchia balustradei în ruină, un vechi perete de piatră ce fusese construit cu peste o sută de ani în urmă şi care abia dacă măsura jumătate de metru în înălţime. S-a lovit de stânca aia de jos şi, nu ştiu cum, dar nu a alunecat mai departe, în râu. E un miracol că trăieşte.

Lumina lanternei se plimba pe terenul accidentat de dedesubt.

—E conştientă?

—Nu. Nu ştiu cât timp a stat acolo, cât de grav e rănită sau dacă va supravieţui. Încruntându-se, Alvarez îndreptă din nou fasciculul spre cărare. Prea multe urme de paşi și prea multă zăpadă ca să ne dăm seama dacă era cineva cu ea.

—Și nu avea acte de identitate? Nici maşină?

—Traseul ei nu a început aici, aici s-a terminat.

—Iar tu crezi că e mai mult decât un accident.

--Nu se ştie. Cu ochii la cărarea acoperită de zăpadă, unde fuseseră lăsate zeci de urme de paşi, Alvarez spuse: Criminaliştii fac ce pot, separă urmele paşilor ei şi caută orice indiciu care le-ar putea fi de ajutor.

—Nu avea nimic asupra ei ca să o putem identifica?

—Doar o cheie. N-avea telefon, nici iPod, nimic.

—Poate chiar s-a împiedicat si a căzut.

—Da, zise Alvarez scoţând vălătuci de aburi pe gură.
—Nu există martori?
—Nu.
—Cine a găsit-o? Şi te rog nu mi spune că Ivor Hicks sau Grace Perchant, zise Pescoli, referindu- se la doi localnici care erau cunoscuţi pentru talentul lor de a se băga în bucluc. Cu câţiva ani în urmă, Ivor crezuse că fusese răpit de extratereștri, iar Grace Perchant pretindea că vorbeşte cu stafiile. Nici unul nu putea fi considerat un martor de încredere.
— Nu, spuse Alvarez. Iris Fenton ieşise la o plimbare. Făcu semn către o femeie îmbrăcată într-o haină groasă, cu mănuşi și un fes roşu din care ieşeau bucle argintii. Locuieşte pe partea cealaltă a parcului, împreună cu soţul ei invalid. Deja am verificat- o.
—Aha.
—Să sperăm că se va trezi şi că ne va spune că a fost neatentă, oftă Pescoli urmărind cu privirea ambulanţa care se punea în mişcare. Apoi se uită la stâncă, la râpa abruptă, la cascada năvalnică şi la râul care curgea nebuneşte în depărtare. Al naibii loc! Să aluneci atât de tare, încât să sari peste balustradă şi să aterizezi pe marginea promontoriului, la un metru jumate de perete. Acum câţiva ani, partea asta a falezei era căzută. În lumina lanternei se vedea clar că panta din spatele balustradei nu era atât de abruptă, iar vegetaţia era mai abundentă, cu excepţia locului în care se produsese accidentul. Adevărat ghinion, conchise Alvarez.
—De aia sunt aici cei de la investigaţii criminale?
—Da. Am sunat deja la persoane dispărute, poate reuşim s-o identificăm. Între timp, vreau să merg la spital şi să discut cu medicii care o examinează, să aflu dacă leziunile sunt în concordanţă cu accidentul.
—Ceea ce tu nu crezi.
—Încă lucrăm la asta, spuse Alvarez, băgând mâna în buzunar şi scoţându-şi cheile de la maşină. Vii?

— Ne vedem acolo.

capitolul 8

În zorii zilei următoare, Trace privi pe fereastră și văzu că ningea fără oprire, iar zăpada se aşternuse pe gard ți pe veranda
din fața casei.

Eli dormea încă, deşi avusese o noapte proastă, fiindcă durerea de la mână şi tusea îl treziseră de câteva ori. Într-un final, pe la trei dimineaţa, tatăl lui îl dusese jos şi împărţiseră canapeaua cea mare, cu Sarge ghemuit lângă foc. Trace se trezise la cinci şi jumătate, scosese câinele

afară să-şi facă nevoile, apoi îşi făcuse o cafea şi dăduse drumul la televizor ca să vadă prognoza meteo.

Primul lucru pe care îl văzu pe ecran fu o reporteriţă îmbrăcată într-o geacă albastră, cu gluga acoperită de zăpadă, ţinând un microfon în mâinile înmănușate. Se afla lângă intrarea parcului Boxer Bluff, iar în spatele ei licăreau farurile automobilelor de la salvare și poliţie. Vorbea în faţa camerei de filmat, însă vocea îi era prea slabă ca să audă ce spunea.

Trace luă telecomanda si dădu volumul mai tare.

—... unde o femeie neidentificată, care făcea jogging, a fost descoperită în urmă cu doar jumătate de oră, pe o margine stâncoasă de deasupra râului, la aproape treizeci de metri sub nivelul străzii.

Camera de filmat trecu în spatele reporteriţei, fixându-se asupra povârnişului. O stâncă plana parcă deasupra apei învolburate, iar pe ea se zărea un tip de la salvare într-un ham, cu o frânghie în mână. Probabil că acolo zăcuse femeia înainte de a fi salvată, presupuse Trace.

— Puteţi vedea cât de norocoasă a fost victima accidentului, spunea reporteriţa. Dacă ar fi alunecat de pe stâncă, ar fi căzut în râu.

Camera se întoarse către Grizzly Falls, unde apa spumoasă şi învolburată curgea într-un şuvoi rapid pe sub un pod vechi de o sută de ani, pe lângă luminile strălucitoare ale oraşului.

Ochiul camerei de filmat se întoarse la reporteră.

—A transmis Nia Del Ray, încheie aceasta, dându-le legătura celor două colege din studio.

Crainica blondă clarifică:

—Filmarea a fost realizată noaptea trecută, iar ultimul raport de la spital spune că victima este în stare critică și că identitatea ei nu a fost confirmată încă.

Trace se uită fix la televizor, pradă aceluiaşi sentiment tragic pe care îl avusese şi când vizitase apartamentului lui Jocelyn. Fără să-şi dea seama cât era ceasul, ridică

receptorul şi formă numărul lui Ed Zukov. Avea nevoie de ajutorul vecinului său; cineva trebuia să aibă grijă de băiatul lui pentru câteva ore. Deşi nu voia să creadă că femeia neidentificată, care îşi pierduse echilibrul şi aproape şi viaţa pe vârful dealului Boxer Bluff, era Jocelyn Wallis, trebuia să afle.

Telefonul sună ascuţit lângă urechea lui Pescoli. Mormăi şi se întoarse pe partea cealaltă, la marginea patului, bâjbâind pe noptieră după nenorocitul ăla de aparat, moment în care dărâmă ochelarii de citit pe podea.

—Minunat, bombăni ea. Aprinse lampa, apoi răspunse: Pescoli.

—Ai face bine să vii aici, spuse Alvarez.

Pescoli se uită la ceasul de lângă pat. Ecranul digital arăta în cifre roşii strălucitoare ora 5.57.

—Şi unde înseamnă „aici“? La sediu? Doamne, Dumnezeule, Alvarez, nici măcar nu e șase. La ce oră te trezeşti tu dimineaţa?

Cum putea cineva să fie aşa de energic la ora asta îngrozitoare?

—Da, la sediu. Cred că putem identifica victima.

—Vin în jumătate de oră. Pescoli se rostogoli din pat şi merse împleticindu-se până la baia principală, unde se dezbrăcă de pantaloni şi de bluza cu inscripţia University of Montana Grizzlies, apoi intră sub jetul mult prea rece al duşului.

Peste douăzeci şi opt de minute se afla la uşa din spate a departamentului şerifului. Ignorând fulgii de nea ai lui Joelle, care licăreau în ferestre, şi faptul că-i chiorăiau matele, își scutură zăpada de pe cizme și intră în clădire. Străbătu coridoarele până la biroul lui Alvarez, unde partenera ei vorbea cu un bărbat înalt, îmbrăcat într-o jachetă de lână cu fermoarul deschis, blugi tociti și o cămașă de lucru. Tipul, care purta o barbă neagră, nerasă

de câteva zile, stătea pe scaunul vizitatorilor, dar când o văzu pe Pescoli se ridică în picioare.

—Dumneaei este partenera mea, doamna detectiv Pescoli, iar dumnealui - Alvarez arătă spre vizitator ridicând bărbia - este Trace O'Halleran. Crede că știe cine este victima.

Buzele lui O'Halleran se strânseră putin la colturi. Dădu mâna cu Pescoli.

—Cred doar că este o coincidenţă ciudată faptul că o cunoştinţă de-a mea a dispărut cam în acelaşi timp. Şi ea face jogging şi am căutat-o ieri acasă, fiindcă auzisem că nu a ajuns la muncă.

Alvarez îi făcu semn să se aşeze la loc pe scaun. O'Halleran povesti cum el şi Jocelyn, o învăţătoare de la şcoala elementară Evergreen, pe care o cunoscuse prin fiul lui, avuseseră câteva întâlniri, dar relaţia lor se încheiase înainte să înceapă. Apoi, cu o zi în urmă îl sunase o prietenă de-a ei de la şcoală care îl informase că Wallis nu venise la serviciu. Găsise un apel de la ea, neurmat de vreun mesaj, aşa că se dusese la apartamentul ei. Intrase cu ajutorul unei chei ascunse, pe care ştia unde să o găsească, și descoperise că femeia nu era acolo.

Poşeta si cheile de la maşină erau în casă, la fel si telefonul. I se păruse ciudat, fiindcă nu-i stătea în fire; din câte ştia, Jocelyn Wallis nu lipsise niciodată de la serviciu.

— Şi apoi am văzut ştirile de dimineaţă, continuă el. Femeia aceea a fost găsită într-o zonă a parcului... unul dintre traseele pe care alerga Jocelyn. Aşa că am venit la dumneavoastră.

Pescoli îl privise atent pe tot parcursul mărturiei. Părea sincer îngrijorat. Îşi ţinea mâinile împreunate între genunchi, iar degetul mare de la mâna dreaptă se agita nervos. Nu sunase la rudele femeii, nevrând să le sperie. Se gândise că Jocelyn avea să apară în cele din urmă.

Subliniase că nu erau un cuplu. Nu se certaseră; pur și simplu renunţaseră să se mai vadă. O'Halleran fusese cel

care încheiase relaţia.

Pescoli voia să aibă încredere în fermier. Frumos în felul acela grosolan pe care ea îl găsea întotdeauna sexy, era obişnuit să lucreze afară, iar bronzul lui de iarnă dovedea asta. Părul des îi atingea gulerul jachetei de lână, iar mâinile lui erau mari, bătătorite si cu câteva cicatrici. Un tată singur, a cărui soţie, recunoscuse el, îl părăsise, O'Halleran părea sincer şi venise din proprie iniţiativă, dar asta nu însemna mare lucru. Văzuse oameni extrem de evlavioși și timizi care se dovediseră a fi niște criminali cu sânge rece.

—Bun, este aceasta Jocelyn Wallis? întrebă Alvarez întinzându-i câteva fotografii ale femeii rănite.

Lui Trace i se tăie respiraţia.

—Doamne, sper că nu, oftă el, luând pozele. Nu... nu știu. Poate. Doamne!

—Am si eu câteva fotografii ale lui Jocelyn Wallis, spuse Alvarez.

—De pe site-ul scolii? ghici Pescoli.

—De la Departamentul de înregistrare a automobilelor.

Alvarez apăsă o tastă a computerului și pe ecran apăru un permis de conducere. Femeia din fotografie avea în jur de treizeci de ani, un zâmbet strălucitor și părul lung si arămiu.

—Ar putea fi.

Pescoli se uită la O'Halleran.

—Are vreun semn de identificare? Tatuaje? Cicatrici? Semne din naştere?

—Nu ştiu, zise el ridicând din umeri.

—Nu aţi văzut-o goală? Nu v-a vorbit despre nici o operaţie sau despre vreun accident din copilărie? Sau despre vreun tatuaj?

—N-am ajuns aşa departe...

—Nu v-aţi culcat cu ea? întrebă sec Pescoli.

Trace şovăi şi se uită în jos, frământându-şi mâinile, apoi privirile li se întâlniră din nou.

—O singură dată. La ea acasă. Dar n-am văzut nimic. Si nu mi-a spus nimic despre asa ceva, dar purta cercei. Trei într-o ureche, cred, și doi în cealaltă.

—Asta e ceva, zise Pescoli. Ce-ar fi să veniţi cu noi să vedeţi dacă o recunoaşteţi?

—Îmi vor da voie cei de la spital?

—Avem prieteni sus-puşi. Trace se ridicase deja în picioare, iar Alvarez întinse mână să-şi ia haina, geanta şi arma.

—Conduc eu, se oferi Pescoli. Voia să-i observe cu atenţie reacţia când vedea femeia accidentată, după care intenţiona să-i mai verifice o dată povestea.

În cazul în care se dovedea că femeia nu era Jocelyn Wallis, dispariţia învăţătoarei rămânea o problemă.

Dacă ceea ce le spusese O'Halleran era adevărat.

— O, Slavă Domnului, doamnă doctor Lambert! Eram așa de speriată... O, Doamne, Dumnezeule! spuse Rosie Alsgaard. Își duse mâna la piept, cu degetele deschise într-un gest teatral, pe când înainta grăbită pe holul celui de-al doilea etaj al clădirii. Din buzunarul halatului îi ieșeau căştile stetoscopului, ca un şarpe mic cu două capete. Asistenta de la Urgenţe alergă pe linoleumul lucios în întâmpinarea lui Kacey. Of, Doamne. Mi-am făcut griji. Cu toţii ne-am făcut.

—Griji? Despre ce vorbeşti?

—Din cauza pacientei care a fost internată azi-noapte, înainte de tura mea! Vă seamănă leit, iar Cleo era sigură că sunteţi dumneavoastră.

—Cleo?

—Infirmiera care a fost pe tură la Urgenţe azi-noapte. Şi nu numai ea. Şi eu. Am văzut pacienta şi... e îngrozitor! Rosie răsufla greu, iar cuvintele îi ieşeau din gură fără o ordine logică. Adică, bineînţeles că are faţa umflată şi plină de vânătăi, nasul spart, dar părul... şi seamănă cu

dumneavoastră. Am fost sigură azi-dimineaţă când am văzut-o. Adică, am fost îngrijorată de moarte că aţi căzut şi.

—Rosie! Ia-o mai uşor, îi ordonă Kacey, ridicând o mână. Hai să o luăm de la început.

Se intersectară cu o infirmieră care împingea un cărucior cu medicamente, apoi o altă asistentă trecu în grabă pe lângă ele, îndreptându-se spre lifturile aflate în capătul spitalului St. Bart, recent redeschis.

— Bine, bine! Fața lui Rosie începu să prindă din nou culoare. Trase aer în piept și explică: Noaptea trecută a fost adusă o pacientă cu salvarea. Se pare că ieșise afară ca să alerge și a căzut în râpa de lângă râu. Nu avea nici un act de identitate la ea, și era - este - într-o stare proastă. Traumă craniană, pelvis rupt, tibie fracturată în două locuri, entorsă la încheietura mâinii, două coaste rupte, ruptură de splină și tăieturi și contuzii. Adică vreau să spun că e vai de capul ei, probabil că s-a rostogolit pe deal până jos și s-a lovit de pietre, de rădăcini de copaci și Dumnezeu stie de mai ce. Dar chestia e că seamănă cu dumneavoastră. Are aceeași conformaţie și știm cu toții că dumneavoastră alergaţi, uneori chiar în parc... Speram din suflet să nu fiţi dumneavoastră, dar oricum eram îngrijoraţi.

—Putea să mă sune cineva.

—Nu ne-am văzut capul de treburi. A fost și poliţia aici. Şi din cauza zăpezii s-au produs și două accidente în care au fost implicate mai multe mașini, așa că nu am avut timp. Cleo și cu mine ne-am gândit că, dacă nu veniţi astăzi la serviciu, vom suna la clinică.

—Unde este acum pacienta?

—La Terapie intensivă, dar -ar putea să fie nevoie s-o trimitem la Missoula sau la Spokane, depinde. Deocamdată, nimeni nu vrea s-o transfere.

—O să trec pe acolo după ce-mi termin vizitele.

—Mă bucur că sunteți bine, spuse Rosie încercând să-i zâmbească.

În timp ce își făcea vizitele, Kacey se întrebă cât de bine era. Pentru a doua oară într-o săptămână auzea că o persoană care semăna cu ea fie murise, fie se lupta să supravietuiască. Ciudat. Dar până nu o vedea pe femeia cu pricina, nu putea fi sigură că imaginaţia lui Rosie nu o luase razna.

O oră mai târziu, după ce termină de verificat puţinii pacienţi pe care îi avea în grijă în spital, se îndreptă către Secţia de terapie intensivă.

Asistenta de serviciu era Anita Bellows. Nu mai înaltă de un metru și cincizeci de centimetri, Anita, la patruzeci de ani, era la fel de suplă și de agilă ca o tânără de douăzeci. Fusese gimnastă în colegiu, iar acum alerga la maratoane și se antrena tot anul ca să se menţină în formă. Cu părul scurt și șaten, un zâmbet viu și ochi mari inconjuraţi de gene întărite de rimel, se mutase din Missoula anul trecut, când se deschisese spitalul St. Bart, suplinind vechiul spital comunitar Pinewood.

Ca și Rosie Alsgaard, fu vizibil uşurată când o observă pe Kacey deschizând uşa Secţiei de terapie intensivă. Anita stătea la biroul mare, circular, în jurul căruia erau dispuse, asemenea petalelor de floarea-soarelui, separeurile pacienţilor, despărţite de perdele.

—O, Slavă Domnului, şopti ea, făcându-şi repede semnul crucii peste pieptul subţire, unde atârna o cruciuliţă de aur pe un lănţişor delicat. Am crezut că... adică, mi- am făcut griji că... Oftă şi făcu un semn cu bărbia către femeia care stătea întinsă pe unul din cele două paturi ocupate. Pur şi simplu mă bucur că nu sunteţi dumneavoastră.

—Ea este pacienta neidentificată?

— Da. Au adus-o azi noapte.

Kacey se apropie de pat, iar muşchii spatelui i se încordară când se uită în jos la faţa umflată a rănitei. În ciuda contuziilor și a nasului probabil spart, Kacey observă asemănarea. Pometţii înalţi, ochii adânciţi în orbite, faţa în formă de inimă, câţiva pistrui vizibili - totul corespundea.

Părul femeii avea o nuanţă aprinsă de arămiu și îi cădea în valuri neregulate pe umeri, la fel ca și părul lui Kacey, deşi o parte din capul victimei fusese ras ca să se poată introduce cateterul intracerebral. Dispozitivul monitoriza presiunea din interiorul craniului și drena excesul de fluide.

Nu era un semn bun. Monitorul cardiac, cateterul intracranian, perfuziile, cateterul urinar erau doar începutul. Necunoscuta era acoperită cu un cearşaf, cu un picior în atelă, dar Kacey ştia deja de la Rosie şi de la Anita că avea conformaţia asemănătoare cu a ei.

Îi atinse mâna. „Cine eşti tu?“ Un fior straniu îi atinse ceafa. Era absurd! Doar fiindcă Rosie, care nu era cu toate ţiglele pe casă, văzuse o asemănare? Și ce dacă? Cu toate astea, privind-o pe femeie, îşi imagină doar pentru câteva secunde că era în locul ei. Cu ochii minţii, se văzu neajutorată, în comă, pe patul de moarte, în timp ce asistentele şi medicii alergau în jurul ei, încercând să-i salveze viata.

—Vedeți? întrebă Anita.

—Poate că seamănă puțin cu mine, admise Kacey ridicând din umeri.

—Ba seamănă foarte bine cu dumneavoastră. Anita netezi cearşaful, dar privirea îi era atintită asupra pacientei. Situatia e proastă. După o clipă de gândire, adăugă încruntată: O parte dintre simptomele ei nu corespund cu leziunile, iar doctorul Henner încă încearcă să-şi dea seama ce se întâmplă la nivel intern. Radiografii, RMN-uri, tomografii, dar... Din moment ce e în comă, nu o putem întreba ce s-a întâmplat şi nu era nimeni cu ea şi nici n-a venit nimeni în vizită. Nu ne poate spune ce o doare sau dacă lua vreun medicament sau dacă a suferit vreun atac... O grămadă de întrebări fără răspuns, însă analizele de laborator vor veni în dimineaţa asta. Și atunci o să aflăm mai multe. Azi-noapte au fost aici doi detectivi care au spus că se vor

întoarce dimineaţă.

—Detectivi? se miră Kacey, străbătută de un nou fior.

—Da, două femei care se ocupă de accident. Uitându-se la ceasul de perete, Anita continuă: Trebuie să apară curând, asa că o să mai verific o dată la laborator, în speranţa că analizele sunt gata. Poate cineva i-a constatat dispariţia. Purta haine de jogging scumpe, avea bijuterii și un iPod în buzunar. Nu e ca și cum ar fi vreo vagaboandă. Credeţi-mă, cineva o caută.

—Trebuie să plec, zise Kacey. Să le spui tuturor celor care şi-au făcut griji pentru mine că sunt vie și nevătămată și n-am nicio treabă cu pacienta voastră.

—Așa voi face, zâmbi Anita.

Nu apucă să se aşeze la birou, că soneria Secţiei de terapie intensivă anunţă un vizitator. Anita apăsă pe un buton, iar ușile se deschiseră imediat, permiţându-i lui Trace O'Halleran să intre. Neras, cu părul ciufulit, purtând haine de lucru sub o geacă groasă, părea tulburat și deloc bucuros că se afla într-un spital. În spatele lui veneau două femei. Cea mai înaltă, o roşcată de aproape patruzeci de ani, se prezentă drept detectivul Pescoli. Partenera ei, pe nume Alvarez, era de origine latino-americană. Ambele aveau o atitudine sobră și profesionistă.

Anita nu era impresionată de funcţia lor.

—În Secţia de terapie intensivă nu are voie să intre decât un vizitator o dată. Dumnealui ce caută aici? întrebă, arătând cu degetul spre fermier.

Privirea lui O'Halleran o întâlni pe a lui Kacey, iar ei i se păru că citeşte ceva în ochii aceia afundaţi în orbite. Ce spusese băieţelul? Că semăna cu iubita lui? Simţi un mic fior prin vene.

—Dumnealui este Trace O'Halleran, rosti Pescoli. Crede că ar putea s-o identifice pe femeia care a fost adusă azi-noapte.

Anita nu se lăsă convinsă.

—Doar pe rând. Ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să le oprească pe cele două poliţiste. Sunt mai mulţi pacienţi aici și nu avem de gând să-i deranjăm. Ca să-și impună autoritatea, se uită la Kacey și spuse: Doamna doctor Lambert îl poate duce pe domnul O'Halleran la patul pacientei, iar dumneavoastră puteţi aștepta aici, la ușă.

Detectivele voiau să protesteze, dar se abţinură. Kacey zâmbi forţat. Dintr-odată era rece ca gheaţa pe dinăuntru. O'Halleran și victima accidentului?

—Pe aici, îl invită ea trăgând încet perdeaua din jurul patului.

Când o văzu, bărbatul tresări violent. Închise ochii pentru o fracţiune de secundă, apoi îi deschise si o mai privi o dată.

—Doamne! sopti, apoi, întorcându-se cu faţa la Kacey, spuse tare: E Jocelyn! Jocelyn Wallis. Învăţătoarea despre care vorbea Eli.

Nu le explică nimic mai mult detectivelor, însă acestea păreau să fie deja la curent. O'Halleran se uită încă o dată la femeia cu faţa zdrobită care stătea nemișcată pe patul de spital. Colţurile gurii i se întoarseră în jos.

—Cum naiba a căzut?

—Asta vrem să aflăm și noi, zise Pescoli. Va trebui să ne spuneţi tot ce stiţi despre ea.

Dădu să se apropie de pacientă, însă Anita o opri:

—Puteţi să vă ocupaţi de interviul ăsta afară. Chiar dacă era cea mai scundă persoană din salon, nu avea nici o jenă să le înfrunte pe reprezentantele legii. Vorbesc serios. Afară. Mai întâi însă, va trebui să-mi daţi și mie niste informaţii, spuse ea în direcţia lui O'Halleran. Medicale. Legate de familie.

—Dar nu... nu o cunosc atât de bine, mormăi el scărpinându-se la ceafă.

Kacey se întrebă cât de multe ascundea. Cât fusese de implicat în relaţia cu Jocelyn Wallis?

—Cred că are o soră pe undeva prin California, continuă Trace.

--California este un stat destul de mare, sublinie Alvarez.

— Asta este tot ce am auzit. California. V-am spus că nu am cunoscut-o așa de bine. După o clipă de gândire, adăugă: Parcă numele ei de fată este Black, iar părinţii ei sunt de undeva din Idaho. De pe lângă Pocatello? Mi-a povestit despre tatăl ei de vreo două ori... Cum naiba îl chema? Cedrix? Nu. Cecil. Pocni din degete. Exact. Cecil Black, dar numele mamei nu mi-l amintesc. Şcoala ar trebui să aibă mult mai multe informaţii. Probabil le veţi putea afla de la directoare, Barbara Killingsworth.

Anita dădu din cap aprobator și îi conduse afară. O'Halleran se uită din nou la Kacey, însă chiar atunci se declanșă alarma unuia dintre monitoare.

Anita se întoarse pe călcâie.

—La naiba! O pierdem! Apoi le strigă vizitatorilor: Ieşiţi cu toţii afară! Acum!

Se repezi să apese pe butonul de alarmă de la birou, ca să anunţe restul personalului. Kacey se duse la patul victimei rugându-se la Dumnezeu ca urgentistul să apară cu defibrilatorul.

Începu manevrele de resuscitare, două respiraţii gură la gură şi apoi comprimări pe piept.

„Hai, hai Jocelyn. Rămâi cu mine“, gândi în timp ce număra cu voce tare.

—Unu, doi, trei, patru, cinci...

Femeia deschise ochii pentru o secundă, iar Kacey aproape că îşi pierdu răsuflarea când văzu cât de mult semăna cu ea.

—Doamnă doctor!

Vocea Anitei îi străpunse creierul și Kacey îşi dădu seama că se încurcase la numărătoare.

—Cincisprezece, şaisprezece, o ajută Anita.

Doctoriţa continuă numărătoarea în timp ce trei asistente dădură buzna pe uşile sălii de Terapie intensivă împingând defibrilatorul spre pat.

—Scoateţi-i afară pe oamenii ăştia! ordonă o voce puternică de bărbat, iar Kacey o zări cu coada ochiului pe Anita împingându-i pe uşă pe detectivi şi pe Trace O'Halleran. Preiau eu de aici, rosti aceeaşi voce.

Doctorul Wes Lewis se postă lângă pat, aşteptând să ajungă cu numărătoarea la treizeci înainte să intervină. Atunci, Kacey își retrase mâinile și o asistentă împinse ușor defibrilatorul către pacientă.

Lewis împărţea ordine la fel ca pe vremea când era fundaș în echipa de fotbal a colegiului. Un tip solid, de culoare, de obicei foarte amabil, acum era extrem de concentrat, însă Kacey simţi că era prea târziu. Experienţa o învăţase să perceapă momentul în care un pacient murea.

— L-a chemat Dumnezeu la el, îi soptise la ureche Ada, bunica ei, pe când plângea lângă bătrânul cal care-și dădea ultima suflare întins pe paiele din grajd. Bunicul se uitase la soţia lui ca și cum ar fi vrut să o contrazică, dar privirea pe care i-o aruncase îl redusese la tăcere.

—Dumnezeu are nevoie de cai? întrebase Kacey, la vârsta de nouă ani, abia reuşind să pronunţe cuvintele printre sughiţuri.

—Bineînţeles că da, replicase bunicuţa îmbrăţişând-o aşa de strâns, încât mirosul grajdului - izul acru de urină, mirosul fânului şi cel cald şi înţepător de cal - dispăruse. Tot ce mai simţea Kacey era aroma dulce de trandafiri a parfumului bunicii. Bineînţeles că da, repetase aceasta.

Iar acum, în timp ce pacienta era tratată, cu defibrilatorul gata de acţiune, Kacey îşi spuse că Dumnezeu venise s-o ia pe Jocelyn Wallis.

capitolul 9

Expresia doctoriţei Lambert spunea tot, gândi Trace.

Cu bărbia încordată, buzele subţiate și ochii posomorâţi, înainta pe coridor spre locul în care aștepta el împreună cu cele două poliţiste. Nu trecuse decât jumătate de oră de când fuseseră daţi afară din Secţia de terapie intensivă, dar era evident că lucrurile nu merseseră bine.

— Jocelyn Wallis nu a supravieţuit, le informă ea pe detective, care se tot fâţâiseră pe usa sălii de asteptare vorbind la telefon, uitându-se la ceas, discutând în şoaptă și bând cafele din pahare de carton. Continuaseră să îl interogheze despre relaţia cu învăţătoarea, iar el le spusese despre ultima lor întâlnire, când Jocelyn îl invitase să petreacă noaptea la ea.

Să se ducă la ea acasă fusese o greşeală, una pe care n-o mai repetase de atunci.

Fusese ademenit de faptul că arăta bine, de zâmbetul ei sincer şi, dacă e să spunem adevărul, de o nevoie sexuală

care nu mai fusese satisfăcută de mult timp. Dar nu își dăduse voie să fie sedus decât o singură dată. Dacă asta conta în vreun fel.

Nu fusese un cavaler. Și observă acuzarea aceea tăcută în privirea scurtă a detectivului Alvarez, care lua notițe.

—Rănile erau prea grave, continuă Kacey. Prea multe leziuni interne și traume craniene. Doctorul Lewis, medicul care a internat-o, urmează să își încheie tura în câteva minute. Vă poate răspunde la orice întrebare.

Se uită la Trace, apoi se duse grăbită spre lifturi.

—Mai rămâneţi pe aici, îl sfătui Pescoli, de parcă ar fi simţit că voia să plece. Mai avem câteva întrebare.

—Despre Jocelyn? întrebă el, dar intui că era vorba despre ceva deosebit de grav.

Pescoli dădu din cap aprobator, în timp ce Alvarez îl privea cu suspiciune.

Trace înţelese mesajul.

—Credeţi că n-a fost un accident? izbucni el, simţind cum îl apucă furia. Şi credeţi că eu am vreo legătură cu asta?

—N-am spus asa ceva.

—Dar aţi insinuat.

—Luăm în considerare toate scenariile posibile, interveni Alvarez. Din câte știm, a alunecat și a căzut peste balustradă. Este foarte probabil, desigur, dar trebuie să fim siguri.

Îi aruncă un zâmbet care nu prea îi lumina faţa, un zâmbet care se traducea: „Nu vă faceţi griji. Este doar o formalitate", dar instinctul lui de autoconservare îl îndemnă să-i respingă amabilitatea forţată. Era vorba despre ceva mai mult aici; femeile astea făceau parte dintr-o echipă de investigaţii criminale.

— Am un copil bolnav și o fermă de care trebuie să am grijă, zise el. V-am spus cam tot ce stiu despre Jocelyn Wallis, dar dacă aveţi mai multe întrebări, mă puteţi suna.

Se gândi că probabil vor încerca să-l oprească, dar exact în momentul acela, un bărbat negru, solid, îmbrăcat în

halat, ieși din Secţia de terapie intensivă și le distrase atenţia poliţistelor.

Foarte bine.

Trace își croi drum spre lifturi, simţindu-se dezamăgit că Kacey plecase deja. Nu că ar fi contat, își spuse pe când urca în liftul unde un însoţitor ţinea de mânerele unui scaun cu rotile în care era aşezată o femeie cu piciorul în ghips. Trace îi ocoli piciorul întins şi aşteptă până când uşile se închiseră fără zgomot.

Gândul că Jocelyn murise era teribil de ciudat. Trecuseră mai puţin de trei luni de când o văzuse ultima oară, când îl rugase să rămână peste noapte la ea, şi când mai încercaseră o dată. Sau cel puţin ea încercase. El nu fusese interesat, dar voia să mai calmeze lucrurile. Seara se încheiase când ea îi spusese să rămână peste noapte. Fusese tentat, dar ştia că nu era o idee bună să se culce cu ea. În momentul acela, când îi replicase că nu voia să meargă mai departe, în primul rând din cauza lui Eli, ea se înfuriase brusc.

Era ca turbată şi fierbea de nervi.

Liftul se opri cu o hurducătură, iar uşile se deschiseră spre foaierul principal. Trace aşteptă ca pacienta în cărucior să fie împinsă afară, apoi se îndreptă către ieşire.

Afară ningea din nou, iar crivăţul aspru prevestea luna decembrie. Îşi ridică gulerul şi traversă în grabă strada către camionetă. Tocmai ce deschidea portiera, când zări cu coada ochiului o haină gri.

— Domnule O’Halleran!

Recunoscu vocea doctoriţei înainte să se întoarcă şi să o vadă apropiindu-se de el. Cu fulgi de zăpadă prinşi în şuviţele arămii de păr care îi ieşeau din glugă, se străduia să evite băltoacele îngheţate.

—Trace, o corectă.

Faţa ei era deja roşie de frig.

—Voiam doar să vă întreb cum se mai simte Eli.

—Mai bine, cred, spuse el, sprijinindu-se de uşa deschisă a camionului. L-am răsfăţat aseară cu filme şi suc.

—Exact ce i-am prescris, zâmbi ea. Mişcându-se de pe un picior pe celălalt, întoarse capul spre spital. Îmi pare rău pentru Jocelyn. Părea sinceră, ochii verzi îi erau trişti. A fost cumplit.

—Aşa e. Eli o să fie foarte afectat.

—O veţi suna pe sora ei?

—O să-i las pe poliţişti să o găsească. Jocelyn şi cu mine nu eram nici măcar prieteni. Singurul motiv pentru care sunt implicat în toată povestea asta este că o secretară de la scoală m-a sunat să mă întrebe dacă știu unde este. Am devenit curios. Ştiind unde își ţinea cheia de rezervă, m-am dus la ea acasă. Mașina era parcată în locul obişnuit. Geanta era în apartament. Când am auzit că o femeie neidentificată care făcea jogging a fost rănită în parcul de pe Boxer Bluff, am contactat poliţia, explică el uitându-se la clădirea mohorâtă a spitalului și la zăpada care se aşternea pe maşinile din parcare.

— Așa că v-au cerut să o identificaţi.

—Da.

—Sunt de la Departamentul Omucideri.

—Ştiu. Şi nu înţeleg, recunoscu el. Încă era în viață când am ajuns aici, iar eu credeam că a fost pur si simplu un accident.

—Așa am crezut și eu. Se încruntă pentru o fracţiune de secundă, apoi se forţă din nou să zâmbească. Bine, salutaţi-l pe Eli din partea mea.

—Așa voi face.

Doctoriţa traversă repede parcarea către un Ford Edge. Deschise portiera și, înainte de a se urca la volan, se întoarse și-i făcu cu mâna. Peste mai puţin de un minut se integra deja în trafic, iar stopurile maşinii se mai vedeau doar ca niște puncte roșii. Trace nici măcar nu și-a dat seama că rămăsese pe loc, uitându-se după ea până când

maşina dispăruse. În cele din urmă urcă la volan şi porni motorul camionetei.

Ciudat că lui Eli i se părea atrăgătoare doctoriţa!

Se încruntă la gândul ăsta şi îşi reaminti că nu avea voie să se încurce cu ea. În plus, avea ceva care îi amintea de Leanna, mama lui Eli, iar asta era destul ca să îl convingă să rămână burlac. Din fericire, căsnicia lor fusese scurtă, iar el se trezise cu un fiu din toată povestea, chiar dacă băiatul nu era al lui.

N-avea importanţă.

Dădu drumul la ştergătoare, care măturară de pe parbriz doi centimetri şi jumătate de zăpadă. Se uită înapoi spre spital şi se gândi la Jocelyn Wallis,
învăţătoarea fiului său, o femeie cu care făcuse dragoste. Iar acum era moartă. Nu era corect. Oare fusese un accident ciudat și chiar se împiedicase și căzuse? Sau fusese „ajutată“ să treacă peste peretele acela scund, în speranţa că va sfârsi în râu? De ce altceva ar fi venit poliţiştii de la Omucideri la spital?

Oare o îmbrâncise cineva și o împinsese din greşeală peste balustradă, iar apoi se panicase şi îşi luase tălpăşiţa? Sau poate fusese împinsă intenţionat? O victimă întâmplătoare? Sau o ţintă?

Ningea foarte tare, cu fulgi mari şi pufoşi care acopereau străzile şi tufişurile din jur. În loc să meargă direct spre fermă, aşa cum plănuise, întoarse maşina și o luă pe şoseaua care înconjura faleza şi ducea în parc. Drumul era abrupt; vechiul motor hurui, iar roţile alunecară un pic. Când ajunse în vârf, parcă vehiculul şi urcă pe jos pe pista pentru alergat din zona în care fusese descoperit corpul lui Jocelyn.

Cu mâinile adâncite în buzunarele gecii, se uită peste peretele scund, surpat, acoperit cu gheaţă. Jos, departe, râul curgea grăbit, iar vuietul lui furios îi răsuna în urechi. Deasupra cursului rapid de apă era o stâncă, şi Trace observă că zăpada de pe ea fusese dată la o parte. Se

vedeau porţiuni de pământ acoperite cu iarbă străpungând pătura de omăt care încet, încet se refăcuse odată cu căderea noilor fulgi.

—Ce naiba s-a întâmplat? şopti el scoţând aburi pe gură.

Tumultul râului îi acoperi cuvintele. Nu-şi putea înăbuşi un mic sentiment de vină. Cum ar fi decurs lucrurile dacă i-ar fi răspuns la telefon? Dacă s-ar fi întâlnit? Dacă un gest de-al lui, un lucru mărunt şi aparent banal, ar fi putut schimba firul poveştii? Oare ar fi salvat-o?

—Îmi pare rău, spuse cu voce tare.

Nu înţelegea pe deplin de ce rostise cuvintele astea. Oare tragedia ar fi putut fi împiedicată? Cine ştie?

Îşi luă privirea de la râu şi se uită spre parc. Molizii, pinii şi brazii aveau acele îngheţate, iar plopii îşi etalau ramurile goale. Trecură pe lângă el două grupuri de femei cu căciuli pe cap și cu mănuşi, alergând pe călcâie, un bărbat făcând jogging şi un cuplu cu bebeluşul prins la pieptul soţului într-o eşarfă groasă.

Aparent totul era liniştit. Un paradis de iarnă. Singurul detaliu nelalocul lui era zăpada dată la o parte de pe stânca unde îşi găsise moartea Jocelyn Wallis.

Fără să afle vreun răspuns despre femeia pe care abia dacă o cunoştea, se întoarse la camionetă şi o porni pe drumul care ducea spre terenurile agricole din jurul oraşului. Trebuia să aibă grijă de băiatul lui şi să-i lase să plece la treburile lor pe Ed şi Tilly.

Tot drumul spre casă medită la Jocelyn, Leanna și la Acacia Lambert, doctoriţa care îi amintea de cele două femei care făcuseră parte din viaţa lui, însă gândul care îl obseda era cum să-i spună fiului său că domnişoara Wallis, învăţătoarea lui, murise.

— Nu vă pot spune prea multe despre Jocelyn, în afară de faptul că era o învăţătoare excelentă, zise Barbara Killingsworth din spatele biroului impunător. Pereţii încăperii erau decoraţi cu tablouri create probabil de elevii

de la şcoala Evergeeen. Desenele simple ale unor case stăteau alături de naturi moarte pictate în umbre de acuarelă sau haşurate cu creionul.

Pescoli şi Alvarez ocupau cele două scaune destinate vizitatorilor, în timp ce directoarea, o femeie subţire cu trăsături emaciate și tenul palid, își ţinea coatele pe birou. Stătea atât de dreaptă, de parcă ar fi avut o bară de metal lipită de șira spinării; bluza era scrobită și călcată, iar pe puloverul maro nu se zărea nici o scamă. Nici măcar un fir din părul decolorat în suviţe nu îndrăznea să nu stea la locul lui.

Lui Pescoli îi trecură prin minte expresii precum „la patru ace“, „perfecţionistă“ si „obsesiv-compulsivă“.

În spatele mesei de lucru era o bibliotecă plină cu volume despre psihologia copilului, educaţie și administrarea școlilor. Pe biroul care strălucea de curăţenie erau aşezate o vază cu o crenguţă de ilice, o fotografie cu ea şi nişte prietene ţinând în mâini pahare cu umbreluţe, într-un paradis tropical, pe fundalul oceanului albastru, şi un dosar gros pe care scria WALLIS, JOCELYN.

— Ştiu că a fost căsătorită de două ori şi nu avea copii. Părinţii ei locuiesc în Twin Falls, Idaho, şi are o soră la San Francisco. A fost în vizită acolo vara trecută. Sprâncenele atent pensate ale directoarei Killingswoth se încruntară, lăsând să se vadă un mic rid pe frunte. Cred că pe sora ei o cheamă… Jacqueline. Îmi amintesc, pentru că numele lor semănau destul de mult. Din câte ţin minte, a zis că este sora ei vitregă. Poate cu zece ani mai mare? Parcă spunea că tatăl ei mai fusese însurat o dată, dar nu sunt sigură. Tristeţea îi întunecă privirea, iar mâna îi tremură uşor când îşi atinse buzele cu vârful unghiilor date cu ojă. Este o zi foarte grea pentru noi toţi cei de la Evergeen.

—Condoleanţe pentru această pierdere, spuse Alvarez.

Killingsworth dădu din cap şi o privi cu mai multă atenţie.

—Sunteţi detectivi. Credeţi că moartea ei a fost mai mult decât un accident?

—Trebuie să luăm în calcul toate variantele.

Pescoli îi dăduse răspunsul de rutină, dar grijile directoarei nu păreau să se risipească. Stabilise întâlniri cu Mia Calloway, secretara școlii și prietenă de-a lui Jocelyn Wallis, și cu alte două învăţătoare de clasa I, oferindu-se să le înlocuiască la ore cât timp discutau cu poliţistele.

Nu aflară prea multe despre Jocelyn Wallis, doar că fusese măritată de două ori, că nu avea copii, că foștii soţi dispăruseră din peisaj și că, în afară de câteva întâlniri virtuale, singurul bărbat cu care ieșise de când se mutase la Grizzly Falls fusese Trace O’ Halleran.

Când sună clopoţelul de pauză, iar copiii porniră în șiruri lungi și șerpuitoare către zona de joacă acoperită, hotărâră că era momentul să plece.

Se urcară în jeepul lui Pescoli. Abia ce Alvarez spuse „Hai să bem o cafea“, că telefonul ei începu să sune. Răspunse cu o mână, fixându-și centura de siguranţă cu cealaltă, în timp ce Pescoli ocolea automobilele profesorilor și ieșea din parcare. La jumătate de kilometru de oraș, Pescoli găsi un chioșc drive- through. Pe când Alvarez termina de vorbit la telefon cu administratorul blocului său despre niște becuri exterioare care se arseseră, înaintă până în dreptul ghișeului și coborî un pic geamul. Zăpada se aşternuse ca o beteală de argint în jurul ferestrei, iar fulgii îsi lăsaseră amprenta pe sticlă. Un semn mare și roșu cu un Moș Crăciun vesel anunţa bonuri de reducere pentru cafea.

Ferastra se deschise, iar vânzătoarea, o fată de vreo optsprezece ani, care purta codiţe împletite și o bonetă, întrebă:

—Cu ce vă pot servi? Avem cafea cu lapte și dovleac, cu reducere de un dolar, doar săptămâna aceasta, le informă ea cu un zâmbet larg.

—O cafea neagră, spuse Pescoli.

—O cafea cu lapte dietetică, fără spumă, completă Alvarez, lăsând capul într-o parte ca să prindă privirea vânzătoarei. Simplă.

—Dar cea cu dovleac e la preţ redus.

—Simplă, repetă Alvarez, băgând mâna în portofel și scoţând o bancnotă de cinci dolari.

Vânzătoarea părea dezamăgită, de parcă i s-ar fi oferit bulina roşie dacă ar fi vândut specialitatea săptămânii. Pescoli ridică fereastra, apoi scotoci în torpedoul jeepului după nişte monede.

—Ia zi, i se adresă partenerei sale înainte ca aceasta să formeze un număr de telefon, de ce eşti aşa pornită să demonstrezi că Jocelyn Wallis a fost ucisă?

—Am o intuiţie, zise Alvarez aranjându-şi casca din urechea stângă. E ceva ciudat cu toată povestea asta.

—Poate.

—Merită să verificăm.

Un Dodge Dart roşu, din anii şaptezeci, trase în spatele jeepului. Chiar atunci, în fereastra lui Pescoli se auzi o bătaie scurtă. Vânzătoarea ţinea în mână două pahare de carton cu capace de plastic.

Femeia-detectiv coborî geamul, luă cafelele, plăti și lăsă un mic bacșis.

—Ah, ce fierbinte este, şopti Alvarez după ce luă o sorbitură.

—Pică la ţanc într-o zi geroasă ca asta.

Alvarez se înfundă mai bine în scaun și cuprinse paharul cu ambele mâini.

—Eu am nevoie de răspunsuri. De o grămadă de răspunsuri.

—La cele mai importante întrebări ale vieţii, zâmbi Pescoli.

—As fi mulţumită să știu de ce Jocelyn Wallis, o femeie tânără, sportivă cu experienţă și, conform tuturor rapoartelor, perfect sănătoasă, a sfârşit pe o stâncă de

deasupra unui râu, spuse Alvarez mijind ochii, în timp ce partenera ei frână la culoarea roşie a semaforului.

—Pare ca şi cum ar fi împins-o cineva peste balustradă.

—Poate. Alvarez dădu din cap, scoase capacul paharului cu cafea şi suflă în băutura fierbinte. Sau poate nu. Luând o înghiţitură lungă, adăugă: Probabil c-o să aflăm. Poate răspunsul e la ea acasă.

—N-avem noi așa noroc, mormăi Pescoli.

După ce găsiră cheia acolo unde le indicase O' Halleran, descuiară uşa şi păşiră în cutia de chibrituri pe care Jocelyn o numea „casă“.

Lui Pescoli nu i se păru nimic nelalocul lui. Jocelyn Wallis nu avea telefon fix, dar Alvarez îi găsi telefonul mobil pe o masă de lângă fotoliu; cheile de la apartament și de la maşină fuseseră lăsate într-un vas pe o masă din hol, lângă ușa de la intrare. Îi descoperiră poşeta pe tejgheaua din bucătărie şi geanta de şcoală pe un scaun de bar. În apropiere se afla un birou micuţ pe care stătea laptopul băgat în priză. Medicamentele pentru gripă şi câteva şerveţele din coşul de gunoi de lângă pat sugerau faptul că nu se simţise bine, şi cu toate astea ieşise afară să alerge. Era un pic ciudat, dar până la urmă epidemia de gripă avea să mai dureze vreo trei luni si, de multe ori, pasionaţii de sport se satură să astepte vindecarea completă.

Mașina ei veche de zece ani, un Volkswagen Jetta, era parcată în garajul lung care găzduia automobilele locatarilor. Lipsea însă un animal - o pisică, ţinând cont de conservele de hrană pentru pisici stivuite în cămară. Pe podea erau boluri pe jumătate pline cu apă și mâncare, iar în baie, lângă vasul de toaletă, se afla o litieră. Era curată, semn că nu fusese folosită în ultimul timp.

—Unde e pisica? întrebă Pescoli.

—Se pare c-a dispărut, răspunse Alvarez uitându-se în jur. Nimic nu indică o intrare prin efracţie sau o luptă. Arată ca și cum Jocelyn se hotărâse să facă mişcare. Dacă a atacat-o cineva, nu s-a întâmplat aici. Probabil pe traseu.

Pescoli urmări privirea partenerei sale. Apartamentul arăta aşa cum l-ar fi lăsat o persoană care ar fi ieşit să facă jogging.

Cu toate astea, Alvarez nu accepta că Jocelyn Wallis făcuse un pas greşit care, în cele din urmă, îi curmase viaţa.

—Pur şi simplu simt că ceva nu e în regulă, oftă ea.

Mirosul puternic al odorizantului de cameră o scotea din sărite.

—De când ai început tu să fii atentă la sentimente si presimţiri? se interesă Pescoli.

Îşi cunoştea partenera ca pe o persoană sistematică şi hotărâtă, care nu se baza niciodată decât pe realităţile reci si incontestabile.

—De când îmi dă cu virgulă toată socoteala asta. Alvarez strângea deja laptopul femeii, telefonul mobil şi facturile de pe birou. Hai să o luăm încet și să verificăm. Nu crezi că ar fi interesant să aflăm cine ar trage foloase de pe urma morţii ei?

—Ar fi extrem de interesant.

—Bun, spuse Alvarez. Atunci hai s-o facem.

capitolul 10

Pentru Pescoli, ZiuaRecunoştinţei era întotdeauna un coşmar. Anul ăsta copiii trebuiau să petreacă sărbătoarea cu Luke şi cu piţipoanca de nevastă-sa, Michelle. Nu împlinise încă treizeci de ani, avea părul drept, blond şi lung până la mijlocul spatelui şi prefera hainele care îi accentuau silueta de clepsidră. Michelle era o „fetişcană" care se pretindea mult mai naivă decât ar fi fost omeneşte posibil. Pescoli îşi dădea seama că în spatele buzelor palide, al stratului gros de rimel negru și al expresiei sexy și mereu surprinse se ascundea o femeie deşteaptă care, din nu se ştie ce motiv, pusese ochii pe Lucky. Fostul ei soţ era un tip arătos și destul de inteligent, chiar dacă nu foarte bine educat, numai că îi lipsea orice fel de ambiţie. Se plimba cu dubiţa lui ori de câte ori avea chef, iar când nu făcea asta sau când vremea nu i-o permitea, mergea la pescuit sau la golf. Sau dacă nu, se instala în faţa ecranului mare al televizorului.

— Sunt făcuţi unul pentru altul, bombăni ea.

Cei doi urmau să-şi petreacă sărbătorile cu tatăl lor la insistenţele ei, chiar dacă Bianca se prefăcuse din nou bolnavă, iar Jeremy bombănise că Luke nu era tatăl lui adevărat.

— Nasol, fusese răspunsul ei lipsit de compătimire.

De dragul copiilor și pentru că aproape murise cu un an în urmă, Pescoli și Luke încercaseră să îngroape securea războiului. Divorţul lor nu fusese deloc amiabil, desi acum, privind în urmă, Pescoli își dădu seama că duşmănia dintre ei fusese o greşeală. Îi venea greu să se poarte politicos, iar o relaţie de prietenie ar fi fost imposibilă, având în vedere circumstanţele. Cu toate astea, detectivul credea cu tărie în vechea zicală „Taci şi înghite“, ştiind că era la fel de adevărată ca „Roata se întoarce".

Luke Pescoli era frumos, fermecător şi priceput la vorbă. Dar era și afemeiat, cartofor și convins că era buricul pământului, așa că Michelle nu câştigase nimic.

Tocmai atunci, Bianca ieşi îmbufnată din camera ei.

—Faci asta fiindcă eşti supărată pe mine, o acuză ea cu ochii sumbri și acuzatori.

—Fac asta pentru că am o înţelegere cu tatăl vostru.

—Pe mine nu m-a întrebat nimeni, remarcă fata intrând cu paşi apăsaţi în sufragerie.

—Cu atitudinea aia, mare noroc că încă mai ai ușă la dormitor!

Jeremy, care tocmai urca scările dinspre camera lui de la subsol, interveni:

— Nici pe mine nu m-a întrebat nimeni.

—Pe drum, aveţi tot timpul să vă plângeţi unul altuia de nedreptatea suferită. Ah, staţi asa, am spus că voi contribui și eu la petrecere. Căută în cămară și găsi o conservă veche de sos de afine, pe care Luke îl detesta. O puse în mâna întinsă a lui Jeremy și își imagină substanţa gelatinoasă pe un platou, cu striaţiile cutiei încă vizibile. Poftim.

—Ești a naibii, mamă, zise Jeremy privind-o în ochi.

—Nu fac decât ce am spus că fac.

—Am putea să stăm aici, se plânse Bianca fără să-și dezlipească privirea de pe ecranul telefonului.

—Nu. Trebuie să lucrez. Așa o să am liber de Crăciun ca să vă chinui pe amândoi.

—Vai ce amuzant, spuse fata. Își îmbrăcă geaca și căciula de lână, turtindu-ți părul creţ, si gemu: Dar patru zile... Ce mai, o să mor.

—Trei nopţi. Vă întoarceţi duminică dimineaţă. Gândește-te la asta ca la o vacanţă departe de mine.

Bianca își dădu ochii peste cap pentru a douăzecea oară de când se ridicase din pat. Pufni dezgustată, suflându-și bretonul perfect tăiat.

—Să conduci atent, își sfătui Pescoli fiul.

—Mereu conduc atent!

—Asta vreau să aud. Observându-l pe Cisco agitându-se în faţa uşii de la intrare, gata să meargă oriunde l-ar fi luat Jeremy, Pescoli îl luă în braţe. Căţelul energic o răsplăti cu un pupic lipicios,

apoi îi spălă obrazul cu limba, dând din coadă și bâţâindu-se vesel.

—Să le spuneţi lui Michelle și tatălui vostru că le urez sărbători fericite.

—Da, de parcă ai vorbi serios, bombăni Jeremy.

—Vorbesc serios. Sper să vă distraţi de minune.

Cu patrupedul agitat în braţe, îi urmări pe cei doi înaintând pe cărarea înzăpezită, către furgoneta lui Jeremy.

Și-i imagină cum erau odată - Jer, deşirat, cu dinţi lipsă și şosete care se lăsau mereu în jos, iar Bianca, toată numai bucle roşcate, picioare grăsune şi obraji îmbujoraţi, ţinându-se după adoratul ei frate mai mare.

Unde fugise timpul? Inima i se strânse puţin când îl văzu pe Jeremy ajutând-o pe Bianca să intre în maşină, trântind uşa, apoi ocolind camioneta şi urcând la volan.

Peste câteva secunde motorul reveni la viaţă cu un huruit constant ca de bas şi vehiculul se îndepărtă. Pescoli se mai uită în zare o vreme, apoi închise uşa.

—Ce părere ai despre asta? îl întrebă pe Cisco, lăsându-l pe podea. Singuri în sfârşit, numai tu şi cu mine. Gândeşte-te numai în câte încurcături putem intra.

Ca şi cum ar fi înţeles, căţeluşul o luă razna, dând din coadă la picioarele ei şi agitându-se înspre dulapul în care îi ţinea lesa și mâncarea.

—Bine, bine, e Ziua Recunoştinţei, îi spuse aruncându-i un biscuit cu aromă de şuncă. Dar nu facem un obicei din asta.

Chiar trebuia să fugă la birou; nu era o minciună. Alvarez părea pornită să demonstreze că Jocelyn Wallis fusese ucisă, așa că plănuiseră să analizeze împreună rezultatele autopsiei.

După asta, Pescoli urma să meargă la Santana acasă. Gândul făcu să-i apară pe buze un mic zâmbet. Dacă îi plăcea ceva la bărbatul ăsta, era faptul că n-o plictisea niciodată, ba dimpotrivă.

—Hei, Eli, hai să mergem! strigă Trace de pe trepte, însă nu primi nici un răspuns. Eli?

Trase aer în piept și începu să urce scările. Eli fusese neobişnuit de tăcut după ce tatăl lui, încercând din greu să nu se bâlbâie, îi spusese că domnişoara Wallis avusese un accident teribil şi acum era în rai. Cum puştiul nu făcuse nici un comentariu, Trace îl întrebase dacă ştia ce e raiul, iar băiatul îi răspunsese prompt: „Acolo mergi după ce mori. Dacă eşti bun“. „Mda“, mormăise Trace încurcat. Eli îl informase că voia să se uite la televizor şi de atunci nu mai discutaseră despre asta.

Oare îl aştepta o conversaţie mai profundă despre moarte cu băiatul lui de şapte ani? O blestemă în gând pe Leanna pentru că îi părăsise. Deşi nu îi era dor de ea, i-ar fi fost de folos un ajutor în creşterea băiatului.

—Hei, amice, spuse Trace, intrând în camera lui Eli. Ne aşteaptă familia Zukov pentru Ziua Curcanului. *Glu-glu-glu*! Hai să mergem. Îl văzu pe fiul său aşezat pe podea, cu câteva piese Lego împrăştiate în jurul lui, legănându-şi ghipsul albastru. Te doare?

—Chiar trebuie să mergem? întrebă Eli privind în sus.

Tatăl lui văzu că ochii îi erau plini de lacrimi.

—Hei, ce s-a întâmplat? Îl întrebă mângâindu-l şi ghemuindu-se lângă el, dar puştiul scutură din cap şi îşi şterse lacrimile cu mâneca. E vorba despre învăţătoarea ta? Domnişoara Wallis este într-o lume mai bună, dragule.

Înghiţind în sec, Eli îl privi cu ochi gravi şi foarte îngrijoraţi.

—Unde e mami?

Trace încercă din răsputeri să nu reacţioneze. Se simţea de parcă i-ar fi smuls cineva inima din piept. Ce prost fusese să creadă că Eli dăduse uitării plecarea Leannei! Înţelegea perfect că pierderea învăţătoarei scosese la suprafaţă toate sentimentele astea, dar tot îl năuci reacţia copilului.

—Nu… nu prea ştiu unde e acum, recunoscu în cele din urmă.

—Ar trebui să fie aici. Vreau să stau de vorbă cu ea.

Bineînţeles că voia.

—Nu ştiu cum putem face asta. Întinzându-se după geaca aruncată la piciorul patului, Trace încercă să-l liniştească. Cel puţin nu astăzi. Dar pot încerca să o găsesc dacă vrei.

—Nu ştii unde e?

—În momentul ăsta, nu.

I se strânse stomacul. Ca să fie sincer, sperase ca Leanna să nu-şi mai arate faţa pe acolo. Se rugase să-l lase pe băiat în pace, fiindcă era sigur că i-ar fi distrus viaţa.

Sau poate era egoist? Poate că lui Eli i-ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi cunoscut mama, în ciuda faptului că era o mincinoasă şi că îl părăsise fără un cuvânt.

—Uneori şi mie mi-ar plăcea să stau de vorbă cu ea, îi spuse, deşi era o minciună sfruntată.

—Vreau să o văd acum.

—O să încerc s-o găsesc. E tot ce pot face. Haide, Tilly şi Ed ne aşteaptă.

—Promiti? întrebă Eli.

Nu avea de gând să-l lase să scape aşa uşor.

—Promit.

Cu speranţa că subiectul era încheiat, îl ajută pe Eli să-şi îmbrace haina de iarnă. Mâna sănătoasă îi încăpu uşor pe mânecă; partea cealaltă a gecii o trecu peste ghips. Cum băiatul purta deja o bluză de corp, un tricou cu mânecă lungă şi o vestă de fâş, nu risca să îngheţe în scurtul interval petrecut afară. Trace încercă să forţeze fermoarul gecii, însă după un minut trebui să renunţe.

Familia Zukov stătea chiar în casa de alături. De obicei, Trace îsi petrecea Ziua Recunoştinţei doar cu Eli. Se distrau cu diverse jocuri, se uitau la sport sau la desene animate şi mâncau la cină friptură de curcan pe care o cumpăra de Wild Will, restaurantul lui preferat. Anul acesta însă hotărâse să răspundă la invitaţia celor doi bătrâni. Se

gândise că probabil Eli se săturase să tot stea între patru pereţi şi că avea nevoie de o schimbare de mediu, mai ales în condiţiile şocului provocat de pierderea domnişoarei Wallis.

În drum spre parter, se întrebă dacă nu făcuse o greşeală. Clătină din cap. Astăzi nu era nici prima oară, nici ultima când Eli întrebase de mama lui, dar de fiecare dată când venea vorba de Leanna, întrebările erau întotdeauna neaşteptate si dificile. „Obişnuieşte-te, se îndemnă. N-o să fie mai uşor odată cu trecerea timpului."

Trecură prin bucătărie, unde Sarge îşi ocupase locul preferat de sub masă si dădea vesel din coadă. Tatăl şi fiul îşi luară mănuşile şi căciulile din cuierul de lângă uşa din spate.

—Ar trebui să sune, bombăni Eli. Ar trebui să mă sune pe mine.

—Da, asta ar trebui să facă. Trace încercase de la început să fie sincer cu băiatul, dar nu fusese întotdeauna uşor, în special când îi cerea chestii mai complicate.

—Poţi s-o suni? Chiar acum?

Asta îl făcu să îngheţe. Îşi luă geaca din cuier si se îmbrăcă.

—Nu ştiu, spuse el, uitându-se în ochii pustiului. Cred că cel mai bine ar fi ca ea să ne caute pe noi. Ştie unde suntem.

—Trebuie s-o suni. Poate e rănită. Poate e moartă ca domnişoara Wallis!

—Nu e moartă, îl asigură Trace.

—De unde ştii?

—Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu mama ta, cineva ne-ar fi sunat.

Îşi puse pe cap pălăria Stetson.

—Dacă n-au numărul nostru de telefon, nu aveau cum să ne sune!

Trace îşi puse mâinile pe umerii băiatului. Chiar si cu vesta matlasată și geaca de fâș, corpul lui Elly era mic si

subţire.

—După Ziua Recunoştinţei, o s-o sun.

—Să-i spui să se întoarcă.

—O să stau de vorbă cu ea.

—Spune-i să se întoarcă!

—Eli, nu e aşa de simplu.

—De ce nu?

—Pentru că... adulţii mereu complică lucrurile, oftă Trace.

—Atunci trebuie să înceteze să mai facă asta, zise Eli ridicându-și sfidător bărbia.

—Probabil.

Deschise ușa de la verandă și simţi aerul iernii pătrunzând în casă.

—Ar trebui să fie aici.

—Ar trebui să fie, dar nu e. Forțându-se să zâmbească, Trace adăugă: Dar noi doi suntem puternici. Cu mâna acoperită de mănuşă ridică fata băiatului, obligându-l să se uite în ochii lui. Corect?

—Da, spuse acesta fără prea multă convingere, şi încă o dată Trace se trezi mustrând-o în minte pe fosta lui soție pentru cât de insensibilă fusese când îl părăsise pe fiul lor.

—O să fii bine? îl întrebă, ştiind prea bine că nu era.

Eli ridică din umeri.

Trace îl luă de mână şi îl ajută să coboare treptele din spatele casei, apoi înaintară cu greu pe cărarea înzăpezită până la camion.

—Tilly a zis că o să te provoace din nou la o partidă de dame.

—O să piardă, prevesti Eli.

—Te dai mare.

—O să-ți demonstrez!

Pentru prima dată în ziua aceea, Eli aproape că zâmbi uşor.

—Nu mie. Demonstrează-i ei.

Simţind că furtuna emoţională se risipise, Trace îşi zori băiatul în camion. Eli chiar avea nevoie de o mamă, dar să fie al naibii dacă se apuca să caute o femeie doar ca să-l ajute să-şi crească fiul. N-avea nici un rost.

Pentru o secundă se gândi la doctoriţa lui Eli, Acacia Lambert. Ca şi Leanna, avea părul arămiu şi gura mare, dar asemănările se opreau aici. Leanna avea ochi albaştri, pe când ai doctoriţei erau verzi, strălucind de inteligenţă.

Se întrebă ce făcea de Ziua Recunoştinţei. În timp ce străbătea scurta distanţă până la casa familiei Zukov, simţi o dorinţă neobişnuită de a petrece mai mult timp cu ea.

—E ridicol, murmură el în timp ce intra pe aleea bătătorită unde se aflau deja câteva maşini parcate.

—Ce? întrebă Eli.

—Ah, mă gândeam la ceva, mormăi Trace stânjenit.

Opri în spatele unui măr iernatic; fructele roşii se legănau în bătaia vântului pe crengile golaşe, acoperite de zăpadă.

—La ce?

—La ce o să-ţi doreşti de Crăciun anul ăsta.

—Dar ai zis „E ridicol"! îl acuză fiul său.

—Am zis asta fiindcă mi-am imaginat că îţi doreşti o bicicletă de munte.

—Tare! exclamă Eli, după care îi aruncă tatălui său o privire îngrijorată. Şi de ce ar fi ridicol?

—Pentru că ai mâna în ghips, puştiule! îi răspunse Trace, ciufulindu-i părul deja dezordonat. Cât de prostesc ar fi să te sui pe bicicletă când ai o mână ruptă?

—Îmi trece până atunci! declară Eli, desfăcându-şi rapid centura de siguranţă şi întinzându-se spre mânerul portierei.

Sări pe pământul înzăpezit şi o luă la fugă până la veranda din fața casei înainte ca Trace să apuce să se dea jos din camion. Vioiciunea lui era contagioasă, iar Trace simti o fărâmă de vinovăţie pentru că îsi mințise fiul. Dar nu voia să recunoască crudul adevăr în fața lui Eli. Și nici

sieşi. Adevărul era că nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Acacia Lambert. Iar asta nu însemna altceva decât necazuri.

capitolul 11

Lui Kacey nu-i plăcea locul.

Indiferent câte „stele“ sau câte „diamante“ avea, sau cum s-or fi clasificat azilurile de bătrâni, Rolling Hills nu corespundea cu ideea ei de viaţă independentă. Nu avea însă importanţă. Mamei sale îi plăcea acolo, în hotelul acela mare, vechi de un secol, ce fusese transformat în apartamente individuale. Locuinţa ei, un apartament cu două dormitoare la ultimul etaj, beneficia de o privelişte incredibilă asupra oraşului Helena şi, mai departe, în zare, asupra munţilor. Complexul avea piscină și spa, o sală de sport și un serviciu de închiriat mașini, dacă preferai să nu o conduci pe a ta, deşi fiecare apartament deţinea un loc de parcare în garajul subteran.

Clădirea era spaţioasă, iar confortul era asigurat în cele mai mici detalii; cu toate astea, când intră pe uşile duble şi semnă la recepţie, Kacey simţi o nostalgie pentru casa pe care o împărţise odată cu părinţii ei, un imobil modest cu o curte cât toate zilele.

„Asta e“, îşi spuse hotărât. Nu era nimic în neregulă cu Rolling Hills în afară de faptul că nu crescuse acolo. În schimb acolo murise tatăl ei, după ce suferise un atac cerebral.

— Coboară imediat, îi spuse recepţionera, o femeie minionă cu ochelari de citit îngusti și buze de culoarea afinelor. Dacă doriţi să luaţi loc...

Îi arătă o canapea și niște scaune comode lângă un șemineu de piatră înalt cât două etaje. Kacey traversă holul și se postă în faţa vetrei acoperite cu sticlă, bucurându-se de căldura care-i încălzea picioarele.

În ultimii trei ani, de când divorţase, își petrecuse Ziua Recunoştinţei aici și nu putea să nu simtă o usoară

nostalgie.

„Nu începe să-ţi romantizezi copilăria. Esti mai deșteaptă decât atât...“

Când își invitase mama la ea acasă, Maribelle refuzase ferm, insistând ca fiica ei să vină până în Helena.

— Trebuie să vii aici, îi spusese. Bucătarul Mitchell e un zeu și nici una din noi nu va trebui să-și piardă timpul gătind și făcând curăţenie. În plus, călătoria e peste puterile mele.

Asta fusese o minciună sfruntată. Kacey nu putea pricepe de ce voia să joace cartea vârstei când nici nu împlinise șaptezeci de ani. Maribelle Collins avea mai multă energie decât foarte multe tinere și, mai ales, îi mergea mintea brici.

Conștientă că mama ei era un fel de regină la azilul Rolling Hills și nu voia să-si părăsească poziţia nici măcar pentru o secundă, Kacey îsi dădu seama că era mai simplu să meargă ea până acolo.

— Ai venit, draga mea! răsună vocea lui Maribelle în holul imens.

Kacey se trezi din visare și o văzu grăbindu-se spre ea, într-o rochie argintie strălucitoare și pantofi cu toc.

Înaltă, subţire si extravagantă, Maribelle zâmbi larg și îi strânse ambele mâini, lucru care o suprinse pe Kacey, fiindcă ultima oară când se văzuseră nu făcuse altceva decât să se plângă și să bombăne. La şaizeci și cinci de ani, era sprintenă și plină de vioiciune, îmbrăcată de parcă urma să meargă la cumpărături pe Fifth Avenue în New York. Avea părul alb, des, cu o tunsoare paj, ochi albaştri care străluceau în spatele unor ochelari la modă și bărbia puternică, exprimând hotărâre.

—Abia aşteptam să vii! Haide, haide!

O conduse în sala de mese, ale cărei ferestre erau decorate cu ghirlande din ramuri de pin. Lumini albe clipoceau printre acele lungi, un foc ardea vesel în semineu, iar mesele erau împodobite cu crăciuniţe roşii şi

albe. În încăpere se aflau deja câţiva rezidenţi, unii în cupluri, alţii câte trei şi vreo doi singuri.

—Nu-i așa că are un aer festiv? întrebă Maribelle entuziasmată. Se cam grăbesc un pic cu Crăciunul, dar de ce nu? Ah, uite, asta e masa mea. Aruncă o privire în jur, uitându-se la ceilalţi meseni, și remarcă: Lipsesc o grămadă de oameni azi. S-au dus să-și vadă copiii sau fraţii sau... mă rog. Așa că avem masa numai pentru noi! Pentru prima oară după multă vreme, părea entuziasmată și plină de viaţă. Așază-te, așază-te, o îndemnă pe Kacey, făcându-i semn să stea pe unul din scaunele confortabile, după care își ocupă și ea locul. Ia spune-mi, cum e la muncă? se interesă în timp ce-și netezea şervetul de olandă în poală. Cum e la muncă?

— E agitaţie, zise Kacey, nedumerită de schimbarea pe care o suferise mama ei. Persoana aceea aspră, încăpăţânată, care vedea numai jumătatea goală a paharului dispăruse și fusese înlocuită de o femeie zâmbitoare, fericită, care părea că se bucură de viașă și era interesată de fiica sa. Ieri a fost adusă o femeie la Urgențe, continuă ea. Fusese la jogging și a căzut peste gardul ăla mic de protecţie din vârful dealului Boxer Bluff, de lângă parc, știi la care mă refer. Chiar în vârf, lângă cascade, din câte am înţeles.

—Vai, ce păcat. Sper că i-ai reparat spatele. Maribelle îi aruncă un zâmbet rapid și schimbă subiectul cu nonșalantă. Acum, scumpo, uită-te la meniu, o sfătui, arătându-i cu unghia dată cu ojă violet lista din farfurie.

La atât se limitase interesul ei pentru munca fiicei sale și pentru bunăstarea pacientilor, se gândi Kacey.

— Uite. Poţi să iei friptură de curcan sau pastramă de vită. Iţi vine să crezi că avem de ales? Datorită noului bucătar. Mitch. Își ridică mâinile cu un gest larg, de parcă ar fi adus mulţumiri Cerului, si urmă: E un adevărat miracol, după nenorocita aia de Crystal. Habar n-am cine a putut-o angaja aici. Ia să vedem, mă rog, nici măcar nu știu

de ce îmi bat capul. O să iau curcanul, desigur. Tradiţia, deh!

„Cine e femeia asta?“ se întrebă Kacey pe când mama ei îi făcea semn chelneriţei, Loni, să ia comanda. Maribelle mai aruncă o privire prin cameră, apoi primi cu bucurie paharele de Chardonnay pe care le turnă Loni. Sporovăiră în timp ce mâncară supă de dovlecei, salată verde asezonată cu alune, brânză feta și afine si, în cele din urmă, friptură suculentă de curcan servită cu cartofi dulci, sote de fasole verde și o combinaţie fină de stridii cu sos.

Mâncarea asta nu îi era la fel de familiară ca umplutura cu pâine de porumb, fasolea verde din conservă și cartofii dulci cu topping de bezea pe care Ada Collins, bunica ei, îi servea în fiecare an, dar era aproape la fel de bună.

În plus, Maribelle era într-o stare de spirit veselă, aproape festivă, spre deosebire de alte dăţi când fie stătea bosumflată, fie astepta apatică să treacă timpul la fermă, locul pe care Kacey îl numea acasă.

În seara asta mama ei zâmbea și întreţinea conversaţia, tratând-o cu anecdote despre viaţa celor de vârsta a treia. Atâta timp cât vorbeau despre Maribelle, totul părea în regulă. Habar n-avea Kacey că i se întinsese o cursă, deși ar fi trebuit să se aştepte la asta.

După ce terminară felul principal, Maribelle îi puse întrebarea care probabil îi stătuse pe creier toată seara, sau poate chiar în ultimii trei ani.

—Şi, spuse ea pe un ton amabil, ce mai ştii despre Jeffrey?

„Ahhh, gândi Kacey. Începe atacul!“

—Nimic.

—Poate ar trebui să-l suni, zise Maribelle cu un aer îngrijorat.

—De ce aș face asta?

—Ca să fii prietenoasă, replică mama ei ridicând inocent din umeri. De sărbători.

—Am divorţat, mamă. De trei ani.

—Vai, dragă, dar crezi că nu știu asta? Pur și simplu, uneori doi soţi pot trece peste ceea ce i-a ţinut departe unul de celălalt. Maribelle încetă să mai zâmbească; își puse furculiţa în farfurie, murmurând: Întotdeauna l-am plăcut, să știi.

O, da. Ştia.

—Nu a mers.

—N-ai acordat destul timp relaţiei. Trei ani, Doamne, asta înseamnă o nimica toată. Eu am fost măritată cu taică-tău peste treizeci și cinci de ani! Și crede-mă, nu a fost doar lapte și miere. Ar trebui să iei legătura cu el.

—Nu se va întâmpla asta, mamă, spuse Kacey împingând farfuria într-o parte.

Mama ei oftă lung, îndurerată. Chiar atunci, chelnerita veni cu oferta de desert si cafea.

—Voi încerca prăjitura cu brânză și dovleac cu sos de caramel și o cafea fără cofeină, Loni.

—Doar o cafea simplă cu frișcă, zise Kacey.

—Trebuie să încerci si un desert. E inclus în meniu, fără cheltuieli în plus, si este… ne-mai- po-me-nit! insistă mama ei, apoi i se adresă chelneriței: A făcut Mitch cumva cremă de zahăr ars?

—Cu aromă de cafea, spuse chelnerița zâmbind cu subînţeles.

Ochii lui Maribelle se luminară.

—Preferata mea, dar ar trebui să încerc și prăjitura cu brânză. Întorcându-se spre fiica ei, îi propuse: Comandă tu crema de zahăr ars și vom împărţi. Nu glumesc când spun că e nemaipomenită. Dacă nu eram aşa legată de tradiţia cu dovleacul, aș fi comandat eu.

—Nu cred că…

—Ei, hai, Acacia! E Ziua Recunoştinţei, pentru numele lui Dumnezeu! Apoi îi spuse lui Loni: Te rog, adu-ne puţin din fiecare. E sărbătoare și nu ne întâlnim atât de des.

Îşi puse mâna subţire și rece peste a lui Kacey, ca și cum împărţirea desertului ar fi fost o experienţă care să le

apropie.

—Bine, suspină tânăra.

—Nu vei fi dezamăgită.

Mama ei chiar îi mângâia mâna. Ce însemna asta? Maribelle nu era cunoscută pentru etalarea sentimentelor în public.

Chelneriţa dispăru prin uşile duble care dădeau în bucătărie.

—Mi-as dori să-i mai dai o şansă lui Jeffrey.

Aha, deci nu se schimbase chiar atât de mult.

—Nu sunt interesată și cred că e logodit.

—Serios?

Sprâncenele negre ale lui Maribelle se ridicară brusc în sus.

—Nu ştiu sigur și, sincer, numi pasă, dar o prietenă de-a mea din Seattle, Joanna... ai întâlnit-o cred, o dată sau de două ori. În fine, m-a sunat ieri şi mi-a spus că Jeffrey se va căsători la anul.

—Ah. Îşi netezea maşinal şervetul din poală, iar umbrele de la lumânarea de pe masă îi dansau pe faţă, îmbătrânind-o un pic. Pur şi simplu... mi-ar plăcea atât de mult un nepot!

—Serios?

Kacey era suprinsă. Nu avea fraţi şi i se tot repetase că apariţia ei pe lume nu fusese plănuită. Deşi era sigură că mama ei o iubea, Maribelle nu păruse niciodată înnebunită după copii şi nu-şi arătase interesul pentru a deveni bunică. Până astăzi.

—Te vezi cu cineva? o întrebă acum, plină de speranţă.

Mintea rătăcită a lui Kacey îi zbură la Trace O'Halleran, apoi reveni la realitate.

—Nu.

—Nici un coleg de la spital? Vreun doctor?

—Am spus că...

—Dar întâlniri online ai încercat? Văd la televizor o mulţime de reclame la tot felul de site-uri, iar fata lui Judy

Keller şi-a găsit dragostea vieţii pe un site creştin de matrimoniale. Sunt convinsă că există unul şi pentru doctori. De fapt, am verificat.

—Chiar nu am timp de asta.

—Ba sigur că ai. Este vorba de priorităţi, asta-i tot! Şi dacă aş fi fost în locul tău, n-as fi renunţat așa de repede la Jeffrey. E un chirurg respectat, a scris și o carte și are seminarii în toată tara.

—Și de unde știi tu toate astea?

Maribelle nici nu clipi.

—Am internet, dragă. Este un instrument minunat. Și pe site-ul lui Jeffrey nu se pomeneşte nimic de vreo logodnică.

Exact în secunda aceea veni Loni cu cafeaua și deserturile, dar Kacey observă dezamăgirea din ochii mamei sale.

Maribelle îl adorase pe Jeffrey Lambert din secunda în care îl întâlnise.

—Chirurg cardiovascular, îi șoptise fiicei sale, iar ochii i se luminaseră. Și frumos!

Nu conta că și Kacey urma să devină medic, sau că Jeffrey avea un orgoliu mai mare ca al lui Napoleon. Ideea de bază era că medicul Jeffrey Lambert reprezenta o partidă extraordinară, iar fiică-sa îl lăsase să-i scape. Gustând din crema de zahăr ars, Kacey se întrebă ce ar fi zis mama ei dacă i-ar fi mărturisit că singurul bărbat care-i trezise interesul în ultima vreme era un fermier pârlit, cu un fiu de şapte ani.

În cele din urmă, când Maribelle se delecta cu prăjitura cu brânză gemând uşor de plăcere, Kacey aduse în discuţie subiectul care îi stătuse pe creier:

—Ia zi, mamă, mătuşa Helen a avut copii?

—Bineînţeles că nu, zise Maribelle tresărind. Ea și Bill n-au putut avea copii. Ştii asta.

—Dar dinspre tata?

—Nu. Nici unul dintre fraţii lui n-a fost însurat. Dar și asta știi.

—Poate că nu s-au căsătorit, dar dacă au avut copii despre care n-au vrut să vorbească? Sau despre care n-au știut?

Mama ei scutură din cap, de parcă ideea ar fi fost absurdă.

—Din câte îmi amintesc, nu prea au avut multe iubite.

—Deci, vrei să spui că nu am nici o verișoară despre care să nu fi știut? Din moment ce tu și Helen v-ați înstrăinat, m-am gândit că...

—Ce? Că am minţit? De ce aș face asta? Părând din nou tulburată, mama ei își aranja şervetul de pe genunchi. Ţi-am zis că n-ai nici un văr. Ştii asta. Nu înţeleg de ce mă întrebi acum.

—Bine, bine. Ştiu că sună un pic nebunesc, dar ţii minte că ţi-am povestit despre o pacientă, cea care a căzut în timp ce făcea jogging şi a ajuns la Urgenţe?

—Da. La Boxer Bluff.

Deci Maribelle chiar o ascultase.

—Din păcate, nu a supravieţuit. O chema Jocelyn Wallis, era învăţătoare. După cum am aflat, era de loc de pe aici. Şi semăna cu mine destul de bine încât să le bage în sperieţi pe asistentele cu care lucrez.

Pentru prima dată de când se aşezaseră, mama ei păstră o tăcere mormântală în timp ce ascultă întreaga poveste. Desfăcu și împături şervetul de două ori înainte ca istorisirea să ajungă la Shelly Bonaventure, o altă femeie care semăna cu Kacey şi era născută în zonă.

—Am văzut ştirea. Nu era cine ştie ce actriță, dacă mă întrebi, spuse Maribelle. Da, poate că semăna putin cu tine, şi ce sugerezi? Că tații femeilor ăstora sunt unchii tăi? Își dădu ochii peste cap. Şi după aia ce? Au fost adoptate de alte familii şi noi n-am auzit nimic despre asta?

—Sau poate tata, înainte să te întâlnească pe tine...

—Ah, Acacia, încetează! Chiar acum! Dacă Stanley ar fi avut alti copii, crezi că eu n-aş fi ştiut?

—Poate că n-a ştiut nici el.

—Vorbim despre tatăl tău aici! Îl ții minte? Aruncându-i fiicei sale o privire dispreţuitoare, urmă, cutremurându-se teatral: Sar simţi foarte umilit dacă ar fi aici, Acacia! Probabil se întoarce în mormânt! Prietenele tale ori au imaginaţii prea bogate, ori se plictisesc și nu mai ştiu ce să inventeze. Lăsându-se pe spătarul scaunului, se încruntă și dădu din cap. Serios, Acacia! Câţi veri pierduţi crezi că îţi ascunde familia ta?

—Poate nici unul. Nu ştiu. Spun doar că e ciudat.

—O grămadă de lucruri în viaţă sunt „ciudate“ sau „bizare“ sau „coincidenţe", pufni Maribelle. Făcu un gest din mână ca să încheie subiectul, de parcă ar fi fost nişte nimicuri lipsite de importanţă. Dar atitudinea egoistă nu prea se potrivea cu îngrijorarea pe care Kacey o observă în ochii ei când adăugă: Ştii, oamenii văd asemănări dintr-astea tot timpul. Îşi fac ditamai carierele în contul faptului că seamănă cu celebrităţile. Gata, am încheiat discuţia asta inutilă! Îşi întoarse atenţia la prăjitura ei cu brânză şi dovleac. Mitch s-a autodepăşit, murmură ea încântată. Gustă un pic şi nu uita să pui şi nişte frişcă.

—Frumoasă eschivă, mamă.

—Gustă, şi termină cu interogatoriul ăsta ridicol...

—Nu este un interogatoriu. Pur şi simplu întreb şi eu de familie.

— Iar eu ţi-am răspuns, si cu asta, basta.

Se transformase în acea Maribelle Collins pe care stia fiica ei: cea cu bărbia încordată, buzele strânse și ochii mijiţi. Își ţinea capul plecat, iar Kacey înţelese că nu avea să mai afle nimic în seara aceea.

Ceea ce nu își dădea seama Maribelle era că, în loc să deturneze atenţia lui Kacey, practic se asigurase că aceasta avea să sape în continuare. Existau și alte metode de verificare a certificatelor de naștere, la care ea avea acces, fiind medic. Deocamdată nu o mai putea iscodi pe mama ei și nu avea nici un rost să intre în conflict cu ea, dar nu avea de gând să renunţe.

Din copilărie învăţase că n-o putea trage uşor de limbă, aşa că nu insistă. Oricum nu ar fi rezolvat nimic. Dacă Maribelle nu voia să discute despre ceva, pur şi simplu nu o făcea.

Aşadar, era timpul să cadă la pace sau măcar să se prefacă.

— Bine, spuse ea ridicând linguriţa. Ia să vedem dacă prăjitura lui Mitch e aşa de bună precum o lauzi. Întinse mâna peste masă, înfipse linguriţa în desert şi observă că umerii mamei sale, sub mătasea argintie strălucitoare, se mai relaxară puţin. Mmmm, ce bună e, exclamă, ca şi cum ar fi savurat gustul dulce al caramelului.

În realitate, se întreba de ce Maribelle era atât de hotărâtă să evite orice discuţie legată de tatăl ei, de unchi, de veri sau de orice persoană care ar fi avut vreo legătură cu familia.

Dacă înainte nu simţise asta, acum era destul de sigură că familia ei ascundea o mulţime de secrete.

capitolul 12

— De ce eşti încă aici?

Vocea şerifului răsună pe coridorul gol. Aşezată la masa de lucru, cu ochii în ecranul computerului, Alvarez se uită peste umăr chiar în momentul în care Dan Grayson păşi în biroul ei.

Stomacul i se strânse puţin, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când era singură cu el. Neliniştea nu era provocată de raportul lor ierarhic; lucrase sub diverşi şefi de la vârsta de cincisprezece ani şi nu avusese niciodată reacţia asta, însă Grayson îi inducea o agitaţie aparte, lucru care nu-i plăcea deloc.

—Am rămas în urmă cu nişte chestii.

Întorcând scaunul, îl găsi în picioare, deasupra biroului ei.

Era cât uşa, un bărbat cu umeri laţi si o mustaţă căruntă. Sturgis, un labrador negru care fusese câine poliţist, era

chiar în spatele lui.

—Ştii că e sărbătoare.

—Ziua Recunoştinţei. Am auzit, râse el.

Iritată, femeia constată că râsul lui i se părea agreabil şi că îi venea și ei să zâmbească. Doamne, Dumnezeule, ce era cu ea?

—Nu am aprobat ore suplimentare.

—Iar eu nu am cerut, nu-i așa?

—Şi nici ore compensatorii.

—Așa cum am zis, am de pus cap la cap niște chestii.

—Du-te acasă. E sărbătoare, repetă el.

Alvarez ridică din umeri. Pentru ea, sărbătorile nu însemnau mare lucru. Cea mai mare parte a familiei locuia în Woodburn, Oregon, iar garsoniera ei era doar un loc unde să pună capul pe pernă, nu foarte primitor. N-ar fi avut unde să-și invite prietenii pe care îi considera destul de apropiaţi ca să merite asta. In plus, aveau cu toţii familiile lor și tradiţii de sărbători. Pescoli trecuse pe acolo mai devreme și, după ce aflase că nu avea nici un plan, o invitase fără tragere de inimă să i se alăture. Desi refuzase, Alvarez simţise un regret prostesc pentru faptul că era complet singură, mai ales când Pescoli ieşise în grabă pe uşa din spate, dornică să ajungă mai repede la întâlnirea cu Santana. Oftase uitându-se pe fereastră la jeepul partenerei sale care se îndepărta în ninsoare. Și-i putea imagina pe Pescoli şi pe Nate Santana în cabana rustică a acestuia, bucurându-se împreună de un prânz liniștit în faţa focului din cămin, asteptând să fie gata curcanul care se prăjea în cuptor, făcând dragoste până noaptea târziu.

Gândul ăsta o zgudui.

„E timpul să-mi iau un animal de companie", îşi spuse, după care își aminti că se afla în birou, iar șeful ei o urmărea nedumerit.

—E linişte aici, îi spuse. Rezolv o grămadă de treburi când nu e nimeni prin preajmă. Nu mă distrage nimic.

—Dar mai târziu? Ce faci?

—Mă gândeam să comand nişte mâncare chinezească.

Grayson zâmbi pe sub mustață.

—Oricât ar suna de minunat, și probabil că este, de ce nu treci pe la mine? Observându-i tresărirea, adăugă: Vin câțiva prieteni în vizită. În jur de ora șase. Nu-i nimic oficial.

Deci nu ar fi fost singuri. Bun.

—Poate voi trece.

—Sună ca un „nu, mulţumesc" prost mascat, râse el.

—Sau ca un „Poate" de bună credinţă.

—Am să ţin minte. Ochii lui căprui o ţintuiră, acuzând-o tacit că încerca să-l expedieze. Şi ca un „Pleacă naibii de aici", completă el.

Dădu din cap încântat de propria perspicacitate, fluieră după câine și își croi drum spre ușă. Peste câteva clipe, sunetul făcut de cizmele lui și ghearele labradorului se stinse.

Alvarez se lăsă înapoi pe spătar și își reaminti că Grayson era șeful ei. Da, îl găsea atrăgător în felul lui de tip trecut prin viaţă. Cu picioarele lui lungi, șoldurile înguste și umerii laţi, avea trupul unui cowboy dur și, din câte știa ea, trăise toată viaţa în zona aceea. Fusese căsătorit o dată, însă nu era la curent cu detaliile; Grayson își ţinea viaţa personală departe de ochii lumii, iar ăsta era un alt motiv pentru care îl admira. Şi ea proceda la fel.

Astăzi, totusi, nu minţise. Din cauza sărbătorii, în birouri era liniște, se auzea doar bâzâitul instalaţiei de climatizare care împingea aer cald prin orificiile de ventilaţie. Putea să rezolve o grămadă de treburi fără colegii ei,
fără telefoanele care sunau, fără faxuri și clinchetul care anunţa primirea unui nou e-mail la fiecare zece secunde. Dar nu recupera nici o rămânere în
urmă, așa cum îi spusese lui Grayson. În schimb, reexamina analiza toxicologică și autopsia lui Jocelyn Wallis.

Raportul anatomo-patologic indica faptul că victima suferea de o boală de inimă, mult mai avansată decât știa

probabil. Arterele lui Jocelyn erau parţial blocate, corespunzând unei femei de două ori mai în vârstă decât ea, probabil rezultatul unor gene proaste și al unui stil de viaţă nesănătos. Dacă boala ei ar fi rămas netratată, probabil ar fi suferit un atac de cord și ar fi murit de tânără. Nu existau semne de activitate sexuală recentă, dar luase niște medicamente pentru tratarea răcelii și avea urme de arsenic în sânge. Conţinutul stomacului victimei nu releva nimic neobişnuit. Mâncase supă de pui cu legume şi băuse cafea şi încă ceva.

Ciudat. Probele, în loc să-i domolească suspiciunile, i le accentuau. Privind o fotografie a victimei, murmură:

— Aşadar, ce s-a întâmplat cu tine? Şi, mai important, cine ţi-a făcut asta?

Jocelyn avea doi foşti soţi, unul care locuia la periferia oraşului Laramie, Wyoming, iar celălalt la Edmonton, în provincia Alberta din Canada. Ambii aveau alibiuri solide şi se părea că nu mai ţinuseră legătura cu fosta lor soţie. Fără copii sau interese comune de afaceri, nu aveau nici un motiv s-o mai contacteze.

De asemenea, asigurarea de viaţă a lui Jocelyn nu-i acoperea decât înmormântarea. Beneficiarii erau părinţii ei. Nimic bizar în asta. Încă avea de plată la maşină, aşa că nimeni nu ar fi putut profita în această direcţie. Mai interesantă era lista apelurilor telefonice. În afară de prietenele ei, îl sunase pe Trace O’ Halleran de câteva ori, deşi părea că se mulţumise să-i lase mesaje; convorbirile erau scurte.

„O fi ceva aici?“ se întrebă Alvarez. După cum recunoscuse, O’ Halleran se dusese la Jocelyn acasă; amprentele lui probabil că se regăseau pe câteva dintre probele colectate şi neanalizate. În plus, ştia unde era ascunsă cheia de rezervă, deşi oricine ar fi putut-o găsi cu uşurinţă. Și totuşi… Trace O’Halleran era ultimul bărbat cu care avusese câteva întâlniri şi de care fusese interesată.

De asemenea, pe el îl sunaseră de la şcoală când îşi făcuseră griji pentru Jocelyn.

Părea un bărbat destul de normal, dar chiar şi oamenii calmi şi echilibraţi puteau fi împinşi la violenţă, în anumite situaţii. Merita să-l verifice.

Închise computerul, hotărând că era cazul să aprofundeze investigaţiile. Chiar dacă era Ziua Recunoştinţei, câţiva colegi lucrau în laboratorul criminalistic, aşa că dădu un telefon şi îl rugă pe Mikhail Slatkin, anchetatorul de serviciu, să vină la apartamentul lui Jocelyn, unde ea urma să-l aştepte. Din moment ce avea dovada că domnişoara Wallis nu murise doar fiindcă făcuse un pas greşit, trebuia să-i analizeze mai atent locuinţa, viaţa şi profesia.

Se îmbrăcă în pantaloni negri, o cămaşă apretată şi un pulover lejer, apoi îşi aranjă părul în oglindă şi decise că arăta perfect pentru Ziua Recunoştinţei. Impecabil.

Adevărul era că ura sărbătorile, pe toate, dar făcea faţă cât putea de bine. Afişând un zâmbet fals, conduse prin zăpadă către casa surorii sale, o vilă pe malul unui lac aflată mereu într-o etapă de renovare.

Familia lui cea mare se aduna aici în fiecare a treia joi din luna noiembrie, și se aşteptau ca el să apară, ceea ce şi făcea întotdeauna. Se prefăcea interesat de toate problemele lor mărunte, chiar se juca cu nepoţii şi cu nepoţelele lui, evitând orice întrebări legate de viaţa lui personală şi de femeile cu care se întâlnea.

Ştia foarte bine că nu le păsa. De fapt, nu aveau deloc încredere în el. Fusese și avea să fie întotdeauna un străin, oricât ar fi încercat să se integreze în grupul lor consolidat.

Îşi sărută sora pe obraz şi îi înmână o sticlă de vin scump pe lângă care se gudurară şi ea, şi soţul ei. O legănă pe nepoata lui, apucând-o de piciorușele dolofane, şi o auzi chicotind de bucurie. Până la urmă el era unchiul cel „amuzant". Ba făcuse și efortul de a înota prin nămeţi până

în curte, ca să vadă omul de zăpadă și cazemata nepotului său, la care, bineînţeles, nepoata nu avea acces.

Când se întoarse în casă, participă afabil la conversaţie și suportă cu stoicism explicaţiile surorii lui cu privire la planurile lor imediate: demolarea completă și reconstruirea băii de oaspeţi din aripa de sud a vilei.

— Să ne ajute Dumnezeu s-o terminăm înainte de Crăciun. Doamne, n-au mai rămas decât cinci săptămâni? exclamă ea privind în jur la găurile căscate unde fuseseră odată chiuvetele și WC-urile. Faianţa si tencuiala fuseseră date jos; oglinda, încă la locul ei, era spartă într-un colţ. Oftă adânc și spuse: Cred că va trebui să apelez la un zidar!

—O să fie nemaipomenită, răspunse el cu entuziasm forţat.

—Aşa sper. Atunci o să poţi sta cu noi! O să ai propriul apartament, iar copiilor le-ar plăcea la nebunie.

—Şi mie mi-ar plăcea, zise el, dar ochii i se întunecară din cauza minciunii.

Sora lui îl atinse pe braţ și menţinu contactul un pic prea mult. Îşi trase repede mâna înapoi când soţul ei intră în încăpere și declamă cu o voce răsunătoare:

—Bine ai venit în coşmarul nostru. Coşmarul nostru continuu.

La parter reuşi să se descotorosească de sora lui şi de soţul ei bădăran. Pe fundalul unei muzici de sărbătoare, paharele de vin erau mereu umplute şi tatăl lor dădea tonul conversaţiei.

Ca de obicei, el se ocupă de tăierea curcanului, acceptând chiar să poarte unul dintre şorţurile stupide ale cumnatului său.

Pe tot timpul cinei, la masa care părea lungă de un kilometru, zâmbi şi râse, eschivându-se de la întrebările lor curioase. De deasupra paharului cu vin îi făcu cu ochiul verişoarei lui; ea îi evită repede privirea, deşi se uitase la el toată seara, apoi roşi. Desigur, sora lui văzuse schimbul acesta, iar buzele i se strânseră a dezaprobare. Cu toţii

făceau speculaţii despre viaţa lui amoroasă, iar el le dăduse destule indicii ca să-i mulţumească, dar de fapt era un joc; îl distra să-i vadă cum își ofereau ajutorul să-i facă lipeala cu diverse femei.

De parcă ar fi avut nevoie de mila lor.

Prima dată, sora lui anunţase că prietena ei cea mai bună trecea printr-un divorţ urât. Atributele femeii erau următoarele: drăguţă, corp frumos, fără copii și cu o slujbă decentă. Ar fi putut fi chiar înstărită, dacă ticălosul n-ar fi jecmănit-o. Apoi mai era una dintre iubitele din liceu ale fratelui său, despre care se zvonea că se întorsese în oraș și că era din nou singură. Tatăl lui subliniase însă că respectiva avea trei fete, cea mai mare fiind deja adolescentă.

„Dar femeia cu care lucrai de obicei, ah, cum o chema? Ştii la care mă refer. Parcă era avocată, nu? Şi arăta și bine. Şi era isteață foc."

Ce păcat că slujba îl obliga să călătorească atât de mult și atât de departe.

Trebuia să se așeze la casa lui, îi amintea tatăl său. Oare bătrânului îi era teamă? Oare bănuia?

„Poate la anul o să ai un program mai lejer și o să poți sta mai mult timp aici..."

Lăsă conversaţia să se desfăşoare, zâmbind amabil, vorbind despre sărbătorile ce urmau să vină și despre cum aveau să petreacă împreună Crăciunul, deși îi era din ce în ce mai greu.

Sora lui îl trase deoparte când o ajută la spălatul vaselor și îi spuse că era îngrijorată de sănătatea tatălui lor. Cine știe dacă avea să supravieţuiască până la Ziua Recunoştinţei de anul viitor? Fiecare zi în care se ridica din pat
era o binecuvântare.

La anul... ei bine, soră-sa nu se putea gândi atât de departe. Bineînţeles că nu. Cine știe ce nou proiect de construcţie mai intervenea până atunci?

Putea să pună pariu că bătrânul, energic și voinic, avea să trăiască mai mult decât toţi copiii lui. Iar asta spunea ceva.

Stătu până tatăl lui termină un ultim pahar de scotch, apoi îşi luă soţia și urcară în maşina lor, un Cadillac cu şofer. Dădu mâna cu el şi văzu că strângerea îi era la fel de fermă ca întotdeauna.

— Spune-i ceva mămicii, insistă sora lui.

Cu o ipocrizie desăvârşită, îi spuse babornițeі că arăta strălucitor şi că abia aştepta să se revadă de Crăciun.

În secunda în care porniră prin perdeaua de zăpadă, gândurile lui se îndreptară către viitor. Îşi luă repede la revedere şi apoi, spunând că trebuia să ajungă acasă pentru că avea de prins un avion dis-de-dimineaţă, se repezi spre maşină. Abia când casa de pe malul lacului dispăru din oglinda lui retrovizoare, își dădu jos masca și își relaxă bărbia după zâmbetul ăla stupid pe care îl purtase în ultimele cinci ore. Își masă cu degetele cicatricea ascunsă sub perciuni și își lăsă gândurile să se întunece. Nu avea timp pentru sărbători și alte prostii.

La radio se auzea un colind idiot de Crăciun. Îl închise cu un gest brusc, păstrându-și ochii atenţi la drum în timp ce razele gemene ale farurilor străpungeau furtuna de zăpadă. Kilometrii de șosea treceau prea încet sub roţi.

Nu avea timp de irosit. Avea prea multe de făcut.

Nerecunoscătorii ăștia din familia lui habar nu aveau. Nu puteau să afle. Niciodată.

capitolul 13

— Asa că asta e, spuse Alvarez în timp ce aduna lucrurile din apartamentul lui Jocelyn Wallis împreună cu Slatkin și cu Ashley Tang, o asistentă.

Probele erau fotografiate și introduse în pungi sigilate și etichetate. Le transportară apoi pe cărarea accidentată, prin zăpadă, până la dubiţa laboratorului criminalistic.

Mikhail Slatkin, care nu împlinise treizeci de ani, era înalt și slab, extrem de inteligent, cu un comportament precaut. Din punct de vedere fizic, era diametral opus colegei sale. Tang, o minionă de origine asiatică, abia dacă cântărea patruzeci și cinci de kilograme cu tot cu cizme și cu costumul de schi, presupunea Alvarez. Se zvonea că ar fi

absolvit Universitatea Stanford înainte de a împlini douăzeci și unu de ani. La douăzeci și opt, Tang era ageră și plină de energie, calităţi pe care Alvarez le înţelegea atât de bine.

Căutaseră împreună prin apartament, adunând probe care ar fi putut fi trecute cu vederea la prima inspecţie, când nu știuseră că victima fusese otrăvită și, cel mai probabil, după părerea lui Alvarez, ucisă, deşi nu prea înţelegea cum avusese loc crima.

Într-adevăr, erau urme de otravă în organismul femeii, dar murise din cauza leziunilor provocate de cădere.

Oare delira și se năpustise în gol, sau ucigaşul fusese prin preajmă şi, în loc să aştepte ca otrava din corpul ei să ajungă la un nivel letal, o împinsese peste balustradă?

Slatkin descuie duba albă pe care cineva scrisese cu degetul: SPALĂ-MĂ.

—Voi avea nevoie de rezultate cât mai repede posibil, spuse Alvarez în timp ce criminalistul aranja sacii cu probe în portbagaj.

—Mare surpriză, pufni Slatkin trântind uşa din spatele vehiculului.

Scoţând aburi pe gură în aerul rece, Tang o asigură:

— Ne vom ocupa de asta. Alvarez îşi croi drum către jeepul ei. În apropiere, o femeie trecută de şaptezeci de ani, își parcă maşina - un Plymouth model mai vechi - şi coborî din ea. Era încotoșmănită într-o haină cu câteva numere mai mari. În secunda în care picioarele ei încălţate în cizme loviră cimentul din parcarea acoperită de zăpadă, un teckel acoperit cu un pulover roşu ridicol, care se asorta cu eşarfa şi cu pălăria stăpânei lui,
sări vioi din maşină. Lătrând nebuneşte şi înfăşurându-şi lesa în jurul picioarelor stăpânei sale, câinele se uită la Alvarez şi se opri pe loc. Ochii lui negri o evaluau cu o suspiciune firească.

—Stai cuminte, Kaiser, spuse femeia pe când scotea o sacoşă de cumpărături din portbagaj.

Kaiser mârâi la Alvarez, iar stăpâna lui, uitându-se pe deasupra ochelarilor, chicoti.

—Nu-l băgaţi în seamă. Câinele care latră nu muşcă. Trânti uşa şi fluieră uşor: Hai, Kaiser.

—Scuzaţi-mă, locuiţi aici?

—Da. La 1C, zise ea arătând spre un apartament care se afla chiar lângă locuinţa victimei.

—Sunteţi vecină cu Jocelyn Wallis.

Buzele i se lăsară triste în jos, iar sprâncenele se încruntară deasupra ramelor negre ale ochelarilor.

—Da, sărăcuţa. Am auzit la ştiri ce i s-a întâmplat. Eu eram plecată din oraş, în vizită la Frannie. Doamne, ce prost găteşte! E sora mea şi o iubesc, dar credeţi că deschide vreodată cartea de bucate sau caută vreo reţetă online? Nu. Pur şi simplu frige curcanul la fel ca întotdeauna, până e uscat ca Sahara. În schimb, umplutura rămâne crudă. Doamne, cum să faci un curcan uscat şi sosul să-ţi iasă lipicios? Apoi, dându-şi seama că era incoerentă, reluă: Mare păcat cu Jocelyn, într-adevăr. Era o fată destul de drăguţă, mă rog, femeie, doar un pic cam...

Ca şi cum s-ar fi gândit mai bine la ceea ce intenţiona să spună, ridică din umeri, trase de lesă şi aproape că îl târî pe Kaiser până în faţa uşii.

—Scuzaţi-mă, doamnă. Alvarez îi arătă insigna şi se prezentă. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să discutăm despre domnişoara Wallis.

Nu se pusese accent pe intervievarea vecinilor, fiindcă moartea ei fusese considerată un accident.

—Sigur că da, spuse femeia după ce-i studie insigna. Eu sunt Lois Emmerson... dar vă rog, haideţi înăuntru, la căldură.

Descuie uşa de lângă cea a lui Jocelyn Wallis şi o pofti pe Alvarez să intre într-o casă curată şi ordonată.

După ce puse sacoşa pe o tejghea care separa bucătăria de sufragerie, îi desfăcu lesa lui Kaiser ți o agăţă în cui,

apoi îşi scoase haina, mănuşile, eșarfa și pălăria. Sub geacă avea un pulover roşu cu puncte albe... exact ca al câinelui.

—Tricotaţi, observă Alvarez.

—Într-una! N-am întâlnit niciodată un scul de mohair care să nu mă inspire! Câinele îşi vârâse botul prin crăpătura uşii de la cămară, aşa că îi dădu jumătate de biscuit, anunţând: Am să pun de ceai.

Alvarez încercă să refuze, dar nu avea nici un rost. Lois Emmerson declară că amândouă trebuiau să se încălzească şi devenea din ce în ce mai evident că bătrâna, care pusese deja un vas apă în cuptorul cu microunde, se simţea singură. Nu avea copii. Îi ţineau de urât doar Kaiser și sora ei, Frannie, bucătăreasa execrabilă. Părea că e dornică să vorbească, asa că Alvarez îsi scoase haina și o puse pe unul dintre scaunele înalte.

—Spuneaţi că era ceva la Jocelyn Wallis care vă deranja.

—Nu, nu cred.

Se auzi clinchetul cuptorului cu mirounde, iar Lois se repezi să scoată cana gradată de sticlă. Cu îndemânare, de parcă ar fi făcut asta de un milion de ori, începu să toarne apa fierbinte în două cești de porţelan care purtau petele a nenumărate utilizări. Aruncă un pliculeţ deja folosit în ceasca ei, apoi întrebă:

—Ceai negru sau amestec?

—Negru, spuse Alvarez, doar ca să menţină conversaţia.

Stătea în picioare în sufragerie, de cealaltă parte a tejghelei, și o privea pe bătrână, care găsi niște ceai vărsat și aruncă o linguriţă în a doua ceascăDupă ce îi turnă apă deasupra, îi întinse băutura caldă.

— Aţi spus „E o fată destul de drăguţă, sau femeie, dar un pic cam...“ și apoi n-aţi mai continuat, îi aminti femeia-detectiv. La ce vă refereaţi?

—Ah, păi. Pierdută dintr- odată în gânduri, Lois îsi scufundă pliculeţul de ceai de câteva ori, apoi îl lăsă să infuzeze. Jocelyn era complicată, nu că aș fi cunoscut-o prea bine.

Stoarse ultimele picături de ceai din pliculeţul umed, după care îl aruncă la gunoi. Kaiser îşi băgă imediat nasul lung în coşul deschis.

—N-ai voie acolo, domnule! Fii cuminte!

Cu coada între picioare, teckelul fugi din bucătărie. Stăpâna lui trecu dincolo de tejghea şi îi făcu semn lui Alvarez să se aşeze.

—Ce vreţi să spuneţi prin „complicată"?

—Poate că nu e cuvântul potrivit. Suflând în ceai, Lois se instală pe unul dintre scaunele acoperite cu perne foarte uzate şi îşi odihni coatele pe masă. Jocelyn era tânără si... nu chiar imorală, mai degrabă entuziastă şi disperată să se îndrăgostească. Fusese deja măritată, să ştiţi. Nu o dată, ci de două ori, si câţi ani avea? Treizeci si patru?

Dezaprobarea îi accentuă ridurile de lângă colţurile gurii.

—Treizeci si cinci, preciză Alvarez. Nu e ceva neobişnuit în zilele noastre să te căsătoreşti de mai multe ori până la vârsta asta.

—Ah, ştiu. Ştiu şi nu o judec. Clătinând din cap cu emfază, adăugă: Dar mie mi se părea că îşi căuta un bărbat. Chiar căuta. Cred că era înscrisă pe site-uri matrimoniale, apoi a mai fost şi tatăl unui elev de-al ei. Parcă devenise cam disperată. Repet, e părerea mea.

—O vizitau mulţi bărbaţi?

Lois sorbi din ceai, apoi ridică mâna şi o legănă, ca şi cum n-ar fi ştiut răspunsul: „Poate că da. Poate că nu“.

—Am văzut câţiva pe aici. Dar nu sunt una din alea care îşi bagă nasul, asa că n-am de unde să ştiu. A fost un fermier, tatăl unui elev. Cred că am mai zis de el. Trask sau Trevor sau.... Înalt. Bine făcut.

—Trace O’Halleran.

—El e. Dar relaţia asta a fost cu ceva timp în urmă. Amintirea o făcu să-şi strângă buzele. Cred că a fost foarte dezamăgită după ce s-au despărţit. Ceasul ei biologic ticăia îngrozitor.

—În ultima vreme se întâlnea cu cineva?

—Nu aş putea spune sigur, dar au fost vreo doi. Un bărbat înalt care părea culturist, arăta aşa, ştiţi, cu umerii rigizi şi lucraţi. Conducea un camion negru, cred. Îmi amintesc doar fiindcă împuţitul ăla mic de Kaiser i-a făcut pipi pe roata din faţă. Un cauciuc Michelin.

—Numere locale?

—Of, habar n-am. În secunda în care Kaiser și-a făcut nevoile, am tulit-o în casă.

—Vă amintiţi marca vehiculului? insistă Alvarez.

Probabil nu însemna nimic, dar oricum nu aveau de ce să se lege.

—Nu, dar era mare.

—De producţie americană?

—Tot ce ţin minte e că era de culoare închisă, zise bătrâna ridicând din umeri. Negru sau albastru sau gri. Era destul de nou si avea cauciucuri foarte frumoase.

Schiţă un zâmbet care spunea că teckelul ei era un câine foarte obraznic, dar inteligent.

—Însă nu aţi apucat să-i vedeţi faţa.

—Nu.

--Dar ce știți despre naționașitatea sau rasa individului ? Era alb? Negru? Latino-american?

—Alb… cred. Nu pot fi sigură.

Identificarea bărbatului misterios ajunsese la un punct mort.

—Venea des pe aici?

—Ah, nu ştiu. I-am observat camionul de vreo două ori. L-am văzut doar o singură dată, mergând spre uşă, când eu eram în spatele lui, cu Kaiser. Zâmbind firav, murmură: Îmi pare rău.

—Aţi spus că a mai fost unul?

—Ah, poate. Sau poate nu, zise Lois după o clipă de gândire. S-ar putea să fi fost doar cel cu maşina mare de culoare închisă.

Alvarez mai puse câteva întrebări, dar nu mai află alte informaţii. Doamna Emmerson ştia prea puţine despre prietenii lui Jocelyn, deşi considera că cea mai mare parte a vieţii ei sociale era legată de colegii ei de la şcoala elementară Evergreen. Auzise de o soră care locuia undeva în afara statului şi câte ceva despre părinţi; cele două femei se întâlniseră în general la cutia poştală sau în parcare, când Jocelyn alerga şi Lois îl plimba pe Kaiser. Informaţiile pe care le adunase bătrâna erau fragmentate. Femeia-detectiv sorbi ceaiul rămas în ceaşcă. Se ridicase în picioare, intenţionând să-şi încheie vizita, când Lois o privi ca şi cum aştepta ceva.

—Pot să vă citesc în ceai?

—Poftim?

—În frunzele de ceai din ceaşca dumneavoastră. De aceea v-am dat ceai vrac, ca să vă pot citi în el.

—Vă ocupaţi cu asta?

Lui Alvarez nu-i venea să creadă. De când se mutase în Grizzly Falls, îi cunoscuse pe Ivor Hicks, care jurase că fusese răpit de extratereştri şi supus unor teste amănunţite, pe Grace Perchant, clarvăzătoarea care susţinea că vorbeşte cu fantomele, şi acum... femeia asta, care arăta ca o fostă bibliotecară, avea de când să-i citească în resturile de ceai?

—Bineînţeles că da.

—Poftiţi, zise detectiva întinzându-i ceaşca, însă Lois, care dăduse ocol mesei şi venise lângă ea, trăgea deja cu ochiul înăuntru. Întoarse ceaşca de porţelan cu fundul în sus pe un şerveţel, ca să se scurgă ultimele picături, apoi o ridică din nou şi studie contururile care se formaseră.

—O, Doamne... hmmm. Interesant, făcu Lois. Neprimind nici o reacţie din partea femeii-detectiv, continuă: Se pare că aveţi de gând să faceţi o schimbare. legată de muncă, poate? Sau poate nu. Cu siguranţă legată de dragoste. Se vede o inimă în viitorul apropiat, dar...

Se încruntă.

„Nu întreba!“ îşi impuse Alvarez, însă cuvintele îi ieşiră pe gură fără să vrea.

—Dar ce?

—Văd şi pericol... ceva rău. Îi arătă un şir şerpuit de frunzuliţe pe marginea ceştii. Ăsta e prezentul, iar aici, inima, un pic mai departe, în viitor. Ridică o sprânceană căruntă. Un nou iubit?

—Mă îndoiesc, mormăi Alvarez luându-şi haina de pe spătarul scaunului.

—Să înţeleg că nu crezi în aşa ceva.

—Depinde ce îmi cereţi să cred.

Dintr-odată, Kaiser, care stătuse întins sub masă, sări în picioare. Lătrând ca nebunul, o luă la goană spre uşă, ridicându-se pe labele din spate și începând să dea cu ghearele în sticlă. Mârâia si lătra ca turbat.

—Taci! Kaiser! Termină! ţipă Lois. Ce mama naibii? Se ridică în picioare și se îndreptă spre usa din spate. O, Doamne!

Uitându-se pe geam, duse mâna la piept.

Alvarez îi urmări privirea ți observă pe masa de pe verandă o pisică murdară, holbându-se înăuntru cu ochii ei frumoşi.

— Doamne Sfinte, mititica asta e a lui Jocelyn. O, pentru numele lui... Eu nu o pot primi înăuntru din cauza lui Kaiser. Ar sfâșia-o din cap până în picioare. Dar a îngheţat...

—O iau eu.

—O, nu! Nu vă las să o duceţi la adăpost! O să-i găsim un cămin.

Terifiată, Lois se aplecă și îşi luă câinele nervos care tremura.

—Am vrut să zic că o iau acasă.

—Ah, asa da. Foarte bine!

Continuând să latre de parcă îl văzuse pe Satana, Kaiser se agita în braţele stăpânei sale, care îl ducea din sufragerie.

—Culcuşul lui e la mine în dormitor, îi spuse vizitatoarei peste umăr, apoi îşi certă câinele: Fii cuminte, domnule Kaiser...

Vocea i se stinse. Alvarez descuie usa dinspre verandă și o deschise. Fără să ezite, pisica neagră cu lăbuţe albe şi o pată sub gât păşi înăuntru şi începu să se frece de picioarele ei.

—Hei. Se aplecă, îi mângâie spatele arcuit și se înduioşă când animalul începu să facă opturi printre gleznele ei.

Undeva se auzi o ușă închizându-se.

—Jur că urăşte pisicile! spuse Lois, întorcându-se în sufragerie. Ah, văd că deja v-aţi împrietenit. Sărăcuţa de ea! Cred că e moartă de foame.

—O să-i dau eu de mâncare.

—Foarte bine! Foarte bine! Lois încercă să mângâie pisica, dar aceasta fugi și se ascunse în spatele canapelei. Ah. Acum e timidă. Am o cuşcă de transport, o foloseam când era Kaiser pui. Am putea s-o punem în ea.

—Dacă o putem prinde.

—Încercaţi dumneavoastră, iar eu caut lădița.

Spre surprinderea lui Alvarez, pisica nu se împotrivi. În zece minute era în maşină, conducând spre casă, iar felina, aşezată pe bancheta din spate, mieuna cu jale în cutia ei. În fata uşii se întrebă dacă o va lăsa inima să o ducă la adăpost sau dacă de acum pisica lui Jocelyn Wallis îi aparţinea. Şi-o imagină pe Lois Emmerson cu teckelul ei, îmbrăcaţi în pulovere asortate, şi, fără să vrea, îşi derulă viaţa pe repede înainte. Oare o aştepta aceeaşi soartă? Oare avea să sfârşească locuind singură cu un animal pe post de copil, cu garderobă proprie?

—Niciodată, îşi spuse trăgând aer în piept si descuind usa garsonierei.

Îi dădu de mâncare pisicii dintr-o conservă pe care o luase din apartamentul lui Jocelyn Wallis, împături un prosop ca să-i facă un culcus și o lăsă să exploreze. În timp ce felina cotrobăia peste tot, Alvarez turnă într-o cutie cu

margini joase puţin nisip pe care îl luase tot din casa victimei și puse pisica în cutie. Hotărî să o boteze provizoriu Jane Doe[1].

—Să ţii minte asta, Jane, da? îi zise, însă pisica fugi repede din baie. Minunat!

Făcu un duș, se şterse repede cu prosopul și se schimbă în pantaloni negri și o bluză pe gât de culoare ruginie. Își puse o pereche de cercei creoli și îşi lăsă părul lung să cadă liber pe spate.

Găsi în cămară o sticlă de cabernet pe care se aşezase praful și o curăţă, în timp ce pisica îndrăzni să sară pe rafturi.

—Te-ntinzi cu gluma, o avertiză, iar Jane îi răspunse cu un căscat, arătându-și dinţii ascuţiţi ca nişte ace. Fii cuminte.

„N-ai să vezi", şi-o imagină pe pisică spunând. Îşi luă haina şi eşarfa şi, înainte să apuce să se răzgândească, înhăţă sticla şi poşeta şi ieşi pe uşă.

Zăpada cădea încet, milioane de fulgi mici străluceau în lumina lămpii.

Spunându-şi că era o proastă fără pereche, îşi croi drum prin viscol şi ajunse la jeep, dar după ce se urcă înăuntru, ezită.

Chiar avea de gând să facă asta? Să accepte oferta lui Dan Grayson? Cu o pisică vagaboandă încuiată în apartament?

Închise ochii si numără până la zece.

— Rahat, spuse soptit. Ce se poate întâmpla? Să mă fac de râs? Să-l găsesc în compania altor femei? Să fie singur acasă, fără să aștepte pe nimeni și surprins să mă vadă în fata ușii? Cine știe?

Cine nu riscă nu câștigă. Sau *Nada aventurado, nada adquirido*, asa cum obișnuia să spună când era adolescentă, o expresie care o făcea pe bunica ei
 să clatine din cap dezaprobator. ei odată ajunsă la uşa lui.

Vârî cheia în contact și o răsuci. Câteva secunde mai târziu ieşea din parcare prin cortina de zăpadă şi se întreba ce naibii avea să-i spună şefului.

[1] *În ţările anglo-saxone, nume generic dat persoanelor de sex feminin neidentificate (n.tr]*

capitolul 14

— Am mai trecut prin asta.

Pescoli se ridică într-un cot în patul mare al lui Santana, observând cum lumina focului pâlpâia prin uşa deschisă care dădea în sufrageria cabanei. Exasperată de propriile sentimente contradictorii, se uită fix la bărbatul pe care ura să admită că îl iubeşte. Doamne, ce proastă era!

Şi era nebună după el.

Mirosul persistent de chili - de la curcan, o informase el - se combina cu mirosul de lemn ars. Cina lor de Ziua Recunoştinţei nu fusese deloc tradiţională, lucru care îi plăcuse la nebunie. Petrecuseră cea mai mare parte a timpului chiar acolo, în patul masiv, cu câinele lui, un husky pe nume Nikita, ghemuit pe podea, lângă uşă. Dincolo de fereastră, zăpada cădea uşor. Pentru câteva ore liniştite avuseseră impresia că erau singuri pe lume.

Santana era gol, cu pielea bronzată pe cearşafurile albe, cu părul negru ciufulit şi ochii negri de pasiune, iar ea îl găsea incredibil de sexy. Încă. După mai mult de un an de când erau împreună.

Ticălosul avusese îndrăzneala să zâmbească, şi dinţii lui păreau o linie albă în camera întunecoasă.

—Am senzaţia că vom continua să trecem prin asta, până când o să poţi recunoaşte că ai nevoie de mine.

—Am nevoie de tine?

—Îhî. Despre asta e vorba. Trebuie să accepţi.

—Eu n-am nevoie...

—De nimeni, îi termină el propoziţia. Da, ştiu. Am auzit asta de multe ori.

—Şi atunci de ce mă presezi?

Îi ceruse să se mute cu el. Din nou. Cu un an în urmă, pe când se recupera după leziunile fizice şi mentale provocate de un nebun, fusese de acord că era o idee bună. Se gândise că avea să fie în siguranţă. Fusese foarte tentant. Dar acum...

— Haide, Regan. Chiar aşa de rău ar fi? Întinse mâna și degetele lui calde si bătătorite îi urcară pe coaste. Simţea furnicături pe piele când o atingea, iar sângele îi dădea în clocot. Ne-am putea distra de minune, continuă el dezmierdându-i sfârcul cu limba. Îi simţea respiraţia caldă pe pielea udă. Gândește-te. Să facem dragoste în fiecare zi, noaptea târziu si dimineaţa...

Adânc înăuntrul ei, simţi dorinţa aceea care îi era atât familiară. Ca și cum i-ar fi ghicit reacţia, întinse mâna mai jos și i-o trecu printre picioare, iar vârfurile degetelor îi atinseră delicat cele mai sensibile zone.

—Gândește-te, îi şopti cu capul lipit de sânul ei.

—Ştii ceva, cowboy, poţi fi un adevărat ticălos când vrei.

—Am ani de practică în spate.

O atinse din nou cu limba. Un contact scurt și uşor care o făcu să se topească pe dinăuntru. Sfârcul i se întări şi ea gemu.

Îl dorea. La naiba, îl dorea. Nu se mai sătura de el.

Ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Santana râse lubric, arătându-si dinţii albi.

—Vorbesc serios.

—Şi eu. Rapid ca o felină, se rostogoli deasupra ei, ţintuind-o în saltea. În ochi îi strălucea un foc obscur si intens. A trecut atâta timp de când am discutat să ne mutăm împreună!

—Ştiu, dar eu încă am copii acasă...

—Cărora nu le-ar strica un tată puternic.

—Ah... făcu ea, dar greutatea lui, care o apăsa în toate locurile potrivite, o împiedica să judece.

Ce naiba o apucase? Pe neaşteptate, când se apropia de patruzeci de ani, era la fel de excitată ca o adolescentă. Sau cel puţin aşa se simţea cu nenorocitul de Santana, şi cel mai rău era că ticălosul ştia asta!

—Relaţia noastră merge bine aşa cum este, spuse în cele din urmă.

—Dar ar putea fi şi mai bine.

—Sau mai rău.

— Haide, Regan, riscă şi tu.

Ochii îi erau întunecaţi ca noaptea. Ii captură gura cu a lui, o sărută apăsat, apoi îi muşcă buza de jos.

— Dacă crezi că mă poţi convinge cu... Aaaaah!

O atinse din nou cu mâna între picioare, iar ea se arcui. Sângele îi alerga prin vene și inima îi bătea cu putere. Cu degetele încleştate în cearşafuri, în cele din urmă se relaxă, închise ochii şi gemu când o pătrunse. Simţea fiorul acela familiar și cu toate astea excitant urcându-i prin trup în timp ce el se mişca într-un ritm tot mai rapid, cu pielea umedă de transpiraţie.

Oare ar fi fost atât de rău să se gândească la viitor? Să-şi petreacă tot restul vieţii cu el?

În momentul ăsta, nu se putea gândi la aşa ceva şi nici nu voia să încerce. Deocamdată, nu voia decât să se bucure de noaptea asta.

Kacey aruncă o privire pe fereastra largă a sălii de mese de la Rolling Hills și hotărî că întâlnirea de Ziua Recunoştinţei cu mama ei trebuia să ajungă la final. Ninsoarea nu se oprise; fulgii pufoşi se oglindeau în razele becurilor plasate strategic în jurul peluzei. Un chioşc decorat cu ghirlande de lumini albe strălucea în depărtare, iar un brad fusese împodobit cu globuri. Convivii care îşi terminaseră masa îi făceau cu mâna lui Maribelle la plecare

sau se opreau să-i ureze o Zi a Recunoştinţei fericită. Maribelle le-o prezentă pe fata ei și le ură tuturor sărbători minunate.

Kacey tocmai dădea să se ridice când un bărbat înalt, impunător, ras în cap, îmbrăcat în haine militare și cu un zâmbet calm, se opri la masa lor.

—E fiica ta?

Maribelle se grăbi să i-l prezinte lui Kacey pe David Spencer, care se declară „fermecat". De parcă ar fi jucat într-un film din anii ’50.

—Ești la fel de frumoasă ca mama ta, spuse el și îi făcu galant cu ochiul lui Maribelle, care roși. Cel mai bun partener de bridge din zonă, mă rog, probabil din întregul oraș. Mă bucur să te cunosc, Acacia.

O bătu pe umăr cu afecţiune pe mama ei, apoi ieși cu pasi mari pe ușile duble ale holului.

—Vezi de ce îmi place aici? şopti Maribelle, urmărind cu privirea spatele puternic al lui Spencer.

—Văd. Şi înţeleg de ce ai insistat atâta să vin. Voiai să îl cunosc, nu-i aşa?

Mama ei începu să nege, dar apoi dădu din umeri:

—M-ai prins.

—E ceva serios între voi?

—O, nu! râse Maribelle. Chicotea fericită, aşa cum Kacey nu o mai auzise de ani de zile. Îi spun Comandantul, mărturisi ea.

—Dar eşti îndrăgostită?

—Ei, nu ştiu ce să zic.

—Mamă, nu mă minţi. E clar ca lumina zilei. De ce n-am auzit nici un cuvânt despre el până acum?

—Fiindcă chiar nu am avut ce să-ţi povestesc, se apără Maribelle, dar strălucirea din ochi îi contrazicea cuvintele. Ce părere ai?

—Despre el, sau despre tine?

—Despre noi.

—Nu vreau decât să fii fericită, se auzi Kacey spunând, dar în spatele urării se ascundeau câteva întrebări. Una dintre ele era de ce, în toţi anii în care fusese măritată, Maribelle nu le arătase niciodată latura asta tinerească, veselă, zăpăcită, nici ei, nici soţului ei? De ce în timpul căsniciei menţinuse o atmosferă atât de apăsătoare? Ajunsese să creadă că nu-l iubise niciodată pe tatăl ei, că îşi regreta măritişul cu un muncitor când ea avea educaţie, carieră... şi, probabil, aspiraţii la ceva mai mult, ceva ce acum vedea în David Spencer. Kacey se întrebă cât de bine îşi cunoaşte mama. Cât de bine o cunoscuse vreodată. Maribelle se vădea o persoană plină de secrete.

—Ca să vezi! Chiar ai venit! exclamă Dan Grayson din pragul uşii.

Cu faţa luminată într-un zâmbet, o invită pe Alvarez să intre. Femeia-detectiv aproape că se întorsese din drum când observase maşina necunoscută parcată lângă garaj. Era acoperită de un strat atât de gros de zăpadă, încât îi fusese imposibil să-şi dea seama de marcă sau model. Părea un automobil mic, de oraş.

—Hey, Hattie! Avem musafiri, spuse Grayson peste umăr. Intră, intră. E al naibii de frig afară!

Dându-se din usă, îi făcu semn să intre, iar ea se conformă cu un zâmbet forțat.

Ce greşeală! Îi spusese să treacă pe la el doar din politețe, atâta tot. Dar acum nu mai era cale de întoarcere; trebuia să se scuze şi să plece devreme.

Dintr-odată se auziră nişte paşi şi de după colt apărură două fetițe, gemene identice, care păreau să aibă în jur de şapte ani. Una era îmbrăcată în roz, avea părul prins cu clame după urechi şi purta o bentiță asortată. Cealaltă, în verde, purta o coadă de cal, iar când zâmbea lăsa să se vadă un dinte lipsă din fată.

— Fetelor, v-o prezint pe doamna detectiv... ăăă... domnişoara Alvarez. Apoi i se adresă musafirei: Selena, ele

sunt McKenzie şi Mallory.

—Bună, spuse McKenzie, fata îmbrăcată în roz.

Sora ei se uită încruntată la nou-venită. Din spate se auziră nişte paşi hotărâţi şi peste o clipă apăru o femeie care ar fi putut fi sora geamănă a lui June Cleaver[2]. Înaltă, subţire, încălţată cu pantofi cu toc şi purtând o pelerină, o cercetă surâzătoare pe Alvarez.

—Eu sunt Hattie, se recomandă ea zâmbind cald.

Purta un şirag de perle şi unul dintre şorţurile acelea mici şi inutile în jurul taliei ca de viespe. Părul îi era strâns la spate cu un pieptene. Arăta de parcă abia ieşise dintr-un platou de televiziune din anii ’50.

—Selena, spuse Alvarez.

Se simţea ciudat să-i ofere sticla de vin femeii cu o atitudine evidentă de gazdă.

—Ce mă bucur că ai reuşit să vii. Şi tocmai la timp! Ai putea să te oferi să-i iei haina, îl mustră ea pe Grayson. Doamne, Dan, uneori mă uimeşti! Vederea sticlei de vin o făcu să exclame fericită: Cabernet! Preferatul meu!

„Ajutor“, gândi Alvarez. Îşi adună curajul şi intră în sufragerie, unde masa cea veche fusese acoperită cu o faţă din olandă perfect apretată în mijlocul căreia tronau nişte lumânări mari şi albe, decorate cu frunze verzi şi o crenguţă de afin. Cele patru tacâmuri și farfuriile ciobite de porţelan, aşezate pe niste suporturi decolorate, urlau de la o poştă că nu fusese aşteptată.

— Dan, poţi să deschizi asta? întrebă Hattie. Îi făcu cu ochiul dându-i sticla, apoi ieşi grăbită pe usa care ducea evident la bucătărie.

— Se rezolvă. Apoi îi explică lui Alvarez: Hattie este... era... cumnata mea. Fetele sunt nepoatele mele.

—Ah.

Asta nu explica prea multe. De parcă i-ar fi citit confuzia din ochi, Grayson adăugă:

—Hattie este sora fostei mele soţii.

O, Doamne, devenea din ce în ce mai complicat. Intrară în bucătărie, unde un curcan perfect rumenit aştepta să fie tăiat și o sticlă deschisă de *chablis* stătea lângă două pahare de vin desperecheate.

Alvarez gemu în sinea ei când Hattie căută în sertar și mai scoase un tacâm.

„Profită cât poţi, îşi spuse. Pur si simplu zâmbește în următoarele două ore. Chiar dacă e un coşmar pentru tine, te vei descurca. Cât de dificil poate fi să pălăvrăgeşti, în comparaţie cu căutarea indiciilor privind moartea lui Jocelyn Wallis sau cu studierea urmelor lăsate de un ucigaş sadic și brutal? E doar o cină, pentru numele lui Dumnezeu!“

— Dan, ce-ar fi să începi să tai curcanul? propuse Hattie, în timp ce Grayson desfăcea sticla de vin roşu.

— Bună idee.

Alvarez mirosi vinul din paharul pe care i-l oferise. Asta era o latură a lui Grayson pe care n-o văzuse niciodată. Familistul relaxat. Doamne Sfinte, ce fusese în capul ei?

Hattie turnă glazură peste cartofii dulci, apoi amestecă sosul pentru cartofii albi. Aveau şi sos de afine şi o plăcintă cu dovleac care se răcea pe tejghea... Totul era prea a la Martha Stewart pentru Alvarez. De ce naiba se hotărâse să vină, ba nu... să deranjeze?

Stăteau cu toţii înghesuiţi în jurul mesei: Grayson la un capăt şi Hattie la celălalt, iar Alvarez aşezată vizavi de gemene, trecând în revistă căile de evadare. Hattie insistă ca fetele să spună nu ştiu ce rugăciune. Mallory tăcu, dar McKenzie rosti o rugăciune pe care Alvarez se gândi că o învăţase pe de rost ştiind că i se va cere asta. Masa fu gustoasă, curcanul suculent, cartofii dulci erau un amestec care ţi se topea în gură, dar, cu toate astea, Alvarez nu se putea bucura deloc.

În timp ce Hattie servea desertul zâmbindu-i lui Grayson, femeia-detectiv îşi găsi telefonul mobil şi reuşi să apese pe butonul care declanşa alarma. Când se auzi soneria, răspunse grăbit: „Alvarez“. Cu un aer îngrijorat, ridică un deget şi îşi trase scaunul de la masă.

—Da? OK, vin ...

Se duse pe holul de la intrare prefăcându-se că vorbea în continuare la telefon. Peste trei minute se întoarse în sufragerie.

—Îmi pare rău, trebuie să fug. Nu te ridica, îmi iau singură haina.

—Necazuri? întrebă Grayson, deja în picioare.

—Nimic grav.

Cel puţin asta nu era o minciună.

—Atunci, te rog, rămâi la plăcintă si cafea.

Sprâncenele perfect arcuite ale lui Hattie se încruntară îngrijorate, lăsând să se vadă mici riduri între ele. McKenzie imită expresia mamei ei, iar Mallory apăsa cu degetul frișca pufoasă ce se topea pe umplutura de dovleac a plăcintei.

—Îmi pare rău, nu pot. Mulţumesc pentru cină. A fost impresionantă.

Alvarez evită privirea şefului ei, fiindcă ura să inventeze scuze și se mândrise întotdeauna cu francheţea ei. Nu-i era uşor să mintă.

Grayson o urmă în hol și îi desprinse haina din cuier.

—Orice ar fi poate aştepta.

—Nu prea cred.

—Ce se întâmplă? întrebă el apucând-o de cot.

—Nişte încurcături cu câteva rapoarte și solicitări adresate laboratorului. Îi dădu drumul, iar ea aproape că suspină uşurată. Cum am spus, nimic grav. Numai că vreau să îndrept lucrurile cât mai curând posibil.

Își strecură mâinile în mânecile de lână și se simţi ca o proastă în timp ce el îi ridica haina pe umeri. Luându-și esarfa de pe cuier, apăsă pe clanţă.

—Mulţumesc foarte mult pentru cină. A fost incredibilă, spuse, după care ieși afară în grabă.

Când ajunse la mașină se uită înapoi și-l văzu pe Grayson urmărind-o cu privirea.

—Dan? se auzi vocea înăbusită a lui Hattie din cealaltă cameră.

Alvarez porni motorul și dădu drumul la stergătoare, ca să înlăture zăpada adunată pe parbriz, apoi apăsă pe acceleraţie. În oglinda retrovizoare văzu cum se închidea ușa cabanei lui Grayson.

Simţi în suflet o dezamăgire rece, amară. La ce se aşteptase? Ca ea şi şeriful să ia cina singuri, în intimitate? Că aveau să bea vinul pe care îl adusese şi poate chiar că aveau să se sărute?

Gândurile acestea erau insuportabile. Abia ce intrase pe autostradă, că fu blocată de un plug care împingea cu fermitate omătul pe marginea drumului şi dădea la o parte un strat gros de gheaţă cu lama lui uriaşă. Încetini la 20 de kilometri pe oră şi îşi făgădui că nu avea să se mai poarte niciodată atât de prosteşte.

Nu venise acasă. Îşi dădea seama după lipsa de urme de pe alee și după faptul că luminile care străluceau în casa Acaciei erau cele automate, programate să se declanşeze la anumite ore. Lampa de birou se aprindea în fiecare dimineaţă la ora 5, iar cea de pe masa de la parter la 16.30, fără greş. Zi de zi.

Nici un alt petic de lumină nu se zărea printre crengile goale ale copacilor. Primăvara şi vara, casa ei nu se vedea de pe drum, dar în această perioadă a anului, fără frunzişul plopilor şi al cireşilor care să o acopere, clădirea putea fi observată în voie. Era la vreo cinci sute de metri de drumul principal, separată de trafic de câmpuri şi pâlcurile de copaci, dar, chiar şi într-o noapte de iarnă ca asta, lumina lămpii era vizibilă. Avusese grijă, deoarece nu ştia dacă ea avea să se întoarcă în seara asta si se temea să nu-i rămână urmele paşilor în zăpadă. Ştia că prudenţa era cuvântul de ordine, că dacă ar fi atacat-o acum risca să atragă mai multă atenţie asupra lui decât şi-ar fi dorit, însă, pe de altă parte, trebuia să profite de orice ocazie. Sărbătorile îi ofereau acoperire, pentru că traficul era mai intens, iar oamenii erau ocupaţi şi neatenţi. Doctoriţa nu avea nici un sistem de alarmă, nici un câine de pază şi nici un colocatar, dar oricare dintre aspectele astea s-ar fi putut schimba într-o clipă. Trebuia să acţioneze rapid, acum când avea prilejul. Trecu încet pe lângă aleea care ducea către casa ei o dată, apoi încă o dată și, convins că nu apăruse, hotărî să acţioneze.

Parcă la o distanţă de un kilometru și jumătate, în spatele unei grămezi de bolovani, la o veche carieră de

piatră, apoi își puse schiurile de fond. Din fericire, ferma familiei ei se învecina cu o rezervaţie forestieră si avea de traversat doar câteva îngrădituri. Erau trasee printre rândurile de pini, de brazi americani și de ienuperi, iar el învăţase scurtăturile.

Purtând ochelari pentru vedere nocturnă, înaintă fără zgomot prin pădurea liniştită. La un moment dat sperie un iepure de câmp, care sări iute într-un desiş de pini înzăpeziţi.

Sângele n zvâcnea în vene; urechile îi erau ciulite; ochii explorau peisajul glacial.

Observă o căprioară care încremeni pe loc când trecu pe lângă ea. O rândunică se furişă printre tufişuri.

Înfigându-şi beţele de schi în omăt, străbătu pădurea până la marginea proprietăţii Lambert. Preţ de un minut studie atent împrejurimile, după care, constatând mulţumit că era singur, îşi dădu schiurile jos şi îşi puse rachetele de zăpadă, apoi sări gardul care separa proprietatea privată de terenul public.

Se mişca rapid şi în linişte, ca pe vremuri, în deşert, când era puşcaş marin. Ţinându-se aproape de gard, ca să nu lase prea multe urme, își croi drum către clădirile anexe. În ciuda temperaturii foarte scăzute, transpira, cu nervii întinşi ca o parâmă de ancoră și muşchii încordaţi. Era pregătit.

Când ajunse în spatele celui mai apropiat şopron, se opri să respire adânc, apoi se îndreptă spre casă, unde văzu, încă o dată, o pată caldă de lumină ieşind din camera cea mică. Zâmbi fără să vrea.

Încercarea ei de a sugera existenţa unui locatar era de o naivitate înduioşătoare.

Se opri şi verifică încă o dată casa, asigurându-se că nu era nimeni înăuntru, după care înaintă până la peretele exterior al garajului. Zăpada deasă cădea în noapte, iar liniştea era întreruptă doar de respiraţia şi de bătaile inimii lui. Nici un alt sunet nu tulbura tăcerea.

Era în siguranţă. Dar nu ştia pentru cât timp.

Îşi scoase repede rachetele de zăpadă din picioare, apoi ocoli garajul prin spate. Cu atenţie, îndrăzni să aprindă lanterna şi să se uite pe ferestruică.

Nu era nici un automobil înăuntru, deci nu se întorsese. Încă.

Tacticos, păşind în urmele lăsate de ea mai devreme, urcă până la veranda din spate şi ajunse la uşă. Din buzunarul gecii de schi scoase un inel de chei şi găsi copia pe care o făcuse mai devreme. Zâmbi când îşi aminti că demontase caloriferul, dându-se drept instalator, si ieşise să ia, chipurile, o piesă după ce îi luase cheile din poşeta pe care o găsise pe biroul ei. Făcuse o copie după chei, se întorsese, le pusese în buzunarul lateral al poşetei, apoi „reparase“ caloriferul, înlocuind piesa pe care o luase din el. Atât de simplu. Atât de uşor. Iar acum, la fel de uşor, descuie ușa.

Îşi scoase cizmele, le ascunse în spatele mobilelor pentru exterior, apoi, în şosete, pătrunse în casa Acaciei. Mirosurile îl învăluiră: cafeaua neagră şi rece din vasul filtrului, aromele lumânărilor parfumate răspândite în toată casa şi chiar şi o mică adiere a parfumului ei.

Scoase un flacon din buzunar și turnă pudra în cafeaua măcinată de pe raft. Apoi, aşa cum învăţase în timpul misiunilor din Afganistan, amplasă microfoane în dormitorul ei, în sufragerie, în bucătărie și în cabinetul de lucru. Funcţionau cu telecomandă, transmiteau la distanţă mare, iar conversaţiile puteau fi ascultate sau înregistrate. Perfect.

După ce puse ultimul microfon minuscul sub patul ei, zâmbi în sinea lui, întrebându-se ce avea să audă.

Încuie uşa în urma lui, își puse cizmele și păşi cu grijă în urmele ei de paşi. Dacă nu se întoarcea în următoarea jumătate de oră, zăpada avea să le acopere. Nu avea să observe că urmele cizmelor ei erau mai mici decât ale lui.

Da, era o tipă deşteaptă, dar habar nu avea cu cine se pune.

În definitiv, nici una dintre ele nu ştia, şi erau şi altele de care trebuia să aibă grijă. Rânjind în sinea lui, îşi potrivi ochelarii cu vedere nocturnă şi îşi găsi rachetele de zăpadă unde le lăsase. Cu ochii minţii, o văzu pe nenorocită făcându-și cafeaua în dimineaţa următoare. Nu avea nici o şansă cu el.

Curând, avea să îşi dea seama de asta, însă atunci avea să fie prea târziu.

[2] *Personaj din serialul Leave it to Beaver, arhetipul mamei şi soţiei americane din anii ’50 (n.red.)*

capitolul 15

Zăpada cădea cu nişte fulgi mari şi dantelaţi care ar fi putut-o umple de bucurie dacă ar fi fost într-o stare de spirit mai bună. Acum însă, Kacey era deranjată de interesul mamei ei pentru David Spencer. Nu că nu ar fi vrut ca Maribelle să fie fericită, dar era de neînţeles după ce ani de zile fusese soţia cuminte şi apatică a unui bărbat pe care abia îl tolera. Când tatăl lui Kacey suferise atacul cerebral după care nu îşi revenise complet, vânduseră casa şi se mutaseră la Rolling Hills. Maribelle avusese grijă de el în silă, cu ajutorul infirmierelor, și în perioada aceea abia

dacă reuşise să schiţeze un zâmbet. Abia la moartea soţului ei, după doi ani, arătase că îşi iubise soţul şi că îi lipsea.

Chiar şi atunci, Kacey bănuise că Maribelle era mai interesată să se afişeze drept văduva martiră decât că ar fi simţit o adevărată pierdere la moartea soţului.

— Încetează, se mustră, privind fix fâşia de drum deszăpezit din faţă.

Mama ei era fericită şi asta era tot ce conta, îşi spuse, mulţumită că aproape ajunsese acasă. Doar câţiva kilometri. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Maribelle îşi găsise pe cineva.

Dar de ce străduise atâta să ocolească cel mai dificil subiect? Modul în care fentase întrebările despre infidelitatea soţului ei sau despre posibilitatea de a fi avut si alţi copii o deranjase pe Kacey.

„Minte." Se uită în retrovizor, iar peste imaginea ei răvăşită se suprapuse reflexia unor faruri puternice.

„Maică-ta te minte în faţă."

— Dar de ce? se întrebă cu voce tare.

Poate nu tatăl ei avusese alţi copii; poate era vorba chiar de Maribelle. Oare era posibil aşa ceva?

Farurile erau orbitoare, tipul din spatele ei avea pornită faza lungă, iar lumina se multiplica nebuneşte în oglinzi şi în fulgii care continuau să cadă.

Reticenta mamei ei nu avea s-o oprească. În calitate de medic, avea acces la seturi de informaţii personale care ar fi putut-o ajuta să afle adevărul. Dacă nu reuşea, intenţiona să apeleze la un pacient care, sub anestezie, îi măturisise odată că spărsese tot felul de baze de date guvernamentale. Nu exista nici un motiv să nu verifice dacă Tydeus Chilcoate vorbea serios sau, pe fondul anesteziei locale, îşi imaginase doar că era un semizeu al hackerilor. Voia să profite de ocazie şi să îl pună la treabă dacă era nevoie, căci reacţia mamei ei deja o irita.

Ce spusese Maribelle? Ah, da, sugerase că fiica ei o supunea unui interogatoriu. „Da, sigur. Aruncă vina pe

celălalt si evită problema reală. Eschivează-te cât poţi.“ Enervată, îl văzu pe nenorocitul din spate intrând pe contrasens și accelerând. Cu motorul huruind și cauciucurile scuipând zăpadă, își trase furgoneta deschisă la culoare în dreptul ei.

Nu era sănătos la cap? Încetini, ca să îl lase să treacă.

—Idiotule! bodogăni ea.

Erau două persoane în faţă, un bărbat și o femeie, i se păru. Femeia, aşezată în dreapta şoferului, fuma o ţigară. Se uită la Kacey şi îi spuse ceva şoferului.

Dintr-odată, tipul pierdu controlul, iar furgoneta devie pe banda ei.

—Fir-ar să fie!

Kacey apăsă pe frână și viră spre acostament până în buza unui sanț adânc, moment în care asfaltul înghetat fugi de sub roțile maşinii. Cu inima stană de piatră, apucă strâns volanul și încercă să rămână calmă.

— Hai, hai! spuse, iar sudoarea îi umezi fruntea. Micul ei SUV începu să se învârtă încet, pe loc. Cealaltă maşină trecu pe lângă ea în viteză, împrăştiind zăpada.

„Lasă-te în voia maşinii, n-o brusca!“

Își aminti vechea teorie pe care bunicul ei i-o băgase în cap din adolescentă. Cu toate astea, nu i se părea o idee bună să meargă spre mormanele de zăpadă de la marginea drumului.

„Nu te panica! “

Inima i-o luase razna și teama îi curgea prin vene. Încercă din răsputeri să-şi redreseze maşina înclinată, dar când reuşi, aripa atinse mormanul de zăpadă, împrăştiind în aer ace de gheaţă.

— Rahat!

O îndreptase prea mult, aşa că începuse din nou să se rotească, trepidând şi alunecând pe contrasens.

Dintr-odată, fu scăldată într-o lumină puternică.

„O, Doamne!“

O camionetă se îndrepta spre ea!

Smulse cu putere volanul. Când maşina alunecă pe margine, apăsă din nou pe frână. Disperată, încercă să se dea la o parte din calea camionetei.

Un claxon răsună înspăimântător în noapte.

—O, Doamne!

I se opri inima. Nenorocitele de frâne se blocaseră. Micul automobil derapă lateral, astfel că partea din dreptul şoferului era în calea măştii masive a camionetei care se apropia vertiginos.

—Fir-ar să fie!

Ieşindu-şi din minţi, Kacey apăsă pe acceleraţie şi forţă volanul să întoarcă. Maşina se clătină, în timp ce cauciucurile se învârteau nebuneşte.

— Haide, haide!

Pe frunte avea broboane de sudoare.

Camioneta era acum destul de aproape încât să vadă faţa şoferului. Privirile li se întâlniră. Pentru o fracţiune de secundă i se păru că îl recunoaşte, că-i mai văzuse undeva. Apoi se pregăti pentru impact. Şoferul trase de volan şi claxonă, apăsând pe frână.

Kacey acceleră cât putu. Maşina ei se zdruncină brusc, iar roţile reuşiră să prindă asfaltul.

Micul SUV ţâşni înainte şi se îndreptă, dar colţul măştii camionetei îi lovi bara de protecţie din spate.

Bum!

Întreaga maşină se cutremură. Centura de siguranţă se strânse peste trupul lui Kacey în timp ce SUV-ul se învârtea nebuneşte pe ambele benzi, împrăştiind zăpadă şi gheaţă prin noaptea neagră ca smoala.

— Haide, haide, spuse ea de parcă nenorocitul ăla de automobil ar fi putut să o înţeleagă.

Apăsă pe frâne și întoarse volanul, încercând să oprească răsucirea. Îi venea să vomite.

Treptat, bezna învolburată care se rotea în jurul ei se mai potoli un pic. Începu să distingă copacii îngheţaţi, acoperiţi

de zăpadă, iar drumul păru să se îndrepte. În cele din urmă, masina se opri, iar senzaţia de greaţă îi dispăru.

— O, la naiba, sopti, cu inima bătându-i tare și cu pulsul crescut.

Trase adânc aer în piept si simţi cum sudoarea i se usca pe piele.

Micul ei SUV afla pe contrasens, în direcţia opusă casei sale. Din fericire, nu se apropia nici un vehicul. În depărtare, camioneta se oprise, cu stopurile de un roşu aprins reflectându-se pe zăpada murdară. Mâinile îi tremurau necontrolat. Se asigură şi trecu pe banda corectă, în spatele camionetei care staţiona. Casa ei se afla în direcţia cealaltă, dar acum, cel puţin, nu mai era pe contrasens.

Fie că îi plăcea sau nu, trebuia să discute cu tipul brunet din camionetă, să îi explice ce se întâmplase şi să facă schimb de asigurări cu el, dar când farurile ei îi luminară luneta, vehiculul demară brusc, împrăştiind zăpada şi gheaţa de sub roţi.

— Hei! strigă ea. Ce naiba?

Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să pornească după el. Maşina ei era lovită si probabil și camioneta. Practic, dacă nu era găsit şoferul dubei care trecuse pe lângă ea şi aproape o lovise lateral, ea era de vină. Apăsă pe acceleraţie, dar roţile se învârtiră pe loc. Camioneta se pierdea în noapte, iar pe plăcuţa de înmatriculare din Idaho, murdară şi neluminată, nu putu distinge decât cifra opt - sau era trei?

Ce i se păruse atât de familiar la şofer? Părul negru? Felul în care o privise fix? Altceva? Chinuindu-se să distingă plăcuţa de înmatriculare a vehiculului care se îndepărta, la început nu o observă pe femeia care stătea la marginea drumului. Dar îi atrase atentia o mişcare și își dădu seama că nu e singură. O femeie înaltă, subţire, cu părul blond care începea să încărunţească iţindu-se din căciula albă, venea din pădure pe o cărare laterală. Grace Perchant, așa-

zisa clarvăzătoare care pretindea că vorbeşte cu stafiile. Lângă Grace era un câine imens, cu blana zbârlită, gri cu cafeniu, şi ochi de prădător viclean. Potrivit bârfelor, era pe jumătate lup, iar Kacey credea asta.

Când Grace se apropie de maşina ei, deschise geamul.

—Ai văzut? o întrebă, iar femeia dădu din cap. Nu ştiu de ce a plecat.

—Nu îţi face griji.

Câinele-lup mârâi încet, gutural, privind fix pădurea cu ochii palizi ca ai stăpânei lui.

—Bane, taci! îi ordonă Grace, și animalul cel mare amuţi.

Kacey vorbea în continuare despre celălalt sofer.

—Dar... camioneta lui s-ar putea să fie avariată, și mașina mea.

—Mașina ta n-are nimic.

Grace scruta prin beznă drumul pe care o luase șoferul camionetei.

—Ar trebui să vorbesc cu el.

—Nu. Privirea lui Grace se întoarse la Kacey. Ochii ei rotunzi, verde-deschis, erau îngrijoraţi. Nu trebuie să vorbești niciodată cu el.

—De ce? Îl cunosti?

Grace scutură din cap și se întoarse cu faţa la fâsia de drum îngheţat care dispărea în întuneric.

—Ştiu doar că e malefic. Vrea să îţi facă rău.

—A plecat! Şi nu cred că a vrut să mă lovească.

Grace se răsuci din nou către ea.

—Ai grijă, o avertiză, și, fluierând la câine, traversă strada către o porţiune în care sanţul nu era atât de adânc, iar o potecă urca în pădurea dimprejur.

—Ciudat, sopti Kacey tulburată.

Întoarse masina și conduse cu atenţie ultimii patru kilometri către locuinţa pe care o numea acum „acasă". Aleea era acoperită de un strat gros de zăpadă, dar SUV-ul se hurducă prin pudra albă și intră cu uşurinţă în garaj.

Era aproape unsprezece noaptea. Respiră uşurată ascultând ticăitul motorului care începea să se liniştească. După ce coborî din maşină, aprinse luminile ca să verifice daunele. O bară de protecţie şifonată, câteva zgârieturi şi o aripă uşor îndoită. Uşor de reparat. Iar ea era norocoasă că supravieţuise. Accidentul ar fi putut fi mult mai grav. Spunându-şi că avea să se ocupe de toate în dimineaţa următoare, încuie garajul în urma ei şi porni către uşa din spatele casei. Noaptea era liniştită, zăpada cădea încet, iar cărarea pe care o făcuse mai devreme era deja parţial acoperită cu un nou strat de zăpadă. Urmele mari lăsate de ea însăşi erau perfect vizibile, aşa că merse pe acelaşi traseu. Pe verandă se opri şi privi în curte. Nu ştia de ce, dar toată seara avusese un sentiment de nelinişte. Iar accidentul nu ajutase deloc. Şi nici plecarea rapidă a celuilalt şofer.

Ce spusese Grace? Că şoferul era „malefic“ şi că voia să-i facă rău?

„E ridicol. Nu te gândi la asta!“

Nu era decât un şofer grăbit. Cu toate astea, simţea un fior adânc în suflet. Oare de ce avusese impresia că îl mai văzuse undeva?

„Ai o imaginaţie prea bogată.“

Intră în casă şi trase iute zăvorul. Când aprinse luminile, avu senzaţia absurdă că fusese cineva înăuntru.

„O, pentru numele lui Dumnezeu!“

Totuşi, se uită în fiecare cameră în timp ce îşi dezlegă eşarfa de la gât, apoi îşi scoase haina şi le agăţă pe cuierul de lângă uşă.

Nici un bau-bau înarmat cu un cuţit nu sări la ea. Nu îi tăie calea nici o umbră ameninţătoare. Nici o pereche de ochi nu strălucea din spatele perdelelor.

Bodogănind în şoaptă, urcă spre etaj. Se opri pe palierul intermediar convinsă că simţise un miros neobişnuit din mica firidă unde era aşezat portretul bunicilor ei. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet decolorat pe care Kacey voise să-

l înlocuiască, însă n-o făcuse. Modelul roz-deschis fusese preferatul bunicii, iar doctoriţa nu avusese nici timp și nici n-o lăsase sufletul să-l dea jos. Își duse degetele la buze, apoi mângâie feţele zâmbitoare ale bunicilor ei. Oare ce știau despre femeile acelea misterioase, Jocelyn Wallis și Shelly Bonaventure, care semănau leit cu ea și se născuseră în regiune?

Continuă să urce. Ca întotdeauna, a treia treaptă din vârf scârţâi, iar Kacey surâse, amintindu-si cum evita să pășească pe scândura asta în copilărie. Mai întâi crezuse că îi aducea ghinion; apoi, odată cu înaintarea în vârstă, nu voia să-i trezească pe bătrâni – bunicul care sforăia și bunica ei care dormea iepurește - când se furișa afară din casă în verile acelea toride și fericite din Montana. Având în nări mirosul de fân cosit și de praf, ieșea să călărească pe deșelate pe câmpul luminat de lună.

Părea că trecuse o eternitate de atunci. Partea aceea a copilăriei nu avea nici o legătură cu femeia care devenise, entuziasta studentă la medicină care fusese atacată de un nebun și aproape renunţase la cariera ei înainte să înceapă.

Pe cine voia să păcălească? Nu mai fusese aceeași de când maniacul ăla se năpustise asupra ei în parcarea subterană.

Dispăruse orice urmă din fata care se furișa afară să călărească la miezul nopţii sau se legăna pe o funie ca să se arunce în râul care traversa munţii sau urca fără teamă dealurile dimprejur... Nu, între criticile neobosite ale mamei sale și atacul acela oribil, încrederea în sine a lui Kacey se şubrezise.

Şi-o recuperase parţial de-a lungul timpului, până și prin experienţa divorţului trecuse mai bine decât s-ar fi aşteptat; totuşi, în adâncul sufletului, într-un loc pe care rareori îl conştientiza, stătea ascunsă o femeie înspăimântată care din când în când îşi iţea capul temător.

„Nu lăsa să se întâmple asta. Nu lăsa o ciudată să îţi tulbure gândurile. Grace Perchant are impresia că vorbeşte

cu stafiile, pentru numele lui Dumnezeu!“ Intră în camera pe care o ocupa de când era mică. Nu voise să se mute în dormitorul bunicilor ei, căci i se păruse că ar fi comis un sacrilegiu. Fără să aprindă lumina, se duse la fereastră și privi câmpurile în bătaia lunii. Încă o dată simţi un fior neobişnuit, malefic, deși camera era într-o linişte perfectă. Se gândi la şoferul camionetei care-i lovise maşina și-și aminti că-i văzuse faţa în treacăt. Oare îl cunoştea? Sau poate se înşelase în momentul acela înspăimântător?

„E doar o închipuire", îşi spuse, dar nu crezu nici o măcar o secundă.

capitolul 16

—Bine... nu... stai un pic... Pescoli, aşezată în fata lui Alvarez într-un separeu de la Wild Will’s, ridică ambele mâini a uimire. O femeie care poartă un pulover asortat cu cel al câinelui ei ți-a citit viitorul într-o ceaşcă de ceai şi apoi ai furat pisica victimei?

—Am adoptat-o. Probabil temporar.

Pescoli se holbă la ea de parcă i-ar fi crescut coarne.

—Cine eşti tu și unde este partenera mea? întrebă, luând sticla de ketchup şi turnând foarte mult pe farfurie. După aia o să-mi spui că ai fost teleportată într-o navă spaţială și te-ai întâlnit cu Crytor, sau cum l-o chema, generalul extraterestru cu aspect de şopârlă despre care Ivor Hicks jură că l-a luat prizonier cu ani în urmă.

Amestecând în salata de ton, Alvarez hotărî că trebuia să mărturisească. Pescoli ar fi putut să audă de la altcineva, așa că recunoscu spășită că fusese la Dan Grayson de Ziua Recunoştinţei.

—Pentru numele lui Dumnezeu! Ai dat buzna peste petrecerea lui de familie de Ziua Recunoştinţei și...

—Am fost invitată, OK?

—Din milă.

Alvarez se uită urât la partenera ei.

—A fost o greşeală, bine? Acum am înţeles. Ţi-am spus numai pentru că n-am vrut să fii luată prin surprindere dacă scapă şeriful vreo vorbă. Înfigând furculiţa într-o frunză de salată, se interesă: Tu ce ai făcut?

Spre surprinderea ei, Pescoli chiar roşi. Fără să răspundă, îşi înmuie sendvişul în ketchup înainte de a lua o muşcătură.

—M-am gândit eu, mormăi Alvarez încercând să nu pară invidioasă.

—Şi ai găsit ceva interesant la vecină, în afară de pisică? întrebă partenera ei luând o gură de cola dietetică.

—S-ar putea să fim în căutarea unei camionete de culoare închisă.

—Se întâmplă vreodată să nu căutăm o camionetă? Și are numere de înmatriculare? Semne distincte? Poate o rulotă sau un spaţiu în spate pentru unelte?

—Posibil, dar Lois n-a văzut nimic sau nu-si aminteşte.

—Lois este vecina care își plimbă teckelul cu pulover asortat cu al ei, ghiceşte în frunze de ceai şi este membră a Asociaţiei pentru Protecţia Animalelor?

—Da, răspunse Alvarez cu răbdare.

—Hm. Nu e tocmai cel mai credibil martor. Pescoli își termină sucul; înainte să apuce să refuze, Sandi, chelneriţa și proprietara localului, îi strecură altul în faţă. Mersi. E destul.

— Din partea casei.

Sandi, înaltă și un pic cam costelivă, zâmbi larg. Întotdeauna avea câte o ofertă. Rămăsese cu localul după un divorţ dureros de soţul ei, William Aldridge, care dăduse numele restaurantului, și-și pusese tot sufletul în gestionarea lui. Schimbase meniul plictisitor cu mâncăruri tradiţionale care includeau afine, carne de vânat si păstrăv, apoi redecorase incinta încât să semene cu o cabană de vânătoare. Candelabrele erau roţi de căruţă cu felinare fixate pe margine. Pe pereţii din scânduri se aflau capete împăiate de mufloni, antilope și căprioare, ba chiar și un elan care-i privea pe clienţi cu ochii săi de sticlă. Pentru Alvarez era straniu și oarecum macabru, dar în perfectă armonie cu stilul de viaţă din Grizzly Falls.

Machiată excesiv, Sandi le făcu cu ochiul și se grăbi spre o masă unde un cuplu încerca să se descurce cu trei copii gălăgioşi între doi și șase ani. Mama și tatăl nu mai prididեau să aleagă băuturile, să caute cele trebuincioase prin genţi şi să răspundă la întrebările celor trei copii agitaţi. Sandi scoase din buzunarul sorţului niste cărticele de colorat, găsi un pahar cu creioane pe o masă alăturată și, odată ce puștii se concentrară asupra noilor mijloace de exprimare artistică, le luă comanda celor doi adulţi.

— Mai spune-mi o dată despre otravă.

Pe când Pescoli își termina sendvișul, Alvarez îi povesti din nou ce descoperise în apartamentul lui Jocelyn Wallis și cum toate duceau cu gândul la crimă.

După ce plătiră, își puseră jachetele și se îndreptară către ieșire trecând pe lângă Grizz, ursul grizzly împăiat care-i întâmpina pe clienţi la Wild Will’s. Grizz era de obicei îmbrăcat în funcţie de sezon. Astăzi nu făcea excepţie: purta o bonetă albă și un guler peste haina ponosită, de

parcă ar fi făcut parte din primul grup de pelerini englezi care se instalaseră în America. La picioarele lui cu gheare lungi erau asezate tărtăcuţe, dovlecei și un corn al abundenţei care dădea pe dinafară, iar un curcan împăiat trăgea cu ochiul la boabele uscate de porumb care îl înconjurau.

— Drăguţ, şopti Pescoli.

Alvarez deschise cu umărul uşa de sticlă şi o rafală de aer geros o lovi din plin în faţă. Trotuarul fusese deszăpezit şi dat cu sare, iar vuietul cascadei se amesteca cu traficul străzii. Trecătorii încotoşmănaţi aveau fulare în jurul gâtului, cizme îmblănite şi căciuli trase peste urechi. Unii cărau pachete, alţii îşi ţineau de mână copiii, iar câţiva fumau îngrămădiţi în uşile magazinelor frumos decorate. Cununile din rămurele de cedru, cu funde roşii şi lumini strălucitoare, vesteau sărbătoarea Crăciunului. Ninsoarea se oprise astăzi, însă cerul era acoperit de nori, blocând razele soarelui. Ajunseseră în partea asta a oraşului în maşini diferite.

Alvarez se dusese la birou înainte de ivirea zorilor şi îşi sunase partenera, care acceptase să vină la întâlnire.

—Ştii că asta trebuia să fie ziua mea liberă, o avertiză Pescoli în timp ce se îndreptau spre jeepul ei.

—M-am gândit că vrei să te țin la curent.

—Da, ai dreptate. Copiii sunt la Lucky, aşa că n-am mare lucru de făcut acasă. Azi e Vinerea Neagră, ştii. Michelle o duce pe Bianca la cumpărături.

—Parcă ziceai că e răcită.

—N-ai auzit ce am spus? Este Vinerea Neagră, ziua sfântă a sfintelor cumpărături. Nimic n-o poate opri de la golirea cardurilor de credit. Tu, în schimb, văd că ai de gând să munceşti azi.

—Da.

—Probabil şi la noapte.

—Deh! Sărbătorile aduc întotdeauna mai multe probleme familiale.

Era o tradiţie bine înrădăcinată. Era de ajuns să se adune câteva rude, să mănânce şi să bea împreună, şi curând toate rănile vechi urmau să se redeschidă. În condiţiile în care mesenii erau ameţiţi de alcool şi aveau o armă la îndemână, lucrurile puteau scăpa rapid de sub control. Nu fusese martoră la aşa ceva în propria familie?

—Am destule lucruri care să mă ţină ocupată.

Pescoli deschise uşa, apoi ezită.

—Ține-mă la curent.

—Așa voi face.

În timp ce partenera ei ieşea din parcare, Alvarez merse către o stradă laterală de lângă râu, unde îşi lăsase maşina. Chiar şi pe frigul ăsta erau pescari rezemaţi de balustradă, veghindu-şi undiţele ce abia dacă se vedeau deasupra apei negre şi învolburate. Femeia- detectiv se întoarse să se uite în sus, peste faţadele şi acoperişurile clădirilor, la vârful dealului Boxer Bluff. Fără să înţeleagă de ce, îşi forţă privirea de-a lungul coamei întunecate până în zona parcului, concentrându-se asupra peretelui dărâmat de unde căzuse Jocelyn Wallis.

Sau de unde fusese împinsă.

Oare criminalul fusese atât de nerăbdător să-şi îndeplinească misiunea, încât nu mai aşteptase ca otrava pe care i-o pusese în cafea să-şi facă efectul? După toate probabilităţile, nu ştiuse despre boala ei de inimă. De altfel, dosarul medical arăta că nici Jocelyn nu era la curent. În orice caz, toxinele respective, dacă erau ingerate o perioadă destul de lungă, aveau să-i curme viaţa negreşit.

— Cine naiba eşti tu? murmură Alvarez scoţând aburi pe gură.

Poate nenorocitul se temuse că simptomele aveau s-o alerteze, îndemnând-o să meargă la medic. Dacă ar fi acţionat destul de repede, Jocelyn ar fi putut scăpa.

Oare fusese doar nerăbdător, sau exista un motiv pentru care își schimbase planul original de a o lăsa să moară încet?

Dacă Jocelyn fusese împinsă, își reaminti Alvarez. Aspectul ăsta important nu fusese stabilit. Deocamdată.

Urcă în jeep si porni motorul, aruncând încă o privire spre vârful dealului. Aproape că și-o putea imagina pe Jocelyn Wallis cu faţa schimonosită de teamă și durere, rostogolindu-se peste margine, cu mâinile și picioarele în aer. Şi în tot timpul acesta o siluetă în umbră îi urmărise căderea. Radiind de fericire. Lăudându-se în sinea lui pentru viclenia de care dăduse dovadă.

I se întoarse stomacul pe dos.

—O să te prind eu, nenorocitule, îşi jură în şoaptă, deşi nici măcar nu era sigură că ucigaşul fusese pe creastă.

Dar avea să afle. Cât de curând.

—Este mama ta pe linia doi, îi spuse Heather lui Kacey când ieşi din sala de consultaţii, unde tocmai diagnosticase al şaptelea caz de gripă din acea zi. Hei, te simţi bine?

Răspunsul era negativ. În noaptea precedentă nu dormise mai mult de douăzeci de minute legate. După ce îi intrase în minte că fusese cineva în casă, se trezise la fiecare scârţâit al grinzilor, la fiecare ramură care lovea în fereastră sau la fiecare rafală de vânt. Avusese coşmaruri despre atac şi se trezise transpirată. De două ori coborâse să verifice dacă uşile şi ferestrele erau închise şi zăvorâte. Ba chiar se asigurase că puşca bunicului ei era unde trebuia să fie, ascunsă în podul la care avea acces printr-o uşiţă de lângă dormitor.

Dormise cu întreruperi, iar când alarma îi sunase la ora cinci dimineaţa, abia reuşise să se târască din pat.

Nici măcar cele două ceşti de cafea pe care le băuse înainte de a pleca la serviciu nu îi dăduseră impulsul de care avea nevoie. Pe deasupra, avusese o zi oribilă. Pe lângă pacienţii ei obişnuiţi, alţi şapte fuseseră înghesuiţi în sălile de consultaţii. Toţi prezentau simptome de gripă; o femeie mai în vârstă se simţea atât de rău, încât Kacey o trimisese direct la spital. Cabinetul era ca o casă de nebuni;

sala de aşteptare era supraaglomerată cu oameni nervoşi. De parcă n-ar fi fost de ajuns, reţeaua de computere căzuse pentru aproape două ore, iar Martin fusese reţinut la spital.

—Sunt bine. Doar obosită, minţi ea. Spune-i mamei că o să o sun eu.

Heather se bosumflă.

—Am încercat asta. I-am zis: „Doamna doctor tocmai termină cu pacienţii şi vă va suna într-o oră sau două“, dar n-a mers.

—O să răspund, oftă Kacey resemnată, întrebându-se ce era cu interesul ăsta subit al mamei sale.

Doar se văzuseră cu o seară înainte, iar câteodată nu vorbeau câte o săptămână sau două.

Odată ajunsă în birou, se aşeză pe scaun, apăsă butonul telefonului şi spuse:

—Bună, mamă. Îti doresc o Vinere Neagră fericită!

—De parcă m-aş duce în malluri azi, ca tot restul Americii!

Vocea de la celălalt capăt al firului nu părea deloc amuzată.

—Acacia, m-am gândit, continuă Maribelle, iar Kacey îşi muşcă limba ca să nu zică ceva meschin despre procesul de gândire al maică-sii. Îşi dădea seama că nu avea chef de nici un fel de glume.

—La ce?

—La discuţia noastră de aseară.

Kacey se lăsă pe spătarul scaunului și privi pe fereastră, unde zăpada, care se oprise mai devreme, începuse să cadă din nou, acoperind cu un strat proaspăt tufişurile din jurul clinicii.

—Ce-i cu ea?

Putea să pună pariu că nu era vorba despre Comandant sau despre viaţa ei amoroasă. Seara trecută Kacey atinsese un punct sensibil.

—Păi m-a deranjat că păreai să crezi că tatăl tău ar putea avea... ştii tu, alţi copii, sau că vreo altă rudă ar fi făcut

ceva asemănător. Nu mi s-a părut că înţelegi cât de absurdă e ideea asta. Ştiu că te preocupă femeile alea moarte care-ţi seamănă, așa că am vrut să mă asigur că esti bine.

Traducere: *Că nu sapi mai adânc*.

—Mersi, mamă. Sunt bine.

—Așadar... totul a revenit la normal?

Nu.

—Pe cât se poate.

—Bun. Se auzi un oftat. Mă bucur foarte mult.

Traducere: *Mă bucur că renunţi*.

Maribelle nu părea foarte convinsă de promisiunea fiicei sale. Nevrând totusi să insiste, adăugă:

—În fine, a fost minunat să te văd aseară. Curând o să mă duc la cină. Am o întâlnire cu Comandantul. Îti vine să crezi? La vârsta mea?

—Mi se pare minunat, mamă.

—Serios?

—Serios.

Măcar asta era adevărat. Dacă Maribelle putea găsi un bărbat care să o facă fericită, cu atât mai bine.

—Și eu cred la fel. Așa că mai bine fug să-mi pun armura feminină.

Traducere: *machiaj si lenjerie de modelare a corpului*.

—Așa să faci, mamă.

—Vorbim curând.

—Pa.

Kacey închise telefonul și privi pe fereastră. Se simţea goală pe dinăuntru. Se întrebă de ce exista între ele o asemenea răceală, când erau atâtea femei care aveau relaţii apropiate și afectuoase cu mamele lor? Se purtau ca două străine. Nu că nu ar fi existat relaţii mai rele, ostile, ba chiar și violente, dar faptul că știa asta nu îi alina durerea pe care o simţea încă din copilărie. Fără fraţi. Cu o mamă distantă și un tată căruia îi păsa, dar era prea ocupat. Dacă nu ar fi fost bunicii ei...

Dezgustată de întorsătura pe care i-o luaseră gândurile, se strădui să vadă latura pozitivă. Poate că lipsa asta de apropiere nu era atât de rea. Putea să facă orice investigaţii dorea în trecutul familiei fără să se îngrijoreze că va strica reputaţia părinţilor săi.

— Asta e, rosti cu voce tare, mirându-se cât de uşor o minţise pe mama sa.

Adevărul era că deja se apucase de treabă. După ce terminase cu primul caz din acea dimineaţă, trimisese e-mailuri la birourile de stare civilă şi la spitalele din regiune. Voia să afle câte dintre femeile - deocamdată doar femei - născute în Helena într-un interval de trei ani de la data ei de naştere avuseseră o moarte accidentală, posibil suspectă. Se uită la revista mondenă pe care o luase de la chioşc, încă una cu Shelly Bonaventure pe copertă. În articol găsi numele detectivului principal care se ocupa de caz, un bărbat pe nume Jonas Hayes de la *LAPD*. Odată ce punea lucrurile cap la cap, intenţiona să-l contacteze. Chiar dacă moartea lui Shelly Bonaventure fusese declarată sinucidere.

Era foarte posibil să se înșele. Poate că Shelly Bonaventure hotărâse să-și pună capăt zilelor și poate că Jocelyn Wallis chiar făcuse un pas greșit și căzuse peste balustradă.

Deocamdată, nimeni nu îi răspunsese la e-mailuri și probabil nici nu aveau să-i răspundă decât după weekendul de sărbători, dacă o făceau și atunci.

Bătând cu degetele în ecran, Kacey se încruntă. Nu avea de gând să se lase pradă nervilor și nici să treacă prin ce trecuse noaptea trecută. Avea nevoie de un sentiment de siguranţă ca să se relaxeze și să doarmă. Aruncă o privire la ceasul de pe perete. Era cinci și un sfert. Adăpostul de animale se închidea la șase, verificase deja. Aruncase o privire rapidă asupra imaginilor de pe site în timpul prânzului ei de cincisprezece minute, când mâncase niste brânză cu biscuiţi. După o matură chibzuinţă, hotărâse că

avea nevoie de un câine; neîndoielnic, undeva era un câine care să aibă nevoie de ea. Cântărise argumentele referitoare la timpul prea scurt pe care-l petrecea acasă, dar avea nevoie de companie; în plus, patrupedul i-ar
fi dat de știre dacă cineva încerca să-i spargă locuinţa.

„Eşti paranoică", se acuză în tăcere, apoi dădu să sară din scaun când auzi uşa clinicii trântindu-se. Inima i-o luă razna. Din nimic.

—Revino-ţi, bombăni ea, încercând să-şi potolească senzaţia de greaţă.

Prin fereastră îl observă pe Randy Yates urcându-se la volanul SUV-ului său Chevy Tahoe, vechi de zece ani, echipat mereu cu un suport gol pentru schiuri. Câteva minute mai târziu, Heather strigă:

—Ne vedem săptămâna viitoare, apoi se auzi din nou uşa trântindu-se.

Deci rămăsese singură.

—Obişnuieşte-te, îşi spuse. După ce înghiţi două tablete antiacid, își luă haina, setă alarma și stinse luminile.

Următorul lucru pe listă: să meargă la adăpostul pentru animale. În ciuda tuturor argumentelor contra, avea de gând să-și ia un câine.

Afară se întunecase deja, iar lumina felinarelor se refracta difuz prin perdeaua de zăpadă. În vitrinele magazinelor pâlpâiau beculete colorate, creând o atmosferă de basm, pe care Kacey abia dacă o remarcă în timp ce se grăbea spre mașină. Aerul rece al iernii îi pătrundea prin haină, făcând-o să tremure.

Odată instalată în mașină, dădu drumul la căldură la maximum și deschise radioul pe postul ei preferat. Din difuzoare se auzea cântecul *Silver Bells* interpretat de un duo country pe care nu-l recunoscu. Îi clănţăneau dinţii. Chiar și prin mănuşi, volanul era ca de gheaţă, iar spiritul Crăciunului părea s-o ocolească.

În ciuda traficului lent, ajunse la adăpostul pentru animale în aproximativ cincisprezece minute, exact când

interiorul maşinii se încălzise destul de bine.

Poarta era încuiată, așa că se îndreptă spre clinica veterinară de alături. Intrând în clădirea care semăna cu un grajd, fu întâmpinată de un cor de lătrături şi schelelăieli şi trebui să observe că izul de urină nu era mascat complet de mirosul chimic al detergentului. Când trecu pragul recepţiei, un clopoţel agăţat deasupra uşii sună. O fată abia ieşită din adolescenţă stătea în spatele unui ghişeu lung, unde număra chitanţele din ziua respectivă.

—Vă pot ajuta cu ceva? întrebă. Avea părul şaten şi cârlionţat şi aparat dentar. Îşi puse documentele deoparte, iar pe chipul ei poznaş apăru o expresie de confuzie. Aţi… aţi venit să vă luaţi animalul?

—Nu, nu. Speram să văd câinii pentru adopţie.

—Ah, da. Fata aruncă o privire la ceasul rotund de pe perete, un gest menit să-i amintească lui Kacey că era târziu. Sigur, toţi câinii sunt în spate. Va trebui să completaţi formularul acesta.

Găsi un mănunchi de foi capsate purtând titlul CERERE DE ADOPŢIE, i le întinse peste tejghea împreună cu un pix, apoi își continuă treaba.

În timp ce Kacey completa documentul, o femeie slăbuţă apăru în arcada deschisă din spatele recepţiei. Avea părul negru și lung prins într-o coadă de cal, iar pielea arsă de soare și pometii ascuţiţi îi trădau originea amerindiană. Kacey o recunoscu: era medicul veterinar local, Jordan Eagle.

— Amber, spuse aceasta dând buzna în recepţie, tocmai am primit un telefon de la Trace O’Halleran. O să își aducă la noi câinele, are o urgenţă. Va ajunge în zece minute.

O’Halleran venea acolo? În mod ridicol, inima lui Kacey tresări puţin. Amber, cu umerii căzuţi, oftă și se uită încă o dată la ceas. Se încruntă.

—Dar eu trebuie să…

—Te rog, stai până sosește. Apoi încui eu.

Medicul veterinar îi vorbise pe un ton aspru, așa că Amber trebui să consimtă fără tragere de inimă.

—Bine.

—Termină chitanţele de azi și poţi pleca imediat ce preluăm câinele rănit. Privirea lui Jordan Eagle se mută asupra lui Kacey, care își completa sârguincios formularul. Doriţi să adoptaţi? o întrebă cu solicitudine.

Kacey încuviinţă; după ce își spuse numele, explică:

—N-aș vrea un pui, ci un câine de talie medie, dresat, care se poartă frumos cu copiii și cu alte animale. Pentru o secundă își aminti senzaţia unei prezenţe străine în casă și motivele pentru care hotărâse, în ciuda tuturor contraargumentelor, să facă demersurile de adopţie. Mi-aș dori un câine care pare mai intimidant decât este, continuă ea. Unul care va lătra dacă apare un intrus, dar nu va ataca puștiul vecinului pe bicicletă și nici nu va lătra ca nebunul la veveriţele care aleargă pe acoperiş.

—Ah, vă doriţi animalul perfect, zâmbi Jordan.

—Ar fi drăguţ. Da.

Amber, care închidea casa, își dădu ochii peste cap. Şefa ei îi observase atitudinea pasiv-agresivă, însă decise s-o ignore. Uitându-se spre arcada din spatele biroului, spuse:

—Haideţi în spate să vi-l prezint pe Bonzi.

Amber se învioră imediat.

—O, Bonzi! E cel mai bun!

—Chiar este. Anunţă-mă când ajunge câinele lui O’Halleran, îi ceru lui Amber, apoi o invită pe Kacey: Pe aici! O conduse cu paşi grăbiţi şi precişi printr-un labirint de camere. Din păcate, avem o mulţime de câini în momentul de faţă, se plânse ea pe când treceau pe lângă sala de consultaţii, cea de operaţii şi o zonă cu bazine adânci unde erau îmbăiate animalele. Sub privirile câtorva pisici şi câini aflaţi în tratament, Jordan coti repede pe un coridor care ducea spre spaţiul unde erau ţinute animalele pentru adopţie. La sunetul uşilor deschise, lătrăturile și schelălăielile răsunară în toată clădirea.

— Un entuziasm general, remarcă veterinarul când intrară în sala vastă, cu mai multe rânduri de cuşti. Aici ţinem animalele care nu au fost adoptate. Evident, mai întâi le facem un examen medical și vaccinurile obligatorii. Şederea lor aici ar trebui să fie temporară. Încercăm să le plasăm în sânul unor familii care să le îngrijească până îşi găsesc un cămin permanent, dar momentan, suntem supraîncărcaţi. Înaintă de-a lungul intervalului atingând nasurile umede care se împingeau spre ea si mărturisi: Eu i-aş adopta pe toţi dacă as putea. Iată, el este Bonzi, de rasă nedeterminată, o corcitură obişnuită. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că printre strămoşii lui au fost un boxer, un pitbull şi, poate şi un ridgeback. Are trei sau patru ani şi e blând şi cuminte, deşi lătratul lui este destul de înfricoşător. Hei, Bonz! îl strigă, deschizând cuşca. Pe aici!

Îl mângâie în timp ce îi fixă lesa, apoi se duseră într-o altă zonă, o cameră spaţioasă destinată exerciţiilor fizice.

Blana scurtă a lui Bonzi avea o nuanţă caldă de caramel şi fiecare lăbuţă era pătată cu alb, de parcă ar fi purtat patru şosete albe, de diferite mărimi. Pe Kacey o impresionară însă cel mai mult ochii. Maro-închis, înţelepţi și buni.

—Este de talie medie? întrebă ea, constatând că îi ajungea până la genunchi.

—Mai degrabă medie spre mare, recunoscu veterinarul. Are vreo 35 de kilograme.

Deși avea aproape dublul greutăţii la care se asteptase, Kacey era fermecată. Bonzi era calm și prietenos, cu o coadă ca un bici care sigur ar fi putut dărâma o măsuţă de cafea.

—Stăpânii lui au fost nevoiţi să-l dea din cauză că au divorţat. Acum locuiesc în apartamente separate în care n-au voie să aducă animale. Este o situaţie urâtă și nu au fost deloc bucuroşi să-l părăsească, însă nu au avut de ales. Vestea bună este că a petrecut primii doi ani din viaţă cu un

alt câine mai mic și cu două pisici şi o fetiţă. A fost blând cu toţi. Familia s-a chinuit să-l păstreze, dar a fost imposibil.

Se auzi o sonerie. Bonzi scoase un lătrat ascuţit, iar doctoriţa exclamă:

—Mi-a sosit pacientul!

„Câinele rănit al lui Trace O'Halleran", se gândi Kacey privind spre usa care dădea spre spital.

—Vă las să vă cunoaşteţi. Amber va veni să-l vâre în cuşcă pe Bonzi înainte să plece. Dacă vreţi să îl adoptaţi, sunaţi-mă mâine.

—Îl vreau, spuse ea, însă Jordan plecase deja; îi auzi sunetul paşilor îndepărtându-se, după care o uşă se deschise şi se închise în spatele ei.

Kacey privi în ochi patrupedul şi se aşeză pe podeaua de ciment.

—OK, Bonzi.

Ca răspuns, câinele căscă, arătându-şi gura plină de dinţi uriaşi, apoi făcu un cerc, se aşeză lângă ea şi îşi puse capul pe picioarele ei încrucişate. Când îi mângâie urechile, Bonzi fornăi şi se uită la Kacey cu ochii lui înţelepţi.

Câine de pază? Se îndoia de asta, deşi lătratul lui era impresionant; iar la gândul că un intrus ar fi putut să-i pătrundă în casă, ştiu imediat că s-ar fi simţit mult mai în siguranţă având alături un câine. În orice caz, hotărârea era deja luată. Urma să- si petreacă ani buni din viaţă cu acest câine de talie aproape mare.

capitolul 17

Ultima persoană pe care se aştepta Trace O'Halleran să o vadă apărând în holul clinicii veterinare era doctoriţa Acacia Lambert. Dar iat-o, în toată splendoarea ei, cu ochii la fel de curioşi şi chipul la fel de atrăgător pe cât şi-l amintea.

Şi îl enerva faptul că observa asta.

— Bună, spuse ea cu un zâmbet uşor pe buzele pline, lăsându-şi privirea să treacă de la Trace la fiul său. Ce mai faci, Eli? Ai grijă de braţul ăla?

Probabil se întâlnise pe drum cu veterinarul, căci expresia ei preocupată spunea multe.

—Sarge e rănit! izbucni disperat Eli.

Nu-şi găsise liniştea de când îl văzuse intrând în casă cu o labă sângerând şi sfâşiată până la os.

—Ştiu, replică ea cu blândeţe, dar este cu doamna doctor Eagle, care e un veterinar al naibii de bun. Înghenunche lângă Eli, dar privi în sus către tatăl acestuia: Ce s-a întâmplat?

—Nu prea ştiu. Se pare că Sarge a pierdut o luptă cu Dumnezeu ştie ce. Un urs sau un raton, sau poate chiar o pumă. A stat cu mine toată după-amiaza, cât mi-am făcut treburile, apoi a început să-şi bage nasul peste tot, ca de obicei. L-am strigat, însă nu mi-a răspuns. M-am întors în casă să-i dau drumul femeii care are grijă de Eli și chiar când porneam să îl caut, a venit înapoi târându-se.

Maxilarul i se încleștă când își aminti cum apăruse Sarge schiopătând si sângerând pe aleea acoperită de zăpadă. Îi părea teribil de rău pentru câine și încă și mai rău pentru copil, care clipea des, încercând să-și oprească lacrimile. Lucrul ăsta îl afecta pe Trace. Foarte tare.

—Și am sunat la veterinar.

—Fiindcă e rănit foarte grav. Fața lui Eli era roșie, iar buza de jos îi tremura. Nu se poate să moară!

—Hai să nu ne gândim la asta, spuse Trace cu multă blândeţe.

—Dar domnişoara Wallis a murit!

—Ştiu. Doamne, și cum ştia! Fusese o săptămână devastatoare pentru toată lumea. Sarge este un luptător, îl asigură pe băieţel.

—Doamna doctor Eagle va face tot posibilul să-l vindece, zise şi Kacey.

—N-o să moară, nu?

—Nu ştiu. Va trebui să avem răbdare și să vedem ce se va întâmpla. Uitându-se la Trace, Kacey propuse: Ce-ar fi să-l iau pe Eli şi să mergem la Dino să luăm o pizza? V-am aştepta acolo.

Din moment ce pizzeria italienească Dino era chiar vizavi, ideea doctoriţei avea sens, se gândi el. Până aflau cât de grave erau rănile lui Sarge, nu avea nici un rost ca Eli să-și facă nenumărate griji pe holul clinicii. În plus, dacă

se impunea eutanasierea câinelui, Trace voia să înfrunte drama singur. Era mai bine ca Eli să nu fie martor la decizia asta.

—Cred că e în regulă, spuse, știind că Eli o plăcea pe doctoriţă. Ce zici? își întrebă fiul.

Eli se uită la Kacey, iar ea îl luă de mână.

—Ce-ar fi să ne alegem îngheţata înainte de a comanda pizza?

—Şi putem s-o mâncăm pe ea prima? se interesă puştiul.

—Păi... murmură ea încurcată.

—Faceţi-vă de cap. Eu sunt aici, răspunse Trace.

Când cei doi ieşiră, o rafală de aer de iarnă pătrunse înăuntru, iar clopoţelul de deasupra tocului uşii sună, anunţându-le plecarea.

Trace o urmări pe Kacey traversând strada împreună cu fiul lui. Privise în susul şi în josul străzii acoperite de zăpadă, apoi peste umăr, cu fruntea încruntată de îngrijorare.

Îşi făcea griji pentru traficul aproape inexistent? Sau avea şi alte motive pentru care scanase rapid zona?

„Nu-ţi mai face griji aiurea. E doar precaută, pentru numele lui Dumnezeu!"

Mult mai importantă era atitudinea deopotrivă blândă şi fermă cu care îl conducea pe băiatul său pe trotuar. Pentru o secundă, inima fermierului tresări când își dădu seama că mama lui Eli nu păruse niciodată atât de preocupată de bunăstarea lui.

Oricum, Leanna nu fusese niciodată o mamă-exemplu.

„Ciudat", gândi în timp ce, pe partea opusă a străzii, Kacey deschidea ușa restaurantului, un local modern în contrast cu stilul western al oraşului. Vitrinele pizzeriei erau decorate de sărbătoare, cu oameni de zăpadă şi Crăciuniţe care patinau pe o mare de sticlă, ţinând farfurii cu pizza deasupra umărului. Era straniu cât de mult îi amintea Kacey de Leanna. La această comparaţie, un fior ciudat, aproape sinistru, îi trecu pe șira spinării, adâncindu-

se în stomac. Nu avusese acelaşi gând și în cazul lui Jocelyn Wallis?

„Ciudat", îşi repetă, enervat de întorsătura pe care i-o luaseră gândurile. Chiar atunci, uşa sălii din spate se deschise şi Jordan Eagle, cu o expresie gravă, veni înspre el.

—E rău, murmură Trace înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

—Păi nu e prea bine.

—O să-l pierdem?

—Nu cred, dar nu sunt sigură de piciorul lui. Tendoanele şi muşchii sunt într-o stare teribilă.

Privindu-l țintă cu ochii ei negri şi sinceri, îi explică faptul că voia să-l opereze, să repare ce se putea.

—Faceţi tot posibilul, o rugă el.

Crescuse la o fermă, văzuse animale suferind, altele murind, ştia că tatăl lui eutanasiase singur câteva, cu puşca sau cu pistolul. Moartea era doar o parte a vieţii, o ştia prea bine, însă gândul că Sarge avea să supravieţuiască îl bucura. Nu voia ca Eli să aibă de înfruntat şi pierderea câinelui. Nu încă. Nu când deja fusese abandanat de mama lui şi abia ce aflase de moartea învăţătoarei.

—Faceţi tot posibilul, repetă.

—S-ar putea să fie o intervenţie costisitoare.

—Ţineţi-mă la curent, replică el cu maxilarul încleştat.

—Aşa voi face.

—Mulţumesc.

Îşi trase pălăria pe frunte și se îndreptă spre uşă. Văzu în minte câinele înfăşurat într-o pătură, cu ochii, de obicei strălucitori, acum distruşi de durere, zăcând la picioarele lui Eli pe podeaua camionului. Doamne, cât spera ca potaia aia să scape cu viaţă!

Cu mâinile în buzunare, traversă strada fără să se asigure, apoi se uită prin uşile de sticlă ale pizzeriei, unde o mulţime de clienţi de vineri seară stăteau la mesele pline

cu felii de pizza pe jumătate mâncate şi halbe de bere aproape goale.

Kacey îl ridicase pe Eli în braţe ca să vadă mai bine îngheţata din vitrină. În apropiere, două şcolăriţe îmbrăcate în blugi mulaţi şi bluze largi examinau oferta. Deschise usa și avu senzaţia neplăcută că ceva nu era tocmai în regulă. Restaurantul zumzăia de glasurile clienţilor, iar în aer plutea o aromă de oregano și suc de roșii, pâine caldă și bere. Câţiva picoli tineri curăţau mesele și serveau la tejghea, unde un bărbat de vreo șaptezeci de ani, cu o mustaţă groasă și căruntă, cămașă în dungi și pantaloni negri, striga comenzile, umplea halbele și paharele de vin și, în acelasi timp, stătea cu ochii pe casa de marcat. Ca si cum ar fi avut al șaselea simţ, Eli auzi ușa deschizându-se. Ciuli urechile, apoi se întoarse și își observă tatăl. Alunecând din braţele lui Kacey, puștiul o luă la fugă.

—Sarge e bine? întrebă neliniştit, cu feţişoara crispată de îngrijorare.

—Deocamdată da, dar are nevoie de operaţie, zise Trace luându-l în braţe. Doamna doctor Eagle face tot posibilul.

—L-ai lăsat acolo, rosti Eli cu ochi acuzatori, plini de lacrimi. Jenat, încercă să le şteargă cu degetele care îi ieşeau din ghipsul albastru.

— Doar în noaptea asta. Doctoriţa a spus că ne va suna mâine

—Dar o să fie bine?

—Din câte ştiu eu, da.

—Pot să-l văd? întrebă puştiul. Chiar atunci, o fată corpolentă din spatele tejghelei vorbi în microfon. Vocea ei răsună în sala înaltă:

—Patruzeci si şapte. Masa Brown. Patruzeci şi şapte.

—Pot să-l văd pe Sarge? repetă Eli.

—Poate mâine. Vom vedea.

Eli voia să riposteze; Trace văzu asta în ochii lui, așa că încercă să întrerupă lanţul întrebărilor fără sfârşit.

—Ce zici, luăm cina?

—Dar ea a zis că pot să mănânc îngheţată!

Eli îşi întinse braţul în ghips spre Kacey.

—Așa e, confirmă ea. Parcă voiai specialitatea de Crăciun, corect?

—Da!

—Sună... interesant, mormăi Trace.

—Delicios, declară Kacey. N-ai cum să dai greş cu biscuiţi Oreo, fulgi de mentă şi îngheţată de mentă. Mmmm, ce bun! Ochii ei verzi străluciră amuzaţi. Cred că o să-mi iau o cupă dublă!

—Și eu!

Eli o zbughi din braţele tatălui său şi se întoarse în fugă la tăvile cu îngheţată.

—Treizeci şi nouă, rosti o fată cu vocea groasă. Masa Rosenberg. Treizeci şi nouă.

O adolescentă cu corp atletic şi părul blond prins într-o coadă de cal care i se legăna pe spate se ridică de la masa unde stătea cu prietenii şi se duse către tejghea.

—Dar dumneavoastră? întrebă Kacey, uitându-se la el. Două cupe? Trei?

—Hm, cred că o să mă mulţumesc cu o bere.

—La cornet sau la pahar? zâmbi ea. Dar ce spuneţi despre specialitatea cu carne?

Îi făcu semn cu bărbia spre meniul afişat sus. La casă, un puşti slăbănog cu tenul plin de coşuri, capul ras şi ochelari cu lentile groase, le aştepta comanda. Cele două fete în blugi mulaţi se îndepărtară spre o masă rotundă.

—Fac eu cinste, anunţă Trace.

—Sau am putea comanda jumătate specialitate cu carne şi jumătate de pizza vegetariană şi să împărţim nota, sugeră Kacey.

—Doar dacă puteţi mânca singură jumătate de pizza.

—Jumătate de pizza şi două cupe de îngheţată, îl asigură ea.

Trace simţi cum colţul gurii i se ridică într-un zâmbet.

—Uite cum procedăm. Facem skandenberg și cine câştigă plăteşte nota.

—Să nu accepţi, o avertiză Eli. Tatăl meu este cel mai puternic.

—Chiar așa? Zâmbea și mai larg acum. Păi, o să mai vedem. Apoi îi mărturisi puştiului: Şi eu sunt destul de puternică.

—Nţ! făcu Eli scuturând din cap. Nu ca tata!

—Ba da, râse ea. Şi mai puternică.

Tânărul din spatele tejghelei era tot mai nerăbdător.

—Vă pot servi cu ceva?

—Două porţii duble de specialitate de Crăciun la cornet.

Kacey se uită la Eli, care aprobă fericit.

—Şi cu bombonele deasupra!

—Şi cu bombonele deasupra. Ii aruncă o privire lui Trace. Şi? Sprâncenele ei negre se arcuiră, iar el îi observă genele dese și felul cum i se schimba nuanţa de verde a ochilor în lumină. Pentru dumneavoastră?

—O să rămân la pizza.

Comandară pizza, împreună cu două beri și un suc, apoi petrecură o oră într-un separeu inconfortabil, pe măsură ce localul se aglomera și mai mult. Trace încerca să o cunoscă pe femeia aceasta, doctoriţa care comunica atât de ușor cu Eli. Minţise în privinţa apetitului ei: reuși să mănânce doar două felii din pizza vegetariană, în timp ce Eli și tatăl său dădură gata porţia cu carne. De fapt, dacă se gândea mai bine, mâncase singur aproape toate feliile acoperite cu un strat gros de brânză și salam picant, fiindcă băiatul lui se săturase cu îngheţata. Exact ce-i recomandase medicul după săptămâna pe care o avuseseră cu toţii.

—Nu v-am întrebat. Ce făceaţi la clinica veterinară?

Arătă cu bărbia către fereastră, înspre clădirea de pe partea opusă a străzii înzăpezite.

—Îmi caut un câine, recunoscu ea.

—Orice fel de câine?

—Cel pe care sper să-l adopt este destul de mare, o corcitură de boxer cu pitbull, probabil. Cel puţin după cum spunea veterinarul.

—Un câine de pază? întrebă el, amintindu-și modul în care Kacey se uitase peste umăr când traversase strada împreună cu Eli.

—Ăsta este unul dintre criterii. Uitându-se spre zona în care Eli și un grup de copii se adunaseră în jurul unor ecrane cu jocuri electronice, continuă: Eu... locuiesc singură. Mi-ar prinde bine compania unui câine.

—Da, încuviinţă Trace, gândindu-se la Sarge și rugându-se în tăcere să supravieţuiască.

—Aţi crescut aici? întrebă ea, schimbând subiectul.

—În cea mai mare parte a vieţii mele am stat aici, cu excepţia colegiului și a câtorva ani în armată. Am moştenit ferma și am decis că munca în aer liber îmi prieşte. Dar dumneavoastră?

—M-am născut şi am crescut în Helena, dar bunicii mei locuiau aici, aşa că îmi petreceam verile la ferma lor.

Zâmbi nostalgic; părea că-şi studiază paharul aproape gol, însă el bănuia că mintea îi era departe în timp şi spaţiu, rememorând imagini din adolescenţă. Vag, se întrebă dacă o cunoştea pe Leanna, care îşi petrecuse primii ani ai vieţii ei de hoinară tot în capitala statului Montana.

—Și aţi hotărât să vă stabiliţi aici?

—În cele din urmă. Am făcut colegiul la Missoula şi Facultatea de Medicină în Seattle, unde am locuit o vreme. M-am măritat, apoi am divorţat și, din moment ce am moştenit ferma, m-am hotărât să mă mut înapoi.

—N-aveţi copii?

Scutură din cap, iar nasul i se încreţi de dezgust.

—Nu era... „pregătit". Desenă ghilimelele în aer, apoi, ca şi cum s-ar fi răzgândit, clătină din cap. Căsnicia mea s-a terminat acum trei ani şi mi-am promis să nu fiu niciodată răutăcioasă în privinţa asta, chiar dacă e o ţintă uşoară.

Ridică un umăr delicat, într-un gest de respingere faţă de bărbatul cu care fusese măritată cândva. Dar dumneavoastră? Ce s-a întâmplat cu mama lui Eli? întrebă Kacey luând o înghiţitură din pahar.

—A plecat într-o excursie. De atunci n-am mai auzit de ea. Văzându-i privirea întrebătoare, Trace sublinie: Suntem bine.

Expresia ei era neutră, dar el putea pune pariu că nu îl crezuse nici măcar pentru o secundă. Şi chestia era că avea dreptate. Îsi aminti cea mai recentă criză a lui Eli, când nu se putea opri din plâns și îl implora să-i spună unde era Leanna. Doamne, îi sfâșiase inima, și nu putea să nu se întrebe cât de profundă era trauma băiatului.

Conversaţia le fu întreruptă brusc.

— Hei! Doamnă doctor Lambert!

Trace se întoarse și o văzu pe recepţionera de la clinică făcându-și drum printre mese. Într-o mână ţinea un pahar de vin roşu. Se ţinea de mână cu un tip de douăzeci şi ceva de ani care purta o barbă neglijentă şi o căciulă uzată peste urechi.

—Bună Heather, spuse Kacey.

—El este Jimmy, răspunse aceasta, după care ochii i se fixară asupra lui Trace. Iar dumneavoastră sunteţi tatăl lui Eli, nu-i aşa? Ce mai face... Ah!

În momentul acela, Eli se năpusti spre ei:

—Am nevoie de mai mulţi bani!

—Hei, flăcăule, cu toţii avem nevoie! râse Jimmy.

Eli îi aruncă o privire care spunea: „Tu cine naiba mai eşti?“

—Pentru jocuri, îi explică tatălui său.

—Cred că e timpul să mergem, decise Trace ridicându-se de pe scaun.

—Uau! Jimmy se holbă la Kacey, care se ridicase în picioare. Îmi amintiţi de cineva.

—De domnişoara Wallis! replică Eli, întristându-se pe dată când îşi aminti că murise.

—De Shelly Bonaventure, interveni Heather.

Jimmy pocni din degete.

—Asta e. Mamă, semănaţi ca două picături de apă sau ceva de genul ăsta.

—Sau ceva de genul ăsta, murmură Kacey.

Lăsând impresia că voia să plece la fel de repede ca şi Trace, se întinse să-şi ia haina pe care o pusese pe un scaun gol.

Tipul avea dreptate, se gândi Trace. Auzise vag de actriţa Shelly Bonaventure, dar în ultima săptămână fotografia ei fusese pe prima pagină a tuturor revistelor de la casa de marcat a magazinului unde își făcea cumpărăturile. De asemenea, prinsese și finalul unui reportaj amănunţit când căutase prognoza meteo pe canalele de stiri.

—Era de pe aici, nu-i așa? întrebă Jimmy.

—Din Helena, cred, răspunse Heather.

—Din Helena, repetă Trace, iar privirea lui o întâlni pe a doctoriţei. „Ca și Leanna. Și Kacey“, își zise.

—Ar fi cazul să o întind, spuse Kacey. Mulţumesc.

Privirea lui Heather trecu de la şefa ei la Trace și la Eli și îi veni greu să-şi mascheze zâmbetul.

—Putem să-l vedem pe Sarge? stărui Eli în timp ce Trace îl ajuta să-şi îmbrace geaca.

—Mâine, amice.

—Dar vreau să-l văd acum!

—Trebuie s-o lăsăm pe doamna doctor Eagle să aibă grijă de el.

Buza de jos a puştiului se bosumflă, dar nu continuă discuţia.

—Ne vedem la birou săptămâna viitoare, îi spuse Kacey lui Heather.

Într-un final ieşiră împreună din restaurant. Noaptea era geroasă, cu o temperatură sub zero grade, iar din cer mai cădeau doar nişte fulgi micuţi de zăpadă.

Cei doi O’Halleran o conduseră pe doctoriţă la maşina ei. Bâjbâind după cheile Fordului, îi zâmbi lui Trace.

—Mulţumesc pentru pizza.

—Nici o problemă. Eli, murmură el dându-i un ghiont băiatului. N-ai nimic să-i spui doamnei doctor Lambert? Cum puştiul clipea nedumerit, îi aminti: Despre îngheţată?

—Ah, da. Mulţumesc, rosti Eli politicos.

—Cu plăcere. Ai grijă de braţul ăla, bine? Aruncându-i o ultimă privire lui Trace, remarcă: „Doamnă doctor Lambert“ sună un pic prea formal, nu-i aşa? Spune-mi Kacey.

—Kacey, repetă el.

Ţinându-l de mână pe Eli, se uită cum Kacey scoase Fordul din parcare și se îndepărtă. Își zori apoi fiul către dubiţa parcată în apropiere, gândindu-se la ea ți la Leanna și la Jocelyn Wallis și la nenorocita de Shelly Bonaventure.

Două erau moarte. Una dispărută. Mai devreme, a patra, Kacey, se uitase cu atenţie peste umăr când traversase strada împreună cu Eli.

Trei dintre ele aveau legături cu orașul Helena. Și semănau între ele.

Pe când oprea la semaforul de lângă Shorty’s Diner, se întrebă care naiba era legătura dintre ele, dacă exista vreuna.

Ajunsese acasă! Auzi cheia în usă, auzi ușa de la bucătărie deschizându-se și sunetul paşilor ei traversând încăperea. Claritatea sunetului era uimitoare. Se aşeză confortabil în scaun ca să asculte de la distanță cum ținta lui porni radioul şi rupse ceva ce părea a fi hârtie. Ah, desigur. Corespondența ei!

Deşi nu avea nici un echipament de filmat - încă nu riscase asta -, şi-o putea imagina pe Acacia mergând prin casă, descăltându-şi pantofii… dând drumul la duş. „Bravo, fetito!“ Şi-o imagină desfăcându-şi părul, apoi scotându-şi hainele şi aruncându-le într-un colț al băii. Apoi, goală, cu sfârcurile întărite de la aerul rece, avea să se aşeze în cada aburindă.

Oare adăuga şi spumant de baie şi lăsa spuma s-o înconjoare? Poate avea să aprindă nişte lumânări şi să privească flăcările pâlpâind şi strălucind în ferestrele îngheţate? Avea să se scufunde atât de adânc, încât firele de păr de pe ceafă să i se umezească? Picăturile de apă aveau să-i alunece pe picioarele lungi când îşi aşeza gleznele pe marginea căzii?

Îşi trecu limba peste buze şi cu vârful degetelor atinse cicatricea mică şi îngustă de la tâmplă, locul în care ea, cu cuţitul lui, îi străpunsese pielea atât de precis.

Inima îi bătea tare în urechi, când auzi în căşti un clipocit de apă. Nu prea avea timp pentru asta; totuşi… Se lăsă pe spate si închise ochii. Pulsul i se accelerase; respira mai greu, iar penisul i se trezise la viaţă. Îşi imagină gâtul ei subţire şi cuţitul cu care îi lăsase cicatrice pe viaţă. Văzu în minte lama strălucitoare care îi străpungea cu precizie pielea albă. Pe când îl privea cu ochii măriţi şi suprinşi, primele picături de sânge apărură strălucind ca nişte pietre preţioase pe piele, apoi curseră în şiroaie întunecate peste stern şi peste sâni, alunecând în apa fierbinte pe care o colorară în roşu aprins. Bulele albe de spumă, cu pete sângerii, se ridicau în aer şi dispăreau în timp ce tânăra femeie se scufunda tot mai adânc.

Năpădit de un val de plăcere, scoase un geamăt uşor. „Acum!“

— Nu.

Propria lui voce îl surprinse, dar îşi spuse că trebuia să aibă răbdare şi că nu putea ceda impulsurilor primare. Mai întâi trebuia să se ocupe de altele!

„Aşteaptă“, se îndemnă, dar în adâncul lui, în cele mai întunecate colturi ale inimii sale, ştia că nu va fi capabil să reziste prea mult. Cu Acacia Collins Lambert era ceva personal.

În timp ce asculta, cu ajutorul microfonului ascuns, clipocitul blând al apei din cadă, şi-o imagină zăcând în propriul sânge. Curând, avea să-şi dea ultima suflare.

Îşi mângâie încă o dată cicatricea, trecând cu degetele peste tăietura albă si subţire, pe linia perciunilor. Abia se vedea, dar era un memento elocvent.

Cu ochii mijiţi, se ridică să se uite în oglinda rotundă fixată pe peretele de deasupra biroului. Preţ de o secundă, i se păru că o vedea în spatele lui.

Acacia!

Îl privea în oglindă râzând batjocoritor! Ca si cum l-ar fi aşteptat!

Neliniştit, cercetă rapid camera, însă nu era nimeni. Bineînţeles că nu era. Nu văzuse decât un cuier și un hanorac cu glugă agăţat într-un cârlig.

Încercă să-și regleze respiraţia și se uită din nou în oglindă, la cicatricea pe care i-o lăsase. Puțini oameni observaseră linia albă și subţire. Și mai putini întrebaseră ce era cu ea. Însă el știa, și în fiecare zi își aducea aminte.

capitolul 18

— Să fiu al naibii!

Lăsându-se pe spătar, Trace se uită la monitorul computerului, care afişa o informaţie surprinzătoare: conform registrelor de stare civilă, şi Jocelyn Wallis se născuse tot la Helena, Montana.

Patru din patru. Care erau şansele să se întâmple aşa ceva, mai ales într-un oraş mic?

„Şi pe trei dintre ele le-ai cunoscut personal. Coincidenţă?"

Ce naiba însemna asta? Nimic? Bineînţeles că nu. Luă paginile scoase la imprimantă și le răsfoi din nou, încercând să identifice o legătură, dar până la urmă trebui să se dea bătut. Obosit, făcu nişte mişcări pentru dezmorţirea umerilor, apoi îşi roti capul de câteva ori. Căscă, închise computerul şi se uită la ceas. Trecuse de miezul nopţii, iar Eli adormise pe canapea, în faţa televizorului. Încercase să-l ducă la culcare mai devreme, dar fiul lui protestase, spunând că nu putea sta singur în camera lui, fiindcă îi era dor de Sarge. Era îngrijorat pentru căţelul lui.

Ieşi din cămăruţa pe care o folosea drept birou şi îşi găsi fiul întins peste pernele turtite de pe canapea. Când dormea, cu părul ciufulit şi genele negre atingându-i obrazul, Eli părea un înger. Numai că îşi dăduse aripile la

schimb pentru un ghips albastru- deschis. Băiatul acela îi schimbase viața.

Înainte de a deveni tată, Trace O'Halleran era cunoscut pentru interesul arătat femeilor uşoare și pentru că bea prea mult. Îşi trăise din plin tinereţea, dar se oprise în secunda în care venise Eli pe lume, zdruncinându-i existența din temelii. Auzise de multe ori că un copil schimbă totul, dar nu se gândise niciodată serios la asta. Până când devenise tată.

Se aplecă să-şi ia băiatul de pe canapea. Eli deschise un ochi în timp ce Trace îl cără în brate până în dormitorul lui de la etaj. În cameră era dezordine. Jucării si cărţi împrăştiate peste tot, haine pe lângă coşul de rufe, dar nu şi în el, patul nefăcut. Lumina alburie reflectată de zăpadă se revărsa prin geam peste plapuma mototolită.

Cu blândeţe, Trace îl aşeză pe pat, apoi îl înveli cu pătura. Suspinând în somn, Eli se întoarse pe o parte.

Fiul lui.

Gândul la secretele pe care le ascundea de Eli îl făcu să se crispeze. Desigur, într-o bună zi avea să-i spună adevărul. Era dreptul lui să ştie că Trace nu era tatăl lui biologic. Dar când avea afle informaţiile astea neaşteptate, avea să înceapă un torent de întrebări la fel de dificile precum cele din noaptea trecută, când Eli fusese supărat și îi ceruse să o găsească pe mama lui.

Iar Trace nu putea să-i ofere răspunsuri, căci Leanna nu-i dezvăluise niciodată identitatea tatălui biologic al lui Eli. Presupusese că nu ştia cine e sau, chiar dacă ar fi ştiut, cu siguranţă nu-i păsa. Povestea lor de dragoste fusese una incadescentă, care începuse într-un bar, după prea multe pahare de băutură, și se încheiase cu o sarcină. Trace procedase cavalereşte: se însurase cu Leanna şi îl adoptase pe Eli. Cât despre sarcină, proaspăta lui soţie fie o pierduse, fie minţise în privinţa ei, căci pruncul pe care pretindea că-l poartă în pântec nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Nu că asta ar fi contat.

Începuseră certurile, se aruncaseră vorbe grele. Într-o noapte, femeia pur și simplu dăduse bir cu fugiţii, astfel că Trace se trezise în patul gol. Maşina ei nu mai era acolo; hainele nu mai erau în şifonier; telefonul, laptopul şi cosmeticele dispăruseră. Nu-și lăsase decât băiatul.

Ceea ce era cât se poate de bine. Uitându-se la Eli, care dormea în camera lui, se gândi că n-ar fi putut iubi mai mult un alt copil. Nu înţelesese motivul pentru care Leanna îl părăsise, dar când primise actele de divorţ şi declaraţia prin care ea renunţa la toate drepturile de custodie asupra fiului său, Trace semnase fără să stea pe gânduri.

Sunase de câteva ori și venise să-l vadă, dar contactele se tot răriseră de-a lungul anilor. Nu-și mai amintea când vorbise ultima dată cu Leanna. Cu șase luni în urmă, când Eli o sunase, telefonul îi era deconectat.

„Ar fi trebuit să-i dai de urmă, se dojeni. Eli merită să-și cunoască mama, chiar dacă e o nenorocită fără suflet. Poate chiar e moartă. Ca Shelly Bonaventure. Ca Jocelyn Wallis."

Hotărî să dea câteva telefoane dimineaţă. Avea două numere foarte vechi, pe care le găsise pe o bucăţică de hârtie în sertarul biroului chiar luna trecută, când căutase un nou carnet de cecuri. Unul era din Phoenix - nu avea o prietenă care se mutase acolo? - iar celălalt era de undeva din statul Washington, loc care lui Trace nu-i spunea nimic.

Gândurile i se întoarseră la Acacia „Kacey" Lambert. Era de ajuns pentru seara asta, decise el. Nu se întâmpla nimic rău. Pur și simplu, uneori se petrec lucruri ciudate. Îşi scoase cămaşa, apoi blugii si şosetele, se întinse pe pat cu ochii închişi şi oftă adânc.

Când în mintea lui se formă chipul lui Kacey Lambert, îşi spuse că era al naibii de prost.

Alvarez îi lăsă un mesaj pe telefon lui Jonas Hayes de la *LAPD*. Deşi nu se aştepta ca detectivul să lucreze duminica dimineaţa, ştia că în cele din urmă avea să-i asculte mesajul

vocal. Spera să-i trezească interesul. Nu credea neapărat că moartea lui Shelly Bonaventure și a lui Jocelyn Wallis aveau vreo legătură una cu alta, dar credea în anchetele bine făcute. Iar faptul că victimele semănau între ele o preocupa.

Lăsase niște mâncare pentru sperioasa de Jane Doe, dar pisica iar se ascundea.

„Ai puţină răbdare“, își spuse.

Se apucă să-si pregătească un shake mixând într-o spumă groasă o mână de afine îngheţate, o banană, un iaurt și niște germeni de grâu.

— Micul dejun al campionilor, exclamă mândră de ea.

Își luă geanta de sport și ieși afară. Bineînţeles că zăpada îngheţase, poleind trotuarele și grădinile, dar reuşi să scoată jeepul din parcarea alunecoasă și să intre pe şoseaua care fusese deszăpezită, la un moment dat, pe timpul nopţii.

Din fericire, la ora aceea traficul în inima oraşului Grizzly Falls era lejer. Soarele tocmai se ridica la orizont, iar câteva fâşii roz ale răsăritului se jucau printre nori. Dădu drumul la radio, unde prinse finalul prognozei meteo, după care se auziră primele note ale melodiei *Up on the Rooftop*.

Nu era în stare să se bucure de muzică. Încă o mai ustura umilinţa pe care i-o provocase dezastrul de Ziua Recunoştinţei. Ce greşeală fusese să se ducă acasă la Grayson numai pentru a-l găsi împreună cu Hattie, clona lui June Cleaver, și cu cei doi copii ai ei!

„Cumnată... da, sigur! “ bombăni ea în gând; simţea cum obrajii îi luau foc de rușine.

— Nu se va mai întâmpla, își promise, schimbând banda și trecând pe lângă un camion care transporta o grămadă de brazi de Crăciun ambalaţi.

Din difuzoarele radioului răcnea un cor de copii:

— *Vine, Vine Moş Crăciun!*
Ho, Ho, Ho!
E pe drum!

În dreptul sălii de sport, viră pe alee și căută un loc de parcare.

—Sus pe acoperiş,
Ding, ding, ding!

— Ah, terminaţi odată! Alvarez închise radioul și parcă aproape de intrarea clădirii masive care găzduia o piscină olimpică, saune, săli de forţă și câteva terenuri de baschet. Se înregistră, luă un prosop și apoi își croi drum către vestiarul femeilor, unde își lăsă geanta. Spera să-și poată lucra muşchii și să-și relaxeze mintea care îi vuia de gânduri. Programul acelei zile cuprindea un antrenament cardio de 45 de minute pe bicicleta eliptică, apoi încă jumătate de oră de ridicare de greutăţi pentru a-și tonifia pe rând diferite zone ale corpului. De obicei izbutea să se rupă în scurt timp de realitate și să se concentreze asupra cazurilor la care lucra, însă astăzi, pe când își făcea exerciţiile la o serie de aparate pentru braţe, picioare și trunchi, nu-i veni nici un răspuns referitor la uciderea lui Jocelyn Wallis. Petrecuse ore în șir analizând lista apelurilor telefonice ale femeii și verificându-i facturile, ba chiar și gunoiul, dar nu-i sărise în ochi nici un detaliu suspect, nimic din ce văzuse nu-i străfulgerase mintea. Foștii iubiţi aveau alibiuri. Actele erau în regulă.

Nu fusese găsit nici un testament, cel puţin nu încă, și nici vreo poliţă de asigurare de viaţă care să aducă beneficii cuiva.

Jocelyn Wallis nu avea prea mulţi prieteni și, după toate aparenţele, nici duşmani. În plus, nu avea nici o legătură cu Shelly Bonaventure, în afară de locul naşterii şi aspectul fizic. Cazul era teribil de frustrant.

Ştergându-şi fruntea cu prosopul, Alvarez se aşeză în scaunul unui aparat pentru gambe şi începu să ridice greutăţile. Muşchii îi erau relaxaţi, aşa că putu să facă trei seturi de cincisprezece mişcări. Când termină, transpirând prin toţi porii, nu era cu nimic mai luminată decât atunci când făcuse primul pas în sala de sport. Îndreptându-se

către duşuri, îşi spuse că adevărul avea să iasă la iveală. Nu trebuia decât să sape un pic mai adânc. Să muncească un pic mai mult.

Kacey își masă cârceii de la ceafă în timp ce se uita la ceasul din birou. Două și un sfert. Ziua trecuse pe nesimţite cu programări după programări și, din nou, cu niste pacienţi în plus. Faptul că era weekend de sărbătoare, weekendul dedicat cumpărăturilor, nu descurajase virusurile, bronșitele, infecţiile sau degetele dislocate.

Examinase atâtea gâturi și urechi, încât nu le mai ţinea socoteala. Sâmbăta, clinica era programată să se închidă la ora trei, dar rar se întâmpla asta, mai ales că numeroşi părinţi își aranjau vizitele copiilor la doctor în funcţie de programul de la serviciu.

Din fericire, Kacey nu lucra sâmbăta decât o dată la două săptămâni, în alternanţă cu Martin. Procedau la fel și cu ziua de vineri, astfel încât fiecare să aibă două zile libere consecutive, iar de aranjamentul acesta beneficia întregul personal. Îi chiorăia stomacul, amintindu-i că nu mâncase nimic în afară de o banană, la ora șase dimineaţa. Cele trei cești de cafea pe care le băuse după aceea nu-i asiguraseră și caloriile necesare. Căutând în sertarul biroului unde își depozita batoanele de cereale și ciocolată, găsi un Snickers și își promise o salată sănătoasă de ton, cu multe legume, pentru cină. Poate.

„Ori te poartă cum ţi-e vorba, ori vorbește cum ţi-e portul“, își spuse, invocând unul dintre sfaturile străvechi ale bunicii sale, Ada, în timp ce desfăcea ambalajul. Cât de des le sugerase pacienţilor ei să se hrănească sănătos, cu mese echilibrate, să bea opt pahare cu apă pe zi și să evite zahărul în cantităţi mari?

— Prea des, rosti cu voce tare, apoi, ignorând teancurile de dosare de pe birou, mușcă din ciocolata cu caramel și oftă mulţumită.

Toată ziua se simţise cam fără vlagă; pusese starea asta pe seama nopţii agitate, pline de griji despre intruşi și camionete închise la culoare, împreună cu fanteziile mai plăcute având-ul în centru pe Trace O’Halleran.

Își aminti că era tatăl pacientului ei, deci o relaţie ar fi fost strict interzisă, dar după ce se întâlniseră în ajun la clinica veterinară și petrecuse câteva ore agreabile, îi era greu să și-l scoată din minte pe fermierul solid.

Tocmai mușcase din ultima bucată de Snickers când se auzi un ciocănit și Nadine, recepţionera de weekend, își vârî capul pe usă.

— A sunat doamna Alexander să anunţe că întârzie un sfert de oră, dar Helen Ingles este aici și întreabă dacă aţi putea-o primi pe ea.

Kacey dădu din cap aprobator.

La aproape şaizeci de ani, Nadine era îngrijită, cu bărbia puternică și cu sprâncenele pensate într-o linie subţire. Machiată discret, purta ochelari cu rame liliachii și îşi lăsa părul cărunt să-i cadă în jurul feţei. Buzele ei palide era strânse ca într-un nod de dezaprobare.

—Altceva? întrebă doctoriţa.

—Azi-dimineaţă am venit prima, și nenorocitul ăla de întrerupător iar s-a stricat. Era beznă!

O problemă care nu părea să-şi găsească rezolvarea.

—Il poţi suna pe proprietar?

—I-am lăsat deja un mesaj pe robotul telefonic și i-am trimis un e-mail, declară Nadine afectată.

Anii petrecuţi în armată o transformaseră pe NadineKavenaugh: devenise o chiţibuşară când venea vorba de detalii şi nu-i plăceau oamenii care nu se puteau organiza, după cum se exprima ea dezaprobator.

—Bine.

Învârtindu-și scaunul, Kacey aruncă ambalajul ciocolatei în coșul de gunoi, apoi își luă halatul. Când scaunul se opri, o văzu pe Nadine cu sprâncenele subţiri încruntate sub

ramele ochelarilor. În mod evident, nu aproba schimbările în program si nimic altceva, la drept vorbind.

—O voi trimite pe doamna Ingles în camera doi, iar doamna Alexander, când va sosi, va merge în camera unu, rosti ea pe un ton sever.

—Vin și eu de îndată ce Randy termină cu bilanţul general.

Pufnind pe nas a dispreţ, Nadine închise ușa. Prin ochiurile de geam subţiri, Kacey o auzi mergând cu paşi hotărâţi spre recepţie.

Îşi palpă buzunarul halatului ca să vadă dacă avea stetoscopul, apoi se opri ca să-şi mai verifice o dată e-mailul. Spera să aibă veşti despre certificatele de naştere despre care întrebase, chiar dacă ştia că instituţiile de stat nu lucraseră în ultimele trei zile. Avertismentul bunicului ei: „Nu pune căpăstrul la coada calului, domnișorică", îi răsuna în urechi. Aşa cum se aştepta, nu primise nici un răspuns. În definitiv, poate se lupta cu morile de vânt. Doar pentru că două femei care semănau cu ea muriseră nu era un motiv să ia lucrurile în tragic.

Traversă holul scurt şi intră în sala de consultaţii. Helen Ingles se plângea că se simte obosită tot timpul.

—Blestemata asta de oboseală mă omoară, suspină ea, jurând că îşi monitoriza glicemia cu evlavie si că mânca sănătos și făcea mişcare. Poate e din cauză că fiica mea şi copilul ei de opt ani s-au mutat cu mine. Se desparte de soţul ei şi nu are slujbă.

Îngrijorarea umbri ochii pacientei.

—Haideţi să vorbim despre asta, spuse Kacey.

Îşi petrecu următoarele zece minute ascultând-o. După ce o convinse că grijile erau o parte a problemelor sale în aceeaşi măsură ca şi diabetul, îi dădu să facă mai multe analize pentru următoarea săptămână și îi sugeră o consultaţie la un psiholog de familie.

—Un psihiatru? exclamă Helen îngrozită. Dar nu sunt nebună.

—V-aţi schimbat stilul de viaţă. Întotdeauna e greu când se întâmplă asta. Uitaţi, luaţi cartea de vizită a medicului și faceţi-vă o programare, dacă doriţi. Văzându-i ezitarea, adăugă: Cui i-ar putea face rău?

—Mândriei mele, presupun. Întotdeauna am crezut că pot să fac faţă tuturor problemelor.

—Toţi avem nevoie câteodată de cineva care să ne asculte.

Kacey o lăsă să reflecteze și luă fișa altui pacient din suportul de pe ușa sălii de consultaţii numărul unu. Elle Alexander avea treizeci și cinci de ani, șase kilograme peste greutatea normală și se plângea de o tuse persistentă care o ţinea trează toată noaptea. Fostul ei medic era în Coeur d’Alene, Idaho.

Încă răsfoind fișa, bătu în usă și intră.

— Doamna Alexander? Eu sunt doctorul Lambert.

Pacienta era așezată pe masa de examinare, legănându-și picioarele pe margine. Un pic grăsuţă, cu părul roșu tuns scurt și obrajii îmbujoraţi, îi zâmbi larg.

Aproape că i se opri inima când observă că femeia semăna destul de bine cu ea.

„Iarăși?“ își spuse cu neîncredere.

—Bună ziua, o salută Elle. Kacey se gândi că imaginaţia i-o luase iarăşi razna. O influenţaseră mai mult decât trebuia convingerea lui Heather că Shelly Bonaventure era sora ei geamănă şi temerile asistentei Rosie Aslgaard că pacienta neidentificată de la Secţia de terapie intensivă era Kacey, înainte ca Trace O’Halleran să o identifice drept Jocelyn Wallis. Poate că luase totul ca pe o coincidenţă, dar acum, uitându-se la Elle Alexander și văzând expresia lui Randy Yates, care îi scotea tensiometrul de pe braţ, nu mai era atât de sigură.

—Voi două sunteţi rude? întrebă Randy, iar Elle râse şi se uită la doctoriţă.

— O, nu. Așa e faţa mea, ce să-i faci. Întotdeauna aduc aminte cuiva de altcineva, spuse Elle ridicând din umeri.

Cred că ăsta e blestemul meu. În plus, nici nu prea semănăm, continuă ea cu un zâmbet. În primul rând, corpurile noastre sunt foarte diferite.

Măcar asta era adevărat. Kacey era mai înaltă cu vreo opt centimetri și mai slabă cu vreo zece kilograme, dar osatura feței lui Elle, pometţii ridicaţi, bărbia ascuţită și forma ochilor corespundeau trăsăturilor ei. Părul lui Elle era mai subţire și mai roșu, dar poate era vopsită, iar ochii ei erau mai mult albaștri decât verzi, însă asemănarea generală nu putea fi pusă sub semnul întrebării. Pe deasupra, aveau aproximativ aceeaşi vârstă.

„De ce?“ se întrebă exasperată Kacey.

—Aş putea să deschid un club de sosii, urmă pacienta. De când sunt în oraşul ăsta, am cunoscut vreo două persoane care-mi seamănă leit.

—Serios? făcu nonşalant Kacey, simţind cum îi creştea pulsul.

—O, da, de exemplu biata învăţătoare care a murit, şi mai e şi o femeie la sala unde merg eu. E una dintre antrenoare, cred. O cheamă... ah, cum era? Gloria, parcă. Îşi încreţi fruntea contrariată. Mă rog, doar ce am început să merg la *Fit Forever*, aşa că nu sunt sigură, iar acum aţi apărut şi dumneavoastră.

Dădu din umeri, de parcă ar fi fost o întâmplare normală.

În timp ce Randy lua notiţe în laptopul său, Kacey încercă să ignore semnalele de alarmă care îi răsunau în minte, spunându-i „Pur si simplu, ceva nu este în regulă“, și își continuă examinarea. Ascultă plămânii femeii, care se plângea că tusea nu-i trecea de trei luni, în ciuda tratamentelor cu antibiotice, apoi îi luă o probă de exsudat din gât.

—Aveaţi un medic de familie la Coeur d’Alene?

Elle îi spuse numele medicului, apoi căută în poșetă și îi dădu lui Kacey cartea lui de vizită de la o clinică din Idaho.

—Am fost la el înainte să ne mutăm aici, îi explică ea.

—Aţi făcut vreo radiografie?

—Nu.

—Haideţi să începem cu asta, să eliminăm din discuţie infecţia streptococică sau pneumonia, dacă e cazul.

—Pneumonie? O, dar nu pot avea... Părea cuprinsă de spaimă. Adică, n-am avut în viaţa mea pneumonie! Bronşită o dată sau de două ori, dar..

—Haideţi să vedem ce arată radiografiile. Laboratorul nostru nu este deschis sâmbăta, dar o să fac o solicitare pentru luni. Exsudatul îl vom trimite la laborator pentru testul streptococic. Apoi îi spuse lui Randy: Te rog, aranjează cu tehnicianul de radiologie.

Puse cele două tampoane în două pungi de plastic individuale. În timp ce Elle își aranja rochia, iar ochii lui Randy erau în ecranul laptopului, strecură una din pungi în buzunarul halatului.

—Iar pentru asta facem un test streptococic, anunţă, punând cealaltă pungă pe masă.

Fără să ridice ochii, Randy introduse informaţia în sistemul calculatorului.

—Se rezolvă.

—Bun. Kacey se întoarse din nou către Elle: După ce vedem radiografiile și primim rezultatele analizelor, vă voi suna. Între timp, vă prescriu un antibiotic mai puternic. Ăsta ar trebui să pună lucrurile pe roate. Scrise o reţetă, apoi îi ceru să revină peste o săptămână. Vă puteţi face o programare la recepţie.

—Îmi voi face, promise Elle. Deşi abia aştepta să se ocupe de punga din buzunar, Kacey întrebă:

—Aţi crescut în Coeur d’Alene?

—Boise. De ce?

—A, simplă curiozitate. Kacey ridică din umeri, de parcă ar fi întrebat doar din politeţe, însă mintea i se învârtea nebuneşte.

„Eşti hipersensibilă săptămâna asta. Nici măcar nu seamănă aşa de bine cu tine. Nu ca actriţa și ca Jocelyn Wallis.“

—Am trăit în Idaho toată viaţa mea, explică Elle. Născută şi crescută acolo. De asta mi-a fost aşa de greu să mă mut, cred. Dar Tom, soţul meu, a acceptat o slujbă aici și ne-a dezrădăcinat pe toţi. Copiii abia începuseră şcoala când a trebuit să plecăm. Cu urmă de tristeţe în privire, continuă: E din cauza economiei, stiţi. Ii afectează chiar si pe avocaţi.

—Sunt sigură că vă veţi face repede prieteni aici, iar şcolile sunt excelente.

—Sper. Fiul meu n-are probleme de adaptare, însă fata... e mai dificil pentru ea. Are treisprezece ani, încearcă într-un fel să-și dea seama cine e, și, mă rog, e greu.

—Grizzly Falls e un oraş minunat.

—Sper să aveţi dreptate.

Nu părea convinsă.

—Aveţi puţină răbdare.

— Cred că n-am de ales.

Dădu din umeri și începu să-şi adune hainele. Întrucât era ultima pacientă, Nadine și Randy făcură ordine în sălile de consultaţie, apoi plecară acasă.

Kacey se încuie în biroul ei spunându-și că făcea din ţânţar armăsar. Toată viaţa fusese fascinată de teoriile conspiraţiei; avusese dispute înverşunate, la început cu mama ei și mai recent cu fostul ei soţ, J.C., care credea că înnebunise, dar tot era pe jumătate convinsă că fuseseră mai mulţi criminali implicaţi în asasinarea lui JFK, că prinţesa Diana fusese ucisă de duşmanii ei din familia regală şi că Kurt Cobain nu-şi curmase singur zilele.
În ciuda tuturor argumentelor fostului ei sot.

După ce se asigură că toată lumea părăsise clinica, scoase din buzunar proba de exsudat. Conştientă că se lăsa influenţată de o spaimă difuză şi îşi încălca toate principiile, trimise punguta la laborator cu o solicitare specială de a se stabili profilul ADN al lui Elle Alexander.

Mai era si antrenoarea aceea de la *Fit Forever*... O anumită Gloria, despre care Elle credea că seamănă cu ea.

Kacey hotărî să facă un drum până acolo, ca să vadă dacă era încă „una de-a lor“.

— Bizar, spuse cu voce tare, în timp ce stingea luminile.

capitolul 19

Oricât ar fi fost de deştept, câteodată soarta, Dumnezeu sau orice altceva, îi stătea împotrivă, se gândi el pe când cobora grăbit treptele şubrede. Mirosul de subsol, de praf şi murdărie îi umplu nările în timp ce descuie uşa şi intră în biroul secret. Trase zăvorul şi încercă să se calmeze.

„Unu. Respiră. Doi. Trage adânc aer în piept, încă o dată.“ Agitat, numără încet până la zece, apoi până la douăzeci, dar pumnii îi erau în continuare încleştaţi, umerii încordaţi şi creierul încins. O furie teribilă, clocotitoare. Deschise sertarul biroului și văzu dosarele gălbui pe care le adunase și pe care urma să le distrugă curând. Computerul vechi din care luase informaţiile dispăruse de mult, iar dischetele nu mai erau bune de nimic, întrucât fişierele de pe ele erau alterate şi irecuperabile. Așa că tot ce rămăsese erau hârtiile astea pe care le păstrase cu atâta grijă. Şi cărora avea să le dea foc, una câte una, pe măsură ce *„Neştiutoarele*", cum le numea, treceau pe lumea cealaltă. Bineînţeles că exista posibilitatea ca una dintre ele să afle întâmplător adevărul, iar gândul ăsta îi întorcea stomacul pe dos. Nu avea să permită aşa ceva, își zise, cuprins din nou de furie.

Își dorea să lovească ceva sau pe cineva. Prin urmare, se îndreptă spre spalierul pe care și-l construise singur, se dezbrăcă și își fixă labele picioarelor în ghetele gravitaţionale.

După ce strânse legăturile, începu să facă abdomene. În timp ce se arcuia spre tavan, simţea cum i se întinde coloana vertebrală, iar muşchii erau forţaţi să lucreze din greu.

Trebuia să se calmeze, își spuse. Scrâțnea din dinţi, iar transpiraţia începu să-i curgă pe piele.

Își plănuise răzbunarea cu grijă, petrecând ani ca să le elimine pe *Neștiutoare*.

Fotografiile pe care le făcuse cu câteva momente înainte ca ele să moară dovedeau că fusese răbdător și atent pe parcursul anilor dedicaţi acestui proiect. I se întâmplase totuși, rareori, e drept, să dea greș.

Cel mai recent exemplu era Elle Alexander. Cum ar fi putut să prevadă că soţul ei, un avocat corupt, avea să tragă sfori și să se angajeze la o firmă de avocatură de acolo? Din toate locurile posibile, tocmai în Grizzly Falls? Asta complica lucrurile, întrucât nenorocita de Elle ar fi putut strica totul. Deja se întâlnise cu Acacia Lambert, și asta era o problemă.

„Dar poţi remedia situaţia. Ştii doar că poţi. Gândeşte, te rog!"

Mușchii i se întindeau la fiecare ridicare. Menţinea poziţia, după care se lăsa uşor pe spate, cu capul atârnat în jos pentru câteva secunde, înainte de a repeta mişcarea.

Nu-şi permitea să greşească tocmai acum. „Încă mai e timp. Concentrează-te!"

Se ridică iarăşi, însă de data asta simţi un junghi în abdomen. Se arcui încet pe spate şi, cu toate că nu-l mai ţineau muşchii, se forţă să mai facă un set, oprindu-se doar în momentul în care simţi că mijlocul îi luase foc, iar transpiraţia i se scurgea pe cimentul de pe jos.

„Da. E bine."

Respiră adânc şi se roti sprinten, revenind cu picioarele pe podea. Era ager şi puternic, fost campion de lupte greco-romane în liceu și apoi membru al unei echipe foarte active în facultate. Practicase alpinismul, explorase peşteri, făcuse scufundări și schiase.

Și nu refuza niciodată o provocare, nici măcar când era vorba de viață și de moarte. Așa că nu putea permite să-i stea ceva în cale.

Îl deranja însă senzaţia neplăcută care-l încerca din când în când. Că cineva ştia.

— Ajunge! rosti cu voce tare, ca să-şi alunge teama nefondată.

Trebuia să se mişte mai repede. Plănuise să nu se grăbească pentru a nu stârni bănuieli, dar acum simtea o apăsare în piept, un sentiment înspăimântător și presant. Nu mai avea timp.

Cel puţin, stia cine va fi următoarea pe listă.

În sfârșit, mintea i se limpezise. Întotdeauna exista și planul B, ceva mai periculos, cu șanse mai mari de a fi dat în vileag, dar în momentul ăsta nu avea altă soluţie. Trebuia să se ocupe de Elle.

Avea să reuşească. Deja se ocupase de cele din zonele îndepărtate, ceea ce îi oferea drum liber către ţintele din apropiere.

Ca întotdeauna, trebuia să-și calculeze cu grijă paşii. O singură greşeală, şi s-ar fi expus înainte de încheierea misiunii, înainte de a-și câștiga libertatea. Nu-și putea permite să afirme că poliţiştii erau proști; avusese pur şi simplu noroc, deoarece acţionase în locuri sub jurisdicţii diferite. Într- adevăr, actriţa atrăsese atenţia întregii naţiuni. Decesul prematur al lui Shelly Bonaventure provocase o investigaţie mai amănunţită, dar, pe baza stilului ei de viaţă, moartea îi fusese declarată accidentală.

Avusese noroc; ştia asta. Lucrurile aveau să se schimbe, acum că urma să se ocupe de cele din apropiere. Era posibil ca poliţia locală să pună totul cap la cap.

Nu era chiar atât de simplu, se gândi el zâmbind. Privi la grămada de poze, dovada că *Neştiutoarele* muriseră, şi simţi un fior de plăcere trecându-i prin vene. Urma să mai adauge una. Era din ce în ce mai aproape de țelul final.

Luă un prosop din teancul perfect ordonat pe care îl tinea pe acelaşi raft cu ghetele, îşi şterse sudoarea ce îi strălucea pe piele, apoi îmbrăcă un halat gros. Mult mai calm, se aşeză la birou, unde calculatorul era deja pornit. Căută toate informaţiile pe care le avea despre Elle, după care se uită tintă la fotografia ei. Urmărirea nu-i punea nici

o problemă. Era o femeie neatentă şi împrăştiată, pe care o putea elimina uşor.

Devenise prioritatea lui. Era sigur că momentul oportun avea să apară singur, dacă avea putină răbdare. Era pregătit să-l exploateze.

Toate grijile pe care și le făcuse Kacey în legătură cu adoptarea unui câine se risipiră în clipa în care îl duse acasă pe Bonzi. Câinele adulmecă în jurul casei și hotărî că o tufă de trandafiri aproape uscată, de lângă garaj, era locul pe care-l prefera ca să-și facă nevoile, apoi se instală cu mare plăcere în pătuţul pe care i-l cumpărase. O urma peste tot, tropăind cu lăbuţele, cu urechile ciulite și cu ochi mari și curioşi, iar ea înţelese că, dacă îl plimba jumătate de kilometru de două ori pe zi, avea să fie mulţumit și să doarmă în cea mai mare parte a timpului.

— O, sigur, tare bun câine de pază mai ești, îl mustră în timp ce își pregătea cina, iar câinele îi răspunse cu un căscat.

Se gândi să-l sune pe Trace O’Halleran ca să se intereseze de Eli și de Sarge, dar își dădu seama că pretextul era prea transparent.

Spre surprinderea ei, chiar se simţise bine vineri seara la Dino. De atunci, se trezea gândindu-se, ba nu, mai degrabă visând la Trace și la fiul lui. Chiar ridicase de câteva ori telefonul să sune și să întrebe de Sarge, apoi se răzgândise. Chestiunea o preocupa însă în continuare. Avea nelămuriri legate de Trace, de Eli și de mama lui absentă. Deși bărbatul nu părea să aibă o iubită, recent fusese implicat oarecum într-o relaţie cu Jocelyn Wallis, pe care o identificase pe patul de spital când se agăţa disperată de viață. Oare cât de apropiaţi fuseseră? „Nu e treaba ta“, se mustră. Cu toate astea, gândurile îi zburau tot către el. De la divorţ nu avusese prea multe întâlniri, iar după J.C. nu mai voise să audă de bărbaţi pentru o perioadă. Simţea însă că Trace O’Halleran putea schimba asta. Într-o clipită.

Elle apăsă pe acceleraţie, făcând ca motorul dubiţei să huruie mai tare. Cu toate că se întunecase de mult, nu-și făcea griji. Conducea pe drumuri periculoase de munte de când avea şaisprezece ani; nu i se părea mare lucru, așa că trata cu mult calm poleiul ce strălucea pe asfalt în lumina farurilor și a semilunii înălţate pe bolta de culoarea cernelii.

Admiră prin parbriz peisajul, un adevărat paradis hibernal. Drumul străbătea câmpuri vaste de un alb desăvârşit, apoi desişuri de plopi şi pini cu ramurile încărcate de zăpadă.

Aruncă o privire la ceasul de pe bord şi observă că era aproape zece şi jumătate, ceea ce însemna că întârziase două ore. Stătuse mai mult decât plănuise la mallul din Spokane şi se oprise să ia cina la Coeur d'Alene, în amintirea vremurilor de mult apuse. Mare greşeală. Tom îşi făcea precis griji. Trebuia să-l sune.

Când dădu să apese pe butonul de formare automată, o apucă un atac de tuse, aşa că lăsă telefonul și desfăcu repede o pastilă cu gust de cireșe. Avea și un pic de febră, dar nu ar fi recunoscut asta în fața lui Tom și a copiilor.

Erau o mulţime de treburi de rezolvat, și dacă nu se ocupa ea, atunci cine?

Vacanța de sărbători fusese întotdeauna foarte aglomerată, iar în acest an, pe fondul mutării, problemele se înmulţiseră. Dorea ca de Crăciun casa ei din Aspen Circle să aibă cele mai frumoase luminiţe din cartier.

Miji ochii, surprinsă de apariţia bruscă a unor faruri. Mai veniseră din față câteva masini, iar în oglindă observase luminile îndepărtate ale vehiculelor din spatele ei, însă nici una nu rula destul de repede încât s-o depăşească. Cel puţin nu era complet singură pe porţiunea asta de autostradă.

Trebuia să se întoarcă la soţul şi la copiii ei. Tom fusese de acord să-i supravegheze cât timp ea dăduse o fugă până

la Spokane pentru cumpărăturile de Crăciun. La mall găsise un exemplar foarte simpatic pentru turma ei de reni, un Rudolf nou care avea să eclipseze nasul decolorat al celui vechi de îndată ce îl instala lângă bradul din faţa casei.

Da. Rudolf al II-lea era fenomenal. În plus, avusese o reducere de 20%, mulţumită cuponului decupat dintr-un ziar local. Abia aştepta să-l expună în iarba ninsă, şi spera ca vecinii să-l aprecieze si să-l respecte. Cu un an in urmă, caţiva copii găsiseră amuzant să-l vadă pe Rudolf I călărind o căprioară.

Lui Elle nu i se păruse amuzant. Chiar deloc. Unii dintre puștii aceia aveau apucături huliganice, așa că, pană la urmă, mutarea lor la Grizzly Falls se putea dovedi mană cerească.

Tuși incă o dată și se rugă din tot sufletul ca antibioticele să-și facă efectul. În tot cazul, nici un virus n-ar fi putut-o ţine departe de soldurile masive ale acelui weekend. Ratase Vinerea Neagră și Sâmbăta Neagră, dar dăduse lovitura in Duminica Neagră, sau cum naiba se numea.

Fără să încetinească, iși puse iPhone-ul în suport, găsi lista iTunes și selectă colecţia specială de sărbători pe care şi-o alcătuise singură. Peste câteva secunde fredona alături de Faith Hill, în timp ce roţile Dodge-ului înghiţeau asfaltul.

Singura ei problemă, în afară de răceala asta rebelă - să fie pneumonie? Serios? - era că nu cunoștea foarte bine drumurile din zonă. După cum îi spusese și doctoriţei, locuise în Idaho toată viaţa, cu excepţia verii când condusese până la Los Angeles cu gândul să-și vopsească părul blond, să trăiască aproape de plajă, în Venice, Malibu sau în alt loc cu nume exotic, și să înveţe să meargă pe role în bikini.

Mare greşeală. Prea cald. Prea aglomerat. Prea multe blonde frumoase.

Patru luni mai târziu se întorsese la Boise cu coada proverbială între picioare, hotărând că traiul de „ţărăncuţă

din pădure“ nu era chiar atât de rău.

Pe lângă asta, îl cunoscuse pe Tom Alexander, nu? Dragostea vieţii ei. Sau cel puţin așa fusese la început. După o grămadă de ani și doi copii, o parte din pasiune dispăruse din relaţia lor. În ultima vreme Tom fusese distant.

Luată cu grijile căsniciei, trecu cu viteză pe lângă un semn de circulaţie pe care îl observă doar cu coada ochiului.

— Rahat!

Își dădu seama că ratase ieşirea de pe sosea. Fără să intre în panică, la următoarea porţiune cu vizibilitate efectuă rapid o întoarcere la 180 de grade. Unele drumuri din zona asta erau prost marcate, derutându-i pe necunoscători. La asta se adăuga si bezna; de câţiva kilometri nu mai văzuse nici o lumină stradală. Când o luă spre Griyylz Falls, observă că mașina care o urmărise de la distanţă era mult mai aproape acum. Şi ea se îndrepta spre oraș pe drumul cu două benzi ce şerpuia de-a lungul râului.

Elle se uită din nou la ceasul de pe bord. Avea să ajungă acasă abia după unsprezece, iar Tom îşi făcea probabil o mulţime de griji. Poate că era mai bine să-l sune. Remarcă în oglindă că maşina din spate o ajungea din urmă; lumina puternică a farurilor îi bătu direct în ochi.

—Nesimţitule, spuse în şoaptă, apoi dădu să activeze dispozitivul cu bluetooth, dar, bineînţeles, rămăsese fără baterie.

Perfect. Uitase să-l încarce. Asta era problema. Erau prea multe dispozitive pe care trebuia să le întreţină, pe lângă jonglatul cu necesităţile familiei, gospodăria, activităţile benevole de la şcoală şi lupta cu răceala asta nenorocită sau ce o fi fost.

Scoase telefonul din suport şi apăsă tasta doi, scurtătura pentru numărul de acasă. După al treilea apel, Tom răspunse.

—Hei, spuse el, recunoscându-i numărul. Din fundal se auzea sonorul televizorului. Unde eşti?

—Doamne, ce n-aş da să ştiu. Pe drumul cel bun, cred. Indicatorul arătase Grizzly Falls în direcţia asta, nu-i aşa? Maşina din spatele ei se apropia şi mai mult, era chiar în spatele ei. La naiba! mormăi Elle. E un tip în spatele meu cu farurile pe fază lungă. M-a orbit.

—Încetineşte. Lasă-l să te depăşească.

În nici un caz. Nemernicul ăla avea să rămână în spatele ei. Era obosită şi nerăbdătoare să ajungă acasă, nu avea nevoie de farurile nenorocitului ăstuia. Spuse în telefon:

—Mai am vreo douăzeci de minute până acasă. N-am putut să rezist promoţiilor. Copiii ce fac?

—Sunt supăraţi că i-am trimis să se culce la ora zece. Nu prea au chef să reînceapă şcoala. A trebuit să devin - Tom coborî vocea - temutul Monstru al Somnului.

—Ceea ce i-a supărat la culme.

—Bineînţeles.

Elle râse și luă o curbă strânsă cu o singură mână. Maşina din spatele ei nu încetini nici măcar o secundă. De fapt, părea că ajunsese si mai aproape, chiar în bara ei de protecţie! Roţile îi patinară puţin, apoi se stabilizară, iar râsul îi stârni un nou episod de tuse. Doamne, era sătulă de boala asta!

—Of…Tom… reuşi să îngaime, atentă la mașina din spate. Eu… trebuie… să… Rahat!… Tom!

Tuşea si ochii îi lăcrimau; vehiculul alunecă spre marginea drumului.

Zdrang!

Metalul trosni si maşina ei fu împinsă înainte. Centura de siguranţă se blocă instantaneu.

—Ce naiba?

Privi în retrovizor și văzu camioneta în spatele ei. O lovise? Cine era idiotul? Nu avea timp să se gândească la asta. Dubiţa ei patina.

—Nenorocitule!

Lăsă telefonul şi prinse volanul cu ambele mâini, însă era prea târziu. Maşina îi scăpă de sub control, alunecând şi mai aproape de acostament şi de râul învolburat şi rece.

—La dracu’!

Lăsă maşina să derapeze, apoi trase uşor de volan, iar roata din faţă atinse marginea drumului. Apăsa încet frâna şi încerca să stea calmă, deşi pulsul îi crescuse, inima îi bătea cu putere şi palmele îi transpiraseră brusc.

—Elle? auzi vocea înfundată a lui Tom din telefonul care acum era pe podeaua maşinii.

—Nenorocitul m-a lovit în spate, ţipă ea.

—Ce?

—Am spus… O, nu!

Văzu în oglindă vehiculul uriaş năpustindu-se asupra ei, cu farurile strălucitoare precum focurile iadului. Care era problema lui? Dumnezeule, urma s-o lovească din nou!

Alunecă pe contrasens. Încercând să redreseze maşina, derapă din nou pe asfaltul îngheţat. Camionul era în continuare în spatele ei.

— Tom! ţipă ea. Sună la 911!!! Tipul ăsta încearcă să... O, Doamne...

O curbă strânsă era la nici o sută de metri în faţă, chiar înainte de pod.

Motorul camionului o asurzea, iar lumina intensă a farurilor bătea orbitor în oglinzile ei laterale. Idiotul avea de gând să o depăşească!

„Bun. Lasă-l să treacă! Nu uita să-i iei numărul de înmatriculare..."

Dumnezeule, botul camionului era atât de aproape de aripa ei din stânga spate! Prea aproape! Cu o senzaţie de greaţă, își dădu seama că şoferul nu avea nici o intenţie să o depăşească. Urma să o lovească din nou!

Nu avea de ales. Deşi Dodge-ul ei încă patina, apăsă pe acceleraţie ca să-i strice planurile. Prea târziu, însă.

Zdrang!

Încă o lovitură în bara de protecţie. De data asta suficient de puternică încât să-i zdruncine capul.

Maşina i se înclină spre dreapta. Era cu piciorul pe frână, dar roţile continuau să se mişte, ducând-o mai aproape de marginea drumului şi de râul de dedesubt. Podul... Dacă ar fi reuşit să ajungă la pod!

Buf! Odată cu sunetul metalului îndoit, simţi cum dubița își ia zborul. Sări peste acostament și peste taluzul înzăpezit și, în cele din urmă, plonjă cu botul în râul rapid și rece ca gheaţa.

capitolul 20

De la întâlnirea cu Kacey de vineri seară, i se păru că weekendul prelungit durase o veşnicie. Printre treburile gospodăreşti şi vizitele cu Eli la clinica veterinară, unde Sarge îşi efectua covalescenta, Trace îşi petrecuse timpul încercând să nu se gândească la noua doctoriţă a fiului său. După Jocelyn hotărâse să renunţe la tentativele de a-şi găsi o parteneră, cel puţin până când Eli se făcea mai mare, dar acum se surprinse făcându-şi planuri în privinţa doctoriţei Acacia Lambert.

— Nu fi prost, se dojeni el în timp ce hrănea vitele pe care, în zilele friguroase de iarnă, le adăpostea în grajdul cel mare.

Se strădui să-şi alunge din minte zâmbetul ei plin de naturaleţe și licărirea jovială pe care i-o observase în privire. Avea prea multă experienţă ca să nu ştie că începerea unei relaţii cu ea nu i-ar fi adus decât necazuri.

Îi trecuse prin cap să o sune, dar se răzgândise. La urma urmei, nu ieşiseră la o întâlnire, ci pur si simplu mâncaseră împreună din comoditate, de dragul lui Eli. Se întrebă cât de mult îi păsa ei de fiul lui. Părea mai mult decât un interes profesional, însă cel mai probabil era doar o impresie.

Și ea era atrasă de el – fusese cu destule femei ca să recunoască semnele - dar era prudentă. În consecinţă, mai bine lăsa lucrurile așa cum erau.

Pe lângă asta, avea destule pe cap. Mâna lui Eli dădea semne de vindecare, însă tusea era profundă și zgomotoasă, și pur si simplu nu trecea. În ajun avusese 38 de grade; avea să verifice din nou când se trezea băiatul, dar începuse să se îngrijoreze.

Deocamdată trebuia să se ocupe de gospodărie. Mirosul de bovine, bălegar și urină se amestecase cu cel de fân uscat în Şopronul vechi de un secol în care ţinea deopotrivă nutreţul și animalele. Secţiunea din mijloc, unde vitele se învârteau de colo-colo, era hambarul iniţial, construit din lemn de cedru. Era înalt cât trei etaje, iar în podul deschis erau stivuite baloturi de fân. De-a lungul timpului, acestei structuri centrale îi fuseseră adăugate anexe: un hambar pe o parte, iar pe cealaltă, un ţarc acoperit ce se întindea pe toată lungimea clădirii.

În dimineaţa asta vitele erau agitate, deoarece stăteau închise de câteva zile din cauza vremii proaste. Mugind, se împingeau spre jgheabul în care primeau mâncarea pe perioada iernii şi îşi afundau boturile umede în fân.

— Aşteaptă. E destul pentru toate, îi spuse unei vaci cu faţa albă, care era mai insistentă decât suratele sale.

Apoi, mulţumit, îşi atârnă furca într-un cui de lângă uşă și, din obişnuinţă, fluieră după câine.

—Of, uitasem, mormăi el. Sarge era în continuare la clinica veterinară și avea să rămână acolo până când Jordan Eagle decreta că putea fi externat.

Lăsă lumina aprinsă şi ieşi afară, unde soarele încă nu răsărise și stelele dimineţii împânzeau cerul. Cu bocancii scârţâind prin zăpadă, se îndreptă spre grajduri, unde hrăni şi adăpă caii si-l mângâie pe cel mai tânăr pe botul negru. Îl numise Jet din cauza culorii, dar Eli îl botezase *Jetfire*, spunând că era un *Transformer*[3].

—Salut, băiete, îi zise scărpinându-l după urechi, după ce-i porţionă cerealele. Poate azi veţi ieşi afară.

„Să sperăm“, se gândi el observând nerăbdarea animalelor. Nu le judeca, fiindcă nici lui nu-i plăcea să stea închis în casă.

Îşi luă rămas-bun de la mica herghelie şi porni către casă, unde lemnele din sobă deja încălzeau bucătăria, iar cafeaua era gata. Scutură zăpada de pe bocanci şi-i scoase

fără să se aplece, ţinând călcâiul cu talpa celuilalt picior, apoi îi luă cu el în casă. După ce îi lăsă să se usuce lângă foc, îşi turnă o cană de cafea şi verifică mesageria telefonului, cu toate că era prea devreme să fi primit ceva. Spera să-l fi sunat vreo cunoştinţă de-a Leannei, să-i spună pe unde umbla.

Examină bucata de hârtie pe care erau trecute numerele de contact ale fostei sale soţii. Uitându-se la ceas, formă numărul din Washington, dar nu
răspunse nimeni, nici măcar robotul. Tastă apoi numărul din Phoenix, tot fără succes, dar cel puţin de data asta putu să lase un mesaj. Prezentându-se, explică în câteva cuvinte că fusese căsătorit cu Leanna si că încerca să o găsească. În cele din urmă îl sună pe avocatul angajat de Leanna pentru divorţ, un anume Kelvin Macadam de la cabinetul *Bennett, Stowe și Ellsworth* din Boise, dar bineînţeles că birourile nu erau deschise astăzi. În rest, nu știa ce demersuri să mai facă.

Sorbi din cană și aprinse micul televizor pe care îl instalase pe masa folosită odinioară de mama lui ca blat pentru gătit.

Sperând să afle starea vremii, scoase o cutie de lapte din frigider și cerealele Cheerios din dulap. În timp ce cotrobăia prin sertarul cu tacâmuri, auzi o știre despre un concurs local de împodobit bradul, apoi prezentatoarea spuse:

— Revenind la lucruri mai serioase, o femeie și-a pierdut viata într-un accident de masină, când automobilul ei a plonjat în râul Grizzly, în apropiere de podul North Fork. Elle Alexander, mamă a doi copii, a fost adusă rapid la spitalul Sf. Bartolomeu, însă era deja decedată.

„Îngrozitor, se gândi el. Ştiri din ce în ce mai rele."

Își turnă ultimele cereale în castron și pregăti masa pentru fiul său, apoi strivi cutia și o puse pe veranda din spate, lângă celelalte cartoane pentru reciclat. Când reveni în bucătărie, vorbea o altă reporteriţă, o femeie ce se afla

pe dealul Boxer Bluff. În spatele ei era o balustradă scundă de piatră, luminată puternic, și de jur împrejur, buchete de flori, lumânări, baloane și jucării de plus, un omagiu îngheţat adus lui Jocelyn Wallis.

Cu părul fluturându-i în vânt, jurnalista ţinea strâns microfonul în degetele înmănușate. Uitându-se în camera de filmat, spuse:

— Poliţia Districtului Pinewood a declarat că moartea lui Jocelyn Wallis, învăţătoare la şcoala elementară Evergreen din Grizzly Falls, pare a fi un accident nefericit. Deocamdată autorităţile nu exclud însă varianta omuciderii, astfel că investigaţiile continuă.

Trace încremeni de uimire când văzu faţa lui Jocelyn Wallis pe ecran. Stomacul i se strânse în timp ce privea montajul de portrete zâmbitoare, urmat de o fotografie a şcolii unde învăţa şi băiatul lui.

Pe ecran apăru din nou locul accidentului. Obiectivul camerei oferea acum o imagine panoramică a cascadei furioase şi a promontoriului îngheţat unde fusese pecetluită soarta lui Jocelyn.

—Poliţiştii roagă orice persoană care a văzut-o pe Jocelyn Wallis alergând prin parc sau a observat ceva suspect în ziua morţii acesteia să îi contacteze. Numărul de telefon este afişat pe site-ul nostru.

Ecranul se împărţi rapid în două, într-o parte reporteriţa de teren, iar în cealaltă cei doi prezentatori din studio.

—Sunt Nia Del Raz cu Ştirile KMJC, încheie jurnalista. Drake, ai legătura.

—Iisuse, murmură neîncrezător Trace. Ce spusese reporteriţa?

„Autorităţile nu exclud varianta omuciderii." Omucidere? Pentru numele lui Dumnezeu, cine ar fi vrut s-o omoare pe Jocelyn? De ce?

La televizor se trecu la o nouă ştire, despre un incendiu într-un orăşel din sud.

Trace se gândi la fiul lui şi la cât de apropiat fusese de Jocelyn. Îi fusese foarte greu să-i spună că murise, iar acum trebuia să-i explice unui băiat de şapte ani ce înseamnă o crimă, când nici el nu înţelegea aşa ceva…

Uitând de starea vremii, turnă nişte lapte peste Cheerios, ieşi din bucătărie şi începu să urce scările către camera lui Eli.

Un alt gând îl lovi când ajunse pe palier. Dacă Jocelyn fusese cu adevărat ucisă, numele lui figura pe lista posibililor suspecţi. Nu exista nici un dubiu. Fuseseră împreună. Îl sunaseră de la nenorocita aia de școală, când ea nu apăruse la muncă. Fusese la ea acasă, știa unde tine o cheie de rezervă, o identificase la spital.

Mda, se gândi el când deschise ușa camerei lui Eli și-și găsi fiul dormind linistit, întins pe spate, cu păturile îngrămădite, cu părul ciufulit și cu mâna în ghips asezată pe piept. Numele Trace O'Halleran avea să fie pe lista scurtă de suspecți. O perioadă.

Își privi băiatul respirând ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

Din păcate, asta avea să se schimbe.

Luni dimineaţă, când se pregătea să plece la muncă, Kacey se felicită pentru decizia de a adopta câinele. Mai mult, își propuse să vină acasă să mănânce la prânz și să se joace cu el vreo jumătate de oră.

În ceea ce priveşte abilitatea lui Bonzi de a fi câine de pază, asta rămânea de văzut, dar îi ţinea companie şi se simţea mai în siguranţă cu el în casă. Îi adusese patul în camera ei şi găsea liniştitor sforăitul lui molcom pe timpul nopţii.

„O hotărâre bună“, îşi spuse.

Luă o cafea de la chioşcul *driver through* de la ieşirea din oraş, apoi îşi continuă drumul spre clinică.

Tot weekendul se gândise la Trace O'Halleran şi la fiul lui. De câteva ori se surprinsese chiar visând cu ochii

deschişi la el. Conversaţia lor de vinerea trecută i se păruse foarte naturală şi al naibii de incitantă, dar trebuia să ia lucrurile mai cu calm. Încercase să-si ocupe timpul cu treburi prin casă, jucându-se cu câinele și aflând tot ce putea despre Shelly Bonaventure, Jocelyn Wallis și Elle Alexander. Elle susţinea că se născuse și crescuse în Boise. Kacey nu găsise nici un certificat de naștere pe numele ei la Helena sau în tot statul Montana, așa că probabil Elle spunea adevărul, contrazicându-i suspiciunile. Două femei care semănau cu ea muriseră. Și se născuseră în apropierea oraşului ei natal. Asta era tot. La ce se aștepta? Să fie rude? Puţin probabil, și, chiar dacă era adevărat, ar fi fost atât de ieșit din comun? Putea avea multe rude îndepărtate în această zonă.

După zece minute, când cerul dimineţii începea să se lumineze, ajunse cu maşina în parcarea clinicii, hotărâtă să renunţe la căutarea unei legături iluzorii. Ţinând într-o mână cafeaua care încă scotea aburi și luându-și laptopul cu cealaltă, încuie maşina cu dexteritate, apoi se duse spre intrare. Primul pacient era programat abia la opt, aşa că avea timp să-şi verifice e-mailul și să se pregătească pentru ziua ce urma.

Dădu însă nas în nas cu Heather, care se repezise s-o întâmpine.

—Aţi aflat? întrebă ea cu ochii mari.

—Ce să aflu?

—Una dintre pacientele noastre a murit în weekend.

—Dumnezeule, nu!

Inima lui Kacey tresări.

—Eu nu am cunoscut-o, dar a fost sâmbătă aici. Tocmai mă pregăteam să verific programarea ei la laborator.

Kacey îngheţă.

—Despre cine e vorba?

Ştia, însă. Deja.

—Elle Alexander. V-o amintiţi? zise recepţionera, vizibil afectată.

Kacey se simţi de parcă încasase un glonţ. Elle? Femeia aceea plină de viaţă care îşi făcea mai multe griji pentru copiii ei decât pentru propria-i sănătate?

—Ce s-a întâmplat?

—A ieşit de pe carosabil în apropiere de podul North Fork şi a căzut în râu. La televizor au spus că se întorcea acasă din Spokane, unde fusese la cumpărăturile de Crăciun. Am văzut ştirea de dimineaţă, în timp ce lucram pe stepper! Cutremurându-se teatral, Heather adăugă: Vă puteţi imagina aşa ceva?

—Nu, recunoscu doctoriţa cu inima strânsă. Copiii erau cu ea?

—Nu cred. Dar v-am lăsat pe masă ziarul cu toate informaţiile.

—Mersi.

Tulburată, Kacey se duse repede în birou şi se aşeză pe scaun. Citi de mai multe ori articolul, amintindu-și în tot acest timp faţa expresivă şi zâmbetul sincer al Ellei.

Ca medic, se confrunta cu moartea destul de des. Oamenii se nasc, trăiesc si mor. Totul face parte din ciclul vieţii. Ştia si accepta asta, desi întotdeauna o afecta dispariţia pacienţilor. Dar când era vorba de o femeie atât de tânără, în floarea vârstei, cu doi copii… pur și simplu, nu era corect.

Şi o mai deranja ceva, un presentiment confuz. Elle, la fel ca Shelly Bonaventure și Jocelyn Wallis, semăna cu ea.

Se gândi la proba de salivă pe care i-o luase pentru a-i verifica ADN-ul. Se bucura că făcuse asta. Poate nu era o conspiraţie la mijloc, dar ceva tot se întâmpla… ceva ciudat.

—Poţi să asculţi singură apelul dat la Urgenţe, spuse Alvarez.

Intra împreună cu partenera ei în sala de mese, pe care Joelle o decorase de la un capăt la altul. Pe pereţi erau luminiţe de Crăciun și ghirlande cu conuri de brad, mărgele

aurii si fundiţe rosii, iar de tavan atârnau fulgi de zăpadă argintii care se răsuceau precum momeala de pescuit în cârligul undiţei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e permis așa ceva într-o instituţie publică? Mormăi Pescoli când observă funda roșie legată de toarta ibricului de cafea. Deja e prea mult.

Alvarez rupse funda și umplu cana pe care o luase de pe raft. Luă o înghiţitură zdravănă, apoi reveni la discuţia despre accidentul rutier din apropierea podului North Fork.

—Tom Alexander crede că soţia lui a fost scoasă de pe carosabil intenţionat. Susţine că vorbea cu ea la telefon când dubiţa i-a fost lovită.

—Pe bune? făcu Pescoli luându-şi cana preferată de pe raft. Deci pretinde că a auzit-o în timp ce murea?

—Cam asa ceva.

—Doamne Sfinte! Îţi vine să crezi?

—Nu. Alvarez se încruntă. Deci este cazul nostru. Omucidere.

—Posibilă omucidere. Doamne, Dumnezeule!

Nu apucară să discute despre caz mai pe îndelete, că auziră sunetul unor paşi și Joelle apăru îmbrăcată din cap până în picioare în roşu aprins.

—Sărbători fericite! le ură ea. Adusese trei cutii roz pe care le trânti pe jos. Pescoli observă că aceleaşi flori roşii de crăciuniță prinse în părul blond al tinerei erau fixate şi în vârful pantofilor ei roşu-aprins, cu tocuri de zece centimetri. Sper că nu v-ați săturat de dulciuri! exclamă Joelle zâmbind larg.

—Niciodată, o asigură Pescoli.

Joelle luă un brăduț artificial care începu să sclipească bizar şi să se învârtă când apăsă pe un buton, îl puse la loc pe masă, apoi spuse:

—Copiii verişoarei Beth au răcit destul de rău şi nu au putut veni la cina de Ziua Recunoştinţei, iar unchiul Bud și soţia lui, care au vreo optzeci de ani, au rămas înzăpeziţi și n-au mai apărut nici ei. Jennifer, sora mea, ţine iar o dietă

ciudată de-a ei, cred că mănâncă doar fructe și miere. Ca să n-o mai lungesc, am rămas cu mult prea multă mâncare.

Despachetând cutiile pe rând, scoase ceva ce semăna cu o plăcintă de dovleac, un fel de tartă cu fructe de pădure și un castronel de plastic cu biscuiţi în formă de cornulețe, curcani si pălăriuţe. Pescoli avu impresia că zărise și un iepuraş de Paste care probabil fusese scos din greșeală din congelator.

Când Joelle se apleca, detectivul Pescoli îi zări în fugă cerceii de aur. Dumnezeule, în fiecare cerc stătea un spiriduş minuscul!

Tânăra aşeză rapid prăjiturile pe o farfurie. Când auzi telefonul sunând, rămase nemiscată, cu buzele strânse.

—Mă cheamă datoria, anunţă ea.

Ieşi repede din sala de mese, abia evitând ciocnirea cu doi poliţişti de la rutieră care intrau.

—Nu e normală, mormăi Pescoli.

Cum partenera ei nu reacţionă, alese o prăjitură neagră în formă de pălărie şi muşcă din calotă până la catarama aurie.

Alvarez, căzută pe gânduri, ignoră toate bunătăţile.

—Dubița familiei Alexander e în garajul departamentului. Mă gândeam să trec pe acolo să arunc o privire.

—Merg si eu.

Pescoli reflectă la povestea aceea bizară. Poate că soţul delira, răpus de durere, și încerca să dea vina pe altcineva pentru accidentul soţiei lui, ce avusese loc pe un drum alunecos. Sau poate voia să se absolve de vină; poate știa mai multe decât spusese; poate se aștepta ca investigatorii să găsească dovezi că soţia lui fusese scoasă intenţionat de pe carosabil.

„Esti prea suspicioasă, practici de prea mult timp meseria asta.“

Își termină prăjitura și spuse:

—Totuși, înainte să ieșim, aș vrea să ascult înregistrarea apelului de la Urgenţe. Apoi să verificăm telefonul mobil al

victimei. Sorbi din cafea și strânse din dinţi. Ce tare e!

—A făcut-o Brewster mai devreme. Nu-i place, ca să-l citez, „pișoarca aia de rahat, slabă, fadă și insipidă“.

—Ce cuvinte dure pentru o persoană cu frica lui Dumnezeu!

—Tot poliţist e, zise Alvarez ridicând din umeri.

—Și diacon la biserică.

—E șeful tău, îi reaminti Alvarez.

—Și o pacoste.

Ar fi vrut să spună mai multe, dar se abţinu. Oare ce cadou secret să-i ia ajutorului de șerif? Niște otravă de şobolani? Un bilet dus către Mozambic sau spre Polul Sud? În realitate, nu-l ura pe individ. Era un poliţist destul de bun, dar pur și simplu exagerat de protector când venea vorba de fiicele lui, în special de Heidi. În opinia lui Alvarez, puştoaica era o ipocrită manipulatoare şi îl avea pe Jeremy la degetul ei mic cu manichiură perfectă. Şi-ar fi dorit ca lui Jeremy să-i vină mintea la cap şi să-şi găsească pe altcineva. Probabil că Brewster nu ar fi apreciat o cutie de prezervative sub bradul de Crăciun al departamentului, mai ales dacă ar fi avut înscris pe ambalaj numele fiicei lui.

Tocmai când dădeau să iasă din sala de mese, îşi făcu apariţia şeriful, alături de câinele lui credincios.

— ’Neaţa, spuse tărăgănat, cu un zâmbet ce-i ridica vârfurile mustăţii.

—’Neaţa, răspunse Pescoli, iar Alvarez zâmbi, deşi un pic încordat.

—Am auzit că avem o posibilă crimă. Arătă cu degetul spre biroul lui, iar Sturgis se îndreptă grăbit într-acolo, dând din coadă.

—Aşa se pare, zise Alvarez.

—Poate.

Pescoli nu era convinsă.

—Mergeam să verificăm, explică partenera ei.

—Bun. Ah, şi îţi mulţumesc pentru vizita de ieri. Sper că familia mea numeroasă nu te-a copleşit. Gemenele, chiar şi

la şapte ani, pot fi o pacoste. Imaginează-ţi cum vor fi la cincisprezece.

Pescoli nu voia să se gândească la asta. Ştia ce înseamnă cincisprezece ani... și şaisprezece și şaptesprezece... ba să mai ai de-a face şi cu gemeni?

—Nu, au fost adorabile, îl linişti Alvarez, sub privirea uimită a colegei sale.

Ce naiba fusese asta? „Adorabile"? Alvarez considera că nişte fetiţe înrudite cu Grayson erau adorabile? Asta din gura unei femei care nu părea să-şi dorească nicidecum copii?

—Tineţi-mă la curent cu ce s-a întâmplat lângă North Fork, le ceru Grayson.

—Aşa vom face, spuse Alvarez.

Când rămaseră singure, Pescoli vru să spună ceva, dar Alvarez ridică mâna și o opri:

—Ştiu. Privi pe hol înspre biroul lui Grayson, fără nici o emoţie pe chip. Îţi explic mai târziu. Bine? Acum am de făcut o investigaţie și sunt deja mult înaintea ta în ceea ce priveşte telefoanele Ellei și ale lui Tom Alexander. Deja am cerut lista apelurilor din ultimele două luni, pentru ambele numere. În cazul în care a sunat la vreo companie de asigurări sau la vreo iubită.

—Sau ea la vreun iubit.

—Exact. Ar trebui să primesc azi informaţiile.

—Meriţi felicitări, zise Pescoli.

—Întotdeauna.

3 *În engleză, jet = jais, mineral sticlos de culoare neagră. Roboţii războinici Transformers au devenit personajele unor seriale şi filme extrem de populare. (n.red.)*

capitolul 21

În dimineaţa următoare își verifică camioneta din staulul vechi de optzeci de ani. Parcată în apropierea

tractorului John Deere care încă pierdea ulei, era ascunsă în anexa cenuşie aflată la aproape o sută de metri de casă. Din câte vedea, vehiculul de mari dimensiuni nu avea stricăciuni proaspete. Exista oare vreo pată de vopsea care să facă legătura între el și dubița nenorocitei? Nu credea asta.

Desfăcu rapid bara de protecţie din oţel masiv de pe camioneta închisă la culoare. El însuşi o făcuse, după modelul zăbrelelor de la grajdul vitelor, şi atunci când o montase pe Chevy se străduise să acopere parţial numerele de Idaho pe care le furase cu ani în urmă. Alesese o maşină cu număr de Idaho fiindcă plăcuţele astea de înmatriculare erau destul de comune în zonă, şi apoi căutase o camionetă asemănătoare.

Dumnezeule, ce frig era! Scotea aburi pe gură, iar degetele îi amorţiseră. Se mişcă repede. Ca de atâtea ori în trecut, schimbă vechile plăcuţe furate cu cele autentice, de Montana. Îndepărtă şi husele din blană de oaie de pe scaune, scoţând la iveală pielea neagră, în eventualitatea în care cineva apucase să arunce o privire în interiorul maşinii când își făcuse „treaba“. Ultimul pas era să desprindă abţibildurile false de pe bara din spate. În realitate, erau magneţi pe care îi putea scoate şi pune după bunul-plac. Ştia că maşina trebuia să fie tot timpul camuflată, chiar dacă în timpul zile îşi conducea Lexusul argintiu, cumpărat de la un dealer din Missoula, înregistrat pe numele lui şi cu numere de Montana.

Când decise că eliminase orice indicii posibile, mută bara de protecţie în partea cealaltă a magaziei şi, după ce o curăţă bine, o acoperi cu vopsea neagră mată până când arăta ca nouă. Când se usca, avea s-o ducă, împreună cu husele de scaun și cu abţibildurile, într-un loc din spatele ieslei care, dacă nu bătea vântul, încă mirosea a oi Suffolk sau Targhee sau alte rase populare cu o jumătate de secol în urmă. Manifesta o prudenţă exagerată, dar nici nu voia să facă greşeala de a subestima poliţia. N-ar fi reuşit să

acţioneze mai bine de un deceniu dacă n-ar fi fost atent; chiar şi aşa, întâmpinase unele probleme de-a lungul timpului. Deşi era un geniu, conform IQ-ului, tot nu-şi permitea să fie prea încrezător.

Aşadar, totul era în regulă.

In clipa următoare simţi. I se zbârli părul de pe ceafă - un avertisment. Senzaţia aceea ciudată că era urmărit de ochi nevăzuţi.

Cu inima bătându-i puternic, se întoarse brusc să privească peste umăr. Inspectă colţurile acoperite de pânze de păianjen și uşile umbrite, dar nu-l spiona nimeni. Miji ochii şi privi câmpul înzăpezit prin fereastra murdară.

Nu văzu nimic ieşit din comun. Era doar agitat. Pentru că făcuse din ţânţar armăsar.

Şuieratul vântului printre căpriori părea un hohot batjocoritor. Dintr-odată, sudoarea începu să-i picure pe frunte. „Nu-ţi lăsa imaginaţia să o ia razna, îşi spuse, inhalând o gură mare de aer. Tu deţii controlul. Tu hotărăşti cine moare. Nu uita asta.“

Reuşi să se calmeze şi îşi găsi din nou echilibrul.

Mulţumit că secretul lui era în siguranţă, închise magazia și alergă spre casă, unde intenţiona să facă dus, să se radă și să se pregătească pentru o nouă zi. Aveau să fie ştiri legate de „accidentul" de lângă pod si voia să afle ce spuneau reporterii si poliţiştii.

Trăia pentru momentele astea, când elimina cu dibăcie o *Neştiutoare* și stârnea vâlvă. În scurt timp ştirea respectivă nu avea să mai fie de actualitate.

„Asta e bine“, se gândi. Cu cât mai mult dezinteres, cu atât mai bine. Shelly Bonaventure dovedise asta. Primise din partea presei mai multă atenţie moartă decât vie. Cu toate astea, recapitulând crimele, descoperi că-i plăcea să vadă nedumerire pe fata autorităţilor și era mândru că reușise încă o dată să îi păcălească în drumul spre scopul lui final.

Totuși, trebuia să fie atent. Mereu. Timpul era esenţial. Problema era că *Neştiutoarele* rămase locuiau în această zonă din Montana, unde se putea face mai uşor legătura între ele. Avusese grijă de câteva cu ani în urmă, toate considerate accidente nefericite, dar acum trebuia să fie de două ori mai atent, căci mai multe crime ar fi ridicat suspiciuni.

Încă o dată simţi că cineva îl monitoriza, ba chiar că îi citea gândurile, dar asta era o nebunie. O sminteală.

Închise ochii si se concentra.

„Revino-ţi! Nu te lăsa învins de paranoia! Nu este nimic. Nimic!“

În cele din urmă, pulsul îi reveni la normal. Uitându-se la ceas, observă că era prea târziu să asculte ce se întâmpla în casa Acaciei, tipa care îi dăduse cele mai mari bătăi de cap. Doar gândul la ea îi făcea pielea să se furnice într-un mod pe care-l considera deranjant, dar si usor erotic.

„Prea riscant“, își reaminti. Ea era motivul pentru care, cu ani în urmă, aflase și de celelalte *Neştiutoare*. Fără să vrea, existenţa ei i le adusese în atenţie pe toate și le mânase pe rând spre moarte. Ar fi trebuit să-i mulţumească.

Amuzat de acest gând, își dori să o asculte și să și-o imagineze, însă știa că ar fi fost în zadar, căci deja plecase de acasă și probabil era la clinică.

Poate că trebuia să devină „pacientul" ei.

„Curând." Zâmbi în sinea lui și-și simţi penisul zvâcnind usor. „Curând, foarte curând."

— Așadar, seamănă întru câtva cu celelalte femei. Si ce? bombăni Pescoli două ore mai târziu, când se reîntâlni cu Alvarez la intrarea în garajul departamentului.

Partenera ei părea să se lege de tot felul de nimicuri. Ultimul: Elle Alexander semăna cu Shelly Bonaventure și Jocelyn Wallis. Asta era pur și simplu o credinţă oarbă, iar Pescoli nu voia să o accepte.

Trebuia să fie de acord însă că apelul disperat al lui Tom Alexander la Urgenţe fusese autentic. Bărbatul era scos din minţi, iar în acea dimineaţă apăruse la secţie la prima oră. Supărat, intrase valvârtej în biroul şerifului și solicitase să se investigheze prin toate mijloacele moartea soţiei sale. Furia îi dispăruse însă după discuţia cu Pescoli.

Chipeş şi aranjat, era întruchiparea soţului lovit de durere şi aflat încă în stare de şoc.

— Era o soferiţă bună, obişnuită cu capriciile vremii. Credeţi-mă, putea conduce fără probleme pe cele mai înzăpezite drumuri! Și am auzit absolut tot! Eram cu ea la telefon când a lovit- o. Era înnebunită de teamă și probabil a scăpat telefonul, pentru că nu mai răspundea, dar am auzit zgomotul de metal pe metal. Dumnezeule, a fost... asurzitor. Apoi ea ţipa și zbiera, strigându-mă încontinuu, dar nu mă putea auzi! În acel moment se prăbuşi pe un scaun cu palmele la faţă şi umerii tremurând. Am auzit ţipetele si sunetul... apei, presupun, şi apoi... apoi... nimic. Telefonul s-a închis. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mă fac? Elle... Doamne, Elle!

Pescoli nu fusese în stare să-i ofere încurajări. Nu-i spusese „Va fi bine“ sau „Știu că este greu, dar veţi trece peste asta“. Nu, din moment ce și ea trecuse prin aşa ceva în noaptea când Joe, primul ei soţ, fusese împuşcat. Nu conta că murise la datorie. Nu-i păsa că fusese numit „erou“. Tot ce ştia era că murise și o lăsase cu un copil mic şi cu un gol în suflet atât de mare, încât ar fi putut trece un tanc prin el. Nu mai putea să vorbească cu el sau să-i audă râsul sau să-l privească ţinându-l pe Jeremy pe umeri sau să facă dragoste cu el târziu în noapte. Totul se terminase într-o clipă. Primii ani după moartea lui Joe fuseseră grei. Atât de grei, încât confundase dorinţa cu dragostea şi se măritase cu Luke Pescoli, „Norocosul", care nu-i adusese pic de noroc. Prin urmare, în loc să-i îndruge banalităţi, rosti sec:

—Îmi pare rău pentru pierderea suferită, domnule Alexander.

În acelaşi moment îi întinse un pachet de şerveţele.

Cumva reuşi să-i ia declaraţia, iar acum se îndrepta cu Alvarez către garajul departamentului. Alvarez îi spuse că detectivul Jonas Hayes de la LAPD nu era convins că Shelly Bonaventure se sinucisese, cu toate că dovezile indicau asta.

—Au fost nişte detalii nelalocul lor, explică ea parcând într-o zonă rezervată angajaţilor.

Găsi un loc lângă uşile mari de metal şi opri motorul.

—Ca şi în cazul lui Jocelyn Wallis, presupuse Pescoli, ezitând în continuare să accepte vreo legătură între cele două cazuri, despărţite de aproape două mii de kilometri.

Cele două femei semănau. Ambele se născuseră în Helena, la acelaşi spital. Morţile lor nu erau similare, cu excepţia faptului că ambele fuseseră otrăvite. Dar în cazul lui Shelly Bonaventure se punea problema unei supradoze, pe când Jocelyn Wallis căzuse pe o stâncă, rupându-şi gâtul şi zdrobindu-şi organele interne. Nici una nu murise din cauza otrăvirii.

—L-am rugat pe detectivul Hayes să-mi trimită analiza ADN a lui Shelly Bonaventure, spuse Alvarez.

—Să o compari cu cea a lui Jocelyn Wallis? Vorbeşti serios?

—Și cu a lui Elle Alexander.

—Moartea ei a fost complet diferită, îi reaminti Pescoli.

—Știu. Poate criminalul începe să fie disperat.

—Mie mi se pare că alergăm după cai verzi pe pereţi. Si o să dureze. Crezi că are rost?

—Nu ştiu, recunoscu Alvarez. S-ar putea să nu ajungem nicăieri. Dar măcar vom şti dacă femeile astea au vreo legătură genetică. Pur şi simplu elimin orice posibilitate.

—Cred că este prematur.

—Am reţinut. Între timp, mor nişte femei.

—OK, OK, am înţeles, spuse Pescoli încercând să nu se enerveze.

Alvarez se baza pe probe și ştiinţă, mai rar pe instinct. De data asta părea să meargă pe ambele, ceea ce nu era rău.

Intrară în garaj, unde îi găsiră pe mecanici şi echipa de criminaliști examinând dubiţa. În jurul caroseriei Dodge-ului erau împrăştiate într-o dezordine totală jucării, haine ude şi pungi de cumpărături mototolite şi rupte. Singurele obiecte care scăpaseră nedeteriorate erau cele din plastic.

Bara din spate părea că fusese lovită, iar criminaliștii scotoceau acum prin vehicul în căutare de probe. Fuseseră găsite geanta şi telefonul lui Elle Alexander, iar chitanţele ude din portofel indicau că fusese la cumpărături doar cu câteva ore înainte ca maşina să-i fie pescuită din râul îngheţat.

—Ceva a lovit-o în spate cu putere, spuse Bart, unul dintre tehnicieni. Era un bărbat subţire si vânos, cu început de chelie și o pereche de ochelari mai mari decât faţa. Ştergându-se pe mâini cu un prosop, privea dubiţa avariată. Se pare că a fost altă mașină, continuă el. Nu avem nici o dovadă că s-ar fi lovit de ceva, de pildă o căprioară sau un cerb, înainte să plonjeze în râu. E posibil să fi derapat, dar ceva a lovit-o din spate. Ceva mare și cu viteză, dacă analizăm urmele de lovituri.

—Soţul a spus că dubiţa era în stare perfectă. O cumpăraseră acum mai puţin de șase luni.

Bart dădu din cap ca și cum spusele lui Pescoli îi confirmau descoperirile.

—Ei bine, cineva i-a venit de hac.

—Da, oftă Alvarez. Iar noi trebuie să aflăm cine.

—Mă bucur că asta e treaba voastră, nu a mea, spuse Bart cu un zâmbet lipsit de veselie.

Ziua de marţi trecu fără evenimente, iar miercuri Kacey își petrecu ziua liberă jucându-se cu Bonzi, plătind facturi și

făcând ordine prin casă.

După o lungă ezitare, îl sună pe Trace O'Halleran, dar îi răspunse robotul, așa că lăsă un mesaj în care întreba de Eli și își lăsa numărul de mobil.

Nu fusese un pretext ieftin; chiar era îngrijorată de starea băiatului, mai mult cu privire la simptomele de răceală, decât la starea mâinii. Dar nu se putea minţi singură. Bineînţeles că spera să vorbească cu Trace. Nu reuşea să şi-l scoată din minte.

Spre prânz hotărî să mai facă un pas spre desluşirea misterului femeilor ce semănau între ele și făcu o scurtă vizită la sala de fitness *Forever Gym*, căutând-o pe instructoarea Gloria. Fetei drăguţe de la recepţie îi turnă o poveste cum că ar fi vrut să se înscrie la club. Recepţionera, cu părul blond-deschis prins în coadă, avea elanul tinereţii şi, după toate probabilităţile, promisiunea unui comision, fiindcă îi explică imediat avantajele cardului de membru. Când constată că vizitatoarea nu era dornică să semneze pe loc, îşi pierdu din entuziasm și îi oferi nişte broşuri, îndreptându-şi apoi atenţia către clientul următor, care părea mult mai interesat.

Kacey răsfoi în grabă broşurile şi o găsi în lista instructorilor pe Gloria Sanders-O'Malley, femeia despre care Elle spunea că seamănă cu ea. O luă pe coridor cu un pas ferm, de parcă deja ar fi fost membră a clubului; nu dorea să-i arate cineva drumul. Prin fereastra mare a unei săli de exerciţii o zări pe cea pe care o căuta, ţinând un curs de aerobic. Era atât de straniu s-o privească! Nici una dintre cursante nu-i semăna, slavă Domnului, dar Gloria avea aceeaşi osatură a feței ca și ea. Părul ei era scurt, sârmos şi arămiu, şi afişa un corp tonifiat de sportivă.

Când ora se sfârşi, intră și se prezentă ca viitoare membră a clubului. Gloria fu politicoasă, însă nu părea să observe asemănarea, iar Kacey nu aduse asta în discuţie.

Poate că se lupta cu morile de vânt.

Descumpănită, se întoarse acasă şi îşi petrecu câteva ore la birou, în faţa laptopului. Nu primise nici un e-mail, aşa că se hotărî să-şi sune una dintre prietenele din vremea studenţiei despre care ştia că lucrează ca arhivar la oficiul de stare civilă din Helena. Cu ani în urmă, Riza o ajutase pe Kacey să îşi amelioreze cunoştinţele de informatică în schimbul ajutorului la literatură şi spaniolă. După trei transferuri ale apelului şi aproape şapte minute, fu pusă în legătură cu Riza; se părea că de când nu se mai văzuseră divorţase şi revenise la numele de fată.

—Bună, Riza. Sunt Kacey Collins... mă rog, Lambert acum.

—O, bună. Ce mai faci?

Riza era ocupată, căci sunetul tastaturii ajunse până la urechile lui Kacey.

—Bine, bine.

Se puseră la curent cu evoluţiile din vieţile lor. Într-adevăr, Riza divorţase de iubitul ei din liceu, cu care se măritase după facultate, iar acum locuia cu noul ei iubit, care era muzician. Kacey îi spuse că și ea se despărţise de J.C. și că acum locuia în Grizzly Falls.

—Era și cazul să scapi de domnul Eu-le-știu-pe-toate, râse prietena ei. Nu mi-a plăcut niciodată de el.

—Poate ar fi trebuit să-mi spui la vremea respectivă.

—Nu ai fi ascultat.

Probabil că avea dreptate, gândi Kacey.

—De ce m-ai sunat? întrebă Riza. Doar nu ţi-a venit asa, din senin. Trebuie să existe un motiv.

—Păi... Uite, Riza, am nevoie de ajutor. Câteva femei au murit aici în ultima vreme. Două dintre ele s-au născut în Helena la spitalul Valley, care cred că s-a închis acum vreo douăzeci de ani. Voiam să aflu dacă mai sunt și altele. Femei... ei bine, cred că doar femei, care ar fi avut acum între 31 si 38 de ani, însă nu mai sunt în viață.

—Ştii că am acces doar la evidentele din Montana.

—Sunt dispusă să încep de acolo.

—Sunt registre publice, dar îti pot ușura căutarea. Nu cred că voi avea probleme, însă nu se știe niciodată. Oamenii sunt destul de sensibili aici și te amendează pentru orice.

—Faptul că sunt medic ajută în vreun fel?

—Da. Înseamnă că probabil îți poţi permite asa ceva. Chicoti, apoi îi ceru lui Kacey adresa de email. Te informez că încalci regulamentele. Asta îmi va spune șefa dacă se prinde. După ea, încalc regulamentele prin aproape tot ce fac, așa că hai să rămână între noi. Şi nu te gândi la taxe, cred că te pot scuti de ele.

—Nu-i de mirare că statul are probleme.

—Da, sigur.

Mai stătură puţin de vorbă, iar Riza îi promise că, dacă putea, avea să-i facă rost de informaţiile care o interesau.

—Primul pas, îi spuse Kacey lui Bonzi, apoi se lăsă pe spătar și își întinse coloana și gâtul. Poate ar trebui să ieșim la o plimbare prin parc. Adu-ţi lesa.

Câinele stătea întins în coşul lui, dar când auzi cuvântul „plimbare", se ridică brusc şi tropăi spre camera din spate.

Înţepeni în scaun, cu căştile pe urechi, simţind cum îi bubuia inima. Acacia intrase la bănuieli și verifica de zor certificate de naştere şi de deces. Deşi putea să o supravegheze acasă şi la clinică, nu-i putea anticipa toate mişcările sau gândurile. Era doar o chestiune de timp până când să-şi dea seama despre ce era vorba.

Ar fi putut să strice totul, în condiţiile în care el mai avea atâtea de făcut!

Faptul că îşi luase un câine îl deranja. Acum avea să fie mult mai dificil să se furişeze în locuinţa ei, cu toate că mai făcuse asta de vreo două ori.

„Încă o problemă care trebuie rezolvată. Nimic grav, am să mă descurc.“

Era în stare să se descurce în orice împrejurări, însă nu putea permite sub nici o formă ca ea să facă legătura între

decese.

Îşi smulse căştile și privi peretele imens unde înfipsese toate fotografiile *Neştiutoarelor*. Unele dintre ele fuseseră surprinse când îşi dăduseră seama că fuseseră trase pe sfoară, altele exprimau groaza şi teama când înteleseseră că îşi trăiau ultimele clipe, iar câteva, precum Elle Alexander, a cărei moarte venise de la distantă, aveau doar o imagine neclară. Se oprise să facă o poză rapidă înainte de a se îndepărta de locul accidentului, traversând podul, și surprinsese dubiţa scufundându-se în apă.

Atâţia ani de lucru. Atâta timp investit. Aproape terminase… iar acum ea voia să strice totul? In nici un caz!

Furios, lovi cu piciorul cosul de gunoi, care se rostogoli până la perete. Pe pardoseala alunecoasă se împrăstiară bucăţi de hârtie pe care urma să le ardă, cutii goale și un bec ars.

Trebuia să facă ceva. Trebuia să o oprească.

Îi sună telefonul și scrâșni din dinţi când observă pe ecran că era nenorocita de soră-sa. Suna în cele mai nepotrivite momente. De parcă i-ar fi putut citi frustrarea și voia să-i arate asta.

„Încearcă doar să te ajute să te integrezi. Ar trebui să fii recunoscător."

Dar nu era. Fiindcă absolut toți membrii familiei își dăduseră seama că el nu avea să fie niciodată ca ei. Ar fi fost imposibil. De la bun început fusese total diferit, iar acesta nu mai era un secret pentru nimeni.

Se privi în oglindă. Era chipeș, însă trăsăturile îi reflectau mânia. Cicatricea albă de la tâmplă părea să pulseze odată cu nebunia lui.

„Precum ceilalţi, dar atât de diferit", se gândi. Cum de permisese să se întâmple asta? Telefonul sună din nou. „Calmează-te. Răspunde… Sora ta îți este aliat, cu toate că poate nu o știe."

Încercă să-și coboare tensiunea la valorile normale.

—Salut, spuse el.

—Bună.

Era agitată ca de obicei, probabil avea de furcă cu „antreprenorul ăla idiot“, scuza ei obişnuită când avea o stare proastă.

—S-a întâmplat ceva?

Nu voia să o preseze, dar nici nu avea timp de discuţii fără rost.

—O grămadă, de fapt. Mama și tata… ei… sunt destul de reticenţi când vine vorba de schimbări şi, mă rog, ştii doar că tata nu mai e la fel de puternic cum era odată, iar mama nu e pregătită să-l ducă la azil, dar are nevoie de mai multă îngrijire decât poate ea să-i ofere.

Ca de obicei, continuă să trăncănească la nesfârşit despre subiectul ăsta care pe el îl lăsa rece. În cele din urmă hotărî să-i întrerupă lamentările legate de încăpăţânarea părinţilor:

— Și ce vrei să fac eu?

—Să vorbeşti cu mama.

—Am vorbit.

—Vorbeşte iar. Fii categoric. Nu ştiu de ce, dar pe tine te ascultă. S-ar presupune că părerea mea ar trebui să cântărească mai mult, din moment ce sunt mai mare, dar nu.

—O să vorbesc, promise el, stopând din faşă următorul episod în care şi-ar fi plâns de milă că nimănui nu-i păsa de părerea ei. O să trec pe la ei weekendul ăsta.

—Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

—Am și eu viata mea. O slujbă. Una foarte stresantă.

—Bine, bine. Dar anunță-mă și pe mine.

—O să te anunt.

—A, și un ultim avertisment. Mama vrea să te cupleze cu una. Cum el se mulţumi să geamă în sinea lui, soră-sa continuă pe un ton entuziast: Culmea, este asistentă. Îţi vine să crezi? După tot ce a spus legat de profesia asta? Cred că a cunoscut-o când l-a dus pe tata la consultul anual.

—Nu mă interesează cu ce se ocupă.

Nu avea chef de romantisme, mai ales cu o femeie pe care o descoperise băgăcioasa de maică-sa. Nu când mai avea atâtea de făcut.

—Fii atent. Numele ei este Karalee Rierson și este roşcată.

Încremeni. Micile temeri care luaseră naştere când o auzise pe Acacia vorbind la telefon creşteau, agitându-se şi zvârcolindu-i-se prin minte. Se uită la teancul de fotografii pe care le adunase de-a lungul anilor şi le răsfoi până dădu de cea din permisul de conducere al lui Karalee Winters.

„Nu... nu se poate!“

Cu un nod în gât, începu să cotrobăie prin documente. Nu cumva numele ei de fată era Karalee Falcone? În cele din urmă o găsi.

—Ce ştii despre ea? întrebă, nerecunoscându-şi vocea.

—Cred că locuia în Oregon când era măritată, dar nu sunt sigură. Şi până la urmă a fost o căsătorie foarte scurtă, pe care mama te va sfătui să n-o bagi în seamă. Oricum, nu are copii. Ei, mama va avea toate detaliile și te va desfăta cu ele când vă veţi întâlni.

Simţi că îi coboară inima în stomac. Totul se năruia.

—Fără îndoială, zise el. Uite ce e, trebuie să plec.

—Bine, bine. Mereu ocupat, am înţeles. Dar după ce te întâlnesti cu mama și tata și îi convingi să se mute, sună-mă.

—O s-o fac, promise el.

Se uită la fotografia lui Karalee Falcone Winters Rierson. Greșise. Cumva, ratase informaţia asta importantă. Iar acum ea îi cunoştea părinţii... Un lucru extrem, extrem de periculos. Mototoli în pumn copia permisului ei de conducere şi îşi spuse că trebuia să-şi îmbunătăţească tactica, să se mişte mai repede.

Trebuia să termine cu nenorocita de Acacia Lambert, după care să-şi îndrepte atenţia asupra lui Karalee, cu toate numele ei de familie.

Nu avea de ales.

capitolul 22

Pe lângă ajutorul oferit de Riza, Kacey adunase informaţii de pe la spitale, după care pornise către Helena. Riza, care putea accesa și fişierele cu evidenţa numerelor de înmatriculare, îi promisese și mai multe date despre naşteri şi decese, fotografii, orice găsea.

—Pot fi concediată, o avertiză pe Kacey.

—Sau poate ajungem amândouă să ne căutăm un avocat.

Riza râse cu poftă.

—Nu contează. Îmi plac chestiile astea. Mă uit la *CSI* și la *Bones* și la restul serialelor despre crime. O să vedem ce reușesc să aflu, dar vezi să nu dăm de bănuit.

—Așa voi face, îi promise Kacey, întrebându-se cât timp se putea ţine de cuvânt. Închise telefonul, apoi formă din nou, dar se răzgândi, dându-și seama că o nouă discuţie cu mama ei ar fi fost inutilă. Fie că îi plăcea sau nu, trebuia să se întâlnească faţă în faţă cu Maribelle.

Aproape se întunecase și începuse din nou să ningă când intră în Helena. Trecu pe lângă faţada luminată a catedralei Sfânta Elena. Două turle gemene străpungeau cerul sumbru. Ăsta era orașul în care crescuse, în care se simţise în siguranţă și în care, acum, la lăsarea serii, avea un sentiment de nelinişte. Ceva nu era în regulă.

Privind în retrovizor, tresări când văzu o camionetă neagră, asemănătoare cu cea care o lovise şi aproape o scosese de pe carosabil cu câteva zile în urmă.

Grilajul imens şi ciudat era la fel, dar nu reuşi să vadă plăcuţa de înmatriculare. Crispată, o urmări în oglindă şi oftă uşurată când viră şi o luă în direcţia opusă.

„Nu fi paranoică, se dojeni. Nu te urmăreşte nimeni. Doar fiindcă Elle Alexander a fost aruncată în râu, conform ultimelor ştiri, nu înseamnă că şi tu eşti o ţintă."

— Și totuşi, murmură ea cu voce tare.

După ce o ultimă privire îi confirmă că nu mai avea în spate nici o camionetă cu un grilaj masiv, se mai relaxă un pic. Înainte să iasă din oraş, făcu un mic ocol și încetini la un semafor din apropierea spitalului Valley, la câteva străzi distanță de Broadway. Clădirea din oțel şi sticlă se înălța pe patru niveluri, iar ferestrele reflectau luminile oraşului. Când semaforul își schimbă culoarea, Kacey apăsă pe acceleraţie şi se întrebă ce rol juca în toată povestea spitalul Valley, unde se născuseră cel putin trei femei care îi semănau.

De asta avea să se ocupe mai târziu; deocamdată coti spre Rolling Hills Senior Estates, unde locuia Maribelle.

Trace îl aşteptase pe Eli să coboare din autobuz, apoi merseseră împreună să-l ia pe Sarge, care purta un guler conic de protecţie ce-l împiedica să-şi lingă rănile sau să-şi rupă cusăturile. Slavă Domnului, câinele se simţea mai bine.

—Zici că-i extraterestru, râse Eli.

Câinele străbătu holul clinicii în trei picioare şi aproape că îl dărâmă pe băiat, fericit să-l regăsească.

—Acum aveţi amândoi echipament în plus, îl tachină Trace arătând spre ghipsul albastru al lui Eli, decorat cu inscripţiile colegilor săi.

—Aş spune că a fost un raton, poate chiar mai mulţi, comentă Jordan Eagle, în timp ce Trace plătea factura.

— Sunt bucuros că va fi bine, zise el. Mulţumesc.

Jordan îl mângâie pe Sarge pe cap, apoi stăpânul lui fluieră, iar câinele fugi cu greu după el. Trace îl ajută să urce în maşină și plecară.

Acasă, Eli se întinse pe canapea. Se plânsese că se simţea rău din clipa în care coborâse din autobuz şi, deşi era pregătit să se achite de sarcinile zilnice, astăzi era extenuat. Adormi în câteva minute, cu Sarge ghemuit pe podea, la picioarele lui.

Trace nu-şi putu reprima îngrijorarea, căci în mod normal puştiul era energic. Pe de altă parte, încă se lupta cu răceală, gripa sau ce avea, trebuia să se împace cu moartea lui Jocelyn și să se vindece după accidentul de la joacă. Cel puţin nu mai adusese vorba despre Leanna în ultimele zile.

Poate faptul că se întinsese pe canapea nu fusese o idee atât de proastă.

Însoţit de Sarge, se duse să hrănească animalele. Le lăsase afară pe timpul zilei, dar acum, când se însera, le dădu să mănânce și le închise în staul.

Se întoarse în casă și încropi o cină frugală, moment în care se trezi și Eli. Mâncară în bucătărie, însă Eli făcu nazuri, ignorând până și sucul de mere pe care tatăl său i-l turnase în pahar și pe care insistase să-l bea.

Trace înghesui vasele în chiuvetă, apoi vru să-şi ajute fiul la teme. Se lăsară păgubaşi atunci când Eli, care tuşea și devenise neatent, mărturisi că nu-şi dorea decât să se uite la televizor. Avea în continuare temperatură, în jur de 38 de grade. Trace îl zori la duş, îl lăsă să bea un suc acidulat fără cofeină și-l trimise la culcare. Băiatul nu se opuse, cu toate că ceasul digital de pe noptieră nu arăta decât 19.15. De obicei protesta vehement, dar în seara asta căzu răpus de oboseală.

Era clar că avea motive să-și facă griji, se gândi Trace. Iar sănătatea fiului său era doar una dintre numeroasele lui probleme.

Abia când se întoarse la parter, observă că becul de la mesageria telefonului pâlpâia. Ascultă înregistrarea și auzi vocea lui Kacey care se interesa de Eli.

„Drăguţ", își zise. Ascultă mesajul din nou, cât să-i mai audă o dată vocea și să-i memoreze numărul de telefon. Vru să o sune, dar se răzgândi chiar în clipa în care ridică receptorul.

„Despre ce o să vorbiţi? Despre vreme? Despre ghipsul albastru al fiului tău? Despre femeia cu care te-ai întâlnit, cea care îi semăna? Despre moartea lui Jocelyn? Sau vei recunoaşte că ai visat-o aseară și că te-ai trezit cu ditamai erecţia?"

Se gândi la Leanna. Şi la Jocelyn. Apoi puse receptorul la loc.

—Acacia! Ce Doamne iartă-mă cauţi aici? întrebă mama ei, ducându-şi mâna la piept.

După expresia feţei, era clar că nu se aștepta să o vadă pe fiica ei în faţa ușii.

—M-am gândit că trebuie să discutăm.

—Și un telefon nu era suficient? întrebă Maribelle circumspectă. Îi făcu loc să intre în holul apartamentului ei cu trei camere, iar Kacey simţi imediat o răceală din partea ei: nu era binevenită.

„Ei, ghinion“, își zise. Înaintă pe mocheta albă și groasă înspre o canapea bleu-gri aşezată în faţa unui şemineu pe gaz ce ardea domol. Câteva piese de mobilier îi aminteau de adolescenţă, dar majoritatea lucrărilor de artă, scaunele, lămpile și mesele erau noi, cumpărate după ce mama ei vânduse casa în care copilărise. Lucrurile rămase, pe care noii proprietari nu le doriseră, fuseseră vândute la preţuri de nimic.

—Trebuia să discutăm între patru ochi.

Inima îi bătea cu putere; niciodată nu putuse să o înfrunte pe Maribelle, dar, în definitiv, nu erau prea mulţi cei în stare de o asemenea faptă eroică. În plus, nu-i dădea pace stomacul deranjat, pe care îl simţea de parcă s-ar fi transformat într-un bolovan.

—Vrei o ceașcă de ceai sau un pahar de vin? Am deschis un *pinot* foarte bun...

—Nu, mamă. Vreau doar să stăm de vorbă.

Își încălzi picioarele la foc în timp ce Maribelle, îmbrăcată în blugi și cu un pulover auriu, cu o expresie îngrijorată, se aseză pe un colţ al canapelei. Avea alături o carte deschisă cu paginile în jos ți un pahar de vin pe jumătate băut.

Kacey scoase din geantă un plic, îl deschise și îi etală conţinutul pe măsuţa de cafea din faţa lui Maribelle. Shelly Bonaventure, Jocelyn Wallis și Elle Alexander o priveau fix din fotografii.

—Ce sunt astea?

—Observi ceva, mamă? Femeile astea seamănă între ele. Seamănă suficient de mult încât să fie surori.

—Și?

—Toate au murit. Au murit în accidente în ultima săptămână. Palidă la față, Maribelle se întinse după paharul

cu vin, în timp ce fiica ei continuă: Și toate seamănă cu mine, nu-mi spune că n-ai observat. Și mai e și femeia asta. Scoase broşura clubului *Forever Gym*, deja deschisă la poza cu Gloria Sanders-O'Malley, şi o puse lângă celelalte. E instructor de fitness, deocamdată încă în viată.

—Ce vrei să spui?

—Pur şi simplu nu cred că e o coincidență. Am verificat. Trei dintre femeile astea s-au născut aici, în Helena, la spitalul Valley. La fel ca mine. În privinţa lui Elle nu sunt sigură. Trecutul ei este destul de obscur și, din păcate, nu mai e printre noi să ne spună ce știe. Susţinea că a trăit dintotdeauna în Idaho, dar...

—Nu ştiu unde vrei să ajungi. Crezi că sunt ucise niște femei care seamănă cu tine?

—Femei care seamănă cu mine și care s-au născut în același spital nenorocit.

O ardea stomacul, însă trebuia să afle. Oricât s-ar fi străduit să pareze, pe chipul lui Maribelle se citea o îngrijorare sinceră.

—Foarte mulţi oameni seamănă între ei.

—Ştiu. Puteam trece peste asta. Dar spitalul? Dacă merg acolo ce voi afla?

—Nu știu. Nimic.

—Ce voi afla cu o mostră a *ADN*-ului meu? Și cu mostre de la celelate femei?

—Poftim?

Kacey nu răspunse; nu era obligată. Observă schimbarea din privirea mamei ei când înţelesese că nu era vorba de o cacealma. Umerii subţiri îi căzură brusc sub pulover. Dintr-odată, Maribelle își arăta vârsta.

—O, Doamne!

Își trosni mâinile și privi în depărtare către întunericul de afară.

—Spune-mi ce nu înţeleg, îi ceru Kacey.

—Mă temeam că va veni și ziua asta, oftă mama ei dând încet din cap.

—De ce?

Maribelle închise ochii și eliberă un suspin tremurător. Juca teatru? Sau era din inimă? Cine ar fi putut spune?

—Speram să nu fiu nevoită să-ți destăinui asta niciodată. Kacey o urmări cu maxilarul încleştat în timp ce rostea rar: Stanley nu e - nu a fost - tatăl tău adevărat. Se pare că ți-ai dat seama de asta.

—Vrei să spui că nu era tatăl meu biologic, preciză Kacey, cu inima bătându-i nebuneşte.

—Da. Mâna lui Maribelle tremura, făcând să se verse puțin vin din pahar. Nimeni n-a ştiut, nici măcar Stanley, cel puțin nu de la început.

Se uită urât la fiica ei, de parcă, într-un fel, ea ar fi fost de vină.

—De ce nu mi-ai spus?

—Pentru că asta l-ar fi ucis pe Stanley. Când aveai vreo şapte ani și... și era clar că nu semănai cu nimeni din familia mea sau a lui, a început să fie suspicios și ne-am certat. A ameninţat că va face un test de paternitate, așa că i-am spus. Din momentul ăla, căsnicia noastră, sau ce mai rămăsese din ea, a devenit o prefăcătorie. Cu urechile ţiuind, Kacey ascultă restul confesiunii: Am stat împreună pentru tine. Te-a iubit, zise Maribelle cu o urmă de regret. Nu a contat că nu erai sângele lui. Erai fetiţa lui. Simţi nevoia să-si dreagă vocea și privi în altă parte. Nici nu s-a pus problema divorţului sau a separării. Lucrurile stăteau altfel pe vremea aia, într-un oraş atât de mic. Părinţii mei... Frământându-şi degetele, încheie: A fost mai
bine aşa.

Kacey nu era atât de convinsă. Nu şi-o putea imagina rămânând cu Jeffrey într-o căsătorie lipsită de dragoste.

—Tata nu mai este, murmură ea. O durea inima când se gândea la bărbatul pe care-l crezuse tatăl ei. Ai... ai fi putut să-mi spui.

—Era deja prea târziu.

—Nu e prea târziu acum.

O durea stomacul. Atâta înşelătorie! Atâtea minciuni! Istoricul ei medical nu valora nimic, toată viaţa ei fusese o minciună. Cu toate astea, totul avea sens, într-un mod bizar. Explica foarte multe, mai ales de ce fusese atât de apropiată de părinţi, chiar dacă între ei nu mai exista vreo legătură.

—Cine e tatăl meu biologic? întrebă într-un târziu.

Mama ei termină vinul și puse paharul gol pe policioară.

—Contează?

—Bineînţeles că da. În atât de multe feluri, încât nici nu știu cu care să încep. Sunt ucise femei, mamă. Femei pe care le suspectez că au acelaşi *ADN* ca și mine.

—Asta e problema cu ştiinţa.

—Ai fost asistentă, pentru numele lui Dumnezeu, o întrerupse Kacey. Crezi în ştiinţă.

—Ei bine, s-a dezvoltat prea mult. A devenit prea invazivă. Nu mai ai intimitate. Dacă mă întrebi pe mine, oamenii pot trăi liniştiţi și fără ea.

—E vorba despre viaţa mea, mamă!

Maribelle își frecă mâinile, de parcă îi intrase frigul în oase dintr-odată.

—Nu vreau să vorbesc despre asta.

—Ai evitat discuţia timp de treizeci și cinci de ani! Exclamă uluită Kacey, încă nevenindu-i să creadă că toată viaţa ei fusese o minciună. Iar acum mor femei!

—În accidente! Chiar crezi că cineva omoară femei care seamănă cu tine pe baza unei legături *ADN*? Pentru Dumnezeu, Kacey, gândeste-te puţin!

—Cine este?

—Nu are nici un rost să-ţi deranjezi tatăl cu asta.

—Nu e tatăl meu, ripostă Kacey. Tatăl meu a fost căsătorit cu tine. Dar... bărbatul celălalt? Mai trăieşte?

—Da.

—Ţii legătura cu el?

—Nu, bineînţeles că nu.

—El ştie de existenta mea?

Când mama ei nu răspunse, adăugă: Şi a celorlalte... Chipurile femeilor ucise îi apărură în minte, femei cu aceleaşi trăsături ca şi ea. Ştie de ele? Sunt..

Clătină din cap. Nu, nu, nu, totul era o greşeală. Probabil că nu fusese o idee bună să vină acolo, însă nu se putea opri acum. Fără să-şi recunoască vocea, întrebă:

—Vrei să-mi spui că acest... acest bărbat a lăsat femei însărcinate şi le-a părăsit? Cum Maribelle tăcea mâlc, insistă: Mamă? Ce-mi ascunzi?

Maribelle se întoarse pe locul ei de pe canapea. Ochii îi erau aţintiţi la foc, dar Kacey ştia că nu priveşte flăcările ce loveau buştenii din ceramică. Nu, mintea ei era departe, într-un loc cunoscut doar de ea, un loc dintr-un trecut îndepărtat.

—Nu este aşa. Trebuie să înţelegi. Este un bărbat rafinat şi integru. Un stâlp al comunităţii. Oamenii îl privesc cu admiraţie... Noi doi am trăit o poveste de dragoste.

Îşi imagina relaţia drept ceva pur, special şi unic. Încă. După aproape patru decenii.

—Toată lumea gândeşte aşa. Tocmai de asta îşi înşală oamenii partenerii de viaţă, pentru că noua relaţie e atât de captivantă și de proaspătă.

—Dar a noastră...

Un zâmbet fericit îi apăru în colţul buzelor în timp ce își amintea. Încă avea senzaţia că povestea ei de iubire era unică în univers. Peste câteva clipe, revenind la realitate, îi aruncă fiicei sale o privire ostilă.

—Tu nu ai putea înţelege. Nu ai cum.

—Nu mă lua de sus, mamă! răbufni Kacey. Cine este? Cum mama ei nu deschise gura, ridică tonul: Maribelle?

—Mi-am promis că nu voi spune niciodată. Şi nu mi-am încălcat promisiunea.

—Voi afla, declară Kacey. Şi va fi și mai rău dacă va trebui să caut singură.

—David nu știe, murmură Maribelle privindu-si mâinile.

David Spencer. Așa-zisul ei iubit.

—Nu o să-i spun, afirmă Kacey categoric. Dar dacă află pe altă cale, nu pot face nimic. N-am de gând să mai trăiesc nici o secundă în minciuna asta!

—Ești supărată!

—Supărată și frustrată. M-ai mințit. Toată viata mea nenorocită.

—Îmi pare foarte rău. Sincer. Clipi ca să-și oprească lacrimile. Era cu totul altfel atunci. Eram tânără. Ușor impresionabilă...

—Și nu uita: măritată.

Maribelle tresări.

—Aveam probleme în căsnicie. În primul rând nu puteam rămâne însărcinată, nu că am fi planificat asta, dar tatăl tău, adică Stanley și cu mine... Căsnicia noastră trecea printr-o perioadă dificilă. Făceam cursuri și întâlnisem un student la medicină care era... Vocea i se stinse înainte să termine. Peste câteva clipe reuși să continue: Ei bine, era tot ce Stanley nu era. Ne-am implicat într-o relaţie și, chiar când ne-am hotărât să-i punem capăt, ai fost concepută. Eram atât de fericită! mărturisi ea privind-o pe Kacey cu lacrimi în ochi. Mă gândeam că poate sunt stearpă, dar nu îmi făcusem nici un test, nici Stanley, iar într-un final ai apărut tu, copilul miracol! Ai fost o binecuvântare, cel puţin pentru mine. Îmi doream atât de mult un copil, și ai apărut!

Kacey se gândi la tatăl muncitor cu care crescuse, la bunicii a căror casă o moştenise, si totul i se păru absurd.

—Tatăl meu va fi mereu...

—Ştiu. Maribelle îşi puse ochelarii și se duse în bucătărie unde, pe blatul neted de granit pe care îl instalase cu un an în urmă, stătea deschisă sticla de *pinot*. Vrei puţin? întrebă ea, scotocind prin dulap după un pahar.

Kacey scutură din cap dezaprobator. Ultimul lucru de care avea nevoie era să gândească mai puţin clar decât o făcea deja. Maribelle își umplu din nou paharul, cu mâinile ușor tremurânde.

—Deci cine este, mamă? Cred că merit să ştiu.

Mama ei apucă piciorul paharului rotindu-l şi privind cum se învârtea vinul, apoi îl mirosi înainte să ia o înghiţitură.

—Aşa e, admise ea într-un final. M-am gândit adesea, dar pur şi simplu nu am putut să-ţi spun.

—Ai preferat să minţi.

—Să evit adevărul. Odată cu trecerea timpului, a devenit tot mai uşor, până când... ei bine, într-un târziu am decis că e mai bine să dau totul uitării.

—Trebuie să-l cunosc.

—O, nu! exclamă Maribelle înfiorată. El a trecut peste asta şi nu vreau să îl deranjezi nici pe el, nici pe soţia lui.

—Soţie? repetă Kacey.

—Da. Soţie. De când e însurat? Ah, de vreo patruzeci și cinci de ani, oftă mama ei.

—Voi afla cine este, chiar dacă îmi spui sau nu.

—Bine. Dându-și seama că nu mai putea ocoli adevărul, Maribelle respiră adânc și rosti: Numele lui este Gerald Johnson. Privi în sus de parcă numele ar fi însemnat ceva pentru Kacey. Când aceasta nu reacţionă, adăugă: Este un chirurg cardiolog renumit care a contribuit la elaborarea unui tip special de stent. Nu, nu știe de tine. Mi-am dat seama că n-are nici un sens să-i spun. La scurt timp după aceea s-a mutat cu familia lui în Missoula. E ușor de aflat, urmă ea ridicând din umeri. Poţi găsi asta în câteva secunde pe internet, așa că nu divulg cine știe ce secrete, dar, te rog, nu-l deranja. Nu i-ar conveni nici lui și nici lui Noreen și neamurilor ei.

—Noreen fiind soţia lui, iar neamurile însemnând copiii?

Fraţi și surori vitrege. Piesa lipsă. Ea, care crescuse singură la părinţi visând la o familie numeroasă și destui fraţi cu care să joace baseball sau cărţi sau măcar să aibă un adversar la jocurile video...

—Câţi are?

—Copii? Cinci, cred. Nu, a avut și gemeni, deci șase. Sau şapte? Nu mai ţin minte. Maribelle își mută privirea spre

măsuţa de cafea pe care încă erau
împrăştiate pozele pe care le adusese fiica ei. Ei bine, poate chiar mai mulţi.

Asta era declaraţia anului.

—Poate chiar mai mulţi, repetă bombănind Kacey.

Cine era tipul? Un doctor care nu folosise niciodată un prezervativ şi avusese o sumedenie de aventuri? Toate femeile din poze erau cam de vârsta ei, cu câţiva ani în plus sau în minus. Cu ce gigolo de Montana se încurcase Maribelle? Nu, ceva nu era în regulă.

Și oare femeile fuseseră omorâte din cauza asta?

—Trebuie să-l cunosc, zise ea.

—Nu! Maribelle scăpă paharul din mână, iar acesta se sparse pe blatul de granit, împrăştiind vin roşu pe pulover și aruncând cioburi pe podea. Uite ce ai făcut! Puloverul ăsta m-a costat o avere, ţipă ea repezindu-se în dormitor.

Maşinal, Kacey începu să cureţe mizeria. O mizerie mult mai urâtă decât vinul vărsat şi cristalul spart.

capitolul 23

Pe mamă ar fi trebuit s-o ucidă.

Asta fusese greşeala lui, se gândi pe când stătea în camionetă lângă porţile domeniului Rolling Hills. Avusese încredere că Maribelle Collins va face totul ca să păstreze secretul, dar acum, când o privea pe Acacia ieşind pe poartă, se întreba ce aflase, ce necazuri îi putea provoca.

Prea multe.

Trebuia să se aştepte la asta. Să anticipeze mişcarea. Era prea târziu? Probabil. Dar bătrâna tot trebuia redusă la tăcere.

N-ar fi trebuit să fie prea greu; din câte ştia, avea probleme cu inima şi lua pastile cu nitroglicerină.

Nu avea însă timp să se ocupe de ea acum. Trebuia să afle ce ştia nenorocita de fiică-sa. Dacă descoperise adevărul, era obligatoriu să o oprească înainte de a-i distruge tot planul. Aruncă o ultimă privire peste umăr spre porţile deschise de la Rolling Hills, promiţându-şi în şoaptă că avea să se întoarcă.

Îşi simţi cicatricea pulsând în timp ce luă masca de schi şi şi-o trase pe cap. Apoi porni motorul camionetei şi ieşi încet din parcare.

Observă farurile Fordului Acaciei în depărtare, dar nu era îngrijorat că o va pierde. GPS-ul rezistent la apă pe care i-l montase pe roata din spate nu putea fi descoperit decât la schimbarea anvelopelor, și poate nici atunci. Oricum ar fi fost prea târziu.

Ecranul îi arătă că se deplasa spre vest, către Grizzly Falls. Cum se și aștepta.

Ceva mai relaxat, începu să o urmărească de la o distantă sigură. Privind în retrovizor, observă alt vehicul ieșind de pe un drum lateral și aprinzându-și farurile. Simti o ușoară teamă.

„Nu-i nimic! Altă maşină, alt șofer... nu-i mare brânză.“

Îl îngrijora totusi prezența constantă a farurilor acelora, părând să aparţină unei masini sport. Alte maşini treceau în goană pe lângă el, dar, de câte ori se uita în urmă, automobilul sport se afla acolo, nepărând dornic să-l depăşească.

„Cineva merge în aceeaşi direcţie ca şi tine. Nimic mai mult.“

Îşi aminti însă de toate clipele în care simţise că era urmărit, ca şi cum el ar fi fost prada, nu vânătorul.

„Chiar dacă maşina continuă pe drumul principal şi se îndreaptă spre vest, e doar o întâmplare. O pură întâmplare. E doar un şofer care merge la Missoula sau mai departe. Relaxează-te!“

Cu degetele încleştate pe volan, intră pe autostradă, monitorizând atent traficul din spatele lui. Da, berlina gri îl urmă, dar nu asta era maşina care-l interesa. Aceea, o maşină sport neagră, posibil un BMW, mersese mai departe, fără să vireze către autostradă.

„Bun.“

Oftând uşurat, se concentră asupra ţintei sale. Conform GPS-ului ascuns, Acacia se afla la doar doi kilometri distanţă. Plănuise nu numai să o ajungă din urmă, ci să o şi depăşească.

Trace auzi din camera lui Eli un suspin, urmat de un acces de tuse puternică. Urcând câte două trepte deodată, aprinse luminile de la etaj şi deschise uşa. Eli, ghemuit în aşternuturi, avea capul transpirat, faţa roşie şi ochii afundaţi în orbite.

—Hei, amice, spuse el încercând să-l dezmeticească. Eli? Băiatul deschise greoi un ochi. Cum te simţi?

—Mă doare în gât. Rău.

Se trezi clipind şi începu să tuşească cu putere.

—Am să-ţi iau din nou temperatura.

Eli nu prea coopera, dar în cele din urmă Trace îl convinse să bage termometrul în gură. Câteva minute mai

târziu, descoperi că febra îi ajunsese la 39 de grade, mult prea mult ca să stea liniştit.

Dizolvă în apă un Tylenol pentru copii şi insistă ca fiul său să bea tot paharul, apoi ieşi pe hol şi, lăsând întredeschisă ușa de la camera puștiului, își scoase mobilul din buzunar. Formă numărul pe care Kacey i-l lăsase, străduindu-se să-și potolească anxietatea.

„Răspunde“, o imploră în gând. Era obişnuit să aibă grijă de animale bolnave sau accidentate, izbutise să salveze viței răsuciţi în canalul uterin, se luptase cu pneumonia şi febra aftoasă, iar iapa preferată îi murise în urma unei infecţii. Acceptase că boala şi moartea fac parte din viaţă.

Acum însă, era speriat.

La al treilea sunet de apel hotărî că nu avea să răspundă, dar exact în clipa în care îşi formula în minte mesajul pentru căsuţa vocală, o auzi:

—Bună. Trace?

Trecu direct la subiect.

—Am ascultat mesajul tău mai devreme. Uite ce e, i-a crescut temperatura lui Eli. Are 39, tuşeşte și nu poate să doarmă.

—Adu-l la clinică. Sunt deja pe drum şi ajung acolo în jumătate de oră. Este OK pentru tine?

—Da.

—Bun. Ne vedem acolo.

Trace intră cu paşi mari în camera fiului său şi spuse în şoaptă, luând o geacă şi un sac de dormit cu care să-l învelească:

—Hai, amice. Te duc la doamna doctor Lambert.

Kacey condusese pierdută în gânduri pe cea mai mare parte a drumului dinspre Helena. Trecuse cu mult de ora cinei, dar nu-i era foame. Radioul era deschis, dar nu recunoştea nici o melodie. Era mult prea ocupată să rememoreze tot ce îi spusese mama ei despre Gerald Johnson şi familia lui. Comută pe faza scurtă când zări o

maşină din sens opus. Nu acordase prea mare atenţie traficului și condusese din reflex, cu mintea înotând în apele trecutului întunecat. Cine naiba erau Gerald Johnson şi soţia lui? Ce rol avusese Maribelle în viaţa și în căsnicia lor? Cine erau copiii lor, rudele ei de sânge?

Maribelle încă mai părea îndrăgostită de Johnson, ca şi cum aventura lor ar fi avut un tragism romantic demn de veneraţie.

Poate că începea să se senilizeze.

Și cum rămânea cu bărbatul pe care încă îl considera tată? Stanley Collins, tâmplarul cel harnic. Se întrebă ce simţise atunci când aflase adevărul. În ceea ce o privea, nimic nu-i dăduse de înţeles că dragostea lui pentru unicul său copil s-ar fi diminuat câtuşi de puţin.

Acelaşi lucru era valabil și pentru bunici. Dacă Stanley Collins li se destăinuise, ei nu-și schimbaseră atitudinea faţă de ea nici măcar un pic.

O chinuia însă presentimentul că zgândărise coaja unei răni purulente şi posibil letale.

Opri nervoasă radioul în clipa în care începu melodia *Hark! The Herald Angels Sing* în interpretarea unei vedete country de care nu auzise niciodată. Avea nevoie de linişte ca să poată gândi și să-și dea seama cum trebuia să procedeze. Oare Jocelyn Wallis, Shelly Bonaventure sau Elle Alexander bănuiseră că aveau acelaşi tată? Oare mamele lor se combinaseră cu acelaşi Romeo local? Oare era posibil? Obosită până în măduva oaselor, încercă să-și limpezească gândurile și să se concentreze asupra drumului spre casă.

În seara asta, traficul era lejer. Şoseaua fusese curăţată de zăpadă, chiar dacă mai străluceau câteva cristale atunci când razele lunii reuşeau să treacă prin nori. Kacey se gândea la femeile care muriseră recent când zări un chioşc de cafea încă deschis, la vreo cincisprezece kilometri distanţă de Grizzly Falls.

Deschise geamul și comandă o cafea fără cofeină de la femeia din spatele tejghelei, care părea că doarme în picioare. Spiritul Crăciunului lipsea aici, în ciuda şiragului de beculeţe colorate, a fulgilor de nea desenaţi pe vitrină și a reclamei la cafeaua cu aromă de scorţişoară pe care o bea chipurile Moş Crăciun.

Sperând că laptele cald avea să-i potolească durerile de stomac, primi cu bucurie paharul fierbinte şi lăsă un bacşiş consistent. Femeia de la ghişeu schiţă un zâmbet, apoi închise fereastra şi stinse semnul de „Deschis".

Kacey gustă din băutură, dornică să se încălzească. Oricât ar fi crescut temperatura din habitaclu, nu reuşise să scape de frigul ce i se instalase în suflet de când aflase adevărul.

Se pusese în mişcare când, dintr-odată, observă nişte faruri ce se apropiau cu viteză. Ţinând paharul departe de corp, apăsă pe frâna. Maşina i se opri la marginea drumului şi o camionetă închisă la culoare trecu în viteză. Cafeaua i se vărsă puţin în capac.

Pentru o fracţiune de secundă, îşi aminti de camioneta cu grilaj mare care îi crestase bara din spate şi despre care Grace Perchant spusese că era „malefică".

Se strădui să-şi alunge acest gând şi mai luă o gură de cafea.

Grace nu era de încredere, credea că vorbeşte cu fantomele. În plus, se afla în Montana, unde era plin de camionete.

Îi trecu prin cap să o urmărească, să vadă dacă avea plăcuţe de înmatriculare din alt stat şi dacă apărea cifra trei sau opt. În acel moment însă primi apelul lui Trace în legătură cu Eli, şi toată atenţia i se îndreptă către băiat.

Peste douăzeci de minute oprea în parcarea clinicii. Faţada clădirii era cufundată în întuneric, doar stâlpul din stradă oferea puţină lumină.

Îşi lăsă paharul gol de cafea în suport, încuie maşina şi merse la uşa din spate a clinicii. O descuie şi intră, apăsând

pe întrerupător.

Nu se întâmplă nimic.

Apăsă din nou, dar holul rămase în beznă. Nici măcar lămpile de veghe nu mergeau, iar temperatura era mai scăzută decât de obicei.

„Nenorocita aia de siguranţă!"

Îi venea să-l strângă de gât pe gunoiul ăla de proprietar zgârcit! De câte ori se plânsese, ba chiar chemase singură un electrician?

— Minunat, bombăni ea.

Cunoştea perfect planul clădirii; cu intenţia de a-și lua lanterna din sertarul biroului, înaintă pe hol și trecu de sălile de consultaţii. Aveau un aspect sinistru, iar umbrele echipamentelor arătau ca niste monştri-roboţi. Imaginaţia ei, deja vie, o luă razna.

„Au sărit siguranţele, nu e nimic altceva“, își spuse.

Își continuă drumul atingând pereţii cu degetele. Dintr-odată dădu cu vârful piciorului în marginea unui cântar și își muscă limba ca să nu ţipe de durere. Totuși, înjură în gând.

De obicei, echipamentele electronice, telefoanele, faxurile și computerele aveau un led aprins, ca utilizatorii să știe că erau în priză, dar acum nu pâlpâia nici o luminiţă albastră sau verde. Încăperile erau într-o beznă totală, cu excepţia celor cu ferestre, în care lumina palidă de pe stradă se strecura prin jaluzele, trasând dungi difuze pe podele și pereţi.

Locul era mai înfricoșător decât își închipuise, dar, fără prea mult efort, reuşi să găsească uşa cabinetului ei. Cum ochii i se acomodaseră cu semiîntunericul, merse până la birou, deschise al doilea rând de sertare din dreapta şi tatonă în spaţiul întunecat unde îşi păstra proviziile.

Atinse cu vârful degetelor mânerul rigid al lanternei şi se rugă să nu fie consumate bateriile. Când apăsă pe buton apăru o rază slabă de lumină, suficient cât să poată ajunge la panoul electric unde sărise siguranţa principală.

Ciudat.

În general sărea siguranţa din secretariat, dar restul încăperilor rămâneau neafectate. Pe de altă parte, era posibil ca reţeaua electrică să dateze de pe vremea administraţiei Kennedy. Ridică maneta și luminile de veghe se aprinseră instantaneu, iar instalaţia de climatizare se trezi la viaţă.

Poc! Poc! Poc!

Ecoul unor lovituri asurzitoare se auzi prin încăperi.

Trânti ușa casetei de siguranţe, dându-și seama că Trace O'Halleran și Eli erau deja acolo. Într-adevăr, auzi prin pereţi vocea bărbatului.

—Doamnă doctor Lambert? Kacey?

—Sosesc. Se grăbi până la recepţie, unde aprinse lumina. Scuze, spuse ea repede. Am probleme cu electricitatea aici. Siguranţa sare mereu, e o adevărată pacoste. Bună Eli. Cum te simţi?

Băiatul nu răspunse, și ea îsi dădu deama că avea febră. Tuși cu putere și se cutremură.

—Se plânge că are gâtul inflamat, zise Trace.

—Hai să vedem, replică doctoriţa invitându-i în sala de consultaţii.

Băiatul era îmbrăcat în pijama și o jachetă și era înfăşurat într-un sac de dormit. Kacey îi verifică temperatura și alte semne vitale, se uită în gâtul și urechile lui și îi ascultă plămânii. În tot acest timp, Trace privi cu degetele încleștate pe marginea mesei.

—Cred că trebuie să te ducem la spital, spuse Kacey într-un final, încercând să-i zâmbească încurajator.

—La spital? repetă Trace.

—Nuuuuu, protestă Eli, însă un nou episod de tuse îl făcu să se ghemuiască și să lăcrimeze.

—Ba da. Kacey îl privi pe tatăl băiatului, care o susţinea în tăcere. Doar ca să ne asigurăm că îţi vei reveni cât mai repede posibil.

—Ăsta e planul, confirmă Trace.

Faţa lui Eli se strâmbă și începu din nou să tușească.

—Te doare, nu-i asa? îl întrebă ea. Ştiu. O să te simţi mai bine.

—Mergi și tu cu mine? se interesă puștiul.

—Bineînţeles, îl asigură Kacey. Nu aș lipsi pentru nimic în lume.

—Dar nu trebuie să stau acolo.

—Doar puţin, dar o să aflăm asta când ajungem acolo, bine? Apoi îi spuse lui Trace: Ne întâlnim la Urgenţe la St. Bart și îl internăm.

—Așa facem.

Două ore mai târziu Eli era pe patul de spital, conectat la un monitor, declarat „în stare stabilă" și dormind adânc. Asistentele care se ocupau de el îi promiseseră lui Trace că îl vor suna dimineaţă și că o vor ţine pe Kacey la curent. Din câte înţelesese Trace, fiul lui avea bronşită, o infecţie streptococică şi posibil pneumonie. Kacey insistă ca băiatul să rămână peste noapte la spital, ca să fie monitorizat și să i se supravegheze temperatura, iar Trace se mai liniști puţin, cu toate că ar fi vrut să rămână pe un scaun inconfortabil din salon.

—O să-l vizitez mâine, înainte de a mă duce la clinică, îi promise Kacey când ieşiră în parcarea spitalului. O briză rece sufla înspre canionul unde râul şerpuia printre luminile strălucitoare ale
oraşului.

—Nu o să-i convină că stă aici.

—Cui îi convine? Însă mâine ar trebui să-l externeze.

Kacey privi înapoi spre clădire. Luminile străluceau până aproape de etajul trei şi o ghirlandă din rămurele de cedru decora porticul.

Când deschise portiera, Trace o prinse de cot şi o ţinu pentru o secundă.

—Mulţumesc, Kacey.

—Nici o problemă.

—Vorbesc serios.

Îl privea ca şi cum aştepta ceva; primii fulgi de zăpadă ce căzură din cer i se prinseră de gene şi i se topiră pe obraji.

În lumina albăstruie a lămpilor de veghe părea ca o fantomă, cu pielea palidă, iar ochii îi păreau mai închişi la culoare decât ziua. Pentru o clipă îi reaminti lui Trace de Leanna. Sau de Jocelyn? Nu-şi putu stăpâni un fior.

—Cu multă plăcere, spuse ea zâmbind. Mă bucur că ai sunat. Eli trebuia adus aici.

—Puteai doar să mă îndrumi. Ai făcut mai mult de atât.

—Da, ei bine, poate am vrut să-l văd, mărturisi ea cu un zâmbet ce-i încălzi inima lui Trace.

În momentul acela simţi nevoia să o sărute. În timp ce ninsoarea se înțeţea și fulgii dansau în jurul lor, își dori să o ia în braţe și să-și apese buzele peste ale ei și să vadă ce avea să se întâmple.

Si ea simţea la fel. Dintr-odată însă, în timp ce se priveau în ochi, lui Trace i se opri respiraţia.

„Nu face asta. Dacă o vei săruta, nu vei reuși decât să complici lucrurile."

Și totusi, dorinţa plutea între ei.

— Te sun după ce îl vizitez de dimineaţă.

Apoi, înainte ca el să apuce să reacţioneze, se ridică pe vârfuri, îl îmbrățișă și îl sărută uşor pe obraz, plimbându-şi buzele prin barba lui deasă.

Dădu să se urce în maşină, când Trace spuse:

—Nu. Aşteaptă.

O prinse din nou de brat, iar ea se opri şi privi peste umăr aşteptând.

—Ce ?

—Vreau să-ti arăt ceva.

—Acum?

—Da, dar la mine acasă.

—Vrei să merg la tine? Observă îndoiala din ochii ei.

Îl îmbrăţişase şi îl sărutase pe obraz, dar o făcuse probabil doar ca să-l liniştească şi să-l încurajeze. Cererea

lui o descumpănise.

—Mi-am luat un câine şi deja e de prea mult timp singur, ezită Kacey.

—Atunci vin eu la tine. Trebuie doar să iau ceva de acasă. Observându-i expresia şovăitoare, insistă: Ajung la tine în patruzeci de minute. Nu durează mult. Dar serios, e ceva ce trebuie să vezi.

—Nu poţi să-mi spui?

—Nu, replică el înăbuşindu-şi zâmbetul.

—Ştii unde locuiesc?

—Da, am făcut unele investigaţii. O să-ţi spun şi despre asta. Ai încredere în mine.

Miji ochii suspicioasă, dar încuviinţă din cap.

—OK.

Închise uşa Fordului şi porni motorul. Trace auzi prin geam notele distincte ale melodiei *Colindul clopoţeilor*, apoi o urmări ieşind cu spatele din parcare. Se îndreptă, la rândul lui, spre camionetă. Nu ştia de ce, dar dintr-odată, simţise nevoia să i se destăinuie lui Kacey. Să fi fost felul în care îl privise în ochi, blândeţea cu care îl îngrijise pe Eli sau pur şi simplu convingerea că ea merita să ştie adevărul? Nu-şi mai căută motivaţia, ci aşteptă până când dispăru din câmpul lui vizual, după care se urcă la volanul camionetei și demară, chiar în momentul când auzi sunetul unei sirene şuierând prin noapte.

O ambulanţă intră în parcarea spitalului şi se opri lângă uşile de la Primiri urgenţe. Paramedicii scoaseră o targă pe care se afla un bărbat în vârstă cu perfuzie şi mască de oxigen, apoi trecură repede prin uşile glisante. Trace se gândi încă o dată la băiatul lui, internat la etajul al treilea, dar ştiind că Eli era în siguranţă, pe mâini bune, conduse fără să se grăbească până la fermă prin zăpada care începuse iarăşi să cadă. Lăsând camioneta pe avarii, urcă în grabă treptele din spatele casei, intră şi se uită după Sarge. Câinele, cu dispozitivul în formă de pâlnie la locul

lui, dormea în coşul lui din sufragerie. Când îşi simţi stăpânul, ridică privirea spre el şi chiar dădu din coadă.

— Stai acolo, îi spuse Trace, apoi înhăţă foile pe care le adunase pe birou, îşi luă laptopul şi ieşi din nou pe uşă.

Sări în camionetă şi dădu în marșarier, interzicându-și să întrebe ce naiba făcea.

capitolul 24

Kacey se uită la ceasul de deasupra blatului din bucătărie. În jumătatea de oră de când ajunsese acasă îl hrănise și îl plimbase pe Bonzi, pornise radioul ca să nu fie singură și deja căutase online informaţii despre Gerald Johnson, despre care știa că în cea mai mare parte a vieţii locuise în Helena, Montana, apoi se mutase la Missoula.

În scurt timp află că fusese un chirurg cardiolog important, exact cum îi spusese și mama ei, înainte să-și deschidă propria companie care fabrica stenturi pentru pacienţii cu afecţiuni cardiace. Din câte se părea, încă lucra acolo, împreună cu o parte dintre copiii lui. Întrucât era un cetăţean de vază al oraşului Helena, nu-i fusese greu să găsească fotografii cu familia lui: soţia, Noreen, și cei şase copii, două fete şi patru băieţi, deşi una dintre fete murise

în urmă cu zece ani. Kacey scoase la imprimantă necrologul lui Kathleen Enid Johnson, victima unui accident de schi la vârsta de douăzeci și doi de ani, cu câteva luni înainte de căsătorie. Fusese o fată frumoasă, care semăna bine cu Gerald Johnson. De fapt, privind fotografiile vechi, observă că majoritatea copiilor lui legitimi îi semănau.

La fel și ea, și femeile vii sau moarte care semănau cu ea... Dumnezeule, chiar era posibil?

Trebuia să fie. Nu?

Se uită la o fotografie cu Gerald și Noreen stând unul lângă celălalt la o reuniune caritabilă, cu ani în urmă. Ambii erau aranjaţi la patru ace, el în smoching, iar ea cu o rochie argintie sclipitoare. Amândoi aveau părul des și cărunt; el părea în formă, avea pielea bronzată și riduri la coada ochilor.

Probabil era pasionat de golf, se gândi Kacey. Ore întregi petrecute în soare.

Soţia lui era mai palidă, machiată discret, și avea trăsături ascuţite și bine definite. Înaltă și slabă, Noreen Johnson era frumoasă în felul ei, deşi contribuţia ei la genele copiilor era mai greu de descoperit, poate doar în părul cârlionţat al Clarissei și al celui de-al treilea fiu, Thane.

Fără îndoială, Gerald Johnson făcuse o grămadă de copii. Chiar mai mulţi decât ştia el însuşi, dacă bănuielile ei erau corecte.

Văzu farurile lui Trace și auzi huruitul camionetei. Ieşi pe verandă în timp ce Bonzi începu să latre zgomotos şi gutural.

—Taci! îi ordonă câinelui care mai lătră o dată încet, în clipa în care Trace opri motorul.

Simţi cum îi creşte pulsul, ceea ce era pur şi simplu ridicol. Lângă ea, Bonzi dădea din coadă vesel, alungându-i încă o dată orice urmă de speranţă că ar fi putut fi un câine de pază. De companie? Da. Ultima linie de apărare? Puţin probabil.

Deja îsi lăsase capul în jos, gata să fie mângâiat, când Trace, purtând o jachetă groasă, traversă peluza înzăpezită în felul lui atletic, de cowboy, pe care Kacey nu-l considerase niciodată atât de atrăgător.

Până acum.

Laptopul pe care-l ţinea într-o mână îi schimba puţin imaginea frustă.

—Asta voiai să-mi arăţi? întrebă ea.

—Ceva pe laptop. Da. Se opri să mângâie câinele, apoi intrară amândoi și merseră în bucătărie. Trace îsi deschise computerul. Ai reţea wireless aici?

—Da.

—Parolă? Când ea negă din cap, îi propuse: Hai să stabilim una. Doar ca să fim siguri.

Kacey nu avea de gând să se opună. Nu după tot ce se întâmplase.

—Vrei să bei ceva? Am cafea și ceai - se uită prin frigider în timp ce el se conecta la internet -, cola dietetică sau o bere slabă?

—Sigur, bere, spuse el, fără să ridice privirea. OK, să-i dăm drumul. Ia uite.

Deschise două sticle, răsucind capacele, îi oferi una și se aseză lângă el. Pe ecranul calculatorului erau câteva fotografii și iniţial crezu că aparţineau aceleiasi femei, dar la o privire mai atentă observă diferenţele. Degetele i se încleştară pe gâtul lung al sticlei de bere şi simţi un nod în stomac.

—Ce e asta?

Dar ştia.

—Poze cu femei care seamănă între ele. Eşti şi tu aici, o informă el, iar Kacey îşi recunoscu fotografia de pe site-ul clinicii.

Următoarea era o poză a lui Jocelyn Wallis de la şcoală. Pe a treia femeie nu putu să o identifice. Era o poză făcută de la distanţă şi scanată la calculator.

—Ea e Leanna, explică el, mişcându-şi cu greu buzele. Mama lui Eli.

Ii mări faţa, iar acum se văzu un pic mai bine.

Înlemnită, Kacey se holbă la trăsăturile asemănătoare cu ale ei.

—Ai fost căsătorit cu ea și ai avut o relaţie cu Jocelyn…

Se uită la el cu inima în gât.

—Gândeşti exact cum vor gândi şi poliţiştii, dar nu am nici o legătură cu toate astea, spuse el clătinând din cap. Se pare că sunt atras de un anumit tip de femeie, dar atâta tot.

—Deci unde e? Leanna? întrebă cu grijă Kacey.

—Nu ştiu.

Kacey simţi ceva în tonul lui.

—Te gândeşti că poate a murit, şopti ea; dintr-odată fu conştientă de ticăitul secundarului ceasului, de sforăitul uşor al lui Bonzi în sufragerie, de maxilarul încleştat al lui Trace, de tensiunea de pe chipul lui.

El îşi trecu degetele înţepenite prin părul deja ciufulit.

— Sincer să fiu, nu ştiu ce să cred, dar sunt destul de sigur că mă aflu deja în radarul poliţiei, din moment ce sunt ultimul tip cu care s-a întâlnit Jocelyn şi m-am dus la ea acasă când au sunat de la şcoală. Dacă vor vedea poze cu Leanna, care ar putea fi dată dispărută… este posibil să facă vreo legătură. Lăsându-se pe spătarul scaunului, adăugă: Pe de altă parte, ar putea să o găsească pe Leanna, să vadă că e în regulă, ceea ce ar fi excelent. Nu reuşesc să dau de ea. Lui Eli îi este dor de maică-sa.

Năucită de gândul că fusese însurat cu cineva care semăna izbitor cu ea, Kacey privea fix imaginea de pe ecran. Totul era înspăimântător; ar fi zis că o luase razna, lăsând paranoia să o copleşească, dar nu era singura care observase asemănarea stranie cu restul femeilor, inclusiv cu soţia lui Trace.

—Ție îţi e dor de ea? Se interesă.

—De Leanna? Nu chiar, răspunse el după o clipă. Nu că n-aş vrea ca băiatul meu să aibă o mamă, dar nu Leanna. A

plecat explicându-ne foarte limpede că nu vrea să aibă de-a face cu noi. Un muşchi i se încordă pe obraz. Am crezut-o pe cuvânt.

—Trebuie să o găseşti, spuse ea brusc.

Poate Leanna O’Halleran era veriga lipsă, persoana care ştia ce se întâmplă de fapt. Putea fi soluţia.

—Dacă poate fi găsită. Crede- mă că am făcut tot posibilul.

Luă o înghiţitură zdravănă de bere, iar Kacey se hotărî să-i dea mai multe vesti proaste.

—Leanna și Jocelyn nu sunt singurele femei dispărute sau care probabil au fost ucise și care seamănă cu mine.

—Nu știm că Leanna a murit, îi reaminti el. Ea e... prea rea ca să moară. Interpretând corect expresia de pe chipul doctoriţei, o întrebă: Au mai fost și altele?

Putea să aibă încredere în el? Să-i destăinuie teoria la care lucra? Într-adevăr, fusese într-o relaţie cu o femeie care dispăruse și cu una care fusese ucisă, dar în adâncul inimii nu îl credea periculos. Nu pentru ea. Mai ales că văzuse cum se ocupa de fiul lui. Era timpul să ia o decizie.

Îl mai cântări o dată din priviri și hotărî că-i merita încrederea.

—Stai să-mi aduc geanta. Se duse repede în bucătărie, găsi poșeta și scoase fotografiile pe care i le arătase și mamei ei, cu câteva ore în urmă. Cu grijă, aseză fiecare dreptunghi de carton pe masa pe care bunica ei servise de atâtea ori prânzul. Ea e Shelly Bonaventure, începu ea.

—Actrița care a murit de curând. Ştiu că seamănă putin cu Jocelyn și cu tine. A fost sinucidere, nu-i așa?

—Asta e versiunea oficială.

—Crezi că are legătură cu asta? Serios? întrebă el sceptic. Exceptând înfăţişarea, ce mai are în comun cu restul?

—A văzut lumina zilei la Helena, Montana, unde ne-am născut atât eu, cât şi Jocelyn Wallis. Kacey arătă spre

fotografia pe care o scosese la imprimantă de pe pagina de Facebook a lui Elle. Ea e Elle Alexander...

—Femeia din accidentul de maşină de aseară.

—Da, iar femeia asta este încă în viaţă şi lucrează la o sală de fitness locală. Îi împinse broşura de la *Fit Forever*. O instructoare pe nume Gloria Sanders-O’Malley.

—Și ea e din Helena? Se interesă Trace în timp ce studia atent figura instructoarei.

—Nu ştiu, recunoscu Kacey. Dar o să-i verific profilul pe internet. Mulţi oameni menţionează oraşul de origine sau locurile unde au petrecut mai mult timp pe Facebook sau pe alte site-uri de genul ăsta. Dacă nu găsesc nimic, o s-o abordez direct.

—Şi ce-ai să-i spui?

—Încă nu m-am gândit la asta, admise Kacey.

—Hm. Da. Cum îi spui unei tipe că e următoarea pe lista unui psihopat, în condiţiile în care nu ai nici o probă concretă?

—O să mă ocup şi de asta şi voi afla dacă Elle mi-a dat informaţii false sau, pur şi simplu, nu ştia unde s-a născut.

—Nu ştiu ce să zic, murmură Trace după un moment lung de tăcere.

—Tu ai venit aici, îi reaminti ea. Ai adus fotografii cu Jocelyn și Leanna. Nu ţi se pare al naibii de ciudat că mor atâtea femei care seamănă leit una cu cealaltă și au în jur de treizeci de ani?

—Ba da... dar ce vrei să spui? Crezi că e un criminal în serie care urmăreşte un anume gen de femeie? Și că victimele nu sunt alese la întâmplare? Că poate le-a cunoscut când locuiau în Helena?

—Puţin probabil, recunoscu ea abătută. Shelly părăsise Helena când era foarte tânără, iar despre şederea lui Elle acolo nu ştia nimic. Certificatul ei de naştere era din Idaho.

Trace scoase fotografia din teancul de poze.

—Deci ea e diferită.

—Din punctul ăsta de vedere, însă e din aceeaşi regiune. Nu ştiu, oftă ea, după care se uită din nou la fotografia fostei lui soţii. Dar Leanna?

Trace se strâmbă.

—Zicea că a trăit odată pe lângă Helena, dar nici ea nu-şi amintea prea multe. Cred că părinţii ei s-au despărţit, însă adevărul e că nu ştiu prea multe despre ea. Nu voia să discute despre copilăria ei.

—Nu ştii unde a făcut şcoala? Nu-i cunoşti prietenii?

El se fâţâi pe scaun.

—Am cunoscut-o într-un bar. Am avut o relaţie foarte pasională, în urma căreia a rămas însărcinată. Ne-am căsătorit câteva săptămâni mai târziu. Apoi a pierdut sarcina și ne-am despărţit.

—L-a părăsit pe Eli?

—Așa e ea. Nu că mi-aș dori să fie altfel. Dacă ar fi încercat să mi-l ia pe Eli, m-aș fi opus din răsputeri. Căsnicia noastră a fost o „minune“ care n-a durat chiar trei zile, ci șase săptămâni.

Luă din nou o gură de bere. Kacey îi privi mărul lui Adam mișcându-se, apoi își îndreptă atenţia către fotografii.

Încă o femeie cam de vârsta ei, care semăna cu ea, care locuise în apropiere de capitala statului Montana și probabil se născuse acolo, iar acum era dispărută.

—Mai e ceva, adăugă ea. Tocmai am aflat că bărbatul care m-a crescut nu este de fapt tatăl meu. Mama a avut o aventură cu un doctor în Helena, însă, chiar și după ce a aflat asta, tatăl meu a continuat să mă trateze ca și cum aș fi fost a lui.

—Și?

—Femeile astea nu doar că seamănă între ele. Unele dintre noi semănăm leit. Asistentele de la St. Bart au crezut că eu eram pacienta de la Terapie intensivă, când a fost adusă Jocelyn.

—Crezi că ai vreo legătură de rudenie cu victimele astea, cu femeile astea? Că tipul ăsta este tatăl vostru, al tuturor

și că acum... ce? Vă omoară?

Se uită la ea ca la o nebună.

—Știu că pare absurd, dar există o legătură. Nu bat câmpii. Vino în biroul meu. Își împinse scaunul în spate și-l conduse la computerul ei, unde scoase la imprimantă informaţiile primite de la Riza.

El citi rapoartele, examină fotografiile permiselor de conducere și parcurse necroloagele. La final se încruntă gânditor.

—De unde ai luat astea?

—O prietenă. Majoritatea sunt informaţii publice.

Trace se mai uită o dată prin teancul de foi.

—Dacă ai dreptate - și nu cred că ai - asta e o nebunie. Totusi, poate fi doar o coincidenţă. Morţile astea... Ridică un teanc de certificate de deces. Toate au fost catalogate drept accidente.

—O grămadă. O bibliotecară din Detroit, o instructoare de schi din Vail, o mamă singură și o casnică la San Francisco. Alte două la Seattle și trei la Boise.

—Toate femei.

—Cel puţin din câte ştim. Dar abia ne-am început cercetările.

—Încă nu știm nimic. Câteva din persoanele astea au murit în urmă cu mai bine de zece ani. Trace scutură din cap, refuzând să accepte dovezile pe care le avea în faţa ochilor. Fă-mă să înţeleg. Adică în spatele acestor crime este o singură persoană incredibil de răbdătoare care a acţionat fără grabă timp de un deceniu și acum, dintr-odată, ucide pe capete?

—Nu e ceva neobişnuit în cazul ucigaşilor în serie.

—Nu ai de unde să ştii.

—Cum ai spus şi tu, nu ştim o grămadă de lucruri, dar ceva e putred aici, iar acum morţile astea, „accidentele", sunt mult prea dese. Observându-i scepticismul, îi reaminti: Tu ai venit aici. Ai recunoscut că îţi plac femeile de un anumit gen. Eu merg un pas mai departe şi afirm că suntem

înrudite. Am cerut și nişte teste *ADN* ca să-mi demonstrez ipoteza, însă din păcate mai durează până primesc rezultatele.

—Serios? făcu el neîncrezător.

—Da. Elle Alexander a fost pacienta mea, zise ea arătând înspre fotografia femeii. Testele vor compara *ADN*-ul ei cu al meu. Deja ştiu că amândouă avem grupa sangvină B negativ, lucru destul de rar. Nu e o dovadă clară, însă e un început.

O cercetă cu privirea.

—Și dacă afli ceva concret?

—Atunci voi merge sau vom merge la poliţie. Deocamdată e prea devreme. M-ar expedia ca pe o nebună. Cam cum vrei și tu să faci.

—Eu încerc să fiu receptiv, spuse el, cu toate că nu părea convins.

În timp ce își termină berea, studie din nou toate informaţiile pe care Kacey le adunase cu ajutorul prietenei sale.

De la televizor aflară că era posibil ca o altă masină să fie implicată în accidentul lui Elle Alexander. Printr-un comunicat, poliţia ceruse ajutorul cetăţenilor, sperând să găsească vreun martor la căderea dubiţei în râu.

—Ei cred că e vorba de fugă de la locul accidentului, spuse Kacey, în timp ce ştirile continuară cu starea vremii.

—Se poate să fie un accident.

—Se poate, bombăni ea.

—Spun doar că e posibil ca maşina ei să fi fost lovită, să-i fi alunecat roţile pe gheaţă, iar şoferul celuilalt vehicul să se fi speriat şi să fi fugit de la locul accidentului.

—Deci e un criminal.

—Dar asta nu însemnă că are vreo legătură cu celelalte decese.

—Deci, după tine, toate astea sunt doar o coincidenţă?

—Fac şi eu pe avocatul diavolului.

— Crezi că eu n-am făcut acelaşi lucru? M-am străduit să găsesc o explicaţie logică pentru situaţia asta bizară. Mi-aș dori să mă înşel, chiar aș vrea, dar nu cred.

Stinseră televizorul. Trace refuză o altă bere, ducându-se să seteze o parolă pentru computerul ei şi pentru Wi-Fi.

—Măcar cu atât să-ţi fiu de folos. Faţă de tot ce ai făcut pentru Eli...

Kacey îi era recunoscătoare. Cât fusese studentă, o ajutaseră Riza şi alţi prieteni pricepuţi la tehnică, iar apoi J.C., care se considera priceput la orice, se ocupase de tot

ce însemna computere şi echipamente electronice. Dar de când se mutase la Grizzly Falls trebuise să se descurce singură sau, din când
în când, să cheme un specialist, ceea ce și făcuse când se stricaseră caloriferul, instalaţia sanitară din baia de la etaj și luminile exterioare pe care le montase la ieşirea din garaj.

Trace se apucă să examineze cablurile, întinzându-se peste birou. Pe Kacey o trecură fiori când îi observă blugii mulaţi pe coapse şi pe fund. Puloverul i se ridicase puţin, descoperindu-i spatele cu pielea întinsă peste
muşchii netezi.

Mutându-şi privirea, îşi spuse că se comporta ca o adolescentă.

— Cam asta e, spuse el îndreptându-se. Totul e gata. O să-ţi arăt cum să foloseşti parola. Apoi o apucă de încheietură şi, spre surprinderea ei, o trase foarte aproape de el. Punându-i mâna pe ceafă, îi şopti la ureche: Cred că ţi- a pus microfoane.

—Poft... dădu să spună, dar Trace o opri repede, ţinându-i trupul strâns lipit de al lui.

—Nu e chiar aşa de greu, rosti cu voce tare. Trebuie doar să facem câteva schimbări. Cu o voce foarte joasă, adăugă: Trebuie să vorbim ca şi cum nu am avea nici cea mai mică idee ce se întâmplă, OK? Ia-te după mine.

Trăgându-se puţin înapoi, o privi în ochi, iar Kacey dădu uşor din cap.

—Ce ar trebui să folosesc pentru parolă? îl întrebă ea când îi dădu drumul.

— Ceva ce vei ține minte. Dar s-o ştii numai tu, din motive de siguranţă. Hai să-ţi arăt unde trebuie introdusă parola...

capitolul 25

— Nenorocita!

Îşi smulse căştile de pe cap și aproape că le aruncă de perete. Înregistrările îi arătau că doctoriţa se mişca destul de rapid. Cumva, în cele câteva ore de când zgripţuroaica aia ofilită de Maribelle îi turnase toată povestea, Acacia îşi

găsise un aliat căruia îi dezvăluise conexiunea dintre diversele decese... Dar ce însemnase remarca aceea, cum că individul avusese o relaţie cu femeile? La cine se referea? La Jocelyn Wallis?

La altcineva?

Îi fusese greu să audă conversaţia, dar reuşise să pună totul cap la cap. Bărbatul de pe înregistrare, cel care îi oferea măsuri de siguranţă, era Trace O'Halleran, fostul soţ al Leannei şi tatăl copilului care era pacientul ei.

Dar nu înţelegea de ce tipul era la ea acasă atât de târziu şi îi dădea peste cap calculatorul! De ce îi povestise Acacia tot ce aflase de la vrăjitoarea aia bătrână de Maribelle şi-i arătase toate dovezile pe care le avea?

Trebuia să o fi omorât în garaj, cu ani în urmă! Ce greşeală făcuse să o lase pe Acacia în viaţă. Şi pe ordinara aia de maică-sa. Trebuia să fi pus microfoane în toată casa, nu doar în camerele principale. Nu putuse descifra prima parte a conversaţiei cu O'Halleran din cauza volumului prea ridicat al radioului din fundal.

Totul se ducea de râpă. Mult prea repede. Ea distrugea totul, avea să le spună altora, inclusiv poliţiei, și tot ceea ce construise el cu atâta sârg s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Nu putea îngădui asta. Nu după atâţia ani de răbdare și de muncă grea; trebuia să-și ducă planul mai departe, chiar dacă însemna să-și asume și mai multe riscuri și să renunţe la precauţii.

Avusese de gând să o lase la sfârşit, să-i smulgă adevărul și să o terorizeze drept răzbunare pentru toate păcatele ei, însă priorităţile se schimbaseră. Acacia era acum următoarea pe listă. Tremurând de furie, deschise un sertar de la birou și scoase o cutie îngustă, cu cifru. Rotind discul, deschise capacul și scoase cuţitul. Pe când admira lama în lumina lămpii, își aminti cum ochii li se întâlniseră preţ de o fracţiune de secundă și cum fusese năpădit de un val de putere atunci când sărise asupra ei şi-i auzise ţipătul surprins în clipa în care trupurile lor se ciocniseră.

Dumnezeule, ce senzaţie! Răsuci cuţitul în mână. Subţire. Cu lama ascuţită. Perfect pentru jupuit, tranşat sau ucis. O singură împunsătură în inima sau în plămânii ei sau o tăietură rapidă peste gât și ar fi murit privindu-l în ochi, ştiind că el îi scursese viaţa din trup.

Lucrurile nu decurseseră astfel cu şapte ani în urmă. Se dovedise mai puternică decât s-ar fi aşteptat el; în plus, fuseseră întrerupţi.

Aşa că scăpase. Iar el hotărâse să aştepte. Acum se vădea că fusese o greşeală. Simţea cum îi creştea tensiunea, cum furia îi ardea venele în timp ce vedea roşu în faţa ochilor.

— Calmează-te! îşi ordonă.

Se grăbi spre uşă, prinse clanţa şi apoi îi dădu drumul. Închise ochii, impunându-şi să se controleze, apoi se întoarse la birou. Nu mergea aşa. Era obligatoriu să-şi recapete echilibrul.

Era o situaţie de care trebuia să se ocupe, nimic mai mult. O problemă ce trebuia rezolvată rapid. Mintea lui alcătuia planuri pentru un „accident", ba nu, pentru două. Trebuia ucis și fermierul. Împreună, trebuiau să moară împreună.

O iubire pasională, dar ucigătoare? Crimă urmată de sinucidere? O tentativă de jaf sfârşită prost? Încă un accident de maşină fără supravieţuitori? Vremea de iarnă şi furtunile anunţate constituiau un fundal perfect. Îşi strânse pumnii ţinându-i apăsat pe ochi.

„Gândeşte! Ai muncit prea mult ca să renunţi acum!“

Se întrebă iarăşi dacă soarta îi era potrivnică.

„Bineînţeles că nu!“

Nu se putea debarasa totuşi de sentimentul că era urmărit de ceva sau cineva. Exact ca un şarpe care se încolăceşte ameninţător pe creangă, inamicul nevăzut aştepta, pregătit să lovească. Străbătut de un fior, expiră încet. Era o nebunie; nu-şi putea lăsa teama să-l învingă.

El deţinea controlul. El era eroul. Si nici o *Neştiutoare* nu avea să-l păcălească.

Vederea ghetelor gravitaţionale îl ajută să-şi alunge frustrarea. Pentru moment. Avea prea multe la care să se gândească, prea multe de plănuit. Făcând o grimasă, îşi puse căştile pe urechi şi ascultă. Unicul lui scop era acela de a îndrepta o greşeală foarte veche.

Trace porni radioul în bucătărie şi televizorul în sufragerie. Când în casă răsunară simultan ştiri şi colinde, hotărî că puteau sta de vorbă. Îi arătă lui Kacey micile microfoane pe care le găsise, inclusiv cele din baie şi dormitor.

—Cine? şopti ea, palidă la faţă. De ce?

—Cineva care vrea să ştie ce faci.

—Ar trebui să mă duc la poliţie. Când el aprobă din cap, murmură înnebunită: A fost la mine în casă!

Trace se apropie de ea şi îi şopti la ureche:

—Ai întrebat „cine“. Îmi poţi răspunde la întrebarea asta?

—Nu... Nu cred. În general sunt singură aici și, până să apară Bonzi, nu am vorbit decât la telefon.

Practic stăteau îmbrăţişaţi. Trace i se adresă ca unei iubite, cu vocea joasă, pentru a nu fi auziţi.

—Ce zici de foştii iubiţi sau de fostul soţ?

—Nu J.C. Nu mai are nici o treabă cu mine şi nu s-ar coborî la așa ceva. Divorţul s-a încheiat de mult. Iar un fost iubit nu a mai existat din primul an de facultate, cred.

—Vreun partener de afaceri nemulţumit, un pacient căruia nu i-a plăcut tratamentul sau o prietenă care consideră că ai rănit-o?

—Crede-mă că nu am duşmani.

—Poate o persoană pe care o intimidezi.

—Tocmai am primit informaţiile astea. N-am făcut nimic. Scutură din cap, dar imaginile femeilor ce semănau cu ea, unele în viaţă şi altele moarte, i se derulau în minte.

Trebuie să fie el. Sigur are legătură cu toată treaba cu sosiile, spuse Kacey desprinzându-se din îmbrăţişare şi lăsându-se pe canapea.

—A încercat cineva să-ţi facă rău?

Gândurile i se opriră la agresor, un bărbat în negru, cu o mască de schi pe faţă, care se năpustise asupra ei din beznă în parcarea acoperită. O trecu un fior de groază amintindu-și de noaptea aceea.

—Kacey? insistă Trace.

Răsuflă adânc, iar el, simţind că avea ceva de spus, o duse pe veranda din faţa casei.

—S-a întâmplat o dată, șopti ea. Dar a fost acum șapte ani, când locuiam la Seattle și încă eram studentă la medicină.

Amintirea o făcu să se cutremure. Se lupta cu gripa și avea picioarele îngheţate. Era târziu și petrecuse câteva ore la bibliotecă, în faţa computerului, fiindcă al ei fusese distrus de un virus de ultimă oră.

Plecase chiar înainte să se închidă biblioteca, traversase parcarea acoperită unde își lăsase maşina și luase liftul până la etajul șase.

Nu-l văzuse stând ascuns lângă casa scării, fusese prea ocupată să-şi caute cheile şi-şi dorea să fie deja în pat cu pătura trasă până la bărbie şi cu o cană de ceai fierbinte cu lămâie şi miere de trifoi, remediul universal al bunicii sale.

În drum spre maşină, observase că garajul era prost luminat, apoi că două becuri fuseseră sparte, iar cioburile erau împrăştiate pe jos.

Tot ce o îngrijorase în momentul acela erau cioburile care i-ar fi putut intra în cauciucuri. Apoi auzise ceva bizar - o tuse înfundată? Sau scârțâitul unor pantofi de piele? Privise scurt cu coada ochiului, iar în acel moment un bărbat țâșnise din umbra treptelor. Îmbrăcat în negru, cu un costum mulat pe corp și cu o mască de schi trasă pe fată, se năpustise asupra ei cu mâna ridicată, în care licărea un cuțit.

Ţipase, îl lovise cu geanta și încercase să fugă. Prea târziu. Greutatea lui o copleşise. Se lovise cu capul de asfalt, astfel că sângele îi curgea de pe față. Cu adrenalina la cote maxime, se luptase cu îndârjire, țipând şi înjurând, apucându-l de încheietură şi forțându-l să îndepărteze lama de gâtul ei.

— Târâtură ce eşti, mârâise el, însă chiar atunci se auzise un motor de maşină la etajul de deasupra.

Zgomotul îi distrăsese atenţia, iar Kacey profitase de acel moment ca să-i sucească încheietura și să întoarcă arma cu lama în sus. Când bărbatul o privise, îi tăiase masca lângă ochi și un firicel de sânge îi apăruse lângă tâmplă.

— Ajutor! Ajutaţi-mă! ţipase ea pe când mașina de deasupra se auzea coborând.

O auzise și el. Înjurând cu sete, o dăduse la o parte, sărise în picioare și fugise chiar în clipa în care maşina, un Volkswagen alb, luase curba și se îndrepta direct spre ea.

Kacey ridicase mâna, iar şoferul, o femeie cam de aceeaşi vârstă cu ea, călcase frâna și ieșise din vehicul strigând:

— Aţi păţit ceva? Ce s-a întâmplat?

Îngrozită de chipul însângerat al lui Kacey, sunase îndată la Urgenţe.

Acum, retrăind atacul, Kacey simţea aceeaşi teamă care-i îngheţase sângele în vine.

Îi povesti lui Trace ce se întâmplase, cum reușise să scape cu viaţă, cum atacul păruse unul întâmplător, al unui nebun care-şi încerca norocul. Nu dăduse semne că ar fi vrut să o jefuiască. Să o violeze? Poate. Dar îi văzuse prin fantele măştii ochii reci şi ucigători, de un albastru clar, cu pupilele dilatate. Nu avea de unde să ştie dacă plănuise să o răpească în scopul de a o viola și tortura, dar în acele momente de disperare fusese sigură că intenţiona să o ucidă.

—Poliţia nu l-a găsit? întrebă Trace foarte serios.

—Nu. Ştiu că l-am tăiat, dar nu au găsit alt sânge decât al meu. Așa că este în continuare în libertate pe undeva.

—Și te urmăreşte? Trace își înclină capul spre uşa închisă, în spatele căreia încă existau microfoane.

—De ce? şopti ea. Îşi dezvoltă raţionamentul cu voce tare: Moartea lui Shelly Bonaventure a fost plănuită cu atenţie, ca să pară sinucidere. Jocelyn Wallis a căzut în râu. Dubița lui Elle Alexander a alunecat de pe carosabil... Atacurile astea au fost gândite și au avut nevoie de timp.

—Dacă au fost atacuri, îi reaminti el, dar Kacey avea părerea ei.

—Când m-am luptat cu psihopatul în parcare, am crezut că este un nebun care își pierduse complet minţile. Nu genul de persoană care ar plănui minuţios uciderea cuiva.

—Ai vreun sistem de siguranţă aici?

—N-am alarmă, doar pe Bonzi.

—Arme?

—Pușca de vânătoare a bunicului meu.

—Vrei să mergi la poliţie?

—Nu. Nu încă.

—Atunci voi sta aici până dimineaţă. Tu mergi cu câinele sus, iar eu voi sta aici pe canapea cu puşca.

Intrară în casă, ceea ce era bine, întrucât Kacey începuse să tremure de frig.

Nu era sigură dacă îi convenea că rămâne peste noapte. Ce ştia ea despre Trace O'Halleran? Părea un tip de treabă, un tată bun, dar asta nu era suficient ca să-i lase pe mână o armă şi să urce sus şi să doarmă fără griji. Nu după tot ce se întâmplase.

—Ce zici dacă tu stai cu câinele şi iau eu puşca? îi şopti.

—Isteaţă fată, zâmbi el luând o pătură de pe marginea canapelei. Uite cum facem. Ia tu şi câinele, şi puşca.

Zăpada cădea cu fulgi mari şi umezi. Kacey stătea tremurând pe malul îngheţat al râului, în bătaia

necruţătoare a crivăţului care-i umfla cămaşa de noapte. Desculţă, privea apa învolburată, zgribulindu-se de frig.

—Kacey! auzi pe cineva strigându-i numele, şi o văzu pe Grace Perchant cu Bane, câinele ei lup. Malefic! spuse femeia, iar vocea ei părea o şoaptă prin vântul puternic. Malefic!

—Cine? Kacey încercă să vorbească, dar îşi pierdu glasul, în timp ce zăpada abundentă se transforma într-un giulgiu.

Grace şi câinele ei dispărură în întuneric.

Teama îi pătrunse în suflet şi, când privi din nou spre apă, observă chipuri, chiar la suprafaţă. O priveau cu groază, distorsionate și palide. Shelly Bonaventure, cu machiajul întins; Jocelyn Wallis, plângând; Elle Alexander, cu ochi mari și acuzatori, și apoi ea, ridicându-se la suprafaţă, fără corp, cu chipul schimonosit și într-o continuă schimbare, dar al ei. Era și Leanna O’Halleran acolo, precum și chipul lui Trace, cu gura răsucită într-un zâmbet diabolic, între Jocelyn și Leanna... O privea din apă, iar trupul gol al lui Jocelyn trecu plutind pe lângă el. Sânii ei erau lăsaţi, și sfârcurile sfrijite, închise la culoare, iar pe pielea palidă se vedea o cicatrice de la autopsie, deschisă și zimţată, în formă de Y. Kacey încercă să ţipe, dar sunetul i se opri în gât. Vru să fugă, însă picioarele păreau să-i fie lipite de mal. Zăpada care continua să cadă peste râu deveni roz, apoi roşie, apoi se transformă în picături mari şi roşii de sânge. „Doamne Sfinte!“ Un câine mârâi şi lătră. Privi peste râu, unde o văzu pe Grace, care acum nu era decât un schelet cu părul spălăcit, fluturând frenetic în vânt, şi cu maxilarul deschis, ce arătă ca o gaură neagră, în timp ce şoptea:

—Nu te apropia... E malefic!

Animalul de lângă ea mârâi încet, vlăguit, pe când fulgii sângerii se aşterneau pe ce mai rămăsese din blana lui.

—Cine? strigă ea, speriată de geamătul nefiresc al câinelui.

Kacey se ridică în şezut. Era întuneric în cameră; așternuturile erau dezordonate. Bonzi era la geam și privea în curtea din spate. Blana de pe ceafa lui groasă era ridicată, părul ţeapăn, coada nu i se misca, iar nasul îi era lipit de geamul aburit în două puncte mici.

Inima îi stătu în loc.

— Bonz? spuse în șoaptă, ridicându-se din pat.

Se așeză alături de el la fereastră, lângă pușca pe care o încărcase și o proptise de pervaz. Nu văzu nimic ieșit din comun. Curtea și tufișurile din jur erau acoperite de zăpadă și tremurau în bătaia vântului care gemea printre căpriorii vechii ferme.

Era aproape dimineaţă, dar siluetele întunecate ale anexelor se distingeau lângă pătura albă de zăpadă, luminată de felinarele gemene ale garajului.

Era ceva sau cineva afară? Chiar după colţul hambarului? Sau și mai departe, în şirul de puieţi şi tufişuri de la marginea câmpurilor pe care le cultiva bunicul ei? Ningea încet. Cu fulgi liniştiţi si pufoşi.

„Nimic. Nu este nimic, îşi zise. Poate o pisică vagaboandă sau un iepure..."

Dar inima îi bătea neregulat şi avea nervii întinşi la maximum. O chinuia amintirea visului, cu imaginile răscolitoare ale femeilor moarte, zăpada însângerată şi avertismentul ameninţător al lui Grace.

„Malefic..."

Îsi văzu chipul palid în fereastră, o imagine pământie care-i aminti de femeile din vis. Era adevărat? Era oare posibil ca Gerald Johnson să fie tatăl tuturor femeilor pe care le găsise și care acum erau omorâte pe rând?

Auzi un zgomot de la parter. Inima îi tresări chiar în clipa când își dădu seama că era Trace.

—Kacey? o strigă el încet, iar pe trepte se auzea sunetul tălpilor lui goale. Mi s-a părut că aud...

Apăru, mare cât ușa, cu umerii goi, o siluetă luminată de lampa de pe hol, aproape atingând pragul de sus, și cu

blugii tociţi atârnându-i pe coapse.

—Câinele.

Aruncă o privire în camera întunecată și întrebă:

—S-a întâmplat ceva?

—Nu. Alungându-şi din minte imaginea chipului său diform din coşmar, Kacey explică: Bonzi m-a trezit.

Câinele privi peste umăr şi apoi, fără să mai aibă atenţia distrasă de inamicul invizibil pe care credea că îl simte, se duse la marginea patului, aşteptând ca Trace să-l scarpine după urechi.

—Mă duc afară să arunc un ochi, zise acesta.

—Nu... probabil a fost un animal. O veveriţă sau o căprioară sau cine ştie. Locul ăsta e nou pentru el. Kacey plecă de la fereastră şi mângâie câinele pe cap. Probabil e doar imaginaţia mea. Am avut un coşmar macabru.

—Eşti bine? o întrebă, atingându-i uşor umărul cu palma lui mare - caldă și fermă.

Aproape că o topi. Nu se putea pierde cu firea.

—Cât se poate de bine, spuse ea, încălţându-şi papucii şi luând halatul din cuier. Îi trecu un gând prin minte, ceva referitor la femeile din vis, care era legătura dintre ele, dar nu reuşi să-l înţeleagă. O să fac o cafea, anunţă, apoi trecu pe lângă el şi coborî la parter, urmată de Bonzi şi, în cele din urmă, de Trace.

Totul părea atât de firesc. Atât de familiar. Cu excepţia pericolelor, reale sau imaginare, ce pândeau la uşa ei. Si a microfoanelor ascunse. Și poate chiar şi a bărbatului cu care era acum, care fusese căsătorit cu o femeie ce putea fi sora ei geamănă, și care dispăruse. Avusese o legătură și cu Jocelyn,
altă femeie care-i semăna și care murise. Ucisă.

Indiferent de fanteziile pe care le avea cu el, hotărî că trebuia să înceteze.

Aprinse luminile de la parter, iar Trace își luă tricoul de pe spătarul scaunului-balansoar. În ciuda avertismentelor legate de pericolul apropierii de el, Kacey îi privi muşchii

încordându-se sub părul creţ ce se întindea ca o săgeată de pe piept până la abdomen.

Cu gâtul uscat, se îndreptă spre bucătărie, încercând să-și scoată din minte imaginea lui.

Deja pusese de cafea când el, îmbrăcat cu puloverul și geaca si încălţat în bocanci, deschise ușa din spate.

—Scot câinele afară și arunc o privire, îi zise, fluierând către Bonzi, care părea nerăbdător să iasă. După ce mă asigur că totul este în regulă, am să plec.

—Bine. Şi eu mă duc la spital după ce termin nişte treburi.

Uitându-se la ceas, observă că nu era nici măcar șase.

—Şi autorităţile? întrebă el în șoaptă.

Kacey încuviinţă din cap. Avea de gând să contacteze poliţia, dar nu imediat.

Cât timp cafeaua se scurgea în filtru, făcu un duș rapid. În cinci minute era gata, pe jumătate îmbrăcată și cu părul prins la spate. Se dădu cu foarte puţin ruj și cu mascara, apoi își luă un pulover și o pereche de pantaloni și se întoarse în bucătărie. Trace tocmai își scutura zăpada de pe bocanci, pe veranda din spate. Deschise ușa, iar Bonzi ţâsni înăuntru, mulţumit că își făcuse nevoile și că alergase prin zăpadă.

— Ce dimineaţă frumoasă, spuse Trace indicându-i printr-un gest că nu văzuse nimic neobișnuit afară.

Kacey turnă două căni de cafea, și una i-o dădu lui. Pentru câteva momente păstrară tăcerea, constienţi de existenţa microfoanelor.

Când își termină cafeaua, Trace lăsă ceasca în chiuvetă. Kacey făcu acelaşi lucru și întrebă:

—Pleci acum?

—Da.

Kacey îşi luă cheile. Poate nu avea încredere deplină în Trace, dar nici nu-i plăcea ideea de a rămâne singură în casă, cu sau fără Bonzi.

capitolul 26

Pe podeaua postului de ascultare curgea apă. Era zăpada care i se topea pe haine. Se întorsese în grabă de la Acacia, unde supraveghease spatele casei cu binoclul lui cu vedere nocturnă. O’Halleran petrecuse noaptea la ea! Dăduse o tură prin curte și văzuse camioneta bărbatului, în timp ce ninsoarea abundentă îi acoperea urmele de îndată ce le făcea. Se întorsese și așteptase în bătaia fulgilor mari, tăcuți și reci, măcinat de o furie teribilă din cauza tuturor lucrurilor pe care Acacia le aflase și i le spusese lui O’Halleran.

O lumină se aprinsese în camera Acaciei, iar el se adăpostise în tufişuri și fugise spre maşină. Ajunsese nerăbdător la postul de recepţie, nerăbdător să asculte, dar nu era nimic în plus faţă de ce auzise cu o seară înainte.

Sângele îi ardea prin vene. Voia ca Acacia să moară. Curând. Acum. Smulse casca din ureche și o aruncă pe jos. Dacă ar fi reuşit să audă mai mult!

Prima parte fusese clară, însă apoi dăduseră mai tare sonorul la televizor și la radio.

Oare își dăduseră seama? Găsiseră cumva microfoanele minuscule? Erau conştienţi că-i ascultă? Nu se poate!

Plin de frustrare, se întorsese dis-de-dimineață la ferma ei, numai ca să descopere că O’Halleran nu plecase. Avea un aliat. O’Halleran! Fostul soț al Leannei. Cum se întâmplase asta? Nu era sigur, dar ştia că trebuiau să moară împreună. Cumva.

„Leanna...“ scrâşni din dinţi. Acacia găsise multe dintre numele femeilor. Prea multe!

Şi O’Halleran îi spusese despre Leanna. Leanna... care îşi lăsase copilul cu O’Halleran... Băiatul ei...

Medită la asta câteva clipe, calmându-se treptat.

O'Halleran se temea că poliţia ar fi putut să-l suspecteze. Avea deja legătură cu Leanna şi Acacia și, după toate aparenţele, și cu Jocelyn Wallis.

Nu se înșela. Bineînţeles că era suspect! Fermierul era suspectul perfect. O'Halleran putea fi învinovăţit pentru tot. Cu puţin ajutor din afară, chiar așa avea să se întâmple.

Cineva trebuia să împingă lucrurile în direcţia corectă.

Pe când intra în parcarea secţiei, Pescoli alunecă puţin pe zăpada îngheţată și înjură violent, mult mai rău decât ar fi fost cazul. Auzind în cap ecoul blestemelor, se strădui să-și recapete stăpânirea de sine.

Bianca avea mono. Mononucleoză. Da. Boala sărutului. Deşi Pescoli sperase că boala avea să-l viziteze și pe iubitul ei, rugăciunea nu-i fusese ascultată. Chris era sănătos tun și lipicios ca aracetul. Chris, care până atunci nu fusese deloc interesat să vină pe la ei dacă Regan era acolo, acum nu părea să aibă alt scop în viaţă decât să aibă grijă de Bianca. Prin urmare, se instalase acolo.

— Du-te înapoi la școală, îi spusese Pescoli cu o zi în urmă, când apăruse la prânz.

Plecase și se întorsese seara, bântuind prin casă în timp ce Bianca dormea pe canapea. Mai grav, cea care turnase gaz peste foc, sugerând că fata nu era în apele ei de câteva zile și că Pescoli ar fi trebuit să o ducă la doctor, fusese Michelle, pipiţa de nevastă a lui Lucky. Nu numai că Pescoli se dăduse peste cap ca să o ducă la medic, dar se lovise de un zid doar la simpla menţionare a doctorului Lundell, pediatrul ei.

— Sunt prea mare! ţipase Bianca. N-am nimic. Lasă-mă în pace!

Bine, poate ar fi trebuit să insiste. Pe jumătate, crezuse că fiică-sa se prefăcea, ca să poată sta cu Chris. Iar la muncă lucrurile o luaseră razna, așa că o lăsase baltă. Nu era o scuză și, cu siguranţă, se simţea vinovată, dar ăsta

era adevărul. Veştile bune: cel puţin fata ei nu se droga și nu avea vreo boală mai gravă.

Dar Bianca stătea acasă, Jeremy era şi el acolo, fară să facă nimic folositor, iar Chris apărea la ușă de fiecare dată când avea ocazia.

Trebuia să fie și ea acolo.

Se uită la ceas. Şapte dimineaţa. Poate reușea să lucreze vreo două ore înainte ca toată lumea să înceapă să se agite acasă. Avea de gând să rezolve cât de multe lucruri putea, apoi să dea o fugă să vadă ce se mai întâmpla. O rodea că tocmai Michelle o convinsese pe Bianca să meargă la doctor. Asta după ce venise acasă îmbrăcată mult prea vulgar chiar Și pentru o prostituată - după părerea obiectivă a lui Pescoli -, cu haine pe care i le alesese Michelle când fuseseră împreună la mall. Doamne fereşte!

Şi mai era şi Jeremy, care se juca pe computer şi n-avea de gând să facă altceva...

Ieşi afară, în ninsoarea abundentă. Îşi lăsă capul în jos, urcând treptele secţiei. Avea maxilarul încleştat şi se gândea la fiul ei. Ce naiba credea că face? Nu avea de gând să-l ţină acasă ca pe un trântor. Nici măcar Lucky nu ar fi fost de acord cu asta. Iar dacă Jeremy nu-şi mişca fundul de pe canapea şi nu-şi găsea ceva de făcut într-un timp rezonabil, maică-sa avea s-o ia razna. Mai avea foarte puţin până să-i dea de pomană jocurile video, care erau viaţa lui. Precis exista pe undeva un copil care să merite *„Kill 'Em Dead“* sau *„Annihilation“* sau *„The End of the World“* sau cum naiba se numeau. Ceva de genul ăsta. Cadourile perfecte pentru umplut şosetele de Crăciun.

Gândurile îi fugiră de la Jeremy la Heidi Brewster și apoi, logic, la Cort Brewster, ajutorul de șerif, căruia trebuia să-i cumpere cadouri secrete de Crăciun.

Își scutură zăpada de pe bocanci și intră pe holul care ducea la biroul ei. Se opri pentru o clipă când o văzu pe Alvarez deja instalată la masa de lucru. Cu părul ei negru și neted strâns bine la spate, stătea aplecată peste oaza de

lumină creată de lampă, în contrast cu întunericul din cameră.

Pescoli apăsă întrerupătorul de lângă usă și inundă camera cu o lumină fluorescentă care bâzâia și tremura și făcea totul să pară strident și neatrăgător.

— Ești supărată, remarcă partenera ei.

—Cum și-ai dat seama?

Dintr-odată, Pescoli observă că stătea cu picioarele depărtate și braţele strânse la piept și privea cu agresivitate în jur.

—Cum se simte Bianca?

—Doarme. Sper că e singură, desi Chris nu-i dă pace de când s-a autoproclamat îngerul ei păzitor.

—Iubitul ei?

Pufnind indignată, Pescoli își puse la curent partenera cu privire la noua dorinţă a iubitului Biancăi, aceea de a sta la ea acasă 24 de ore din 24.

—Ca și cum dintr-odată ar fi părintele grijuliu, și toate regulile ar fi răsturnate cu susul în jos. Şi mai este si Jeremy... Dacă nu-și pierde timpul jucându-se pe computer și anihilând legiuni de roboți zombi din viitor, îi trimite mesaje erotice lui Heidi Brewster. Am rămas surprinsă ultima oară când Jeremy și-a lăsat mobilul la îndemâna oricui. Poze. Cu Heidi. Dacă o poză face o mie de cuvinte, alea acopereau tot vocabularul. Unele dintre ele sunt... De fapt, nici nu am cuvinte.

Alvarez o privea fix, încercând să-i transmită un mesaj cu ochii ei mari și negri.

—Brewster? spuse Pescoli tare, dându-și seama că era chiar în spatele ei.

—Nu ai cuvinte, zise el încordat.

Pescoli se roti usor pe călcâie și-l privi stingherită pe ajutorul de șerif. O parte din furie îi dispăru când îi văzu faţa împietrită. Deşi nu dădea semne, și el abia se abţinea să nu izbucnească.

—Este complet îmbrăcată, preciză Pescoli ridicând mâinile defensiv.

—Atunci care-i problema? replică el.

—Stă bot în bot cu fiul meu. Fiul meu, căruia cât de curând o să-i dau un șut în fund. Și asta e tot ce am de spus.

Brewster vru să răspundă; deschise și închise gura de mai multe ori, exact ca un pește, apoi, demonstrând o stăpânire de sine remarcabilă, flutură cu mâna prin aer și ieşi.

De îndată ce nu i se mai auziră pașii, Alvarez spuse:

—Nu aveai cuvinte din cauză că Jeremy și Bianca se sărutau?

—Era una cu ea aplecată într o poziţie de-aia în care se uita la cameră și sugea cu poftă o acadea. Și altele asemănătoare.

—Poate înrămezi una și i-o dai lui Brewster cadou de Crăciun, îi sugeră Alvarez.

—Nu-i o idee rea. Deci, ce te-a ţinut aici toată noaptea? Eu sper să scap foarte repede, ca să pot face pe arbitrul acasă.

—M-am gândit la caz.

—OK.

—Nu l-am presat suficient pe O'Halleran. Pur și simplu am acceptat asigurările lui că nu avea o relaţie cu Jocelyn, dar poate nu ne-a spus tot adevărul.

—În general, tipul lucrează singur și nu are un program stabil, zise Pescoli după o clipă de gândire.

—Nu numai că a avut o legătură cu una dintre victime, dar soţia lui dispărută seamănă izbitor cu celelalte.

—Vrei să-l chemăm aici?

—Cred că e momentul unui nou interogatoriu.

—E abia şapte și jumătate, zise Pescoli uitându-se la ceas. La cât ai ajuns aici?

—Acum câteva ore. Aia e Joelle…?

Auziră în capătul holului vocea tinerei, fredonând: *„Suzy Fulg-de-nea soseşte, îmbrăcată-n alb gingaş. Poc, poc, la geam îţi ciocăneşte, să-ţi spună că e în*
oraș.’’

—Asta a inventat-o ea, sau chiar e un colind de Crăciun? întrebă Pescoli.

—Cred că e un colind.

Alvarez se întinse să-și ia telefonul, însă chiar în acel moment începu să sune. Privindu-și uimită partenera, se recomandă.

—Doamna detectiv Alvarez. Era o voce de femeie. Sunt doctoriţa Kacey Lambert.

—Da?

—În casa mea sunt instalate microfoane și aparatură de ascultat. Nu știu de ce, dar e posibil să aibă legătură cu... accidentele recente.

—Microfoane? repetă Alvarez cuvântul care o făcuse să tresară.

—Foarte mici. Discrete.

—Credeţi că cineva vă ascultă?

—Așa se pare.

—Aveţi idee cine ar putea fi?

—Nu...

Vocea ei începu să fie nesigură, de parcă s-ar fi gândit deja că poate ar fi fost mai bine să nu sune.

—Puteţi veni până la secţie? întrebă Alvarez. Aș vrea mai multe informaţii.

—Poate mai târziu. Sunt la St. Bart, examinez un pacient. Apoi trebuie să mă duc la clinică. Revin eu mai târziu cu un telefon. Voiam doar să vă anunţ.

Închise, iar Pescoli repetă:

—Microfoane?

— Părea destul de agitată. Alvarez se duse la monitor unde erau fotografiile victimelor recente. Cam seamănă cu ele.

—Nu seamănă toată lumea? mormăi Pescoli.

—Nu. În plus, există o legătură.

Se auzi vocea lui Joelle:

—*„Dacă vrei să faci un om de zăpadă, te voi ajuta, unu, doi, trei. Dacă vrei să te dai cu sania, uraaa! Mergi cu a mea*!“

Pescoli își duse mâna la ochi și oftă. Exuberanta Joelle strigă dintr-odată:

—Ia uite ce zăpadă!

Cele două femei-detectiv priviră pe geam la fulgii care cădeau necontenit din cer. Apoi Alvarez ridică receptorul și formă numărul de mobil al lui Trace O’Halleran.

Kacey își băgă celularul în geantă. Acum, că făcuse prima mişcare, se simţea jenată. Nu avea de gând să le spună totul detectivilor; nu voia ca poliţia să stea în calea propriei sale anchete.

Dar microfoanele... Voia să scape de ele cât mai repede cu putinţă, şi de asta trebuiau să se ocupe autorităţile.

Îşi alungă un fior şi se duse spre salonul lui Eli. Văzu din uşă că puştiul dormea neîntors. Intră încet şi îi luă fişa de la capătul patului, apoi îi observă respiraţia regulată. Ieşind pe vârfuri, merse să o caute pe asistenta de etaj.

—Temperatura lui Eli O’Halleran a scăzut şi respiră mai uşor, îi spuse.

—Se simte mult mai bine, confirmă asistenta.

Kacey era uşurată.

—Bun.Va sosi şi tatăl lui în curând şi îl externăm.

—Gripa asta se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Am mai avut câteva cazuri care nu s-au vindecat atât de repede.

Kacey se întrebă dacă ar fi fost cazul să-l aştepte pe Trace. Dar cum Eli îşi mai revenise şi nu trebuia să-şi mai facă griji în privinţa lui, se hotărî să pornească spre clinică. Concepuse deja un plan şi voia să plece de la serviciu cât mai repede posibil, ca să-l pună în aplicare. Totul depindea de programările de după-amiază, care nu erau prea multe, ultima oară când verificase. Spera să fie aşa în continuare.

Îl sună pe Trace pe telefonul mobil, dar intră direct căsuţa vocală; probabil era pe afară, cu treburi. Îl puse rapid la curent cu starea lui Eli și îi spuse că sunase la poliţie și că îi informase despre microfoane.

Parcă în faţa clinicii, apoi înaintă cu greu prin omăt până la intrare. Înăuntru se întâlni cu Heather, care își scutura zăpada de pe umerii gecii.

—Ninge infernal, comentă recepţionera strâmbând din nas.

—O să încerc să plec mai devreme, zise Kacey. Verifici, te rog, programările de după-amiază? Nu cred că am multe, și poate reușesc să le mai mut.

—Pentru că ninge? întrebă Heather, asezându-se la birou și pornind computerul. Cică o să se oprească înainte de prânz.

„Nici pe departe“, se gândi Tracey, dar spuse doar:

—Am nişte probleme de care trebuie să mă ocup.

—Păi, îl aveţi pe Herbert Long cu o posibilă infecţie a sinusurilor. Soţia lui a spus că o să plece mai devreme de la serviciu ca să vină încoace. În jur de patru.

—Poate îl ia Martin, sugeră Kacey.

—Poate. Asta e singura programare care vă reţine.

—Anunţă-mă când vine Martin.

Kacey se duse în biroul ei. Voia să-l abordeze pe Gerald Johnson cât mai repede cu putinţă, şi asta presupunea un drum până la Missoula, care ar fi
durat destul de mult din pricina vremii proaste.

Mintea îi zbură la imaginea lui Trace intrând la ea în casă, cu zăpada topindu-i-se în păr, după ce ieșise cu Bonzi afară. Ceva se întâmpla între ei, ceva ce putea duce la mai mult... Ideea o încânta și o alarma în acelaşi timp. Bărbatul era implicat până peste cap în povestea cu sosiile. Fusese idioată să aibă încredere în el? Asta făcuseră si celelalte victime?

Nu credea asta. Nici măcar pentru o clipă. Instinctele îi spuneau să aibă încredere în Trace, dar, chiar şi aşa, nu-şi

putea scoate din minte legătura pe care el o avusese cu unele victime.

— Deci nu stiti unde este soţia dumneavoastră? îl întrebă pe Trace femeia-detectiv mai înaltă sfredelindu-l cu privirea. Femeia impunătoare, cu părul roşcat prins la spate, stătea de cealaltă parte a mesei uzate din sala de interogatoriu. Expresia ei nu trăda nimic, dar ochii îi tot fugeau la ceas.

— E fosta mea soţie și nu, nu mai ştiu nimic de ea, rosti Trace categoric. Am pierdut legătura cu Leanna.

Trace se prezentase la secţia din vârful dealului Boxer Bluff ca să „răspundă la câteva întrebări" după ce partenera lui Pescoli, Alvarez, o femeie latino cu ochi negri intenşi, îl convocase printr-un mesaj lăsat pe telefonul mobil.

La scurt timp după aceea primise mesajul de la Kacey. Se bucurase să afle că antibioticele își făceau efectul și că Eli se simţea mai bine, ceea ce observase și el când trecuse pe la spital după ce hrănise și adăpase vitele si-l scosese pe Sarge la o plimbare prin zăpadă.

Petrecuse ceva timp cu băiatul, care părea mult mai vioi, apoi vorbise cu doctorul, care îl informase că îl putea lua acasă după-amiază, de îndată ce erau gata fișele de externare. Nu mai avea altceva de făcut, așa că se îndreptase către secţia de poliţie.

Detectivul Alvarez îl escortase în camera fără ferestre, cu ziduri din beton, cu o masă mică și trei scaune de plastic. După ce îl informase că întreaga conversaţie era înregistrată, plecase după cafea, lăsând impresia că era mai mult o discuţie neoficială decât un interogatoriu. Prea bine. Voia să joace cu cărţile pe masă. Poliţia trebuia să afle adevărul. Teoria lui Kacey potrivit căreia victimele ar fi avut o legătură genetică, poate și cu ea, îl speria. Îl speria de moarte.

Cu toate astea, era nerăbdător să termine mai repede interogatoriul. Nu voia ca Eli să stea singur în spital mai mult decât era necesar. Deja avea probleme emoţionale din cauza Leannei; Trace nu avea de gând să le agraveze nerespectându-și promisiunile.

Alvarez reveni cu niște pahare din carton pe jumătate umplute și le puse pe masă, apoi se așeză, scoase un dosar dintr-o servietă și îl împinse către el.

Trace ignoră cafeaua aburindă, dar era recunoscător că aroma ei bloca izul de transpiraţie Și de clor. Încăperea fusese curăţată de curând, dar mirosul de teamă, disperare și vină era persistent.

Le spuse povestea scurtei lui căsnicii, cum pierduse legătura cu Leanna și cum îl crescuse singur pe Eli.

— Căsătoria se terminase înainte să înceapă, recunoscu el. Încă nu sunt sigur dacă realmente a fost însărcinată. Nu am văzut niciodată rezultatele testelor și nici n-am mers la vreo întâlnire cu doctorul la care jurase că fusese. N-am văzut nici o chitanţă de la consultaţie, aşa că poate m-a păcălit.

—De ce? întrebă Alvarez.

—Presupun că responsabilitatea creşterii unui copil o copleşise. I se strânse stomacul la acest gând, dar exprima adevărul: Leanna nu era genul de femeie făcută să fie mamă.

—Dar cum era? se interesă Pescoli, femeia-detectiv mai înaltă.

—Frumoasă şi egoistă. Cu un zâmbet prietenos. Rece, totuşi.

—Hm, făcu Pescoli, apoi ridică paharul de carton şi luă o înghiţitură mare de cafea. Sunteţi fostul ei soţ.

—Dumneavoastră aţi întrebat, îi reaminti el. Eu doar spun ce gândesc.

—Legat de Eli, interveni Alvarez. Nu este fiul dumneavoastră biologic, și totuşi pur şi simplu l-a lăsat cu dumneavoastră? Cine este tatăl real?

Cum se încălzise, Trace se descheie la haină.

—Din câte am înţeles, nu au avut o relaţie stabilă. E posibil nici să nu ştie de Eli. Dar adopţia este legală. Este fiul meu.

—Ce ne puteţi spune despre familia fostei dumneavoastră soţii? îl întrebă Pescoli.

—Nu am cunscut pe nimeni. Am fost împreună mai puţin de şase luni. Aşadar, de ce atâtea întrebări despre Leanna?

O ştia însă prea bine, aşa că nu fu deloc surprins când Pescoli deschise dosarul de pe masă și îi arătă poze cu Jocelyn Wallis și una cu Leanna O'Halleran, fotografia făcută pentru permisul de conducere de Montana.

—Din moment ce dumneavoastră ați fost ultima persoană cu care Jocelyn Wallis a avut o relaţie, spuse Pescoli, vrem să stim mai multe despre ea și despre soţia dumneavoastră dispărută.

Trace nu se deranjă să o corecteze, înţelegând că-i fusese aruncată o momeală. Dacă voia să o numească pe Leanna soţia lui, n-avea decât.

—Vă ascult, le spuse, iar detectivele îl asaltară cu întrebări la care răspunse clar și concis. Când o aduseră în discuţie pe Elle Alexander, rosti sincer: Nu am cunoscut-o. Uite ce e, aș putea să semnez o declaraţie sau ceva? Sunt aici de mai bine de o oră. Am treabă de făcut și trebuie să-mi iau fiul de la spital. Ezită puţin și le privi pe amândouă. Sunt acuzat de ceva? Am nevoie de un avocat? V-am spus tot ce ştiu.

Pescoli se uită din nou la ceas, iar Alvarez îl privi serioasă, de parcă ar fi încercat să-i citească în suflet.

Chiar dacă nu era decizia lui, Trace adăugă:

— Ar mai fi ceva ce-ar trebui să stiţi. M-am... tot văzut cu Acacia Lambert, doctoriţa de la clinica din centru. Aţi cunoscut-o la spital. Mi-a spus că v-a informat despre microfoane.

—Așa e, zise Alvarez fără să-ți trădeze uimirea.

—Probabil observaţi că seamănă cu femeile astea. Arătă spre masa pe care stăteau cu faţa în sus fotografiile cu Leanna, Jocelyn, Shelly Bonaventure, actriţa care murise de curând, și Elle Alexander. Kacey a remarcat asemănarea, și la fel și eu. Când am fost aseară la ea, am descoperit microfoanele. Era unul mic în birou, unul în baie și unul în dormitor. Nu am văzut nici unul în bucătărie sau în sufragerie, dar e posibil să le fi ratat. Ea era în stare de șoc. Cineva o ascultă. Si ea crede că are legătură cu investigaţia asta, încheie el punându-și palma peste fotografii.

Detectivele făcură schimb de priviri, apoi Pescoli luă cuvântul:

—Ne-a promis că ne sună mai târziu, după ce se mai gândeşte.

„Nu-i de mirare că m-au convocat“, îşi dădu seama Trace.

—Trebuie să scoatem microfoanele de acolo. Fie dumneavoastră, fie eu. Dar de îndată ce facem asta, respectivul va şti.

—Aţi adus-o în discuţie pe Shelly Bonaventure, spuse Pescoli. Ea era în Los Angeles.

—Dar e de prin partea locului. S-a născut în Helena. Potrivit teoriei lui Kacey, e posibil să fie mai multe victime și toate să fie înrudite.

—Înrudite, repetă Alvarez.

Trace nu mai avea răbdare, așa că împinse scaunul în spate și se ridică.

—Chiar trebuie să plec. O să vă spună mai multe Kacey când o să sune.

—Credeţi că bate câmpii? întrebă Pescoli, iar Alvarez strânse din buze.

—Nu știu ce să zic, oftă el. Însă ceva sigur e putred aici, iar eu sunt îngrijorat pentru ea.

—Dar pentru fosta dumneavoastră soţie? Pentru ea sunteţi îngrijorat? se interesă Alvarez.

—Pe naiba! pufni el dezgustat. În nici un caz. Un lucru știu despre Leanna: își poate purta singură de grijă.

capitolul 27

—Nu e O’Halleran omul nostru, spuse Pescoli, îmbrăcându-și haina și ieşind împreună cu partenera ei în hol.

—Ştiu, aprobă Alvarez. Nu putea să fie aşa uşor.

—Niciodată nu e.

Trecură pe lângă un bărbat încătuşat, condus de Trilby Van Droz, unul dintre poliţiştii de la Circulaţie.

—N-am nimic de declarat! insistă bărbatul cu păr sârmos şi cu barba nerasă de câteva zile. N-am furat nici un nenorocit de camion, și aia era puşca mea. Nu ştiu cum mama naibii a ajuns pe bancheta din spate ţeava aia, dar nu e a mea! Nu înţeleg ce dracului vreţi să-mi puneţi în cârcă!

—Continuă să mergi, spuse Trilby, cu vocea epuizată.

—Ia mai scutește-mă naibii!

Dintr-odată schimbă tonul cu unul mieros: Suntem în perioada sărbătorilor!

—Aici! Poliţistul deschise ușa uneia dintre camerele de interogare. Crăciun fericit!

Pescoli schiţă un zâmbet care se stinse când trecură pe lângă recepţie, unde lumini sclipitoare erau întinse în jurul biroului lui Joelle şi un brad împodobit cu beteală, luminiţe si cadouri ascunse sub crengile parfumate se
învârtea încet într-un colt.

—E tartă cu fructe în sala de mese, strigă Joelle după ele când ajunseră la uşa de la intrare. Astăzi avea prins un elf în şuviţele platinate. Reţeta de la stră-stră-stră-străbunică-mea!

Le zâmbi larg chiar în momentul în care intrară doi adolescenţi, aducând înăuntru o rafală de vânt geros şi câţiva fulgi de zăpadă.

—Un nebun a încercat să dea peste mine. Fata, cu codiţe împletite şi ochelari enormi, era evident tulburată. Lângă

magazinul Safeway. Cred că era beat! Împrăştia zăpadă peste tot!

—Conducea o Honda verde. Una mişto, cu gardă joasă. A luat curba prea repede şi a derapat, completă amicul ei, care purta pe cap un fes zdrenţuros. Toată lumea a văzut!

—Eram pe trecerea de pietoni, si n-a oprit!

—Şi a derapat, repetă băiatul gesticulând vehement.

—Dacă nu m-ar fi tras Lanny, aș fi moartă acum! spuse fata plângând.

Aproape că nu mai avea aer, și Pescoli ar fi intervenit să o ajute, dar Joelle deja îi întindea o cutie cu serveţele și ridicase receptorul telefonului. Flutură ușor din degete, dându-le de înţeles detectivelor că-și puteau vedea de treabă.

—Calmează-te, scumpo, îi spuse Joelle cu un zâmbet mămos fetei care plângea în hohote. O să fie bine. O să chem pe cineva ca să te ajute.

Din moment ce situaţia era sub control, Pescoli deschise ușa și ieși afară, dând piept cu frigul înţepător. Alvarez își trase un pic mai sus fermoarul de la geacă și își lăsă capul în jos, ca să se ferească de vânt și de zăpadă. Mobilul începu să-i sune, asa că răspunse străduindu-se să ţină pasul cu partenera ei care mergea mai repede, clipind ca să nu-i intre fulgi de zăpadă în ochi.

Pescoli își puse mănușile, apoi își afundă mâinile în buzunarele hainei. Se îndreptau către o mică alimentară ca să ia niște sendvișuri. Doar câţiva trecători avuseseră curaj să iasă pe străzi pe vremea asta. Traficul era greu, clinchetul lanţurilor de la cauciucuri reprezentând o altfel de muzică de sărbători.

—Bine. Da. Pe e-mail e bine. Mulţumesc! Alvarez închise și îi aruncă o privire colegei sale. Raportul ADN al lui Shelly Bonaventure. Hayes a reușit să tragă niste sfori și să le grăbească. Ni-l trimite.

—Dacă o însemna ceva.

—O să aflăm.

Aveau nevoie de o pauză, se gândi Pescoli, traversând parcarea complexului comercial. Probele din cazul ăsta nu se legau nicicum.

—Crezi că au vreo legătură microfoanele de la Acacia Lambert de acasă? întrebă ea.

—Trebuie să fie ceva, mormăi Alvarez.

—Nu înţeleg. În fine, trebuie să merg să văd ce fac copiii.

—Eu o să încerc să dau de fosta doamnă O'Halleran. Să văd ce are de spus.

—OK. Ar fi interesant să auzim de ce și-a părăsit copilul lăsându-l cu O'Halleran, dacă așa s-a întâmplat. Deocamdată n-avem decât cuvântul lui.

Pescoli deschise cu umărul ușa micului magazin de delicatese, iar aerul călduţ și aroma mirodeniilor și a cărnii prăjite o lovi în faţă.

Stătură destul de mult la coadă, deoarece cuplul vârstnic din faţa lor nu se grăbea deloc. Bărbatul nu prea auzea, iar femeia era foarte îngrijorată de alergiile ei, dar până la urmă se hotărâră să ia un sendviș cu ton și unul cu șuncă și pâine de secară. Asta nu era însă tot. Ca să se complice și mai tare lucrurile, erau și cu nepotul lor, un puști de vreo paisprezece ani care, în loc să fie la școală, asculta concentrat muzică la căști în timp ce trimitea un SMS sau se juca pe telefon. Nu-i era ușor să comande un sendviș cu curcan - fără roșii, fără salată, fără ceapă, dar cu o pungă extra de chipsuri - și să-i transmită bunicii lui mesajul, în timp ce se juca la telefon și asculta muzică.

În cele din urmă, pe măsură ce clienţii se adunau în magazin, femeia răbdătoare din spatele tejghelei le pregăti celor doi bătrâni și nepotului lor ce doriseră, apoi îi chemă sunând din clopoţel. În sfârşit, Pescoli putea să comande. O salată cu spanac şi pui şi un ceai de plante îmbuteliat pentru Alvarez, iar pentru ea un sendviș cu vită şi brânză şi multă varză murată și o cola dietetică.

Pescoli se duse acasă, în timp ce Alvarez mâncă la birou, verificându-și e-mailul. Sosise raportul ADN de la

Jonas Hayes, așa că îl trimise la laborator. O oră mai târziu, Pescoli se întoarse și îi făcu semn lui Alvarez să o însoţească în sala de mese, unde, așa cum anunţase Joelle, tarta cu fructe trona mândră pe un platou. Ornată cu rondele de ananas confiat și cireșe rosii, era gata să fie tăiată în bucăţi și devorată. Pe masă erau firimituri și şervetele decorate cu Moşi Crăciun zâmbitori.

—Deci, cum a fost? întrebă Alvarez, în timp ce Pescoli îşi despachetă jumătatea de sendviş.

—Bianca dormea. Chris Schultz nu era deocamdată acolo, slavă Domnului. Jeremy se juca la consolă şi a vrut jumătate din sendvișul meu.

—Și i-ai dat?

— Nici gând. Am mâncat jumătate acolo, iar restul l-am adus înapoi. I-am făcut Biancăi nişte brânză la grătar şi lui i-am arătat cum să îşi facă singur. Probabil că o să mănânce porția ei, dar cel puțin ea o să-mi spună. Trebuie să fac ceva cu copilul ăsta.

Pescoli muşcă din sendviş ignorând nu numai prăjitura stră- stră-străbunicii, ci și decoratiunile de Crăciun și semnul cel mare pe care Joelle îl agăţase la avizier. Pancarta era felul lui Joelle de a le aminti tuturor de cadourile secrete și de petrecerea pe care o plănuise pentru săptămâna dinaintea Crăciunului. Îi rămânea destul timp să se gândească la cadoul pe care să i-l ia ajutorului de șerif.

Slavă Domnului că limita era de zece dolari. Oricum prea mult, după părerea ei.

—A venit raportul *ADN*? se interesă ea.

—E la laborator. Îl vor compara cu al lui Jocelyn Wallis. Le-am zis deja să se grăbească.

—Şi nu ţi-au zis să-ţi pui pofta-n cui? Sunt destul de ocupaţi.

—Mi-au promis că o să facă un efort.

—Crezi că doctoriţa este o potenţială ţintă? Pescoli nu se putea obişnui cu gândul ăsta. Doar fiindcă seamănă cu

celelalte și pretinde că cineva i-a pus microfoane în casă, nu înseamnă că are vreo legătură.

—În afară de O’Halleran.

—Iar ajungem la el.

Pescoli mestecă gânditoare. Unii criminali în serie alegeau un anumit tip de victimă, observaţie care se adeverise în repetate rânduri. Ted Bundy era un caz clasic. Dar era un pas uriaş să te gândesti că un criminal alegea victima după un anumit profil *ADN*. Una e ca un ţăcănit să fie atras de femei cu părul lung sau ochii albaştri sau orice altceva, și alta e să caute o femeie cu un anumit profil genetic.

Cum ar fi putut să afle informaţiile respective? Până şi poliţiştilor le era destul de greu să facă rost de un profil *ADN*, deşi aveau acces la laboratorul de criminalistică.

Dacă *ADN*-ul era important, atunci strămoşii comuni erau cheia.

— Dacă victimele sunt înrudite, mă întreb dacă n-ar trebui să vorbim cu Grayson şi să facem publice toate informaţiile.

Alvarez încercase să nu arate nici o emoţie când menţionase numele şefului. Cum ar fi putut? Fie că îi plăcea sau nu, lucrau pentru tipul ăsta, deşi ceva era putred acolo.

—Ar trebui, spuse acum. Să vorbim cu Grayson.

—Dar nu avem nici o certitudine, preciză colega ei.

Deocamdată, tot ce ştiau era că cineva încercase să o otrăvească pe Jocelyn Wallis. Celelalte potenţiale victime erau o actriță din sudul Californiei și o femeie a cărei mașină alunecase de pe carosabil cu un pic de ajutor, probabil din partea unui şofer care fugise de la locul accidentului. Nimic concret care să lege crimele și să le ducă la un singur ucigaş. Poate că se grăbeau. Nici măcar nu puteau dovedi că aveau de-a face cu un criminal în serie, ceea ce ar fi alertat FBI-ul.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Alvarez spuse:

—Am să verific și cu omologii noștri din alte state. O să încep cu Idaho, Oregon, Washington și California, să văd dacă la ei s-au înregistrat în ultima vreme decese suspecte în care victimele au legătură cu Grizzly Falls sau cu Helena. O să-i sun și pe părinţii lui Elle Alexander să aflu dacă s-a născut în Idaho.

—Sună un pic cam superficial totul, nu-i așa?

Alvarez clătină din cap, nevrând să fie distrasă.

—Dacă Shelly Bonaventure are legătură cu asta, atunci tipul nostru se plimbă mult. Poate are un serviciu care îl duce în alte părţi ale ţării. În cazul ăsta, ar putea exista un traseu al victimelor. Accidente individuale.

—Și dacă Bonaventure, despre care *LAPD* spune în continuare că și-a luat viața, nu este una dintre victimele tipului nostru? întrebă Pescoli, terminându-și sendvișul.

—Atunci ne întoarcem de unde am plecat, răspunse încruntată partenera ei.

La ora două, soția lui Herbert Long sună ca să anunte, cu o doză mare de dezgust, că sotul ei își anula programarea. Kacey, care nu reușise să-l convingă pe doctorul Martin Cortez să preia pacientul, fiindcă avea deja doi, își ridică pumnii în aer. Putea să plece la Missoula mai devreme decât plănuise. Deși se adunau nori negri deasupra crestei munţilor care înconjurau valea, ninsoarea se domolise, așa cum spusese Heather că anunţaseră la prognoza meteo. Luă o sticlă de apă din frigider, își trase haina pe ea și se îndreptă către mașină. Reusise să îmbuce un sendviș cu ton la prânz, dar nu prea avea poftă de mâncare. Îl sunase pe Trace, chipurile ca să vadă ce mai făcea Eli, și aflase că vorbise cu poliţia și le spusese despre microfoane.

—Cred că au de gând să-ţi percheziţioneze casa. Poate să preleveze amprente.

—Ar trebui să le amintesc de Bonzi.

—Vor să fii și tu acolo.

—Bun. Atunci o să-i sun mai târziu.

Nu-i spusese ce avea de gând să facă, deşi îi stătuse pe limbă. Trace ar fi încercat să o oprească ori să i se alăture, însă asta era o sarcină de care trebuia să se ocupe singură.

Se hotărâse să-l întâlnească faţă în faţă pe Gerald Johnson, să vadă ce avea de spus noul ei tată în apărarea lui şi să înţeleagă de ce îl venera atât de mult mama ei.

Se părea că aventura lor, cel puţin în mintea nostalgică a lui Maribelle, era mai presus de oricare alta, născută sub o stea nenorocoasă, o poveste de dragoste tragică, egală sau chiar mai intensă decât cea dintre Antoniu şi Cleopatra sau Romeo şi Julieta.

Incredibila poveste plină de patos a lui Gerald și Maribelle.

— Mai scutește-mă, bombăni ea în timp ce intra pe Autostrada I-90. Se gândea ce să-i spună tatălui ei care, potrivit lui Maribelle, habar nu avea că există.

„Minunat."

Curajul i se diminuă pe măsură ce cauciucurile Fordului înghiţeau kilometrii de șosea. Se interesase, și toţi copiii legitimi ai lui Gerald locuiau pe o rază de 50 de kilometri faţă de părinţii lor. Nici unul dintre ei nu fusese la colegiu ca să se stabilească apoi pe Coasta de Est, nici unul nu se căsătorise și nu-și luase vreo slujbă la San Francisco sau Birmingham sau Chicago.

Nu, toţi stăteau aproape de tatăl lor, și, bănuia ea, de averea pe care o acumulase. Poate că era răutăcioasă, dar își făcuse temele: Gerald Johnson era un tip foarte bogat.

Kacey aflase și că majoritatea copiilor lucrau pentru el. Cea mai mare, Clarissa, căsătorită, cu doi copii, avea un master în afaceri de la Stanford și era șefa departamentului de marketing. După Clarissa, Gerald făcuse doi băieţi în trei ani, Judd și Thane. Ambii erau avocaţi: Judd lucra în cadrul companiei, iar Thane făcea consultanţă prin firma proprie. Nici unul nu era însurat. Apoi veniseră pe lume gemenii, Cameron și Colt. Despre ei Kacey nu găsise prea multe, dar și ei locuiau în zonă și era convinsă că erau

salariaţi ai companiei. Ultimul dintre copiii lui Gerald fusese nefericita de Kathleen, care murise chiar înainte de nuntă.

Descoperise însă că Gerald avusese sapte copii legitimi, așa că săpase și mai adânc. În arhiva de necrologuri găsise o fiică din tinereţe, Agatha-Rae, „Aggie“, care murise la vârsta de opt ani în urma unei căzături. Ziua de naştere a Agathei-Rae era exact cu o săptămână înainte de a ei, asa că ea şi Kacey ar fi avut aceeaşi vârstă dacă ar fi trăit. Cutremurându-se, apucă şi mai bine volanul maşinii. Nu era de mirare că mama ei nu-i dăduse detalii despre copiii lui Gerald.

Porni ştergătoarele, fiindcă începuse din nou să ningă. Folosindu-și GPS-ul portabil drept ghid, intră în Missoula, un oraș mare după standardele din Montana, așezat de-a lungul unei văi și înconjurat de munţi acoperiţi de zăpadă. Trecu pe lângă restaurante și magazine și pe lângă o moară veche și hodorogită care fusese transformată în centru comercial, apoi, după ce traversă râul pe un pod larg, descoperi Parcul Industrial Johnson, în care aleile recent deszăpezite treceau printre clădiri joase și mărgineau câteva iazuri îngheţate. Noua ninsoare acoperise deja asfaltul.

Clădirile, amplasate în grupuri funcţionale, erau legate prin pasarele care împrejmuiau câteva locuri de parcare.

„Bani“, se gândi Kacey. Încetinind, urmări atent pancartele pe care scria FABRICAŢIE, CERCETARE ȘI DEZVOLTARE, TEHNOLOGIE și, în cele din urmă, ADMINISTRAŢIE.

— Bingo! sopti, apoi opri mașina într-un loc de parcare marcat pentru vizitatori. Încurajându-se pentru ultima dată, își luă servieta.

Afară, fulgii mici de zăpadă pluteau în vântul aspru, prinzându-i-se în păr și biciuindu-i obrajii. Merse repede pe aleea pietruită și intră în holul vast ai cărui pereţi albi erau acoperiţi cu premii și fotografii.

O tejghea mare îi separa pe vizitatori de birourile interne, care se vedeau printr-o ușă deschisă.

—Vă pot ajuta cu ceva? întrebă o fată de vreo douăzeci de ani cu o faţă de spiridus și părul scurt, care lăsa să se vadă mai mulţi cercei. Pe ecusonul ei scria ROXANNE JAMISON.

—Aș dori să discut cu Gerald Johnson.

Pielea netedă de pe fruntea tinerei se încreţi.

—Aveţi o programare? întrebă, uitându-se la ecranul calculatorului.

—Nu.

—Îmi pare rău. Trebuie să aveţi programare.

—Vă rog să-i comunicaţi că îl caută Acacia Collins Lambert. Și vă rog să-i spuneţi că sunt fiica lui Maribelle Collins.

— Bine, zise recepţionera ridicând din sprâncene. Apăsă un buton pe telefonul elegant și, cu o voce foarte sceptică, transmise mesajul. Da... E aici, în hol... Bineînţeles, domnule Johnson. O privi pe Kacey cu respect și spuse: Vă primeşte acum. Vă conduc în biroul dumnealui.

Se ridică de pe scaun, trase o porţiune a tejghelei care se deschidea în interior, apoi o conduse pe Kacey printr-un labirint de coridoare. Într-un final ajunseră la un birou cu uși mari, din lemn de nuc, care stăteau deschise, de parcă ar fi aşteptat-o.

Urmând-o pe domnişoara Jamison înăuntru, Kacey simţi un junghi de spaimă.

Gerald Johnson stătea la biroul lui, cu mânecile suflecate peste braţele bronzate, privind curios înspre uşă.

—Domnule Johnson, dumneaei este domnişoara Lambert, spuse recepţionera cu faţă de spiriduş.

—Mulţumesc, Roxie, zise el ridicându-se. Te rog, închide uşile când ieşi.

Când rămaseră singuri, Johnson, un tip înalt, lat în umeri, cu părul grizonant care începuse să se rărească, îşi

întoarse toată atenţia asupra fiicei pe care n-o cunoscuse niciodată. Nu se sinchisi să zâmbească. Spuse doar atât:

—Bună, Acacia. Te aşteptam.

Ţinea mâinile strâns pe volan, bătăile inimii îi acceleraseră și transpiraţia îi udase cămaşa, în ciuda zăpezii care cădea afară. Depăşise net limita de viteză, astfel că Lexusul lui zbura pe şosea. Ştia! Târâtura înţelesese! Îşi dăduse seama că viermele care îi dăduse naştere era Gerald Johnson, iar acum aveau confruntarea finală.

Trebuia să o fi ucis mai devreme! Toată munca lui era pe cale să fie distrusă! Toate planurile lui riscau să fie date în vileag.

Respirând de câteva ori ca să se calmeze, îşi spuse că era doar o mică provocare, o nimica toată. Fără îndoială, putea să-i facă faţă. Clipi, dar nu luă piciorul de pe acceleraţia Lexusului în momentul în care din sens opus apăru o dubiţă lungă pe care scria SPITALUL ST. BARTHOLOMEW.

Peste câteva minute ajunse în Missoula, iar densitatea traficului îl obligă să încetinească.

„Adună-te“, îşi zise, pe când aştepta la semafor. O femeie care vorbea la telefon traversa neatent; pe partea cealaltă, vitrina decorată cu manechine îmbrăcate sărbătoreşte, în roşu şi verde, atrăgea privirile.

Palmele îi erau jilave în mănuşile de piele şi transpiraţia îi udase cămaşa, deşi temperatura din habitaclu nu era decât de 19 grade, iar afară reîncepuse ninsoarea cu fulgi mari şi deşi.

Se uită în oglindă şi nu văzu nici o maşină care să-l urmărească, nici un şofer sinistru care să se ascundă în spatele ochelarilor de aviator. Nu era nici un tip misterios care să-l spioneze sprijinit de un stâlp ori prefăcându-se că citea ziarul pe banca din parc în vreme ce, de fapt, îi supraveghea fiecare mişcare. Bineînţeles că nu! Chestiile astea se întâmplau în filme. Îşi numără bătăile inimii și

apăsă pe acceleraţie în secunda în care se făcu verde. Restul drumului fu chinuitor de lent, în timp ce gândurile îi goneau prin cap. Mici frânturi precise ale unor imagini mentale reprezentându-le pe cele pe care le numea surori, cele care acum erau moarte, şi pe nenorocita care era pornită să distrugă totul.

Forţându-se să-si păstreze cumpătul, intră cu Lexusul pe poarta companiei tatălui său și îi ochi mașina parcată lângă clădirea administrativă.

I se strânse stomacul și trebui să-și aducă aminte că nu era totul pierdut. Încă.

capitolul 28

—Mă aşteptai?

Kacey se uită fix la bărbatul care era tatăl ei doar din considerente genetice. Nu spusese Maribelle că Gerald Johson îi ignora existenţa? Şi totuşi, nu era cunoscută mama ei pentru talentul cu care ţesea minciuni?

—Deci ştii că sunt fiica ta biologică? Credeam că e un mare secret.

—Asta ţi-a spus Maribelle? Amuzat, îi făcu semn să se aşeze la masa imensă din biroul vast, cu ferestre de la podea până în tavan și o zonă de relaxare cu o canapea de piele și fotolii asortate. Prin peretele de sticlă din spatele lui se zărea un alt iaz cu rate, iar în depărtare se înălţau muntii ale căror creste păreau că zgârie cerul înnorat. Zăpada începuse deja să estompeze contururile peisajului. La marginea parcării se vedeau boturile câtorva mașini de lux, un SUV Cadillac, un BMW și un Jaguar.

„Asta trebuie să fie parcarea directorilor", se gândi ea.

—Mi-a spus că nu știai de existența mea.

—Și tu ai crezut-o.

—Păi da. Iar acum tu îmi spui altceva.

Îi făcu semn să se apropie de birou, în fata căruia erau așezate două scaune pentru vizitatori. Kacey își scoase haina și o puse pe unul din ele, apoi se așeză pe celălalt. Pe peretele lateral erau expuse premiile, certificatele și diplomele lui medicale.

—Presupun că mama te-a avertizat că am de gând să te găsesc.

—Da.

—Și-atunci ce-au fost toate secretele, insistența ei de a te menaja? O diversiune? De ce?

—Maribelle a încercat să se comporte ca și cum copilul - adică tu - era al lui Stanley. Eu n-am crezut asta, bineînţeles. Încercase ani de zile în van, însă după ce noi doi ne-am... apropiat, a rămas însărcinată, asa că am intuit adevărul. Trase aer în piept, apoi expiră cu putere și urmă: Aventura noastră ajunsese la sfârșit. Eu urma să îmi mut compania din Helena aici, prin urmare... Mi s-a părut că nu avea rost să continuăm. Eram amândoi căsătoriţi, nici unul din noi nu voia să divorţeze, asa că am lăsat relaţia să moară și i-am dat de înţeles mamei tale că nu știam de tine. Asa a fost mai simplu.

—Pentru cine? întrebă Kacey.

—Pentru toată lumea. Inclusiv pentru tine.

—Ce grijuliu, rosti ea scrâşnit. Nu ştii nimic despre mine.

—Aici te înşeli. Aflasem despre existenţa ta, însă am păstrat secretul. Oricum, eu şi mama ta ne încheiaserăm relaţia și eram amândoi căsătoriţi. Măcar unul din noi putea să fie fericit.

Kacey simţi cum i se încleşta maxilarul. Gerald Johnson avea o părere destul de bună despre el însuşi.

—Mi s-a părut că soluţia cea mai bună era să mimez ignoranţa. Aveam o familie, o soţie, o companie de condus.

—Și mama?

—Ea a obţinut ce şi-a dorit din toată povestea. Un copil. Gerald o privi în ochi. A fost perfect.

—Oare? Cu un nod în gât, Kacey se gândi la toate minciunile din viaţa ei. Dar tatăl meu? Cel care m-a crescut?

Buzele lui Gerald se lăsară un pic în jos, şi o parte din calmul lui se risipi.

—Ce? Ai venit la mine acum pentru că el nu mai e? Cauţi un tată nou? Sau poate că demersul tău nu e pur și simplu sentimental. Poate cauţi altceva?

—Nu știu unde vrei să ajungi, ripostă ea, cu toate că știa și o enerva la culme.

—Uită-te în jurul tău, zise el făcând un gest larg.

—Hai să ne lămurim, domnule Johnson. Nu vreau nimic de la tine decât adevărul. Mor oameni, și cred că tu ai răspunsul.

—Mor? Doamne Sfinte, ești la fel de melodramatică precum maică-ta.

—Poate. Dar asta nu schimbă lucrurile.

Se ridică în picioare, pentru că nu putea să stea la același nivel cu ticălosul acela.

—Nu ştiu despre ce vorbeşti, se încruntă el.

—Să începem cu Shelly Bonaventure.

—Cine? Actrița? Ce-i cu ea?

—N-o cunoşti?

—Bineînţeles că nu. De ce aș cunoaşte-o? Singurul motiv pentru care ştiu de ea este acela că fiica mea, Clarissa, citeşte tabloidele şi revistele de modă.

—S-a născut în Helena.

—Aşa.

Şovăi un pic în sinea ei. Oare se înşela? Chiar părea sincer dezorientat.

—Pe Jocelyn Wallis ai cunoscut-o?

—Jocelyn şi mai cum? Habar n-am despre ce vorbeşti! Apoi îşi aminti. Ia stai un pic. Am citit ceva despre o femeie care a murit recent.

—Sau a fost împinsă. Nu cunosc detaliile, admise Kacey. Ştiu doar că, în opinia poliţiei, moartea ei a fost cauzată probabil de un act criminal.

—Şi ce legătură are asta cu mine?

—E din cauza asemănării. Uite... Scoase din servietă fotografiile celor două femei despre care îi vorbise și le puse pe birou. Astea două, plus Elle Alexander, care mi-a fost pacientă. Găsi și fotografia lui Elle și o aseză lângă celelalte. Îmi imaginez că mama nu ţi-a spus nimic despre asta când a sunat.

—Mi-a zis că ai o misiune, dar eram ocupat, nu am fost atent la pălăvrăgeala ei.

—Poate ar fi trebuit.

—Am presupus că mă cauţi ca să te recunosc drept fiica mea.

—Nici vorbă.

—Nu le cunosc pe femeile astea. N-am cunoscut-o pe nici una.

—Cred că s-ar putea să-mi fie rude.

—Ce? Femeile astea? Se uită din nou la fotografii. Prin mine? Râse scurt, de parcă s-ar fi aşteptat la o poantă macabră. Roşu la faţă, întrebă: Ăsta este un fel de şantaj?

Dar ascundea ceva. Văzu în ochii lui minciuna pe care încerca s-o mascheze. Era ceva mai mult; nu era sigură ce.

—Încerci să mă pedepseşti? vru el să ştie.

—Să te pedepsesc?

—Pentru că nu te-am recunoscut, aşa cum am procedat cu Robert.

O spusese de parcă ar fi fost o evidenţă, însă Kacey era descumpănită.

—Cine e Robert?

—Ştii cine e.

—Nu ştiu.

Johnson o măsură din priviri câteva clipe, apoi spuse:

—Fiul meu? Robert Lindley? Despre asta e vorba de fapt, nu-i aşa?

Un fior rece ca gheaţa o trecu pe şira spinării. Despre ce naiba vorbea?

Când nu răspunse, el continuă:

—Băiatul lui Janet.

—Scuză-mă. Cine e Janet?

—Nu ți-ai făcut toate temele, așa-i? se strâmbă el. Robert este cu câțiva ani mai mare decât tine, și eu... l-am recunoscut de îndată ce Janet și soțul ei s-au despărţit.

Cum de îi scăpase asta?

—Lucrează și el pentru companie, ca și ceilalţi. Se ocupă de cercetare și de dezvoltare. O inteligenţă tehnică strălucită.

Deci mai era încă un frate vitreg în toată povestea. Viaţa ei de copil unic părea dintr-odată foarte departe.

—Când m-a sunat mama ta, credeam că vrei să intri în familie, să faci parte din ea, să iei din companie partea care consideri că ți se cuvine.

Kacey i-o tăie scurt:

—Crede-mă, n-am venit aici pentru companie. Am venit pentru femeile astea, îi explică, arătând spre fotografiile de pe birou. Afirmi deci că nu eşti tatăl lor. Că n-ai nici o legătură cu nici una dintre ele.

—Exact asta afirm, răspunse el categoric, dar pe chip îi apăru o expresie prudentă, semn că nu era sincer. Deşi o privea de parcă ar fi fost nebună de legat, mai era ceva, ceva sumbru în ochii lui. Nu înţeleg unde baţi.

Deşi îşi recunoscuse imediat fiul şi acum şi pe ea, nu voia să se asocieze cu femeile care fuseseră omorâte. De parcă n-ar fi crezut că are o legătură cu ele.

Oare se înşelase? Johnson nu avea fraţi; verificase asta. Și singura lui soră murise când avea douăzeci de ani, așa că dacă nu era el... atunci...?

Se uită la diplomele medicale de pe perete și observă că absolvise cu patru decenii în urmă.

Apoi o lovi în moalele capului ideea care o sâcâise de când avusese coşmarul, cu o noapte înainte: nu ştia de

femeile astea deoarece nu-și dădea seama că ar fi putut să le fie tată.

Cu ce se lăuda J.C., soţul ei, pe vremuri?

„Ar fi trebuit să mă fac donator de spermă, ca restul studenţilor la medicină. Puteam să fac o avere. Femeile caută bărbaţi ca mine. Încă aş putea s-o fac. Am origini bune, inteligenţă, *IQ*-ul necesar și, pe lângă asta, o formă fizică excelentă și o înfăţişare plăcută."

Kacey îi auzi vocea în minte, de parcă i-ar fi vorbit acum. Iar Gerald Johnson, aproape septuagenar, era un bărbat puternic, voinic...

—Nu am nici o legătură cu femeile astea, insistă el, însă Kacey sesiză urma de nesiguranţă din vocea lui.

—N-ai fost donator de spermă acum trei-patru decenii, poate când erai student la medicină?

—E ridicol! Doar fiindcă femeile astea seamănă puţin între ele...

—Nu doar puţin, îl întrerupse. Și nu numai între ele. Asta -împinse cu un deget fotografia lui Jocelyn Wallis mai aproape de el - seamănă atât de mult cu mine încât, atunci când a fost adusă la Urgenţe, colegii mei au crezut că eu eram victima accidentului. Uită-te la ele! Am văzut fotografii ale familiei tale. Există o asemănare incredibilă, ciudată.

Cu maxilarul încordat, Johnson trecu în revistă fotografiile. Chiar merse până acolo încât să-și pună ochelarii, ca să le vadă mai bine. În cele din urmă, cu un aer dezgustat, aruncă ochelarii pe birou și își ţuguie buzele.

— Așadar, de ce ai venit aici, Acacia? Ca să-ţi confirm că e posibil să fiu tatăl acestor femei, din cauza unor lucruri pe care le-am făcut în tinereţe?

—Deci ai fost donator de spermă.

—Inventezi un fel de teorie a conspiraţiei, cum că un individ omoară femei care seamănă între ele, fiind concepute prin inseminare artificială? Și crezi că eu sunt donatorul de spermă?

—Cineva a încercat să mă omoare și pe mine, spuse Kacey. Cu mult timp în urmă. Nu să mă violeze, nu să mă jefuiască, ci să mă omoare. Am crezut că a fost o întâmplare, până de curând. Acum nu mai sunt sigură. Chiar ieri am aflat că am microfoane în casă. Dispozitive de ascultare și Dumnezeu mai știe ce. Între timp, niște femei care seamănă cu mine suferă accidente. Accident mortale care, la o a doua privire, nu prea sunt accidente. Şi Shelly Bonaventure, și Jocelyn Wallis au legături cu Helena. M-am gândit că, dacă merg acolo, voi găsi clinica de fertilizare, și că probabil voi găsi documente și despre Elle. Dar ea a fost născută în altă parte. Se aplecă deasupra biroului și rosti apăsat: Câte voi mai găsi, Gerald? Cinci? Zece? O sută? Cinci su...

—Ești nebună, izbucni el. Obrajii îi căpătaseră o tentă vineţie. Nu există nici un criminal în serie care intenţionează să ucidă copii născuţi la o anumită clinică!

—Doar pe ai tăi, spuse ea cu o siguranţă reconfirmată.

—Asta e o idee și mai nebunească.

Era convinsă că se afla pe drumul cel bun. Cu toate astea, trebuia să o audă de la el.

—Cum se numeşte clinica? întrebă ea. Oricum o să aflu, într-un fel sau altul. Ai putea să mă ajuţi înainte ca individul care e în spatele poveştii ăsteia să mă omoare.

—Nu ai fost concepută prin inseminare artificală. Crede-mă.

—Asta nu înseamnă că sunt în siguranţă. Când îmi voi compara ADN-ul cu cel al femeilor ăstora, spuse ea, plimbându-şi mâna peste fotografii, pot să pun pariu că rezultatele testelor vor dovedi că avem acelaşi tată și...

—Ajunge! Venise rândul lui să se ridice. Era mai înalt decât ea cu apoape treizeci de centimetri și o privea de sus, din spatele nasului drept și puternic. Am fost donator de spermă în tinereţe. Da. Însă n-am nici o dovadă că vreuna dintre victimele astea este progenitura mea. Teoria ta este absurdă. Ba mai mult, este calomnioasă. Te-am primit

astăzi gândindu-mă că a sosit timpul să te recunosc drept fiica mea, dar este limpede că m-am înșelat.

—Nici măcar nu îţi pasă de soarta femeilor ăstora?

—Nu. Nu-mi pasă. Acum, dacă ai terminat cu acuzaţiile tale nebuneşti, am treburi de făcut. Treburi importante. Nu numai că întreprinderea mea dă de lucru unui mare număr de localnici, dar produsele noastre, dintre care multe sunt create de mine, salvează vieţi.

—Şi ai putea să mai salvezi câteva dacă m-ai ajuta să găsesc și alte femei care îţi poartă genele.

Deja întinsese mâna să ridice receptorul.

—Cred că am încheiat discuţia.

—Mă duc la poliţie.

Lui Johnson i se încordară muşchii cefei, dar se controlă.

—O să râdă de tine și o să te trimită acasă. Ai grijă ce spui, Acacia, ca să nu te trezeşti la casa de nebuni. Îi zâmbi rece. Au mai fost cazuri de boli psihice în familie.

Se auzi un ciocănit scurt, apoi uşile duble se deschiseră şi apăru o femeie înaltă, care părea şi mai înaltă din cauza tocurilor de opt centimetri. Cu pometţi înalţi și nasul drept care îi amintea lui Kacey de bărbatul de la birou, păși înăuntru de parcă ar fi fost la ea acasă:

—Scuze că te întrerup, tată, dar aveam o întâlnire. Ah! Nu știam că ești cu cineva. Roxie a plecat.

Îi aruncă un zâmbet lui Kacey, iar Gerald se ridică în picioare.

—Nu întrerupi nimic, Clarrie. De fapt, ai venit la ţanc. As vrea s-o cunoşti pe sora ta. Clarissa, ea e Acacia. Acacia, fiica mea, Clarissa.

În ce naiba se băgase? se întrebă Trace privindu-și fiul. Eli dormea ghemuit pe canapea, cu Sarge lângă el, care încă avea conul acela uriaș în jurul gâtului.

Trace ştia că, după convorbirea de la secţie, Pescoli și Alvarez fuseseră dezamăgite că nu-l putuseră acuza de

moartea lui Jocelyn și de dispariţia Leannei. Dar nu asta îl îngrijora acum.

Nu, era vorba de Kacey și de cât era de implicată în nenorocirea asta.

Evident, nu era în siguranţă acasă, cu sau fără câine, chiar dacă avea pusca bunicului ei. Cineva pătrunsese în casă, pusese microfoane și ascultase... De ce? Şi ce legătură avea cu moartea celorlalte femei?

— Deci, ce zici de nişte macaroane cu brânză? îl întrebă pe băiat.

Eli trebuia să bea tone de lichide, dar sticlele pline cu băuturi acidulate, suc de mere și apă cu vitamine de pe masă dovedeau că încă îl durea gâtul si nu putea înghiţi.

—Nu mi-e foame.

—Trebuie să mănânci și trebuie să bei foarte multe lichide. Trace deschise o sticlă de apă cu vitamine de culoare roşiatică și i-o întinse. Adu-ţi aminte că i-ai promis asistentei când ai ieşit din spital. Nu vreau să fie nevoie să te întorci acolo.

—Nici nu mă gândesc! bombăni Eli răguşit.

Înţelegând mesajul, luă sticla din mâna tatălui său și bău anevoie câteva înghiţituri.

Se adunaseră multe teme, venite pe e-mail de la învăţătoare, dar aveau să se ocupe mai târziu de asta. Mai întâi trebuia ca puștiul să se întremeze. Noaptea trecută fusese înfricoşătoare pentru toţi.

Acum, că fiul lui era acasă, Trace îşi făcea o sumedenie de griji pentru Kacey, o femeie pe care abia o cunoştea, dar la care deja visa.

Eli ciuguli din macaroanele cu brânză, bău un pic de suc, după care se uită apatic la televizor, pe canalul lui preferat pentru copii. De fiecare dată când Trace îi lua temperatura, mai scădea un pic, iar acum oscila în jur de 37 cu 7.

Dacă ar fi ştiut că doctoriţa era în siguranţă, s-ar fi simţit mult mai bine. Încercă să o sune pe mobil, dar intră direct căsuţa poştală, aşa că închise fără să-i lase un mesaj.

„Linişteşte-te, îşi spuse. E la serviciu."

Dar pur şi simplu nu putea să-şi alunge presimţirile. Mai presus de orice, microfoanele ascunse erau reale. Asta era o certitudine.

Clarissa îşi pierdu tot entuziasmul. Mai întâi se uită la tatăl ei, apoi la Kacey.

—Vorbeşti serios? întrebă, mijind ochii.

—Tu ce crezi?

Dintr-un motiv oarecare, Gerald părea uşor amuzat, de parcă i-ar fi plăcut să-i joace o festă.

—Tată, chiar...

—E fiica lui Maribelle.

Gerald spusese asta de parcă aventura lui Kacey cu mama ei era un lucru cunoscut.

—Asistenta care a lucrat pentru tine? Îmi amintesc de ea...

De data asta, privirea Clarissei nu mai fu pasageră și dezinteresată. Ca și cum ar fi bifat în minte asemănările genetice, expresia ei trecu încet de la șoc și derută la repulsie.

—O, tată, spune-mi că e o glumă tâmpită, spuse ea apropiindu-se de birou, fără a-și dezlipi ochii de la Kacey.

—Nu e nici o glumă. Acacia este fiica mea. La fel ca și tine.

—Dar... nu. Doamne, mama știe?

—Bănuieşte, presupun.

—Nu știi?

—N-am discutat niciodată despre asta.

—Pentru numele lui Dumnezeu! Mai întâi Robert și acum... acum și tu? Se întoarse cu faţa la Kacey: Spune-mi, ce cauţi aici?

—Caut niște răspunsuri, spuse Kacey, apoi adăugă: Mă bucur să te cunosc.

Clarissa ridică brusc din sprâncene.

—Scuză-mă dacă mi-am uitat cei șapte ani de-acasă. Sunt cam șocată. Apoi i se adresă tatălui ei: Ce-i cu tine? Câţi mai sunt?

Gerald scrâșni din dinţi și trase aer în piept, fără să răspundă.

—O, nu... Privirea Clarissei coborî spre fotografiile răspândite pe mahonul lustruit. Încruntată, ridică fotografia lui Shelly Bonaventure. Nu e actrița aia din serialul cu vampiri care a fost difuzat acum câțiva ani? Ăla care îi plăcea lui Lance?

—*What's Blood Got to Do With It*, confirmă Kacey, în timp ce Gerald strânse repede celelalte fotografii. Dar era prea târziu. Faptul era consumat.

—Era și femeia aia care a căzut când făcea jogging, spuse Clarissa. A treia cine era, tată?

—Elle Alexander, o pacientă de-a mea, răspunse Kacey. Avea doi copii.

—Toate femeile astea au murit recent, nu-i așa? Ochii ei albaştri se împăienjeniră. Ce se întâmplă? îl întrebă pe tatăl ei, apoi se întoarse încă o dată la Kacey. Şi de ce eşti tu aici?

Gerald oftă din rărunchi.

—Probabil ar trebui să convoc o reuniune de familie.

Era palid și, pentru prima dată de când păsise în biroul lui, Kacey se gândi că Gerald Johson își arăta vârsta. Ridurile din jurul ochilor i se adânciseră, iar articulaţiile degetelor păreau mai mari.

„Totul este o iluzie“, își reaminti.

—Judd e aici azi, spuse el. Şi Robert, nu?

—Nu știu sigur, răspunse Clarissa. Tocmai vin de la o întâlnire cu contabilii, însă Robert era la laborator dimineaţă. Cameron și Colt au plecat. Cam era în Spokane, la o întâlnire cu un distribuitor de acolo, iar Colt - se uită la ceas - cred că a aterizat deja. A fost mai devreme la Seattle, să vorbească cu şeful Secţiei de cardiologie de la Facultatea de Medicină.

Lui Kacey i se acceleră pulsul când se gândi la oraşul în care fusese atacată şi la spitalul în care îşi făcuse stagiul, acelaşi spital unde J.C. activa în cadrul departamentului de cardiologie.

Ce ironie a sorţii că bărbatul care o zămislise era tot specialist în chirurgie cardiovasculară!

O simplă coincidenţă, nu-i aşa? Seattle era un oraş mare. Cu toate astea, simţi prin corp un fior de nelinişte.

— Cât despre Thane, cine ştie? Clarissa se uită pe fereastră şi adăugă: Ştie vreodată cineva pe unde umblă?

—Spune-le tuturor că ne vedem în sala de consiliu. Lasă-i un mesaj lui Colt pe mobil, cerându-i să vină aici când aterizează, și întreabă-l pe Cam dacă poate intra pe Skype.

—Și Thane?

—Sună-l și pe el. Vezi dacă poată să ajungă sau să intre pe Skype.

—Thane nu foloseşte Skype, îi aminti Clarissa, iar Kacey avu impresia clară că fratele acesta, al treilea născut şi al doilea fiu legitim, nu juca după regulile bătrânului. Derbedeul sau oaia neagră. Cu toate astea, nu se îndepărtase de compania tatălui.

—Dar mama?

—Hai să n-o implicăm şi pe ea, deocamdată. Gerald se gândi o secundă, apoi spuse: Lasă-mă să mă ocup eu de ea, aşa cum ştiu.

—Bună idee, comentă sarcastic fiica lui cea mare. Întotdeauna a ieşit atât de bine! Dacă Lance mi-ar face mie ce i-ai făcut tu mamei, nu m-as mulţumi să îl umilesc public în emisiunea lui Jerry Springer, la Montei sau în orice altă emisiune TV de spălat rufele murdare ale familiei. I-aș scoate măruntaiele. Probabil cu un cuţit de bucătărie.

—Mila n-a fost niciodată punctul tău forte, observă sec tatăl ei.

Clarissa ridică din umeri.

—Asta simt și, din moment ce mi-a furat cineva pistolul săptămâna asta, cred că va trebui să mă mulţumesc cu a-i

scoate mațele. Oare ar fi mai bine cu lingura?

—Încetează!

—Spun doar că nu las pe nimeni să mă calce în picioare. Şi nici tu. Dacă mama te-ar fi înşelat sau dacă ar fi avut o turmă de bastarzi, n-ai tolera aşa ceva!

—Mama ta n-ar face asta niciodată!

—Ai dreptate. N-ar face. Măcar ea are clasă, cât de cât. Apoi îi spuse lui Kacey: Felicitări! E foarte greu să scormoneşti în cuibul ăsta de viespi, dar se pare că tu ai reuşit să faci asta, ba chiar mai mult.

Ieşi din cameră la fel de fioroasă ca o ursoaică ai cărei pui tocmai fuseseră ameninţaţi. Gerald mai aruncă o ultimă privire asupra fotografiilor femeilor moarte.

—Clarissa are dreptate, să ştii. Mă tem că ai stârnit ceva ce vei regreta.

Kacey nu avea de gând să se lase descurajată, nu şi acum, când ajusese atât de departe.

—Nu mi-e teamă deloc.

Era însă o minciună, şi amândoi ştiau asta.

capitolul 29

Gerald Johnson si Clarissa păreau ca uitaseră de prezenţa lui Kacey în timp ce organizau reuniunea de familie.

—Scuzaţi-mă, spuse ea netezindu-și paltonul.

—Sala de consiliu este chiar în capătul holului. Îi convocăm acum, o avertiză Clarissa.

—Nu plec, zise Kacey. Nu încă. Trebuie să dau un telefon mai întâi.

Amândoi o priviră cu răutate când părăsi camera. Poate că paranoia era o moştenire de familie, se gândi ea.

Încercă uşile sălii de consiliu, dar, văzând că erau încuiate, formă numărul departamentului de poliţie, pe care îl salvase în agendă.

—Cu detectivul Alvarez, vă rog, îi spuse recepţionerei. Sunt doctorul Lambert și am revenit cu un telefon, aşa cum am promis mai devreme.

I se făcu imediat legătura.

—Alvarez la telefon.

—Sunt Kacey Lambert. Ştiu că aţi vorbit cu Trace O’Halleran, cel care a găsit microfoanele.

—Da. Vrem să le examinăm și noi. Îţi convine după-amiază?

—Puţin mai târziu? propuse Kacey. Sunt la o consultaţie în afara oraşului şi e posibil să dureze un pic mai mult. Dar, bineînţeles, vreau din tot sufletul ca microfoanele alea să dispară.

—Sunati-ne când sunteţi în drum spre casă.

—Vă mulţumesc, rosti ea sincer. Apoi îl sună pe Trace, care răspunse de parcă stătuse cu mâna pe telefon.

—Kacey, spuse el, iar felul îi care îi rosti numele o umplu de căldură.

—Bună, poliţiştii o să vină mai târziu la mine acasă și cred că vor scoate microfoanele. Sau se vor uita la ele, în orice caz. Vreau să scap de ele.

—Perfect. Eşti la muncă?

—Nu sunt la clinică. Fac o vizită la domiciliu, minţi ea. Deocamdată nu voia să-i dezvăluie toată povestea, întrucât nu ştia ce să creadă despre familia Johnson. Le-am promis poliţiştilor că îi sun când plec spre casă.

—Sună-mă şi pe mine.

—S-a făcut.

—Kacey...

—Da?

—Ai grijă, murmură el, demonstrând că înţelesese mai mult decât dorise ea să-i dezvăluie.

—Ne vedem diseară, spuse Kacey.

Puse telefonul în geantă şi, străbătută de un fior, se uită la Gerald şi Clarissa, care ieşiseră din biroul lui şi se îndreptau grăbiţi înspre ea.

—Du-te şi vezi ce-ţi fac copiii, îi spuse Alvarez lui Pescoli. Nu e nimic de făcut aici până mergem la doctoriţa Lambert.

—Mă duc să-l expediez pe Chris din casă, dacă este acolo, și mă întorc imediat.

—Foarte bine.

Era un joc al aşteptării. Aşteptau rezultatele de la laborator. Aşteptau să revină cineva cu un telefon. Aşteptare, aşteptare, aşteptare.

Alvarez se aşeză la birou şi privirea îi zbură peste notiţele ei, frânturi de informaţii care trebuiau puse în legătură. Căuta încă veriga lipsă care ar fi dat un sens întregului. Răsfoind paginile cu idei şi mâzgălituri şi dosarele cu rapoarte, se hotărî că nu mai era nimic de făcut în afară de ceea ce făcuse deja: să dea telefoane. Să preseze. Să spere că cineva, cumva, era dispus să ofere informaţii.

Văzu numărul din Boise al părinţilor lui Elle Alexander. Sunase deja de două ori și lăsase mesaje, dar nu reacţionaseră. Erau în doliu, înţelegea asta. Probabil li se părea de ajuns că autorităţile vorbiseră cu Tom, soţul Ellei. Mulţi oameni nu suportă ca poliţia să-și vâre nasul în viaţa lor personală, chiar dacă este un rău necesar.

Formă numărul, pregătindu-și un text în minte. Presupunea că urma să intre din nou căsuţa vocală; dintr-odată însă, o voce de femeie rosti precaut:

—Alo?

—Doamnă Morris? Spuse Alvarez, uitându-se la notite.

Părinţii Ellei erau Brenda și Keane Morris, ambii pensionari. El fusese pilot, iar ea profesoară.

—Îmi dau seama că sunaţi din Montana. Pe ecranul telefonului îmi apare „Departamentul de Poliţie din Pinewood County". Aţi mai sunat. Are legătură cu Elle, nu-i așa?

—Da, doamnă. Investigăm moartea fiicei dumneavoastră.

—Nu credeţi că a fost doar un accident nefericit?

Vocea i se stinse.

—Nu știm. Vrem să ne asigurăm. Femeia începu să plângă încet, iar Alvarez se gândi că asta era partea cea mai grea a meseriei. Pot să vă pun câteva întrebări?

—Daţi-i bătaie, spuse ea trăgând aer în piept.

—L-am interogat pe ginerele dumneavoastră, Tom Alexander. Elle vorbea cu el la telefon când sa petrecut accidentul.

—Tom o iubeşte pe Elle. E devastat. Toţi suntem.

—Potrivit lui Tom, fiica dumneavoastră spusese că o altă maşină mergea periculos. V-a povestit asta? întrebă Alvarez.

—Din câte am înţeles, Elle credea că şoferul încearcă să o omoare. Nu ştiu. Câteodată, când eşti la volan, te gândeşti la astfel de lucruri, nu-i aşa?

—Da.

—A lovit-o din spate. Din câte spune Tom, ea a zis asta. Şi că farurile lui erau foarte puternice. Apoi, se pare că a scăpat telefonul... Tom a sunat la Urgenţe. Elle i-o ceruse.

—Ştiţi cumva dacă fata dumneavoastră avea duşmani?

—O, nu. Nu Elle. Toată lumea o iubea pe Elle. Cea mai bună prietenă a ei din liceu, Jayne Drummond, care încă locuieşte aici, a trecut pe la noi şi am vorbit despre cât de îndrăgită fusese. Cu vocea înăbuşită de lacrimi, adăugă: Puteţi discuta cu ea dacă doriţi.

—Aveţi și un fiu.

—Bruce. E căsătorit. Locuieşte în Florida. Vă pot da şi numărul lui.

—Vă mulţumesc.

Brenda îi dictă numerele de telefon ale lui Jayne Drummond şi Bruce Morris, iar Alvarez le notă. Următoarele întrebări pe care dorea să i le pună erau destul de ciudate, și nu ştia exact cum să o abordeze.

—Doamnă Morris, noi investigăm şi moartea unei alte femei în Grizzly Falls. Ori a căzut, ori a fost împinsă peste balustradă.

—Îmi pare rău pentru familia ei, spuse Brenda cu sinceritate.

—Am dori să le oferim și lor o explicaţie. Femeia, Jocelyn Wallis, semăna foarte mult cu fiica dumneavoastră. Destul de mult încât cineva a întrebat dacă sunt rude. O mică minciună, dar destul de aproape de adevăr, astfel încât Alvarez nu avu nici o reţinere să se folosească de ea. Deşi presupun că este vorba doar de o coincidentă ciudată, voiam să vă întreb dacă există vreo posibilitate să fi fost vreo legătură între ele. Poate se cunoşteau?

Întinsese coarda cam mult. Pe de altă parte, dacă ar fi reuşit să găsească o conexiune măcar între două victime, restul ar fi venit de la sine.

—Nu...

—Elle s-a născut în Boise?

—Da.

—Are vreo legătură cu oraşul Helena?

Brenda inspiră adânc.

—Nu...

Lui Alvarez îi crescu pulsul. Era ceva aici.

—Îmi cer iertare, dar am impresia că vă gândiţi la ceva.

—Nu este... Nu cred... Nu înţeleg cum ar fi posibil...

—Îmi puteţi spune la ce vă referiţi?

—Doamne! Soţul meu... Doamne, suspina ea. Am aflat ca soţul meu e steril, asa ca am mers la clinica din Helena. S-a închis între timp. Dar pe vremea aia funcţiona și am fost acolo... sa gasim un donator.

—Un donator de sperma, clarifica Alvarez.

—Da. Da. Ambii nostri copii au fost concepuţi cu sperma aceluiaşi donator.

—Elle și Bruce.

—Nu am spus nimanui. Bruce nu știe nici acum, și nici Elle nu ştia. Ştiu ca ar trebui sa-i explic fiului meu, dar niciodata nu a fost momentul potrivit, și acum, când Elle nu mai e...

—Clinica asta despre care vorbiţi. Cum se numea?

—Nu știu. Noi i-am spus mereu „Clinica". Nu cred că are importanţă.

—Probabil că nu, dar vreau să mă asigur. Îmi puteţi spune mai multe despre ea?

Brenda respiră profund de câteva ori, apoi zise:

—Este... nu știu. O informaţie care presupun că nu vă trebuie, dar tot ce știu este numărul donatorului, 727. Soţul meu și cu mine l-am ţinut minte, deoarece Keane a fost pilot și ăsta era modelul avionului pe care îl pilota când lucra pentru compania aeriană. Mereu am crezut că e un număr norocos.

—Cum ați ales donatorul?

—Era student la medicină, cu ochi albaştri și părul negru. Avea aceeaşi înălţime ca si Keane și era atletic. Voiam să semene cu amândoi.

—Înţeleg.

—Cealaltă femeie... cea care a căzut...

Alvarez nu voia să răspundă la întrebări din moment ce nu ştia încotro duc. Simţind nevoia să încheie rapid, îi spuse:

—Nu am toate informaţiile legate de doamna Wallis, dar ştiu că era învăţătoare în Grizzly Falls și că era foarte iubită.

—Ca și Elle, oftă Brenda. Și eu am fost profesoară. E atât de greu, nu-i așa?

—Da, doamnă. Este.

Alvarez era sinceră și cealaltă femeie îi simţi compătimirea tăcută.

—Dacă Elle a fost ucisă... dacă e adevărat, îl veţi găsi pe criminal și mă veţi anunţa?

—Da. Așa voi face, îi promise Alvarez.

—Mulţumesc.

Detectivul Alvarez rămase nemişcată câteva clipe după ce Brenda închisese.

Un donator de spermă. Era cu putinţă? Oare erau înrudite femeile astea? Ipoteza nu mai părea atât de absurdă. Oare Elle Alexander, Shelly Bonaventure, Jocelyn Wallis, Leanna O’Halleran şi poate şi Kacey Lambert şi

Dumnezeu mai stie cine, erau înrudite? Aveau acelaşi tată? Asta era legătura?

Luă în grabă telefonul şi apăsă butonul scurt pentru Pescoli, care răspunse nervoasă după al cincilea apel.

—Da?

—Am ceva.

—Aha.

—Nu, serios chiar am găsit ceva, îi spuse Alvarez. Poţi să te întorci la secţie?

—Mai am mult de urlat pe-aici, replică partenera ei, care părea la capătul răbdărilor.

—Urlă şi tu mai repede, o îndemnă Alvarez.

Imediat ce închise începu să construiască scenarii în minte. Oare toate femeile astea - victimele - fuseseră concepute la aceeaşi clinică de fertilizare? Oare mamele lor folosiseră acelaşi donator de spermă? Donatorul 727?

Dar ce însemna asta? Chiar dacă era adevărat, ce însemna? De ce mureau? De ce erau ucise? Dacă... Dacă erau ucise.

„Dar asta crezi, nu-i aşa? Că se întâmplă ceva. Ştii că se întâmplă ceva. Chiar dacă Pescoli te ia în serios sau nu." Sună la laborator și se enervă când i se spuse că rezultatele nu erau gata. Formă atunci numărul lui Ashley Tang.

—Aştept nişte rezultate *ADN* care îmi trebuiau ieri. Nu e nimeni la laborator pe care să mă pot baza?

—Probele sunt în lucru, zise împăciuitor criminalistul. Ştii doar cum este.

—Nu mă interesează deloc cum este. Am nevoie de răspunsuri.

—Ei bine, am eu unul pentru tine, chiar dacă nu e legat de ADN.

—Ia zi.

—Ştii otrava găsită în corpul lui Jocelyn. Credem că a fost introdusă în cafeaua măcinată.

—A fost pusă intenţionat? Nu e posibil să fi ajuns acolo din greşeală?

—Cel mai probabil a fost intenţionat.
—Scopul era să o ucidă?
—Nu cred. Dozajul a fost prea mic, dar poate fi o cantitate mai mare în cafea. Încă nu am făcut teste.
Alvarez se duse cu gândul la Kacey Lambert. Microfoanele. Poate și Jocelyn fusese ascultată, dar criminalul scosese dispozitivele înainte de sosirea poliţiştilor?
—O să verific la rândul meu, îi spuse lui Chang. Mersi. Te sun eu.
Când închise, observă că pulsul i-o luase razna şi că respira rapid.
Oare doctoriţa Lambert era în vizorul ucigaşului? Cu siguranţă aşa părea.
—Pescoli, treci încoace! rosti ea cu voce tare.

—Întotdeauna exagerezi, spuse Jeremy privind-o de pe canapea, cu telefonul în mână. E doar o poză. Nu-i nimic greşit în asta!
—Dacă tatăl lui Heidi ar vedea-o, nu cred că ar fi de acord.
—I-ai arătat-o?
—Cum aș putea să i-o arăt? Este pe telefonul tău. Dar știe de ea. Fii atent. Să trimiți astfel de fotografii pe internet nu e o idee bună.
—Dar nu e nimic ilegal! Nimic!
—Nu-mi pune vorbele în gură. Am spus că nu e o idee bună. Punct.
—E doar pe telefonul meu. Al meu. In care te-ai uitat fără să ceri voie. Asta e o violare a intimității.
—Violare a intimității? Pescoli întinse un braț ca să cuprindă mizeria din jurul ei, tot ce rămăsese după jocurile video ale lui Jeremy: pahare goale de suc, o farfurie cu resturi de la sendvișul lui cu brânză, sau poate al Biancăi - încă nu se lămurise - și câteva perechi de încălţăminte

împrăştiate alandala pe podea. Tot ce faci tu în ultima vreme e o violare a intimităţii.

—Bine. O să plec.

Traversă sufrageria călcând apăsat şi se duse către dormitor.

—Slavă Domnului, oftă Pescoli.

—Mamă...? se auzi vocea Biancăi de pe hol.

Se grăbi spre camera ei. Fata stătea pe pat, cu ochii larg deschisi și înlăcrimaţi.

—De ce n-are voie Chris să vină pe la mine?

—Când sunt eu aici. Nu are voie să vină când sunt eu aici.

—Dar eu vreau să vină acum. El îmi aduce apă.

—Îţi aduc eu un pahar cu apă. Ai mâncat vreun pic din sendvişul cu brânză?

—Ce sendviș cu brânză?

—Jeremy! ţipă Pescoli, ieşind nervoasă din cameră și coborând pe scările care duceau la dormitorul lui.

—Am întrebat-o! A zis că nu vrea! ţipă şi el înapoi.

Pescoli se întoarse în camera Biancăi și se uită la fiica ei, care tremura înfăşurată în plapumă.

—Ai vrea să mănânci ceva?

—Supă.

—Din plic e OK?

—Cu pui şi tăiţei. Îndreptându-se spre bucătărie ca să prepare această delicatesă, auzi încet: „Mersi, mamă“. Răsuflă lung și surâse când îşi aminti de ce alesese să treacă prin chinurile naşterii.

Treizeci de minute mai târziu era înapoi la secţie. Când intră în birou, Alvarez tocmai închidea telefonul.

—Ce ai aflat? întrebă Pescoli, iar partenera ei îi expuse teoria donatorului de spermă de la un capăt la celălalt.

—Ei bine? făcu Alvarez când termină.

—Uau! exclamă Pescoli. Ce înseamnă asta?

—Încerc să aflu. Dar asta e legătura. Numitorul comun.

—Dacă...
—Pescoli!
Vocea lui Cort Brewster îi scuipă numele, de parcă ar fi avut gust rău.
—Brewster, răspunse ea indiferentă, întorcându-se să-l privească.
—Vino la mine în birou. Apoi, ca un gând întârziat, adăugă: Te rog.
—Rahat, bombăni ea ca pentru sine, urmându-l pe ajutorul de şerif.
Brewster nu se sinchisi să se aşeze. Stătea în picioare în spatele biroului, iar Pescoli adoptă o atitudine asemănătoare.
—Am vorbit cu Heidi. Ea spune că nu este nici o fotografie.
—Ahh...
—E foarte probabil să mintă, recunoscu el.
Pescoli ridică din sprâncene. Asta chiar era o surpriză.
—Nu-mi place că fiul tău se vede cu fiica mea, ăsta nu e un secret. E un câine în călduri și dacă as putea, l-aș bate de i-aș rupe fundul!
—Ai mai încercat asta o dată, îi aminti Pescoli.
—N-am nevoie de un șomer ratat, și nici Heidi. Exercită o influenţă proastă asupra ei. Noi doi nu vedem mereu lucrurile la fel, dar în cazul ăsta trebuie să cooperăm. Eu fac tot posibilul să păstrez o relaţie profesională. Aștept acelasi lucru și de la tine. Făcu o pauză și, fiindcă Pescoli nu răspunse, completă: Asta este tot.
Se întoarse pe călcâie și ieși din birou cu pasi apăsaţi, în culmea enervării. Nu că l-ar fi lăsat pe Cort Brewster să vadă asta. Nenorocitul naibii!
I se făcu brusc dor de Joe. Doamne, ce bine ar fi fost să fie aici! Căsătoria lor nu fusese perfectă; putea recunoaşte că deja se destrămase când fusese ucis la datorie. Dar, ah, câtă nevoie avea de mintea lui limpede, acum când trebuia să se descurce cu fiul lor!

Apoi se gândi la Santana. Bărbatul pe care îl iubea. Poate că era momentul să se mute cu el. Ce aştepta? Ca Bianca şi Jeremy să-l accepte? Ha! Poate când o îngheţa iadul.

Alungându-şi din minte confruntarea cu Brewster, se întoarse la biroul lui Alvarez.

— Oare să-i sun pe părinţii lui Jocelyn Wallis şi să-i întreb dacă tatăl a fost un donator de spermă?

—Le-am lăsat deja un mesaj, recunoscu Alvarez. Le-am zis să ne sune. Dar cred că este timpul să-l informăm pe Grayson.

Pescoli simţi ceva în tonul partenerei sale, ceva ce probabil ea ar fi vrut să ascundă.

—Care-i treaba cu tine și cu şeriful?

—Nu-i nici o treabă, răspunse ea cu o vehementă care nu-i stătea în fire.

Grayson tocmai ieşea din biroul lui, dar, când le văzu pe cele două venind spre el, se opri în prag.

—Ce e?

—Credem că moartea lui Elle Alexander are legătură cu cea a lui Jocelyn Wallis, spuse Alvarez. Şi s-ar putea să mai fie si altele.

—Ar trebui să stau jos?

—Asa v-aș sfătui, zise Pescoli sec.

Douăzeci de minute mai târziu, Alvarez recapitulase toate informaţiile de care dispuneau.

—Avem o grămadă de întrebări și continuăm să interogăm rudele victimelor. Încă o chestie: toate victimele sunt femei. Brenda Morris, mama lui Elle Alexander, a spus că ambii ei copii sunt făcuţi cu donatorul 727. Fiul ei, Bruce, este în Florida, probabil viu și nevătămat. E și el pe listă? Sau sunt numai femei?

—Listă... murmură Grayson obosit. Asta înseamnă că e mai mult decât atât.

—Poate mult mai mult, recunoscu Alvarez.

—De fiecare Crăciun, remarcă Pescoli. Sezonul criminalilor demenţi.

Privirea lui Grayson o întâlni pe a lui Alvarez, iar Pescoli se uită de la unul la altul. Sturgis, câinele şerifului, se târî din spatele biroului, întinzându-se și căscând.

—La naiba cu toate, spuse Grayson. Mai aduceţi-mi nişte informaţii. Dacă avem iar un criminal în serie liber, va trebui să chem FBI-ul.

—Mai târziu ne întâlnim cu una dintre sosii, zise Alvarez.

—Credeţi că si ea e pe listă? întrebă şeriful.

Alvarez și Pescoli se uitară una la alta.

—Da, spuse cea dintâi. Eu aşa cred.

capitolul 30

Sala de consiliu era decorată la fel ca restul clădirii. Pe aceeaşi mochetă de culoare gri trona o masă cu blat de sticlă, înconjurată de zece scaune de piele neagră. Pe un dulăpior cu vitrină se afla o sculptură reprezentând nişte gâşte în zbor. Pereţii interiori erau din sticlă, cu jaluzelele trase, iar singurul perete exterior era o fereastră imensă, oferind o privelişte superbă asupra munţilor. Partea aceasta a clădirii era construită în pantă, astfel că sala de consiliu se afla la înălţime, cu vedere la iazul pe a cărui suprafaţă îngheţată se adunase zăpada. Dacă nuanţele discrete și peisajul bucolic inspirau linişte și pace, atmosfera se animă brusc atunci când îşi făcură apariţia copiii lui Gerald Johnson, care se instalară alături de Kacey, Clarissa şi tatăl lor în jurul mesei.

Privirile lor exprimau curiozitate, dar nicidecum surprindere.

Fără îndoială, Clarissa îi avertizase pe toţi. Stătea aşezată la dreapta tatălui ei, ca apostolul Ioan în *Cina cea de taină* a lui Da Vinci. Îşi scoase din husă laptopul, de parcă ar fi fost o întâlnire de afaceri obişnuită şi urma să ia notiţe ori să facă o prezentare.

O privi pe Kacey, care stătea vizavi de ea, și în ochii ei se citi indignarea. Bineînţeles. Clarissa era întruchiparea primei-născute afurisite, obsedate să controleze totul, iar scurta discuţie de mai devreme nu avea să schimbe asta. Părul ei scurt, la origine negru, era brăzdat de suviţe în nuanţe sângerii și violet, contrastând cu sacoul sobru și fusta până la genunchi.

Peste câteva minute intrară în încăpere doi bărbaţi, unul în spatele celuilalt: sosiseră gemenii, purtând niște ţinute sport atent studiate. Primul, cu părul ciufulit Și o umbră de barbă pe maxilarul pătrăţos, îi aruncă lui Kacey un zâmbet cald. Nasul lui nu era tocmai drept, de parcă ar fi fost spart cel puţin o dată, poate chiar de două ori.

—Colt Johnson, spuse el, de parcă s-ar fi pregătit de o prezentare promoţională. Am auzit că eşti sora noastră pierdută.

—Nu chiar, interveni Clarissa, dar el o ignoră.

Cu ochii lui albaştri şi părul uşor ondulat, semăna foarte bine cu bătrânul, numai că era un pic mai distins; moştenise trăsăturile ascuţite ale mamei sale.

—N-o lăsa pe Clarrie să te descurajeze, o avertiză.

Sora lui pufni dezgustată în timp ce el zâmbi, lăsând să i se vadă gropiţa din bărbie.

—Eu sunt Kacey Lambert, zise ea strângându-i mâna.

Colt ridică din sprâncenele dese.

—Ei bine, Kacey, ţi-ai găsit o familie al naibii de bună.

—Da?

—O, da.

Se aşeză lângă ea, urmat îndată de fratele lui geamăn, care se prezentă drept Cameron. Spre deosebire de Colt, tocmai ce se bărbierise şi avea părul pieptănat şi aranjat.

—Doar aşa ca să ştii, eu sunt geamănul mai deştept, o informă el, iar fratele lui izbucni în râs.

—Nu e chiar aşa de amuzant, bombăni Clarissa.

—Ba sigur că e, spuse Colt. E un spectacol. Bine ai venit la circul familiei Johnson.

Cameron schiţă un zâmbet şi dădu din cap aprobator, spre enervarea surorii mai mari.

—A început deja distracţia? se interesă el.

—Stai jos, îi ceru Gerald posomorât.

Cameron se lăsă pe un scaun vizavi de Colt, cât mai departe de Clarissa.

În acel moment apăru și al patrulea frate. Judd, își zise Kacey, recunoscându-l din fotografiile pe care le văzuse.

Până acum era cel mai înalt și avea umerii mai laţi decât ai celor doi gemeni. Dacă ei aveau alură de baschetbalisti, el semăna a jucător de fotbal american. Avea părul îngrijit, atât de negru încât bătea în albastru, și faţa perfect bărbierită. Purta un costum elegant, o cămasă apretată

albă și arăta exact ca avocatul corporatist tipic, deşi Kacey observă că nodul cravatei îi era lărgit. Când se uită la ea, îi observă în privirea albastră o înflăcărare deconcertantă.

—Judd, ea e... începu Gerald.

—Acacia. Ştiu. Îi strânse mâna. Mult mai serios decât gemenii, rosti încet: Presupun că ar trebui să-ți urez bun venit în familie, dar nu sunt sigur că este o idee prea grozavă.

—Da ?

Colțurile buzelor i se ridicară scurt.

— O să vezi, spuse el, aşezându-se în stânga tatălui său.

Gerald se uită la ceas, apoi la Clarissa.

— L-a anunțat cineva pe Robert? întrebă el, dar înainte ca fiica lui să apuce să răspundă, uşa se deschise din nou și un bărbat pe care Kacey nu-l recunoscu se repezi înăuntru.

Evident era Robert Lindley. Gerald făcu repede prezentările.

—Robert, ea este Acacia Lambert. Este sora ta vitregă.

—Am auzit.

Robert o salută din cap, apoi se așeză lângă Clarissa. Deși semăna cu fraţii lui vitregi, îi lipseau trăsăturile rafinate moştenite de aceştia de la Noreen Johnson. Fruntea lui era mai lată, mai proeminentă, iar părul castaniu începuse să se rărească, deşi nu avea nici un fir cărunt. Avea ochii tot albaştri, marca evidentă a familiei, însă nasul mai lat, sprâncenele mai dese și mai pronunţate și pielea un pic mai palidă. Constituţia lui era mai asemănătoare cu a lui Judd decât cu a gemenilor. Era înalt și musculos, de parcă s-ar fi antrenat ori de câte ori avea ocazia.

—Thane unde e? întrebă Gerald, evident nerăbdător să înceapă şedinţa.

—Habar n-am. I-am lăsat un mesaj pe telefon, spuse Robert.

—Era aici, zise Judd. L-am văzut acum zece minute, încuindu-şi maşina în parcare.

—O să vină el până la urmă, decretă Clarissa, în mod vizibil sătulă de bufoneriile fratelui mai mic. Hai să începem. Aşa cum ştiţi, Acacia Lambert - arătă către Kacey - este sora noastră vitregă. Mama ei este Maribelle Collins, și pretinde că abia acum a aflat că avem același tată.

— Cred că ar trebui să mă ocup eu de asta, Clarissa, o întrerupse Gerald.

Le povesti despre aventura pe care o avusese cu Maribelle și le dezvălui că pe parcursul timpului urmărise evoluţia lui Kacey, satisfăcut de decizia ei de a deveni medic. Admise chiar și că îl cunoștea pe fostul ei soţ, renumitul chirurg cardiovascular J.C. Lambert. Întregul discurs o făcu pe Kacey să se simtă stingherită, în special surpriza despre fostul ei soţ, dar se forţă să pară indiferentă, desi toată lumea din jur devenea din ce în ce mai tensionată. Gerald își ceru scuze în faţa copiilor și jură că avea să se revanşeze faţă de mama lor, deși era evident că nu o includea în discuţie şi pe Janet Lindley, mama lui Robert, când își deschise sufletul şi îşi exprimă regretele. Era ciudat să-l asculte. Kacey se întrebă cât era sincer și cât de mult juca teatru. Toţi păreau să-şi stăpânească perfect emoţiile. Chiar şi ea reuşi să afişeze o expresie pasivă în timp ce stomacul i se întorcea de furie faţă de un bărbat despre care nu ştiuse că există până în urmă cu câteva zile.

— Acacia nu a venit aici doar ca să mă anunţe că ne-a găsit pe mine şi pe voi, fraţii ei. Are un motiv serios de îngrijorare. Posomorât, Gerald scoase din buzunar fotografiile femeilor moarte și le aşeză pe masă. Femeile astea seamănă toate între ele. De fapt, seamănă destul de bine cu Acacia și cu voi. Acacia crede că ar putea fi surorile voastre vitrege şi intenţionează să dovedească asta. Vreau să ştiţi cu toţii că nu este exclus, deşi n-am avut alte relaţii de când sunt căsătorit cu mama voastră. Da, am avut iubite înainte de a mă însura, dar ţinând cont de vârsta acestor

femei, explicaţia cea mai probabilă este că au fost concepute cu sperma pe care am donat-o în studenţie.

Copiii lui, deja pregătiţi de Clarissa, se arătară foarte puţin şocaţi la auzul acestei declaraţii. Abia când Gerald le spuse că era posibil ca Shelly Bonaventure, Jocelyn Wallis și Elle Alexander să fi fost ucise, ridicară din sprâncene şi îşi încleştară maxilarele.

Kacey le cercetă atent chipurile, însă nimic nu sugera că vreunul ar fi fost la curent cu acele informaţii.

Clarissa ridică brusc mâna cu unghii atent lăcuite, de parcă ar fi vrut să oprească traficul.

— Şi are... ai, se corectă, sfredelind-o cu privirea ei albastră pe Kacey, ai o teorie care să explice asta, nu-i aşa? Că vreun nenorocit, vreun criminal, necunoscut deocamdată, căsăpeşte o grămadă de copii făcuţi în eprubetă? Poate pe-ai lui taică-meu?

—Clarissa! spuse Gerald printre dinţi.

Nu apucă să răspundă, că uşa încăperii se deschise și îşi făcu apariţia Thane, fiul care lipsea. Avea aceeaşi constituţie ca și Judd, numai că nu chiar atât de înalt și, după limbajul corporal, părea mai puţin sobru.

—Scuze că am întârziat, zise el, apoi se aseză în capătul mesei, vizavi de tatăl său. Observând-o pe Kacey, adăugă: Tu trebuie să fii Acacia.

—Mi se spune Kacey.

—Kacey, atunci.

—Este fiica lui Maribelle Collins cu tata, preciză Clarissa.

Thane ridică din umeri.

—Da, mi-ai zis asta în mesaj.

—E mai mult de-atât. Clarissa o ţintui din nou pe Kacey cu privirea ei tăioasă pe când explica: Are o teorie ţicnită cum că tata, care se pare că a fost donator de spermă când era la facultate, are o grămadă de „copii“ - desenă ghilimelele în aer cu degetele ei lungi, cu unghii roşii - care sunt omorâţi conform unui plan diabolic. De ce s-a simţit

ea, Acacia, obligată să ne spună nouă toate astea, este un mare mister, şi de aceea ne aflăm cu toţii aici.

—Serios? făcu Thane, și buzele subţiri i se strâmbară amuzate.

Îmbrăcat în blugi și cu un pulover, cu părul încă ud de la zăpadă, nu se sinchisea să ascundă faptul că situaţia i se părea fie ridicolă, fie amuzantă, fie un pic din amândouă.

—In esenţă, da, spuse Kacey. Femeile din fotografiile de pe masă sunt, în opinia mea, fiicele lui Gerald. Toate au murit de curând, probabil ucise.

—Pe asta o ştiu! Exclamă Thane dintr-odată, arătând la fotografia lui Shelly Bonaventure. Am văzut-o de mult într-un film.

—Tu şi încă o persoană, observă Clarissa sarcastic.

—Parcă se sinucisese, zise Thane nedumerit.

—Asta e varianta oficială, îl corectă Kacey.

—Deci versiunea oficială este falsă? întrebă Judd. Asta zice poliţia?

—Poliţia de aici, nu cea din Los Angeles. Femeile astea - arătă spre fotografiile lui la Elle Alexander și Jocelyn Wallis - sunt din zonă. Jocelyn și Shelly s-au născut în Helena, iar cercetările referitoare la Elle sunt în curs.

—Doar fiindcă oamenii seamănă unii cu alţii, nu înseamnă că sunt rude, spuse Cam.

—Poliţia a făcut vreo legătură între decese? Sunt considerate crime? vru Judd să știe.

—Mă îndoiesc, opină Robert. Dacă poliţia ar fi pus toate lucrurile cap la cap, acum ar fi deja aici.

O ţintui pe Kacey cu privirea, iar ea simţi ura care îl ardea pe dinăutru. Îi încălcase teritoriul, lucru care nu-i plăcea deloc lui Robert Lindley. Şi nici celorlalţi, după toate aparenţele.

Discuţia se înfierbântă; pe rând, copiii lui Gerald îşi exprimară scepticismul în privinţa lui Kacey și a teoriei sale. Îi cea mai mare parte erau suspicioşi, aşteptând probabil să-i audă revendicările. În timp ce Clarissa era

ostilă, iar Cameron făcea comentarii răutăcioase, Judd era solemn, singurul care, deşi neîncrezător, o ascultase atent. Punea întrebări dure, însă
fără duşmănia care se citea în glasul surorii lui sau al lui Robert Lindley.

Thane se mulţumi să asiste în tăcere la schimburile de replici, uneori explozive. Uneori îi apărea câte un zâmbet la colţul buzelor, dar în spatele măştii lui de om relaxat, care nu dă doi bani pe nimic, se întrezărea o nelinişte. Și el se îndoia de Kacey.

Robert continuă să-şi verse mânia:

—E o idee absurdă, spuse, ţintuind-o cu privirea lui rece. De unde poate şti cineva dacă femeile astea sunt fiicele lui Gerald? Fără un test *ADN* sau fără nişte informaţii obţinute de la clinică, de unde ar şti criminalul pe cine să aleagă?

—Mai mult: de ce? interveni Judd.

Gerald luă din nou cuvântul.

—Clinica e închisă de ani de zile. Cine ştie unde au ajuns certificatele?

Copiii lui continuară să-şi exprime resentimentele până când valul de critici o făcu pe Kacey să-şi pună la îndoială propria teorie.

—Poliţia ce are de spus în legătură cu asta? o întrebă Cameron, și toţi ochii din cameră se întoarseră asupra ei.

—Investighează. E tot ce ştiu.

—Deci o să apară şi ei pe aici! pufni dispreţuitor Clarissa. Exact asta ne lipsea! Tocmai acum, când ne-au expirat brevetele și concurenţa este pe urmele noastre. Numai de publicitate proastă nu aveam nevoie, în condiţiile în care riscăm să ne pierdem clienţii!

—Asta n-are nici o legătură cu afacerea, spuse Gerald. E o chestiune personală.

—Spune asta jurnaliştilor și bloggerilor. E un coşmar pentru imaginea companiei.

—Eu credeam că toată publicitatea e bună, că nu există presă proastă, spuse Cameron.

—Da, mă rog, tu eşti un idiot.

Clarissa nu dădea înapoi nici o secundă. După ce crescuse ca singura fată pe lângă atâţia fraţi, era fără îndoială, o dură.

Colt se îndreptă în scaun. În loc să-i ia apărarea fratelui său geamăn, reveni cu discuţia la femeile care muriseră.

—Mai sunt şi alte victime?

—Aşa cred, spuse Kacey, dar nu putea argumenta.

—Înainte de orice trebuie făcute testele *ADN*, zise Judd. Putem să stăm aici şi să dezbatem mult și bine, dar până nu dovedim că femeile astea - bătu cu degetul în direcţia fotografiilor - sunt într- adevăr urmasele biologice ale tatei, ipoteza n-are nici o valoare.

—Judd are dreptate, încuviinţă Colt.

Ceilalţi fraţi vociferau că Acacia venise să stârnească probleme, să își ceară dreptul asupra averii, sau ambele.

—Atunci care e motivul pentru care a venit aici? Să vadă care e treaba cu noi? Să ne avertizeze, sau să ne acuze? întrebă Cameron. Eu nu înţeleg.

—N-ai ce să înţelegi, ripostă Clarissa. Gândește-te la cifra de afaceri a companiei.

—Nu de asta am venit, spuse Kacey limpede. Am simţit că ar trebui să stiti cu toții că cineva s-ar putea să omoare oameni care au o legătură genetică cu voi.

—Și cine ar fi acel cineva? Cine s-ar chinui să-i găsească pe presupuşii copii ai lui Gerald, făcuți printr-o bancă de spermă, şi apoi să-i omoare făcând să pară că au fost accidente? spuse Clarissa, băgându-şi laptopul în husă. E o nebunie. Laşi impresia că ar trebui să te internezi în cel mai apropiat spital de nebuni.

—Stați asa, interveni Gerald. Hai să nu devenim obraznici.

—Dar Clarissa ştie să se poarte altfel? întrebă Cameron. Că dacă da, eu n-am văzut niciodată.

—Ajunge! spuse Judd, arătându-şi într-un final îngrijorarea. Nu e nevoie să ne jignim unul pe altul. Se

întoarse în scaun ca să îi poată vedea expresia lui Kacey. Deci, ai vrut să ne avertizezi.

Deşi i se strânsese stomacul și mai tare, îşi păstră calmul:

— Am vrut si să vă cunosc. Eram curioasă să-mi cunosc tatăl pe care nu-l întâlnisem niciodată şi, fiindcă am fost singură la părinţi, ideea de a avea fraţi mă fascina.

Clarissa scutură din cap de parcă o aşteptau treburi mult mai importante, iar Kacey o făcea să-şi piardă timpul.

Colt şi Judd ascultau în linişte.

Cam părea plictisit, iar bărbia lui Robert era atât de încordată încât i se vedea osul sub piele. Şi Gerald simţea tensiunea; deşi afişa o mască amabilă și răbdătoare, își ţinea buzele strânse și pumnul încleştat pe masă.

— Mi-am început cercetările atunci când am constatat că erau prea multe femei care semănau cu mine în Grizzly Falls şi în împrejurimi, continuă Kacey. Când locuiam la Seattle nu am cunoscut pe nimeni care să-mi semene, nici măcar de departe, dar aici e uimitor. Două... trei... patru. Chiar e prea mult. Nici măcar nu m-aş fi gândit la Shelly Bonaventure. Chiar dacă ştiam cum arată și observasem asemănarea, ea locuia în Los Angeles. Doar o coincidenţă ciudată, nu? Aşa am gândit şi eu, chiar şi când oamenii făceau comentarii. Însă celelalte... Uitându-se la fotografiile de pe masă, explică: Ele m-au motivat.

Le povesti că fusese confundată cu Jocelyn Wallis la Urgenţe, că toată lumea o compara cu Shelly Bonaventure și că morţile lor o îngrijoraseră. Omise să le spună că găsise microfoane în casă sau că se simţise urmărită. Deja câţiva dintre ei gândeau că nu era întreagă la mine; nu voia să o considere complet paranoică.

Când termină, Clarissa, cu o expresie de enervare care îi schimonosea trăsăturile, se răsti:

— Și acum ce vrei? Ai venit. Ne-ai cunoscut. I te-ai prezentat lui tata. I-ai dat peste cap viaţa mamei, mai

ales că ea nu l-a acceptat niciodată cu adevărat pe Robert ca fratele nostru vitreg.

Robert se încruntă un pic, dar nu ripostă.

—Presupun că o să vrei să te angajezi la companie, aici, alături de noi, urmă Clarissa. Sau ai de gând să vii la Crăciun să luăm cina cu toţii? Ar putea fi chiar interesant, într-un mod absurd.

—Foarte interesant, încuviinţă Cameron.

Kacey se ridică în picioare.

—Tot ce voiam a fost o confirmare, cred. Să aflu un pic mai multe despre mine și să vă anunţ pe voi ce se întâmplă: că rudele lui Gerald Johnson mor.

—În continuare e doar o teorie, îi aminti Robert.

Își întoarse atenţia către el, cel care era în aproape aceeași situaţie ca și ea, fiindcă nu făcea într-adevăr parte din familie.

—Chiar nu mai am nimic de spus. Contrar opiniei tale, adăugă, uitându-se fix la Clarissa, eu am o viaţă. Am viaţa mea și e destul de agreabilă. Mi-ar plăcea să rămână așa.

Tocmai voia să iasă când se auzi o bătaie în ușă, apoi un bărbat înalt, probabil la un metru nouăzeci, își strecură capul înăuntru. Frumos, cu trăsături ascuţite și ochi de un albastru șocant, se uită în încăpere și privirea i se opri pe Clarissa.

—Credeam că ne întâlnim cu constructorul în după-amiaza asta, spuse el, evident nemulţumit.

—Urgenţă de familie.

Cu buzele strânse, Clarissa își adună lucrurile, trăgând fermoarul husei laptopului.

— Mai durează un minut, Lance, zise Gerald.

Lance? Adică tipul căruia Clarissa i-ar fi scos măruntaiele dacă l-ar fi prins vreodată înșelând-o? Ar fi fost o faptă vitejească, gândi Kacey, fiindcă bărbatul ăsta părea tare ca piatra. Poate chiar mai tare. Arăta ca unul care practica tirul cu arcul și urca pe stânci și participa la curse de triatlon doar așa, ca să se distreze. Nu avea nici un

centimetru de grăsime pe trupul său impunător și nici urmă de zâmbet pe trăsăturile lui simetrice.

Kacey se duse spre cuierul unde își atârnase haina.

— Eu am terminat, spuse ea, fără să se adreseze cuiva anume. Puteţi să păstraţi fotografiile.

Trecu de Lance, care o privea cercetător, apoi străbătu labirintul de coridoare care legau camerele și clădirile din imperiul lui Gerald Johnson.

Până la urmă, nu era decât o companie, se gândi ea, dar la cum se purtau fraţii ei ar fi putut să se numească *Sfântul Imperiu Roman al lui G.J.*, în loc de G. Johnson, Inc.

Se simţea usor obosită. De fapt, nu rezolvase nimic astăzi, cu excepţia faptului că acum Gerald și copiii lui însemnau mai mult decât niște fotografii bidimensionale găsite pe internet; erau reali, și simţea că îi înţelege un pic mai mult, ceea ce nu era neapărat bine.

Măcar îi pusese la curent cu misiunea ei. Ii avertizase, deşi nu era sigură că vreunul reprezenta o țintă. Se întreba dacă vreunul dintre ei era persoana care îi pusese microfoane în casă sau poate chiar criminalul, însă nu părea verosimil. Chiar dacă bărbatul din centrul misterului era Gerald Johnson.

Clarissa avusese dreptate în privinţa unui singur lucru; cu siguranţă stârnise un cuib de viespi. Nu putea spune ce va ieşi, dar închegarea unor legături de familie părea puţin probabilă.

— La ce te aşteptai? se întrebă în drum spre maşină, simţind cum cizmele i se afundau în zăpada proaspătă. Chiar credea că o vor primi cu braţele deschise? Sau că îşi va putea da seama care dintre copiii biologici ai lui Gerald era suficient de nebun încât să ucidă?

Sau oare indivizii pe care îi lăsase certându-se în sala de conferinţe erau ei înşişi ţintele criminalului?

Punând durerea de stomac pe seama nervilor, porni motorul şi ieşi din parcare. Câteva minute mai târziu îi lăsă un mesaj lui Alvarez, informând-o că se îndrepta spre casă,

apoi îl sună pe Trace să se intereseze de starea lui Eli. Află că băiatul tuşea, era încă un pic apatic, dar în mod clar mergea spre vindecare. Vecinul trecuse pe la ei şi îi ţinuse de urât în timp ce Trace se ocupase de treburile casei. Kacey, la rândul ei, îi relată unde fusese și cu cine se văzuse.

—Aș fi vrut să-mi spui unde te duci, o mustră el. Pare că e un cuib de șerpi.

—De vipere, îl corectă ea, stârnindu-i un hohot de râs. Trebuia să fac asta de una singură.

După ce își petrecuse după amiaza sub privirile îngheţate ale fraţilor ei vitregi, era o uşurare să stea de vorbă cu un bărbat care avea încredere în ea, ţinea la ea.

—Vrei să vin la tine în seara asta?

—Nu, o să-i las pe detectivi să se ocupe.

—Pot veni. O rog pe Tilly să stea cu Eli și ne vedem la tine acasă. Dacă vrei.

Din fundal se auzi vocea unei femei în vârstă, strigând:

—Nu trebuie să-mi spui de două ori, Trace. E timpul să-i arăt puștiului cine e mai tare la jocul de dame!

—Vreau să vii, spuse Kacey.

—Ne vedem curând, răspunse el.

—OK.

Din nou îi crescu inima și din nou îşi spuse că trebuia să rămână cu picioarele pe pământ. În urmă cu două săptămâni nici măcar nu-l cunoştea pe Trace O'Halleran sau pe fiul lui adorabil.

În urmă cu două săptămâni ducea o viață normală. Monotonă. Apoi începuseră să moară femei care semănau cu ea.

Cel puţin acum, cu Trace de partea ei, nu mai era singură în lupta asta.

Se uită în oglinda retrovizoare și constată bucuroasă că nu o urmărea nimeni printre dealurile înzăpezite. În plus, cu cât se îndepărta mai iute de cuibul acela de serpi reprezentat de noua ei familie, cu atât mai bine.

capitolul 31

„Calmează-te. Consideră că nu s-a întâmplat nimic. Nenorocita s-a dus la Gerald; asa, și? Era inevitabil. După cum e inevitabil să se bage poliţiştii pe fir. Oricum, totul se va înrăutăţi când o vor găsi şi pe cealaltă..."

Privi spre ecranul sistemului de monitorizare prin GPS şi îşi dădu seama că Acacia se îndrepta spre casă de la compania lui Gerald din Missoula, exact cum se aşteptase. Cu toate astea, nu putea să nu-şi facă griji; mâinile îi transpiraseră în mănuşi şi îşi mușca buza de jos gândindu-se ce ar fi putut să meargă prost. Trebuia să acţioneze, căci timpul îi devenise dușman.

Ca să fie sigur, schimbase plăcuţele de înmatriculare de la camionetă și le înlocuise cu cele furate, de Idaho.

Pe când ștergătoarele măturau zăpada de pe parbriz, se gândi la ziua precedentă, când rezolvase altă misiune. Ştiind că femeia respectivă practica schiul de fond, asteptase mai multe zile într-o parcare de pe itinerarul ei obișnuit, în speranţa că-si va face apariţia.

Cu o zi în urmă, în timp ce se prefăcea că-și verifică echipamentul, zărise botul maşinii ei Honda. Femeia își fixase schiurile, iar el îi făcuse cu mâna când pornise pe traseu.

O lăsase să intre într-o pădurice de pini, apoi se luase după ea cu paşi energici. Era o sportivă experimentată, care schia repede, dar se străduise să nu-i piardă din ochi geaca roşie.

Când ajunsese la panta ce şerpuia de-a lungul pârâului, accelerase în forţă, simţind cum vântul rece îi pătrundea prin mască în timp ce trecea în viteză pe lângă trunchiurile arborilor.

Hârşşşt! Hâââârşşt! Hâââârşşşt! Schiurile sale pluteau peste stratul gros de zăpadă. Cu mişcări regulate, îşi înfigea beţele în zăpada moale, apropiindu-se treptat de ea.

Era la zece metri în faţa lui, pe malul pârâului; acum îi putea vedea firele de la căştile iPodului.

„Cinci metri“, constată. Urma încă o pantă scurtă. Perfect.

Împinse şi mai tare, simţind cum transpiraţia îi curgea pe frunte. Distanţa se micşoră până la trei metri.

Zâmbea sub masca de schi. Ea nu-l auzise, nu-și dăduse seama că era urmărită. Schia calm, absorbită de muzica ei şi de frumuseţea zăpezii proaspete, sau o prostie de genul ăsta, se gândi el mai apropiindu-se puţin.

Vârfurile schiurilor lui aproape că-i atingeau călcâiele. Se îndreptau spre o dumbravă deasă, în care mestecenii şi pinii tremurau în vânt. Un pin bătrân şi noduros, cu câteva crengi rupte, îi atrase atentia.

„Perfect!“

În locul acela, unde pârâul făcea un cot, veni lângă ea. Schiau unul lângă celălalt.

Îl observă cu coada ochiului când mai erau câtiva metri până la copacul cu ramuri rupte. Îşi întoarse capul cu ochi mari de groază, pregătită să țipe, moment în care el o îmbrânci. Cu putere. Direct în pinul pe jumătate uscat.

Acum, reamintindu-și teroarea de pe chipul ei, sunetul dezgustător al trupului izbindu-se de scoarţă și bufnitura craniului crăpat de ramura aceea imensă, zâmbi din nou.

O *Neştiutoare* mai puţin pe pământ. Reveni la prezent, gândindu-se că urma să rezolve problema de care ar fi trebuit să se ocupe cu ani în urmă. Pe fundalul sonor al ştergătoarelor și al colindului stupid de la radio, i se păru că sângele îi pulsa sub cicatrice.

— *Trei crai de la Răsărit*, pe naiba, bombăni el simţind furnicătura aceea prin vene, bine cunoscutul fior de anticipare.

Acacia. Dumnezeule, ce i-ar mai fi plăcut să i-o tragă! Doar ca să-i arate de ce era în stare… Și totuși, avea să se rezume la uciderea ei. Avea să-i privească ochii mărindu-se suprinşi când îl recunoştea, cu pupilele dilatate de groază, şi avea să fie martor când își dădea seama că urma să-i curme viaţa.

Simţi începutul unei erecţii. Gemu și expiră încet, relaxându-şi degetele de pe volan. Trebuia să parcheze într-un loc ascuns și să-şi pună rachetele de zăpadă. Din fericire, ninsoarea avea să-i acopere urmele.

Zâmbind, se îndreptă spre poalele munţilor. Ştia exact locul potrivit.

—Deci asta este? spuse Avarez cu telefonul pe speaker, în timp ce conducea. Vopsea neagră pe care o poţi cumpără de oriunde?

—Îmi pare rău, zise Gus cu o fărâmă de regret în glas. Asta este. Mai precis, negru mat Premium numărul 308. Are aceeaşi compoziţie de mai bine de cincisprezece ani.

Vorbeau despre urmele prelevate de pe dubiţa Ellei Alexander. Speraseră să găsească o vopsea aparţinând unei anumite mărci și unui anumit model de vehicul; în schimb, era una la pulverizator, genul de vopsea ce putea fi cumpărată oriunde în ţară Și folosită pe orice suprafaţă, de la mobilă până la mașini și grătare.

—Minunat.

—Hei, ţi-am spus ce am aflat.

—Ştiu. Mersi, Gus.

Se gândi câte magazine din regiunea Grizzly Falls vânduseră marca asta în ultimii cincisprezece ani. Ar fi avut mare noroc dacă găseau pe cineva care cumpărase de curând. Şi dacă vopseaua fusese achiziţionată din Spokane sau din Boise, din Missoula sau cine știe de pe unde? Bine măcar că primise informaţii despre cafeaua măcinată.

Alvarez era singură. Pescoli fusese sunată de Jeremy chiar când plecau. Îi spusese că Chris Schultz trecuse pe acolo, așa că trebuia să se ducă iarăși acasă. Partenera ei o sfătuise să nu se mai întoarcă, dar Pescoli era cât se poate de hotărâtă să rezolve problema și apoi să ajungă la serviciu cât de repede cu putinţă. Părea deopotrivă contrariată și bucuroasă că Jeremy se hotărâse să-l părască pe iubitul surorii sale. Aproape că era un semn de maturitate.

Alvarez găsi adresa Acaciei Lambert și porni pe lungul drum ce ducea la casa ei, urmând două dâre proaspete de cauciucuri. O surprinse neplăcut constatarea că Trace O'Halleran o aştepta în curte. Parcă în spatele camionetei lui, lângă duba echipei tehnice, care sosise deja. Unul dintre tipi, Rudy, ieşise să fumeze o ţigară şi vorbea cu Trace. Partenera lui Rudy, Eileen, stătea la căldură în maşină; motorul era pornit la ralanti, iar gazele de eşapament fumegau în aer.

Alvarez se gândi la Trace. Nu era el criminalul; avea alibiuri pentru toate cazurile. Era băgat în chestia asta până în gât, însă detectiva pur şi simplu nu înţelegea în ce mod. Deocamdată.

Care era treaba cu el şi cu femeile care purtau probabil genele Donatorului 727? Acum era momentul să afle.

Pe când deschidea portiera jeepului, auzi o altă maşină pe șosea și văzu lumina farurilor în zăpadă. Peste câteva momente, doctoriţa Lambert parcă si se îndreptă prin zăpada bătătorită către grupul care o aştepta.

Discutară planul de cercetare a casei. Urmau să găsească microfoanele, să localizeze sursa exterioară, dar să lase totul exact cum era. Kacey și Trace urma să stea de vorbă ca și cum ar fi fost singuri în casă, povestindu-și ce făcuseră în ziua respectivă, în timp ce tehnicienii aveau să scotocească fiecare încăpere în căutarea dispozitivelor de înregistrare audio și, poate, video. După aceea aveau să se concentreze asupra amprentelor. Kacey sperase ca microfoanele să fie scoase imediat. Alvarez n-o putea condamna,însă o lămuri că păstrarea lor era o mișcare inteligentă.

Dacă Trace făcuse o greşeală și erau şi camere de filmat în casă, planul lor s-ar fi dus de râpă, iar cel care le instalase ar fi văzut tot. Oricum, dacă respectivul se afla prin apropiere, era foarte posibil să-i fi văzut deja şi să-şi dea seama că erau pe urmele lui.

Se îndreptară spre veranda din spate, dar se opriră brusc atunci când auziră un lătrat gutural dinăuntru.

— Hei, Bonz, eu sunt! Linişte! îi ordonă Kacey, însă animalul continuă să facă gălăgie până când intrară în casă. Abia atunci se potoli și începu să dea din coadă, salutând bucuros pe fiecare în parte. Deşi părea agresiv, având gene predominante de pitbull, îşi lăsă capul în jos ca un domn și aşteptă să fie mângâiat de toţi vizitatorii.

Kacey îi dădu să mănânce lângă ușa din spate și se îndreptă spre cabinetul de lucru, aşa cum stabiliseră.

În timp ce Rudy şi Eileen lucrau, Trace şi Kacey porniră televizorul ca să mascheze zgomotul, apoi îşi intrară în rol.

Alvarez îşi puse o pereche de mănuşi din latex, colectă puţină cafea măcinată, precum şi boabele care mai erau în borcan şi în râşniţă şi le puse în pungi de plastic. Nu se aştepta să găsească amprentele celui care instalase microfoanele, dar era o adeptă a investigaţiilor meticuloase. În definitiv, puteau să aibă noroc.

Dovezile că un individ o luase în vizor pe Acacia Lambert şi o urmărea statornic îi întăreau teoria că morţile femeilor erau conectate. Oare şi Acacia Lambert era odrasla donatorului 727? Alvarez avea de gând să o întrebe, dar aştepta să termine cu descoperirea microfoanelor.

Kacey şi Trace stăteau la computerul din biroul de lucru, cu Bonzi ghemuit la picioarele stăpânei sale. Alvarez scrise o întrebare pe o tăbliţă pe care i-o întinse:

„Te-ai simţit rău?"

Trace O'Halleran se uită încruntat când la una, când la cealaltă.

Kacey ezită, după care scrise la rândul ei: „Stomacul".

„Posibil otravă", replică detectivul Alvarez. „Am găsit arsenic în stomacul lui Wallis."

„De unde?" vru Kacey să ştie.

„În cafea. Cel mai probabil o doză mică", scrise Alvarez.

— La naiba!

Vocea lui Kacey abia se auzi, probabil nici măcar nu fusese interceptată de microfon. Expresia îi trecu de la îngrijorare la furie, şi scrise repede: „Trebuie să vorbim".

„În maşina mea", veni răspunsul poliţistei. Dădu la maximum sonorul televizorului și, luând cafeaua, borcanul și râșniţa puse în pungi etichetate, ieși afară.

Vântul sufla cu putere, răscolind zăpada, iar creanga unui copac se lovea de jgheaburile de la etaj. Alvarez deschise masina și urcă înăuntru. Trace și Kacey apărură după câteva clipe.

—OK, suntem în siguranţă aici, spuse Alvarez învârtind cheia în contact. Trace stătea pe bancheta din spate, iar Kacey pe scaunul din dreapta șoferului. Detectivul Alvarez potrivi încălzirea, înlăturând condensul, și puse în miscare stergătoarele ca să dea la o parte zăpada.

—Cred că ai fost otrăvită, însă doar atât cât să-ţi fie rău. Am găsit urme de arsenic în sângele lui Jocelyn. Individul reuşise cumva să-i strecoare arsenicul în cafea.

—Ce nenorocit! izbucni Trace.

—Credeţi că mi-a pus şi mie în cafea? întrebă Kacey.

—Voi afla.

—Cred că maniacul ăsta ar putea fi rudă cu mine, spuse Kacey încet, alegându-şi cu grijă cuvintele.

—Cum aşa? se miră Alvarez.

Şovăitor, Kacey îi povesti că era copilul născut din aventura mamei ei cu un anume Gerald Johnson, un doctor care inventase un nou model de stent cardiac. Îi relată ce descoperise în după-amiaza aceea în Missoula, la compania lui Gerald, expunându-şi impresiile despre el şi despre copiii lui, apoi aruncă bomba că Gerald Johnson fusese donator de spermă pe vremea când era student la medicină, la o clinică ce acum nu mai funcţiona.

Alvarez îşi îngădui o clipă să savureze plăcerea unui caz pe cale de a fi elucidat.

— Deja luaserăm în considerare ideea unei bănci de spermă, spuse ea, surprinzându-i pe cei doi. De când am vorbit cu părinţii Ellei Alexander. Recapitulă rapid ceea ce aflase, apoi o privi cu seriozitate pe Kacey în habitaclul întunecat al maşinii: Trebuie să se încetezi cu ancheta pe cont propriu. Dă-mi o declaraţie la secţie, apoi dispari, ascunde-te. Măcar până aflăm dacă eşti o ţintă şi care este treaba cu Johnson şi cu copiii lui.

—Unul dintre ei e ca mine. Robert Lindley. Mama lui a fost una dintre amantele lui Johnson. Alt copil, o fată pe nume Kathleen, a murit când avea în jur de douăzeci de ani într-un accident de schi.

—Alt accident, comentă Alvarez.

—Credeţi că a fost victima criminalului? interveni Trace.

—Posibil.

—Dar ceilalţi copii? întrebă Kacey. Kathleen și-a pierdut viaţa cu ani în urmă, iar Agatha, când avea opt ani. Restul, din câte știu, nu au fost aproape de moarte.

—Tocmai asta este, replică Alvarez. Din câte știi. De acum, te rog să nu mai faci pe detectivul, e prea periculos. Asta e treaba noastră. De aici ne ocupăm noi.

—Dumnezeule, mormăi uimită Pescoli.

Îngenunche pe zăpadă lângă trupul neînsufleţit al unei schioare ce părea că se izbise de trunchiul unui pin pe malul pârâului îngheţat. Detectivul Pescoli era în drum spre casa lui Lambert când fusese sunată.

Defuncta era o femeie cu păr roşcat. Deşi avea faţa traumatizată de la impactul cu pinul, iar sângele îi îngheţase pe obrazul mutilat şi pe ochi, Pescoli simţi cum o trece un fior de groază.

Victima, cu toate că era palidă şi îngheţată, semăna cu Jocelyn Wallis, Elle Alexander şi Shelly Bonaventure.

—Nenorocitul! mormăi ea.

Tehnicienii fotografiară cadavrul, apoi oamenii de la medicină legală îl introduseră într-un sac și îl cărară până la ambulantă. Găsiseră o Honda roșie înregistrată pe numele lui Karalee Rierson, care locuia la cincisprezece kilometri de locul respectiv.

Care era probabilitatea să fie vorba de o coincidență?

Vorbi cu cei doi tineri proaspăt căsătoriti care dăduseră peste cadavru în timp ce se plimbau pe malul pârâului. Era pe jumătate acoperită de zăpadă, dar bărbatul observase cu coada ochiului ceva roșu sub stratul proaspăt de nea și hotărâse să se uite.

Fuseseră îngroziţi, dar, având la ei telefoanele mobile, sunaseră la Urgenţe. Kayan Rule preluase apelul și fusese trimis la locul faptei. După ce văzuse victima, sunase la

rândul lui la secţie și ceruse un detectiv de la Omucideri. Pescoli, care se afla cel mai aproape, se deplasase cu jeepul până în parcarea de la baza culmii și apoi pe jos un sfert de kilometru, până la locul unde victima își pierduse viaţa în ceea ce părea a fi un accident.

Criminaliștii scotoceau zona după probe, dar Pescoli ştia că nu aveau să găsească prea multe. Arma crimei era copacul; încă se zăreau urme de sânge pe o creangă aflată la nivelul ochilor.

Ar fi putut să fie un accident din cauza neatenţiei, însă Pescoli nu credea asta nici o clipă. Schioarea era precis o altă victimă a criminalului care ţinea să se răzbune pe urmaşii donatorului 727, oricine naiba o fi fost el.

Mai mult, până acum toate victimele fuseseră femei. Bruce, fratele lui Elle Alexander, era teafăr şi nevătămat, conform părinţilor acestuia. O greşeală?

Probabil că nu.

Se întoarse la jeep, aşteptând ca Honda lui Karalee Rierson să fie tractată. Formă numărul lui Alvarez, dar, neprimind răspuns, îi lăsă un mesaj scurt:

— Cred că mai avem una.

Apoi privi cum Honda îngheţată, cu un strat gros de zăpadă pe capotă şi ţurţuri murdari atârnând ca nişte dinţi lungi şi cioturoşi pe roţi, era urcată pe platformă.

Încă un „accident“. Încă o femeie moartă. Probabil rudă cu acelaşi 727. Orice o fi însemnat asta.

capitolul 32

Otrăvită? Fusese otrăvită și nici măcar nu-și dăduse seama?

Cu Trace lângă ea, Kacey stătea pe un scaun pliant în sala de interogatoriu a poliţiei și o asculta pe Alvarez care, din capătul celălalt al mesei uzate, îi spunea cum găsise arsenic în cafeaua lui Jocelyn Wallis. Kacey se gândi la simptomele ei. Nu-i trecuse niciodată prin cap că o toxină îi circula prin sânge. Era medic, și-ar fi dat seama categoric dacă durerile se agravau. Asa însă...

Totul se clarifica. Acum. Intraseră deja în a doua oră de interogatoriu. După ce îi avertizase să nu se mai implice în

anchetă, Alvarez urma cu strictețe procedura regulamentară.

Trace, deşi încerca să pară destins, era neliniştit, cu maxilarul încleştat sub barba deasă şi neagră, buzele strânse şi privirea gravă. De două ori pe parcursul conversaţiei, părăsise sala ca să o sune pe Tilly şi să afle noutăţi despre fiul lui. Cu toate că nu era nevoie să asiste, iar Kacey îl încurajase să plece acasă, el rămăsese.

Alvarez ascultase de două ori teoria lui Kacey despre faptul că femeile ucise erau înrudite cu Gerald Johnson - o dată acasă la ea şi a doua oară acum. Când sosi și partenera ei, o puse repede la curent.

— Gerald Johnson, repetă Pescoli dând din cap. Crezi că si asta tot el a făcut-o?

Îi arătă niște fotografii ce păreau făcute cu un aparat digital, apoi scoase la imprimantă. Lui Kacey i se strânse stomacul, nu neapărat din cauza leziunilor femeii - văzuse altele mult mai grave în cariera ei de medic -, ci din cauza asemănării evidente cu ea însăși. Părul victimei, năclăit de sânge, era brun-roșcat, iar ochiul care rămăsese deschis, cu pupila fixă, avea o nuanţă verzuie, nu chiar albastră ca a ei, dar cu siguranţă în spectrul de culoare al restului victimelor. Dacă faţa nu i-ar fi fost atât de mutilată, femeia asta i-ar fi semănat suficient de mult încât să-i fie soră.

Ceea ce era probabil adevărat, gândi ea cu părere de rău.

—O cunoşti? întrebă Alvarez.

—Nu am văzut-o în viața mea, zise Kacey clătinând din cap.

—Vorbeam cu el, preciză detectivul Alvarez scrutându-l pe Trace cu ochii ei negri.

—Nu. Furia îi făcu un muşchi să-i tremure pe obraz. Împinse fotografiile spre Pescoli, care stătea în picioare lângă masă.

—Cine e? se interesă Kacey.

—Bănuiesc că vă putem comunica, având în vedere situația, dar păstrați totul pentru voi, spuse Pescoli după o clipă de ezitare. Rudele îi sunt anunțate chiar acum. Numele ei este Karalee Rierson. Este localnică. Asistentă. Divorţată de mai multe ori, fără copii. A stat în Oregon o vreme. Se opri un moment, apoi adăugă: A copilărit în Helena.

—Dumnezeule, îngăimă Kacey. Cine este în spatele acestor accidente? De ce ucide?

—Doamna doctor Lambert a fost să-l vadă pe Gerald Johnson azi, spuse Alvarez, invitând-o să explice din nou cum obţinuse adevărul de la mama ei și cum dăduse buzna peste Gerald Johnson și peste familia lui.

—Aţi fost să-l vedeţi pe Johnson și clanul lui cu intenţia de a demasca asasinul? întrebă Pescoli sever. Stătea sprijinită de perete, sub o cameră montată aproape de tavan.

— De fapt m-am dus să-i cunosc, să le arăt fotografiile și să le spun ce știu. Am vrut să le văd reacţiile, în special pe cea a lui Gerald, fiindcă se pare că totul are legătură cu el. O străbătu un fior când își aminti reacţia lui și a fraţilor ei vitregi. Deşi nu-i cunoștea, își dădu seama că nu avea să se împrietenească niciodată cu vreunul dintre ei. Mai mult, după toate probabilităţile, nu avea să-i mai revadă. Își satisfăcuse curiozitatea, totuși; în ce o privea, oamenii aceia nu făceau parte din familia ei. Spuse în încheiere: Gerald s-a îngrijorat când i-am arătat pozele cu femeile ucise și a recunoscut toată povestea cu donaţia de spermă, ceea ce i-a deranjat teribil pe copiii lui.

—Cred și eu, mormăi Pescoli.

—Din clipa asta nu vă mai apropiaţi de ei, o sfătui Alvarez.

—Credeţi că sunt periculoşi? întrebă Trace.

—Cred că e treaba poliţiei, replică ferm Pescoli. Nu că n-am aprecia faptul că aţi aflat identitatea donatorului de spermă. Noi aveam doar un număr.

Mai discutară un timp despre întâlnirea cu familia Johnson, după care Kacey o menţionă pe Gloria Sanders-O'Malley, instructoarea de la *Fit Foreve*r:

—Seamănă cu noi și s-a născut în Helena.

—Am văzut-o la sală, spuse Alvarez, având o expresie tensionată pe chip. Chiar seamănă cu celelalte.

—Pentru numele lui Dumnezeu, despre câteve victime sau potenţiale victime discutăm? o întrerupse Pescoli. E o nebunie! Luându-şi seama, adăugă: Îmi cer scuze. Continuaţi.

—De îndată ce am înţeles că tatăl meu biologic - și probabil al victimelor - este Gerald Johnson, m-am dus să-l cunosc, să văd ce fel de om e. Nu eram sigură că-i voi cunoaşte și copiii, dar de îndată ce Clarissa a dat buzna în biroul lui și a aflat cine sunt, au convocat o reuniune de familie.

—Ar fi trebuit să veniţi aici mai întâi, o mustră Pescoli.

—Cu ce să vin? Cu o teorie bizară despre persoane care seamănă cu mine și sunt ucise? Până acum câteva zile nici măcar nu știam că Stanley Collins nu e tatăl meu biologic.

Furia și sentimentul de trădare pe care le simţise după mărturisirea mamei sale nu se domoliseră încă.

—Ştiţi si de alte potenţiale victime? întrebă Alvarez.

—Am o prietenă care caută prin registrele biroului de stare civilă. Nu vă pot da numele ei, preciză Kacey încercând să o acopere pe Riza. Din câte am aflat, e posibil să mai fie și alte victime, de parcă individul a început cu ani în urmă să lucreze pe un cerc larg, care s-a restrâns ușor, până când s-a concentrat aici, în colţul ăsta al Montanei. Începând din Detroit, pe toată lungimea Coastei de Vest, de la Seattle la San Francisco, o mulţime de femei au suferit accidente. Nu am avut timp să le investighez pe toate, dar am nume și adrese și datele deceselor.

Luă din geantă plicul ce conţinea informaţiile de la Riza. Îl împinse pe masă către Alvarez, dar continuă să-l ţină cu degetele de un colţ.

Încruntată, aceasta prinse plicul cu degetele din partea opusă. În interiorul lui erau copii care nu conţineau nici un indiciu despre provenienţa documentelor, însă poliţiştilor le- ar fi fost destul de simplu s-o descopere dacă ar fi dorit, și o simplă căutare în trecutul lui Kacey ar fi făcut legătura cu Riza.

—O prietenă de-a mea și-a riscat slujba pentru asta. Trebuie să-mi promiteţi că nu va avea vreo problemă. Nici una.

—Asta este o investigaţie a poliţiei, le reaminti Pescoli tuturor persoanelor din încăpere.

—Mor femei, insistă Kacey fără să dea drumul plicului. Din câte știu, nici un bărbat nu a fost ucis, ceea ce e foarte ciudat, din moment ce Gerald Johnson are și câţiva fii.

—Nimeni nu-și va pierde slujba și nu va avea probleme, îi promise Alvarez, iar Kacey dădu drumul plicului.

—O să pun pe cineva să se ocupe de asta imediat, anunţă Pescoli, după care părăsi camera în grabă.

Alvarez continuă interviul. Când o întrebă dacă se simţise vreodată urmărită sau dacă i se păruse ceva ieşit din comun, Kacey menţionă atacul din Seattle. Apoi îşi aminti de accident şi de avertismentul lui Grace Perchant.

— Probabil că nu e mare lucru, dar am fost implicată într- un accident sau... aproape un accident. Un accident foarte mic. Drumurile erau îngheţate şi un alt şofer a pierdut controlul maşinii. A trebuit să virez ca să evit coliziunea, moment în care am alunecat pe contrasens. Un camion care venea din direcţia opusă mi-a lovit bara de protecţie. Mi s-a părut că făcut-o intenţionat. Chiar dacă fusese vina mea, celălalt şofer a plecat, în loc să se oprească şi să-mi ceară asigurarea.

Alvarez, care lua notiţe, întrebă:

—Nu l-ai văzut pe celălalt şofer?

—Nu, n-am observat decât că era un bărbat cu părul negru. Kacey îl văzu cu coada ochiului pe Trace, care asculta extrem de tensionat. Continuă: În cea mai mare

parte, stătea cu faţa întoarsă. Am avut impresia că l-am mai văzut undeva, dar nu am reuşit să-l identific. Semăna oarecum cu băieţii lui Gerald Johnson pe care i-am cunoscut azi, dar e posibil să exagerez.

—Ştiţi ce marcă sau ce model era camionul?

—Eram atentă să rămân pe carosabil. Era mare, posibil american - Chevy sau Ford, cred, nu sunt sigură. Ceea ce am observat este că avea montată un fel de bară de protecţie imensă, ce părea din metal, dar vopsită cu negru. Cu toate că nu am văzut cum trebuie plăcuţele de înmatriculare, am senzaţia că nu era din Montana. Una din cifre era trei sau opt. Sau poate era un B? Plăcuţa din spate era foarte murdară și nu am avut timp să mă uit și a doua oară. Totul s-a întâmplat în câteva secunde.

—Există vreo sansă să se fi luat vopseaua? De pe maşina lui pe a dumneavoastră? întrebă Alvarez cu un interes crescut.

—Posibil... Am văzut urme negre și o crestătură pe bara mea de protecţie.

—Am dori să vă reţinem mașina. Să luăm câteva probe din petele negre, să vedem dacă e vopsea. Vă mai amintiţi și altceva?

—Nu chiar... Ah, ba da, a existat și un martor.

De ce nu se gândise la asta mai devreme?

„Fiindcă a fost o chestie întâmplătoare, își răspunse. Nu te-ai gândit că accidentul are vreo legătură cu altceva. Şoferul nu încercase intenţionat să te
lovească. Şi totusi...“

—Grace Perchant ieșise cu câinele ei la plimbare, cel care e pe jumătate lup.

—Aţi vorbit cu ea?

Avertismentul lui Grace îi trecu ca fulgerul prin creier: „Nu trebuie să vorbeşti cu el niciodată. Este malefic. Vrea să-ți facă rău“. Încercase să uite mesajul femeii palide, dar îi rămăsese întipărit în minte și-i invadase visele.

—Mi-a spus să nu încerc să-i dau de urmă, fiindcă şoferul e „malefic". Când am întrebat-o cine e, nu a putut să-mi dea un nume, mi-a spus doar că vrea să-mi facă rău.

—Ăsta e stilul lui Grace, oftă Alvarez. Vom verifica.

Kacey scoase din geantă cheile maşinii și i le dădu lui Alvarez.

—Voi avea nevoie de maşină în curând.

—Mâine, îi promise femeia împingând-şi scaunul în spate, gest care arăta că interogatoriul luase sfârșit. Și o să discut și cu Grace Perchant.

Trace ascultase cea mai mare parte a interogatoriului fără să spună prea multe, dar pe măsură ce discuţia se apropia de final, era tot mai îngrijorat pentru siguranţa lui Kacey. După ce aflase că probabil fusese otrăvită și după ce văzuse fotografiile sinistre ale lui Karalee Rierson, se hotărâse.

—Vii la mine, îi spuse, pe când ieșeau din sediul poliţiei.

—Serios?

Afară, ninsoarea cădea în continuare și vântul bătea dinspre munţi. Noaptea se instalase cât timp stătuseră la secţie, iar acum felinarele de pe stradă răspândeau o lumină albăstruie peste peisajul înzăpezit.

—Nici gând să stai singură acasă. Cu sau fără câine.

—Pe bune? întrebă ea, dar chiar și în semiîntuneric, Trace văzu în ochii ei verzi că îl tachina.

Se grăbi să o ajungă din urmă și observă fulgii de zăpadă care i se așezau, strălucind ca niște scântei, în şuviţele închise ale părului.

—Nu-mi place ce se întâmplă, spuse el serios.

—Nici mie.

—Deci, nu ne contrazicem?

Il măsură cu privirea, apoi răspunse:

—Din partea mea, nu. Insă trebuie să luăm câinele și niște lucruri, iar de dimineaţă trebuie să ajung cumva la muncă.

—Pot să te duc eu. Vecinii mei, Tilly și Ed Zukov, îmi supraveghează casa până mă întorc.

La ultima discuţie, Tilly îl asigurase că Ed se îngrijise de cai și de vite, iar ea tocmai făcea o friptură de pui. Mulţumit că fiul lui era în siguranţă și că se simţea mai bine, dovadă că o rugase pe Tilly să-i facă nişte negrese, Trace se liniştise puţin.

Starea de relaxare îi dispăruse însă pe măsură ce interogatoriul se apropia de sfârşit. Nu ştia cine se află în spatele „accidentelor", dar Kacey, în mod limpede era o ţintă a criminalului, nu trebuia să stea singură. Cineva pătrunsese în casa ei, probabil o otrăvise, îi ascultase în secret conversaţiile și îi ştia programul.

Spatele i se încordă numai la gândul acesta. Era posibil ca persoana din spatele echipamentului de supraveghere să fie asasinul?

Cu siguranţă. In mintea lui Trace nu era nici o îndoială. De nici un fel.

O invită să intre în camionetă și închise portiera.

Kacey îi zâmbi prin geam și Trace își simţi inima bătându-i mai iute, ca de fiecare dată când era în preajma ei. In alte circumstanţe ar fi putut crede că era îndrăgostit, însă acum nu se putea gândi la asta. Nu atâta timp cât femeile care semănau cu ea mureau pe capete.

Când se urcă la volan, Kacey începu să formuleze unele obiecţii

— Nu ştiu dacă ăsta e răspunsul, să vin la tine.

—Eli ar fi încântat.

—Nu la asta mă refer, si o ştii foarte bine, zise ea privindu-l ţintă.

Trace îsi dădu seama dintr-odată cât de mică era cabina camionetei. Respiraţia lor aburise parbrizul.

—Da. Porni sistemul de dezaburire şi demară. Pe şoseaua aglomerată, se poziţionă în spatele unui camion încărcat cu brazi de Crăciun. După câteva clipe reluă:

Vreau doar să mă asigur că eşti în siguranţă, aşa că vreau să stai la mine.

—Vrei să mă protejezi.

—Ceva de genul ăsta.

Zâmbetul ei i se păru cel mai fermecător din câte văzuse vreodată.

—Ştii ce, O'Halleran? Poate ajung eu să te protejez pe tine. Sau ceva de genul ăsta.

—Vreau să-l iau prin surprindere pe Gerald Johnson și să văd ce are de spus în apărarea lui, spuse Pescoli.

—OK, zise Alvarez. Am făcut deja câteva cercetări. Hai să mai continuăm puţin, apoi să-i ducem rezultatele lui Grayson, ca să poată lua legătura cu FBI-ul.

—FBI pe naiba, mormăi Pescoli.

Cele două se apucară să caute alte femei născute în Helena în urmă cu 25-40 de ani și care muriseră în accidente. Erau foarte multe, dar aleseră douăsprezece.

—E atât de bizar, oftă Alvarez.

—Mai mult decât bizar. Și mai sunt o sumedenie. Dacă este vorba de tipul nostru, s-a descurcat al naibii de bine.

—Ceea ce înseamnă ca are bani și timp liber.

Se uitară una la cealaltă, străfulgerate de aceeaşi idee.

—Unul dintre copiii lui Gerald Johnson? sugeră Pescoli.

—Nu și cei mai mici. Aveau doar șase ani când s-a produs primul „accident“ mortal.

—Doar dacă nu cumva primele accidente chiar au fost accidente, și victimele nu seamănă cu sosiile noastre... Decesele astea au început să se înmulţească acum cincisprezece ani, când cei mai mici copii ai lui Johnson, gemenii, aveau douăzeci și doi de ani, ceea ce ar coincide cu perioada când au terminat colegiul, dacă au făcut studii superioare.

—Şi au ajuns să trăiască pe spatele tatei? gândi Alvarez cu voce tare. Dar de ce? Şi de unde ar ști tipul ăsta, oricine ar fi el, cum să le găsească pe fiicele lui 727? Poate au

lucrat la clinică în timpul colegiului și au informaţiile de acolo.

—Posibil. Sau poate au cumpărat informaţiile când au aflat că scumpul lor tătic făcuse depozite regulate la banca locală de spermă. Ştii cum se spune, totul are un preţ. Asta include și datele personale.

Pescoli se gândi la fiul ei și la fascinaţia lui pentru internet. Era îngrijorată că pierde vremea jucându-se pe calculator sau uitându-se la filme porno, dar dacă de fapt spărgea servere și fura informaţii private?

— Ce crezi? O fi vreunul din familia lui Johnson expert în computere?

capitolul 33

Drumurile erau o nenorocire, traficul vuia, iar furtuna neobosită arunca și mai multă zăpadă peste nord-vestul Montanei. Trace și Kacey avură nevoie de peste o oră ca să ia câinele, computerul și o geantă cu lucruri de strictă necesitate. Camioneta lui Trace derapă de două ori, dar în cele din urmă reuşiră să ajungă la vechea lui fermă.

Kacey privi curioasă casa pătrată, mare, cocoţată pe o colină, la aproape o sută de metri de drum. Stratul de zăpadă de pe acoperiş era gros, ţurţurii atârnau de streaşină şi un vânt aspru bătea printre copacii dezgoliţi dintr-o mică livadă. Trace opri maşina în spatele casei, lângă o camionetă Dodge. La oarecare distanţă se vedeau dependinţele, iar lămpile de veghe le luminau slab, aproape straniu, prin perdeaua de zăpadă.

Luând geanta cu lucrurile lui Kacey, fluieră după câinele lui, deschise portiera din dreapta şoferului şi ieşi afară. Bonzi înainta anevoios după el prin stratul de zăpadă de aproape treizeci de centimetri; la urmă venea Kacey, cu laptopul în braţe.

Se scuturară de omăt pe verandă, apoi intrară pe uşa din spate, care nu era încuiată. Căldura şi mirosul de lemn ars şi de condimente îi lovi direct în față în timp ce îşi scoteau hainele, iar câinele explora.

—Salut, amice, se auzi o voce bărbătească de undeva din casă. Tu cine naiba mai eşti? Se auzi un lătrat ascuțit, iar aceeaşi voce spuse: Hei, Sarge. Ajunge! Se pare că ai un prieten.

Apoi se auzi un chicotit. Bucătăria era destul de mare încât să încapă o masă de biliard, iar blatul era aşezat lângă o fereastră lată, cu vedere spre dependintele din spate.

—Ce face Eli? întrebă Trace, trecând printr-o arcadă largă în sufragerie, unde focul ardea în cămin şi un bărbat şi o femeie erau aşezaţi în fața televizorului. Femeia împletea, iar bărbatul urmărea ştirile.

—A adormit imediat după cină, răspunse Tilly, îndesându-şi în geantă sculul pufos de lână şi cântărind-o pe Kacey rapid din priviri. Apoi ţipă către soţul ei: Ed, stinge televizorul ăla, te rog! Nici nu-mi pot auzi gândurile!

El pufni, dar se supuse, coborând volumul cu câţiva decibeli. Ed Zukov, un bărbat masiv care, cu un costum roşu şi o barbă falsă, ar fi intrat perfect în rolul lui Moş Crăciun.

Trace făcu repede prezentările.

—Mă bucur să te cunosc, spuse Tilly, însă zâmbetul ei nu fu prea călduros.

Ed se ridică în picioare şi îi strânse prietenos mâna lui Kacey, apoi se aşeză înapoi pe colţul lui de canapea, cu degetele pe telecomanda televizorului.

Tilly îi dădu raportul lui Trace despre fiul lui.

—Sărăcuţul, a căzut lat. Probabil că din cauza medicamentelor.

—O să urc până în camera lui să văd ce face.

Trace porni pe scări, urmat îndeaproape de Sarge şi Bonzi.

—Frumos câine, spuse Ed. E al tău?

—Acum da. Tocmai l-am adoptat.

—E câine de pază? se interesă bătrânul ridicând bănuitor din sprâncene.

—Nu prea, răspunse Kacey zâmbind.

—De vânătoare? insistă Ed.

—Bonzi? Mă îndoiesc. Dar probabil nu voi afla niciodată.

De parcă şi-ar fi auzit numele, Bonzi coborî scările în fugă și sări peste o măsuţă de cafea, apoi îşi puse capul lângă mâna lui Ed.

—Bravo, băiete, îl lăudă bătrânul mângâindu-l.

Sarge și Trace se întoarseră și ei în sufragerie. Sarge, cu conul în jurul capului, se ghemui pe un covoraş lângă foc.

—Nu arată caraghios? chicoti Ed.

Tilly îşi bătu soţul pe genunchiul acoperit de blugi.

—Ar fi bine să plecăm. Furtuna nu face decât să se înrăutăţească.

Ed se ridică cu greu în picioare și, făcând o grimasă, îşi trosni gâtul. Încercă să ţină pasul cu soţia lui, care traversa repede bucătăria.

—Nu mai întineresc, recunoscu el.

Cei doi se îmbrăcară cu hainele groase și îsi puseră la gât fularele împletite de mână. După ce se încotoşmăni, Tilly îi spuse lui Trace:

—Să nu uiţi, în frigider ai pui cu piure de cartofi, fasole verde și sos.

—E puiul ăla mortal al lui Tilly, spuse Ed zâmbind.

Fu răsplătit pentru compliment cu o lovitură drăgăstoasă din partea nevestei.

—Nu-mi place să mă laud, dar are dreptate, să ştii. Radioasă, Tilly adăugă: Boiaua de ardei îi dă gustul. Cei de la *KFC* or pune ei unsprezece ierburi și condimente sau mai știu eu ce, dar ascultă-mă pe mine, secretul meu e boiaua!

—Nu-și mai aduce aminte nimeni de chestia aia cu ierburi și condimente! râse Ed, arătând cu bărbia către Trace și Kacey. Ăştia doi sunt prea tineri. Mult prea tineri!

Își puse pălăria pe cap și iesi pe verandă, unde îl așteptau cizmele de lucru.

—Vă mulţumesc pentru că aţi avut grijă de Eli și că mi-aţi umplut frigiderul, spuse Trace.

—Oricând, răspunse Tilly zâmbind, deși, când ochii ei îi întâlniră pe-ai lui Kacey, zâmbetul îi șovăi puţin.

În timp ce Ed își trase cizmele, soţia lui își puse fesul peste părul cărunt, apoi îl trase pe Trace într-o parte ți îi sopti ceva, privind-o sceptic pe Kacey.

— Hai, mamă. Hai să mergem, o chemă Ed deschizând ușa, moment în care o rafală de vânt rece pătrunse înăuntru. O, Sfântă Fecioară, trebuie să ajungem cât mai repede acasă. Am auzit la știri că o să fie ditamai furtuna, și măcar de data asta se pare că au dreptate. Ai face bine să

strângi niște apă în cadă și în chiuvete, în caz că-și pierde presiunea. Nu trebuie să rămâi fără apă.

Ieșiră afară, iar ușa se trânti în urma lor. Kacey se uită pe fereastră și văzu crengile copacilor care dansau sălbatic. Fulgii de zăpadă se învârteau nebuneşte în aer. Deja se strânseseră mormane la marginea casei şi a dependinţelor.

Ed avea dreptate. Părea să fie o furtună pe cinste, chiar şi după standardele Montanei.

De îndată ce farurile vechiului Dodge al vecinilor dispărură în ninsoare, Trace reveni în bucătărie, unde Kacey scotea deja felurile preparate de Tilly din frigider.

—Dă-mi voie să ghicesc, spuse ea, privindu-l pe deasupra uşii frigiderului. Tilly te-a tras deoparte ca să te avertizeze în legătură cu mine, aşa-i? Precis crede că semăn prea mult cu fosta ta soţie.

—Şi cu Jocelyn, completă el ridicând din umeri.

—Ha! făcu ea închizând cu un pocnet ușa frigiderului. Acum sunt un gen! O cuprinse imediat remușcarea când se gândi la Jocelyn Wallis și la felul în care murise. Dându-și seama că era obosită, înfometată și cu nervii întinşi la maximum, spuse: Îmi pare rău. Cred că e un punct sensibil.

—Tilly e impresionată că eşti medic.

—Vai, minunat, îngăimă ea, afectată de tonul lui aspru. Cred că mi-e mai foame și sunt mai morocănoasă decât credeam.

—Poate e din cauza arsenicului, sugeră el calm.

—Nu. Mă simt bine. Chiar dacă au găsit în cafea, nu prea am băut multă acasă în ultima vreme. Dar tu? Ai băut și tu un pic azi-dimineață.

—Da. Ori nu e acolo, ori n-a fost în cafeaua din care am făcut azi.

—Atunci avem ce sărbători!

—Ai dreptate. Îi zâmbi, făcându-i inima să tresară, după care se oferi să încălzească mâncarea.

—Te superi dacă mă duc să văd ce face Eli?

—Nu. Te rog, du-te.

Trecuse cam jumătate de oră de când Trace fusese să-și vadă fiul. Bonzi, care explorase fiecare colțisor de la parter și îl analizase și pe Sarge, părea dornic să o urmeze, dar comanda „Şezi“ primită de la ea și mirosul puiului îl convinseră să ramâna in bucătărie cu Trace. Sarge îți ocupase locul de sub masă si se uita nerăbdător, sperând că stăpânul lui avea să scape o bucăţică delicioasă. Kacey nu vru să se gândească la mârâielile și bătaia care ar fi urmat dacă vreo bucată de pui ar fi căzut pe podea.

— Fii cuminte, îi spuse lui Bonzi.

Îsi lăsă pantofii la baza scărilor și urcă in grabă până la etaj, admirând balustrada veche, sprijinită pe niște coloane masive.

Camera lui Eli se afla sub acoperiş, alături de o încăpere goală, folosită pentru depozitare. Ușa celui de-al treilea dormitor era întredeschisă, iar Kacey o deschise un pic mai mult. Lumina din hol se revărsă pe piese de mobilier nefolosite, tuburi de plastic și cutii puse una peste alta.

Baia se afla la capătul coridorului, iar lângă ea era dormitorul principal. Zări înăuntru un pat mare și un dulap deasupra căruia era montat un televizor cu ecran plat. Era camera lui Trace, evident.

Între baie și încăperea folosită pentru depozitare era o ușă care, după sirul de jucării care duceau la ea, îi aparţinea probabil lui Eli. O deschise larg, lăsând să pătrundă lumina înăuntru, și îl observă pe fiul lui Trace înfășurat în pături, cu faţa afundată în pernă. Respira zgomotos, iar mâna în ghips îi atârna într-o parte. Se apropie, atentă să nu calce pe jucăriile de pe podea, însă parchetul scârţâi. Eli gemu încet, apoi se întoarse pe spate. Clipind, se uită în sus si faţa lui mică se strâmbă confuză.

—Mami? întrebă cu vocea somnoroasă.

Kacey simţi un nod în gât.

—Nu. Se așeză pe marginea patului și îi atinse degetele care îi ieșeau din ghips. Nu, puiule, sunt Kacey. Doctoriţa Lambert. Îţi aminteşti de mine.

Putu să vadă cum speranţa de pe chipul băieţelului se stingea treptat. I se rupea sufletul pentru el, dar se forţă să zâmbească și îi dădu părul la o parte de pe frunte.

Puștiul se uită la dulapul întunecat, cu ușile bine închise, apoi la fereastră, de parcă încerca să-și dea seama unde se află.

—Dar...

—E în regulă, murmură ea încercând să-i atenueze dezamăgirea.

Eli înghiţi cu greu și își muscă buza de jos, ca să nu plângă. Şi ei îi ardeau ochii.

—Ia spune-mi, cum te simţi?

—Bine.

—Ai nevoie de ceva? „În afară de mama ta“, completă în gând.

—Nţ.

Clătină din cap și căzu înapoi pe pernă.

—Bine. Atunci culcă-te la loc și vin să te văd mai târziu. OK?

Era prea obosit ca să riposteze. Închizând ochii, se afundă și mai adânc în pături; peste câteva clipe respira din nou adânc, visând probabil că mama lui era lângă el. Kacey își jură că dacă i se întâmpla vreodată să dea peste Leanna, avea să-i rupă gâtul.

„Încetează, te rog! Ar putea fi moartă, n-ai de unde să știi.“

Asta ar fi explicat de ce Trace nu mai avea nici o veste de la ea, de ce își abandonase total fiul.

„Mai lasă femeia în pace! Leanna ar putea fi victima unui accident, ca și celelalte. Poate că, pur și simplu, trupul nu i-a fost descoperit."

O trecu un fior rece prin tot corpul, dar chiar și așa, era furioasă pe femeile care își abandonau copiii.

Mulţumită că Eli dormea profund, se întoarse în hol și apoi coborî pe scară. Aromele puiului mortal al lui Tilly îi

invadau nările, așa că stomacul îi chiorăi sonor și nepoliticos când intră în bucătărie.

Trace, care tocmai scotea cu mare grijă un castron din cuptorul cu microunde, se uită peste umăr.

—Ce făcea?

—Era confuz. A crezut că sunt Leanna. Cam ca și Tilly. Reuşind să schiţeze un zâmbet, continuă: Pe fiul tău îl înţeleg, ia medicamente şi e doar un copil. Dar pe Tilly... nu sunt sigură.

—O să-şi revină, spuse el.

Cina era gata. Kacey, aşezată pe un scaun care părea să aibă cel puţin cincizeci de ani, fu nevoită să recunoască faptul că puiul mortal al lui Tilly era cea mai bună mâncare de care avusese parte de la cina de Ziua Recunoştinţei cu Maribelle, sau poate şi mai bună. Mâncară în tăcere. Puiul era suculent, iar fasolea era asezonată cu sos de soia și usturoi. Chiar și piureul de cartofi, cu un gust vag de unt şi smântână, se topea în gură, neavând nevoie de sosul de friptură pe care îl pusese deasupra.

—OK, oftă ea, cu farfuria aproape goală. Găteşte bine. Şi ştie să împletească. Şi ziceai că joacă dame?

—Şi multe altele. Dă-i o şansă.

—Dacă-mi dă şi ea mie una.

—Nu-ţi pot promite asta, o tachină el. Mă duc să mai verific încă o dată animalele. Să mă asigur că toate grajdurile sunt închise. Vrei să vii și tu?

Se uită pe fereastră și, chiar în momentul acela, o rafală de vânt aspru zgudui obloanele.

—Cred că o să refuz de data asta. O să stau cu Eli și-o să deretic prin bucătărie.

—N-aș putea primi o ofertă mai bună de atât.

Îl privi îmbrăcându-se. Oare cum de îl găsea atât de atrăgător? Ea, care fusese mereu interesată de orăşenii cu o carieră solidă.

„Ca J.C.? se întrebă. Sau poate un tip care să semene cu fiii lui Gerald Johnson, un profesionist în costum și cravată,

cu o atitudine rigidă?“

—Nu, rosti ea cu voce tare.

Cu ambii câini după el, Trace își croi drum afară, ca să verifice vitele și caii. Kacey strânse resturile cinei, apoi se instală pe canapea cu laptopul. Televizorul, pornit pe un canal de știri, era încă dat la maximum, așa că scotoci printre pernele canapelei până găsi telecomanda căzută și dădu volumul mai încet.

Un meteorolog stătea în faţa unui panou înfăţişând părţi din Montana, Idaho și Canada. Cu o mişcare a braţului, arătă cum aerul arctic viscolea dinspre Saskatchewan și Alberta, aducând între 45 și 90 de centimetri de zăpadă în următoarele 48 de ore.

— Se pare că o să avem parte de legendarul Crăciun alb cu câteva săptămâni mai devreme, spuse el fericit, apoi îi dădu legătura unei reporteriţe care stătea pe marginea autostrăzii și relata tremurând despre condiţiile meteorologice vitrege, în timp ce plugurile de deszăpezire treceau prin spatele ei.

O secundă mai târziu, pe ecran apăru fotografia lui Elle Alexander.

— Departamentul de Poliţie din districtul Pinewood vă solicită ajutorul pentru identificarea autoturismului care se presupune că ar fi lovit o dubiţă Dodge, scoţând-o de pe carosabil și aruncând-o în râul Grizzly, spuse crainicul, iar imaginea se mută pe secţiunea aceea de drum, chiar înainte de podul North Fork, unde o mulţime de flori și lumânări marcau locul în care Elle Alexander își pierduse viaţa.

Peste câteva minute veni relatarea despre moartea unei „practicante a schiului de fond“ al cărei nume nu fusese încă făcut public, în aşteptarea notificării rudelor.

Respiră adânc, apoi stinse sonorul. Furtuna de afară începuse să se dezlănţuie; vântul vuia ameninţător, iar o creangă se lovea de pereţii casei. Se uită la ceas şi observă

că Trace era plecat de aproape jumătate de oră. Probabil că urma să se întoarcă în scurt timp, îşi spuse.

Se uită pe fereastra bucătăriei, îndemnându-se să se calmeze. Privirea ei se opri asupra cărării făcute prin zăpadă până la dependinţe.

Mai era o cărare, mai mică, în jurul casei, aproape acoperită de zăpada proaspăt căzută. Ciudat.

Pe de altă parte, Tilly și Ed fuseseră acolo cu Eli și Sarge. Poate unul dintre ei îl scosese pe Sarge afară? Tilly, probabil, ţinând cont de îngustimea potecii. Nu-și putea imagina că Ed, care purta 46 la pantofi, ar fi lăsat o urmă atât de fină.

Doar dacă zăpada proaspăt căzută nu făcuse urmele să pară mai mici. Hm.

Își spuse să nu se îngrijoreze, să nu se lase copleșită de ultimele accidente, de faptul că locuinţa îi fusese compromisă sau de presupusa otrăvire. Era în siguranţă. Acolo. Cu Trace.

Cu toate astea, sentimentul că nu era ceva în regulă continua să o apese.

—Pur și simplu e un loc nou, şopti, dorindu-şi ca unul din câini să fi rămas în casă cu ea și cu Eli. Aruncând o ultimă privire la cărarea care dispărea rapid, se întoarse în sufragerie, unde trosnetul focului îi atenuă neliniştea. Ghemuindu-se pe canapea, îşi deschise laptopul şi căută noi informaţii despre Gerald Johnson, despre compania şi familia acestuia.

„Familia ta.“

—Niciodată, spuse cu voce tare.

Chiar atunci, luminile pâlpâiră şi o ramură lovi pereţii casei, de parcă ar fi vrut să ajungă înăuntru.

Se uită la uşa din spate, dorindu-și ca Trace să se întoarcă. O invadară alte sunete: scârțâitul lemnului, sunetul obişnuit al unei case vechi, freamătul crengilor care se loveau una de cealaltă. Mustrându-se pentru că se lăsa copleşită de teamă, încercă să pună capăt atacului

absurd de panică şi orientă atentia spre ecranul laptopului. Îi căută pe Google pe membrii familiei Johnson, amintindu-şi de impresiile pe care i le stârniseră.

Tatăl ei era o enigmă. Puternic. Inteligent. Educat. Dur. Un bărbat care rezolva orice problemă şi înfrunta brav adversităţile.

Necruţător? Probabil.

Cât despre prima născută, Clarissa, ea era un pic mai transparentă, sau cel puţin aşa părea. Obraznică și arogantă, scorpie de-a dreptul, era măritată cu acel Lance care arăta ca zeul Thor. Semănau ca două picături de apă. Kacey se întrebă dacă vreunul din ei avea vreo idee despre ce înseamnă simţul umorului. Şi totuşi, aveau copii. Kacey nu-și putea imagina vreo femeie mai puţin mămoasă decât Clarissa Johnson Werner, dar n-o văzuse decât când era agitată. Nu-și putea alunga impresia că era ceva cu Clarissa, că sufletul ei era pe potriva atitudinii înverșunate.

Judd, al doilea născut, era taciturn, însă părea genul de om care te făcea să te gândești la vechea zicală „apele liniştite sunt adânci". Oare ce era în mintea lui? De ce ar fi fost capabil? Era avocat, ca și Thane, însă avea aerul acela rigid specific corporatiștilor de succes. Din câte citise despre el, era divorţat, iar soţia lui se mutase la Portland. Nu avea copii.

Thane era un mister. Tăcut, mai prietenos decât ceilalţi, ușor amuzat. Oaia neagră care totuși nu-și luase tălpăşiţa. Era aproape un derbedeu, dar nu chiar. Singura persoană din grup care nu voia să fie la cheremul tatălui său, cel puţin, nu în totalitate. Nu fusese niciodată căsătorit. Dintre toţi fraţii ei vitregi, era singurul cu care ar fi putut probabil să vorbească. Cel mai puţin distant. Îşi promise să ţină minte asta.

Cât despre gemeni, nu știa de unde să-i apuce. Cameron, care îşi netezise părul de multe ori pe parcursul reuniunii, fusese de-a dreptul ostil cu ea. Nici Colt nu se arătase tocmai cald și primitor. Zâmbetele pe care i le aruncase

conţineau o doză de batjocură. Sau poate își imaginase asta?

După toate aparenţele, nici unul din gemeni nu fusese căsătorit, însă știa foarte puţine despre ei, cu excepţia faptului că erau agenţi de vânzări pentru compania tatălui lor și că slujba îi purta peste tot în ţară și în Canada. Era cu putinţă ca ei să fie vinovaţii? Poate lucrau în tandem? Asigurându-și reciproc alibiuri, în timp ce slujbele le ofereau acoperirea perfectă, fiindcă zburau prin toată ţara. Oare era posibil ca amândoi să fie atât de perverşi și de bolnavi?

—Puţin probabil, şopti ea. Intenţiona totuşi să sape mai adânc, să găsească o modalitate de a le urmări călătoriile de afaceri pentru a vedea dacă nu coincideau cu accidentele inexplicabile ale unor femei născute probabil cu ajutorul clinicii de fertilitate din Helena, Montana.

—E o nebunie, oftă în cele din urmă.

Îşi întoarse atenţia către Robert Lindley, ciudatul, fratele vitreg care îi semăna cel mai mult. Era mai mare decât ea, însă nu găsise nici un document care să ateste că ar fi fost căsătorit. Desigur, nu avusese timp să le cerceteze vieţile în profunzime, dar o căsătorie ar fi fost uşor de descoperit, era o chestiune ce ţinea de registrele publice. Şi Robert fusese ostil; îi simţise neîncrederea din secunda în care păşise în sala de consiliu.

Oare încă se simţea ca un paria, chiar dacă făcea parte din familie, sau cel puţin din companie?

Însă cei pe care îi întâlnise nu erau toţi copiii lui Gerald Johnson. Două dintre cele trei fiice ale lui muriseră în accidente: Aggie, când era copil; Kathleen, când era la colegiu.

Kacey îşi punea întrebări în privinţa lor. Fuseseră victimele unor accidente. Asta se întâmpla când venea vorba despre fiicele lui Gerald Johnson?

Pe de altă parte, Clarissa supravieţuise, ba mai mult, era mâna dreaptă a tatălui ei. Ce sens aveau toate astea?

— Nu au nici un sens, rosti cu voce tare.

Vântul mătură colţurile casei și luminile pâlpâiră din nou. I se făcu pielea de găină, neputându-şi alunga sentimentul că cineva sau ceva era afară, ceva malefic, ceva care aştepta și urmărea.

Furtuna era teribilă. Vechile geamuri zăngăneau, iar crivăţul fluiera printre căpriorii hambarului, făcându-le pe vite să mugească şi să se mişte agitate. Şi câinii erau iritaţi, chelălăind din cauza zgomotului. Bonzi, care părea dur, era de fapt un pămpălău.

— Nu vă lăsaţi bătuţi, le spuse Trace animalelor. Totul va fi bine.

Dar când o altă rafală de vânt zgudui clădirea, Bonzi își lăsă coada în jos. Ignorându-l, Trace continuă să acopere conductele care riscau să îngheţe. Era o muncă laborioasă, însă voia să se asigure că vitele nu aveau să rămână fără apă și că ţevile nu aveau să explodeze.

Luminile pâlpâiră o dată, apoi încă o dată...

„Minunat", se gândi. Nici măcar nu reușise să facă o cărare până la caii din grajd, care erau la câţiva metri distanţă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să rămână fără electricitate.

Bonzi începu să scâncească, dar Trace continuă să izoleze conductele cât de bine putea. Spera că lucrurile să se îmbunătăţească până ajungea la grajd.

„Deci nu mai sunt împreună. Perfect."

Din ascunzătoare, prin ochelarii cu vedere nocturnă, supraveghea atent casa. Îi văzuse pe bătrâni plecând, apoi îl urmărise pe Trace îndreptându-se anevoie spre hambar, cu cei doi câini după el. În afară de copil, Acacia era singură în casă.

Iar cu puștiul s-ar fi descurcat.

Situaţia începea să revină la normal după sperietura de mai devreme și după sentimentul că fusese din nou urmărit. Văzuse iar BMW-ul pe care îl suspectase în ajun. Își spusese că o luase razna, că se lăsa condus de paranoia, dar în acea după-amiază avusese din nou impresia că cineva îl urmărea.

„Adună-te! Vezi pe cineva aici? Auzi pe cineva? Ai zărit vreun BMW în ultimele ore? Nu! Eşti agitat doar fiindcă este noaptea cea mare. Toate firele au dus aici. E timpul să te răzbuni, nu-i aşa? Curând, ah, atât de curând, viaţa Acaciei va fi în mâinile tale!"

În ciuda frigului şi a vântului care zguduia crengile îngheţate ale copacilor dimprejur, îşi simţi penisul zvâcnind atunci când şi-o imagină întinsă lângă el, tremurând de frică, cu ochii aţintiţi pe cuţitul care urma să-i taie gâtul perfect...

„Nu! Nu aşa vor merge lucrurile. Nu este nimic sexual în asta și nici nu va fi vreun cuțit. Trebuie să pară un accident. La fel cum ai făcut și cu celelalte. Nu te opri acum. Ţine-te de plan. Este una dintre ele, progeniturile lui Gerald Johnson care sunt dereglate mintal, poate chiar nebune. Toate sunt așa, chiar și Clarissa, probabil. Nici ea nu poate fi iertată, chiar dacă e un aliat. În cele din urmă, va trebui să moară și ea... Dar acum, concentrează-te. Mai întâi trebuie să o imobilizezi, apoi va trebui să-l dobori pe O'Halleran, să-l duci înapoi în casă și să înscenezi totul. Să faci să pară că a fost o crimă urmată de sinucidere apoi să dai foc casei din temelii. Până vor ajunge pompierii, va fi mult prea târziu."

Aţintindu-şi privirea pe ferestrele luminate, o observă mergând prin casă. De fiecare dată când o vedea, simţea cum i se înfierbântă sângele, anticipând, stiind că nu mai avea mult de aşteptat. Acum, Acacia era în bucătărie şi se uita pe geam, chiar la el. Inima i se opri pentru o clipă.

Apoi își dădu seama că nu avea cum să-l vadă prin perdeaua de zăpadă. Nu-şi dădea seama că o studia în timp

ce punea la cale uciderea ei.

„Nu te descoperi, se mustră. Nu te lăsa pradă paranoiei! Ai o misiune. Nu fi distras de dorinţă sau de teamă... La dracu', fii puternic!“

Trase aer în piept printre dinţi, simţind frigul care îi ardea plămânii, și se forţă să-şi limpezească mintea. Să se concentreze. Apoi o văzu din nou scrutând noaptea și o nouă putere puse stăpânire pe el. Simţea că putea să-i vorbească telepatic.

„Tu ai vrut asta, târfă. Tu ai vrut să mă găseşti..."

Zâmbetul îi trase în sus colţurile gurii în timp ce privea ferma cu acoperişul ţuguiat, constatând că ferestrele de la etaj erau întunecate. Mutându-si puşca dintr-o mână în alta, îşi dădu seama exact cum avea să procedeze.

O nouă rafală de vânt îl tăie până la oase, iar luminile din casă pâlpâiră agitat.

Femeia se uită încă o dată spre el, cu o expresie de îngrijorare pe fața ei frumoasă. Ah, dacă ar fi ştiut...

„Pregăteşte-te, Acacia, gândi el pornind spre veranda întunecată din fața casei. Vin.“

Unde naiba era Trace? Cât dura să verifice animalele pe care Ed deja le hrănise? Se gândi să-şi ia haina, să-şi pună cizmele şi să răzbească până la dependinţe. Dar nu voia să-l lase singur pe Eli. Dacă se trezea din nou şi striga după mama lui?

Simțindu-se ca o idioată, se hotărî să-l sune pe Trace pe mobil, aşa că îi formă numărul şi aşteptă.

Soneria unui telefon o făcu să sară în sus. Apoi îşi dădu seama că era al lui Trace. Îl lăsase pe blatul din bucătărie. „E bine! Trebuie să fie!“ se încurajă ea.

Luminile pâlpâiră din nou, iar asta o îmboldi să acţioneze. Amintindu-și sfatul lui Ed, umplu cu apă cada din baia de la parter și găsi niște găleţi și o lanternă în bucătărie. În camera de zi, focul era deja aprins, iar lemnele erau aşezate lângă vatră...

Clanc!

Un sunet de la etaj.

— Eli? strigă, cu inima bătându-i puternic. Se uită spre scări și făcu doi pasi, însă luminile se stinseră. Era beznă, doar focul mai trimitea o lumină roșie-aurie care forma umbre mișcătoare și zbuciumate prin cameră.

Nu fusese conștientă de huruitul instalaţiei de încălzire sau de zumzetul frigiderului, dar acum era o tăcere totală, o linişte înspăimântătoare întreruptă doar de vuietul vântului şi de creanga aceea blestemată care lovea pereţii casei. Aşteptând, se rugă din tot sufletul ca luminile să pâlpâie şi să se aprindă, ca instalaţia de încălzire să se trezească la viaţă.

Nimic.

Și acum ce era de făcut?

Simţi că îngheaţă de frig, de parcă vântul de afară sufla prin scheletul casei vechi. I se făcu pielea de găină când se gândi la toate lucrurile care ar fi putut merge prost în întuneric, fără căldură, fără lumină, cu un criminal în libertate...

— Încetează, îşi spuse cu asprime.

Orbecăi până în bucătărie, dar se lovi cu genunchiul de ceva. Reţinându-și o înjurătură, bâjbâi după întrerupătorul de lumină, dar în cele din urmă găsi lanterna pe blat. Apăsă pe buton; lumina slabă și gălbuie o avertiza că bateriile dinăuntru erau pe terminate. Eli. Puștiul ar fi trebuit să știe unde erau bateriile de rezervă. Pe lângă asta, trebuia să-l aducă jos, cu tot cu pături, ca să stea cât mai aproape de foc.

Privind la întunericul sinistru de afară, murmură:

— Haide, Trace!

Luminile se stinseseră și în hambar și în grajd... Cu siguranţă avea să se întoarcă în cel mai scurt timp. Până una, alta, ghidându-se după raza subţire a lanternei, urcă treptele. Bezna părea să o înconjoare din fiecare colţ al casei acesteia vechi și nefamiliare. La jumătatea scărilor

auzi încă o bufnitură. Ce naiba era asta? Eli? Înghiţindu-și teama, urcă restul treptelor și deschise ușa de la camera băiatului. Patul era gol; cearşaful și cuvertura erau căzute pe podea.

— Eli! ţipă ea, mişcând înnebunită raza lanternei prin toată camera. Eli! Deschise ușa dulapului, unde nu găsi decât haine, apoi alergă prin baie și prin camera lui Trace, însă nici urmă de băiat. Eli! O, Doamne! O, Doamne! Unde eşti?

În plin acces de panică, transpira în ciuda frigului, cu teama înfiptă în gât ca o gheară. Se uită prin al treilea dormitor, pe după mobilele acoperite cu cearşafuri, prin labirintul de cutii stivuite în jurul patului şi al saltelei aşezate la perete.

— Eli! strigă. Apoi, gândindu-se că poate era la fel de speriat ca şi ea, spuse pe un ton mai calm: Sunt Kacey, puiule. Unde eşti?

O, Doamne, Dumnezeule, îl pierduse!

capitolul 34

Pescoli conducea hotărâtă. Nu- i păsa că Missoula era în afara jurisdicţiei sale. Nu dădea nici doi bani că intervenise și FBI-ul. Voia răspunsuri și le voia acum.

Asa că, în timp ce Alvarez vorbea la telefon cu detectivul începător care fusese însărcinat să afle toate detaliile despre viaţa lui Gerald Johnson, Pescoli privea chiorâş prin parbriz, nemulţumită că ştegătoarele nu prea reuşeau să ţină ritmul cu ninsoarea ce cădea neîntrerupt din cerul nopţii.

Astfel de clipe o făceau să tânjească după o ţigară. Dacă Alvarez nu ar fi fost obsedată de sănătate, Pescoli, care descoperise că pachetul de Marlboro Lights din torpedou era gol, ar fi cedat și s-ar fi oprit la un magazin să cumpere un pachet de ţigări și un pahar mare de cola dietetică. Asta era combinaţia de care avea nevoie ca să-și pornească motoarele.

Gerald Johnson locuia într-un complex închis de la marginea unui club privat de golf, unde o acţiune era mai scumpă decât casa ei, iar taxele i-ar fi mâncat o mare parte din salariu. Spera doar să-l găsească acasă pe nenorocit.

Înarmată cu teoriile lui Kacey Lambert și cu dovezile sumare găsite de Alvarez, mergea împreună cu partenera ei să-l ia la rost pe bătrân. Deşi se implicase mai târziu,

nefiind convinsă de suspiciunile lui Alvarez că victimele erau înrudite, acum Pescoli accepta ideea nebunească potrivit căreia femeile erau ucise fiindcă erau fiicele donatorului de spermă 727. De ce, era cu totul altă poveste. Cel mai important era cine le ucidea.

Vremea era capricioasă, dar la urma urmei aşa era iarna în Montana. La ce se aşteptase?

— OK, am înţeles, spuse în telefon Alvarez, în timp ce la radio se anunţa producerea unui jaf pe Main Street, cu fuga suspectului. Continuă să cauţi tot ce poţi găsi despre Johnson, copiii lui şi clinică, după care sună-mă.

Închise și o privi încruntată pe Pescoli din cauza farurilor care veneau de pe contrasens, inundând cu lumină albă interiorul maşinii pentru câteva momente.

—Leona se ocupă de căutări. Leona Randolph era o femeie- detectiv începătoare care se alăturase de curând departamentului. Foarte pricepută în orice însemna tehnică, felul în care se descurca pe internet o uimise pe Pescoli. Deşi cu numai câţiva ani mai mare decât Jeremy, Leona era mult mai matură, mai ambiţioasă şi avea un ţel. Fiul ei ar fi avut de învăţat de la ea!

—Trebuie să virezi peste un kilometru jumătate, o preveni Alvarez.

Cum ninsoarea redusese vizibilitatea aproape de zero, Pescoli fu obligată să ridice piciorul de pe acceleraţie. Traficul era foarte greu. Acum, când simţea că timpul juca un rol crucial, când criminalul era foarte activ, când orele treceau, ea era încetinită de viscol.

— Uite drumul privat către Cougar Springs, spuse Alvarez arătând cu degetul.

Înaintară cu greu pe un drum ce şerpuia prin pădurea rară și trecură de poarta de acces, unde Pescoli îi arătă în grabă insigna gardianului şi menţionă numele lui Gerald Johnson. De îndată ce poarta se deschise, începu urcuşul dificil pe serpetinele abrupte. După un sfert de kilometru ajunseră la o cabană de cedru și sticlă, înaltă de trei etaje, cu o lumină caldă la ferestrele ce se înălţau până la acoperişul acoperit de zăpadă.

În continuare, traseul le duse pe lângă pâlcuri de copaci şi case imense înghesuite pe coasta dealului. Majoritatea erau în beznă, fiind folosite doar în perioada vacanţelor, şi numai câteva păreau locuite - fie de manieră permanentă, fie pentru o scurtă escapadă pe pârtie.

—Ce viaţă grea, mormăi Pescoli.

—Ce viaţă plictisitoare, adăugă partenera ei.

—Aș fi tentată să trăiesc un an sau doi într-o astfel de plictiseală.

—Cum să nu. Te-ai urca pe pereţi după prima săptămână. Şi te-ai întoarce la muncă după două. Pe cine încerci să păcăleşti? Pe mine, sau pe tine?

—Pe amândouă, probabil, şopti Pescoli.

—Ce te supără?

—Copiii. Ce altceva?

Ar fi vrut să dea vina pe caz pentru furia ei înăbuşită. Bineînţeles că şi asta era o cauză, dar adevăratele motive ale neliniştii ei erau Jeremy, care părea pornit pe calea ratării, şi Bianca, ale cărei note începeau să scadă şi care devenea din ce în ce mai interesată de băieţi. Nu o ajutau nici presiunile lui Santana.

—Întoarce aici, îi spuse Alvarez.

Când Pescoli trase de volan, maşina alunecă puţin, apoi roţile se redresară şi jeepul ajunse la ultimul viraj, unde drumul se încheia cu o buclă.

—Acum e acum, spuse Pescoli, parcând în faţa garajului ce putea adăposti o grămadă de maşini. Lămpi cu gaz pâlpâiau lângă fiecare poartă imensă încastrată în faţada de piatră.

Pescoli îşi urmă colega spre uşa de la intrare, pe aleea acoperită de zăpadă. Îndată ce Alvarez apăsă soneria cu un deget înmănusat, uşa se deschise şi Gerald Johnson, care părea mult mai puternic şi mai atletic decât în pozele pe care le văzuse Pescoli, le salută.

—Doamnelor detectiv, m-a sunat Floyd de la poarta de acces și mi-a spus că sunteţi pe drum. Dându-se la o parte din uşă, le invită: Intraţi. Vă aşteptam de după-amiază, de când m-am despărţit de Acacia.

Pescoli și Alvarez intrară, iar discuţia continuă. Exact când îl întrebau despre clinica unde donase spermă, soţia lui apăru în capătul scărilor.

—Nu, Gerald! Nu ştiu ce vor oamenii ăștia, dar nu le spune nimic!

—Suntem aici din cauza câtorva femei ucise recent, spuse Alvarez. Morţile lor, pe care iniţial le-am considerat

accidentale, au fost prezentate și la știri. Scoase din buzunar un plic cu fotografii şi explică: Elle Alexander, a cărei dubiţă a fost scoasă forţat de pe drum, Jocelyn Wallis, despre care credem că a fost împinsă de pe marginea dealului Boxer Bluff, probabil și Shelly Bonaventure...

—Actriţa care a jucat în serialul ăla oribil cu vampiri? întrebă uimită Noreen Johnson.

Pescoli dădu din cap aprobator.

—Iar acum, cel mai recent, o femeie de prin partea locului, pe nume Karalee Rierson.

—Karalee!

Noreen scoase un sunet ascuţit și duse mâna la gură.

—O cunoaşteţi? Întrebă Alvarez.

—Am auzit de ea. Când îi întinse pozele, Noreen privi cu atenţie fotografia lui Karalee Rierson și aproape că vomită. Dumnezeule! Era asistentă la clinica unde Gerald...

Se întoarse către el și îi studie chipul posomorât.

—Credem că e vorba despre omucideri făcute să pară accidente, spuse Alvarez.

—Omucideri? repetă ea. Crimă? Dar ce legătură avem noi cu asta? Nu... nu le cunosc pe celelalte. Doar pe Karalee.

—Avem motive să credem că toate au fost concepute de domnul Johnson, interveni Pescoli.

—Poftim? Le-a conceput? Noreen arătă cu mâna spre poze. Asta e o nebunie! Gerald, nu vorbi cu femeile astea!

Alvarez o privi atent. Pe faţă i se citea un amestec de emoţii, disperare, negare și furie. Era îmbrăcată în blugi de designer și un pulover argintiu până la coapse. Era foarte slabă, aproape scheletică, iar diamantele scumpe de la gât, de pe încheietura mâinii și de pe degete îi scoteau și mai mult în evidenţă oasele de sub pielea bronzată. Părul ei aproape alb era tuns băieţeşte, pielea feţei era întinsă bine şi machiajul strident.

— Nu le cunoaştem pe femeile astea! Abia dacă am vorbit cu fata aia, Kara. Gerald, te rog! Dădu din cap

vehement şi le spuse detectivilor: Nu stăm de vorbă cu dumneavoastră fără să fie prezent un avocat. Îmi cunosc drepturile. Scoase un telefon subţire din buzunarul blugilor și apăsă o singură tastă. Sun la Judd, anunţă ea. Ridică un deget spre Gerald și îl preveni: Să nu mai aud nici un cuvânt.

El întinse mâinile.

—Dar nu mă acuză de crimă…

—Nu mă interesează. Sunt viclene. Am văzut *Lege și ordine* ! Cu telefonul la ureche, exclamă: La naiba! Judd nu răspunde!

Cu privirea în tavan, lăsă un mesaj: „Judd? Sunt mama. Sună-mă cât poţi de repede. Este o urgenţă!“

—Pentru numele lui Dumnezeu, Noreen, o să creadă că sunt în spital, protestă Gerald.

—Bine! Apăsă altă tastă, așteptă, apoi dădu ochii peste cap, frustrată. Nu dau nici de Clarissa! Unde naiba e?

—Noreen, trebuie să te calmezi, îi ceru soţul ei.

—Şi tu nu trebuie să îmi spui ce să fac!

—Haideţi în cabinetul de lucru, le propuse Gerald detectivilor.

Le conduse spre uşile duble din dreapta scărilor. Flăcările şemineului cu gaz din încăpere se reflectau în geamuri şi în luciul negru al unui pian cu coadă. Un televizor plat imens era pornit pe un canal sportiv, iar pe o masă de lângă un fotoliu de piele stătea un pahar cu whisky pe jumătate băut. Pe o măsuţă de cafea erau nişte flori cu petalele veştejite, care îşi pierduseră parfumul.

—Sunt mama. Sună-mă! E urgent! Noreen urlă iarăşi în telefon de parcă dacă ar fi ridicat tonul persoana pe care o sunase i-ar fi răspuns.

Tocurile înalte ale cizmelor ei păcăniră nervos pe când se îndrepta băţoasă spre cabinetul de lucru.

—Nu pot să dau de nimeni! Pe unde naiba umblă?

—Dragă, ar fi mai bine dacă te-ai calma puţin, îi sugeră soţul ei.

Le invită pe femeile-detectiv să se aşeze pe scaunele de pe margine, iar el se aşeză în fotoliu şi închise televizorul. Pentru o clipă ecranul se făcu negru, apoi fu înlocuit automat de un portret de familie.

—Nu mă calmez! Rotea telefonul într-o mână și se uita urât la soţul ei. De ce am impresia că toţi copiii mă evită? Privirea arzătoare i se opri asupra lui Alvarez. Dumneavoastră de ce sunteţi aici?

—Noreen, te rog... Soţul ei întinse mâna cu degetele depărtate, rugând-o să tacă. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Apoi li se adresă lui Alvarez și Pescoli: V-am spus că vă aşteptam pentru că Acacia Lambert a venit azi la mine la birou. Avea și ea aceleasi informaţii pe care mi le-aţi prezentat dumneavoastră.

—Cine a venit la birou? interveni Noreen, dând ture în jurul şemineului. Acacia şi mai cum? Clătină din cap, semn că nu înţelegea. Despre ce vorbeşti, Gerald?

În privirea ei nu se citea doar curiozitate, ci o frământare. O teamă.

—Fiica mea, spuse el încet.

Soţia lui rămase mască.

—Despre ce naiba vorbeşti? întrebă în şoaptă, săgetându-le pe poliţiste cu privirea. Clarissa e fata noastră.

—Nu a noastră, Noreen. A mea, clarifică el, vizibil emoţionat. Cu Maribelle.

—Maribelle? Noreen se opri brusc. Asistenta aia care a lucrat pentru tine?

Aproape că tremura de furie.

—Acacia are aproape treizeci şi cinci de ani, spuse încet Gerald.

Ceva în adâncul sufletului lui Noreen se rupse. Umerii îi căzură și lacrimile îi năpădiră ochii mari.

— Ştiam că voi doi eraţi... intimi. Bineînţeles că stiam, dar, cu toate astea, am rămas soţia ta. Am acceptat și celălalt dezastru, când l-ai recunoscut, l-ai angajat și te-ai afișat cu el de parcă era un căţeluş preţios. Și am suferit

din cauza ruşinii îngrozitoare. Nările îi fremătau, iar buzele i se lipiră de dinţii albi. Străduindu-se să-și revină, continuă: Chiar am primit-o în casa mea pe târfa aia de mamă a bastardului. Am suferit și din cauza umilinţei ăsteia! Și acum... încă una? Lacrimile îi alunecau pe pomeţii proeminenţi ai obrajilor. Nu face asta... nu le spune... nu pot să cred, nu după femeia aia jalnică, Lindley, și mucosul ei...

—Numele fiului meu e Robert și e bărbat.

—Ce e cu tine? De ce ai făcut asta? Şi cu niste târfe! Mi-ai jurat, îţi aminteşti, ai jurat pe viaţa copiilor noştri că o vei termina cu mizerabila aia de Collins!

—Am terminat-o.

—Dar ai avut un copil cu ea! strigă Noreen. Şi ea era căsătorită pe vremea aia. Încornoratului i-a spus probabil că e copilul lui. Neprimind răspuns din partea lui Gerald, urmă: Ce-i cu tine? Nu ai făcut doar un bastard. Nu era suficient. Acum încă unul! Copiii noştri ştiu? Dumnezeule, erau și ei la birou când a venit, nu-i așa? Cum soţul ei nu reacţionă, întrebă și mai tare: Nu-i așa?

—Probabil de-asta nu răspund la telefon, oftă Gerald. Le-am spus că o să-ți mărturisesc în seara asta. Privind înspre paharul cu whisky pe jumătate băut, murmură: Încă nu prinsesem curaj.

—E ciudat cât de uşor ți-a fost să faci o armată de copii, dar n-ai măcar tupeul să vorbeşti cu nevastă-ta! se răsti Noreen.

—Te rog, ascultă-mă, o imploră el.

Noreen îşi încrucisă mâinile sub sânii mici şi îşi împinse bărbia în fată, sfidător, dar tăcu. Gerald îi povesti ce ştia despre Acacia, insistând că nu se băgase în viata ei, dar când îl întrebase, recunoscuse că fusese donator de spermă.

—Aşadar, știați că fusese colaborator al clinicii de fertilizare? o întrebă Pescoli pe Noreen.

—Asta a fost cu mult timp în urmă, suspină ea. Dar da, ştiam că Gerald... Scutură din mâna osoasă și răbufni: Asta e însă altceva. Ceva medical. Nimic intim. Nu e ca și cum ar fi avut aventuri cu niște târfe și ar fi făcut copii cu ele! Începu iar să plângă și îşi tamponă cu o batistă lacrimile îmbibate de rimel, care-i picurau în jos pe obraji. Nu înţeleg. Asta nu explică de ce sunteţi aici. Chiar dacă, chiar dacă a făcut-o... mă rog, dacă le-a procreat pe femeile astea... ca să zic așa. De unde ştiţi asta?

—Este singura legătură dintre victime, spuse Pescoli.

—Victime? Noreen era împărţită între groază și neîncredere. Dumnezeule! De ce aceste femei? De ce acum? Și ce legătură are el cu asta?

—Asta încercăm să aflăm acum, zise Alvarez.

„Calmează-te, îşi spuse Kacey. Eli trebuie să fie aici. Trebuie.“

—Eli! strigă ea si mai tare. Eli, dragule, unde eşti?

Înnebunită, cu inima bătându-i frenetic, se apucă să caute iarăşi prin toată casa. Lanterna lumina tot mai slab pe măsură ce se deplasa încet, din cameră în cameră, strigându-l pe băiat. Pulsul îi bătea neregulat în urechi, iar groaza creştea în ea în timp ce se uita pe sub paturi, în dulapuri, Doamne, Dumnezeule, chiar și pe jgheabul de rufe care ducea către subsol. Nici urmă de puşti.

—Haide, Eli, unde eşti?

Temperatura din casă scădea tot mai mult. Urcă încă o dată pe scări, şi în al treilea dormitor văzu că vântul trecea printr-o fereastră care nu era bine închisă. Încercă să o trântească, dar nu reuşi.

Împingându-se cu tot corpul în ea auzi... ce? Îşi ţinu respiraţia şi ascultă.

Alt zgomot. De la etajul inferior! Nişte paşi?

—Eli!

Se lovi cu genunchiul de un cufăr, dar asta nu-i încetini goana. Raza lanternei se micşora şi tremura, creând umbre

fantomatice. Se năpusti în sufragerie, unde focul trosnea și sfârâia, iar marginile încăperii erau învăluite în beznă.

— Eli? Puiule?

Dar nu văzu pe nimeni la parter. Nici pe Eli. Nici pe Trace. Nici câinii.

Simţea însă o prezenţă... Ceva diferit, precum parfumul aerului proaspăt al nopţii care-i înfiora nările.

„Nu face asta. Nu te scoate singură din minţi.“

Îi reveni în minte scena atacului din parcare. Imagini violente de teamă și durere.

„Revino-ţi! Continuă să cauţi! Unde naiba e băiatul lui Trace?“

Își adună curajul și, stăpanindu-și tresărirea cand trecea pe langă colţurile întunecate, porni spre casa scării. Treptele beciului scârţâiau, iar nările i se umplură de mirosul uscat al prafului ce se adunase acolo în ani de zile. Simţi o atingere care îi gâdilă obrazul.

— Ah!

Era să se împiedice și să cadă pe ultimele trepte din cauza pânzei de păianjen care i se prinsese în păr.

Se strădui să-și potolească bătăile inimii și plimbă lumina slabă a lanternei peste lemnele de foc stivuite. Mirosul de cedru plutea în spaţiul rece, în care diverse piese vechi de mobilier și unelte fuseseră lăsate să adune praf.

Fasciculul pălea, dar îl forţă să lumineze rafturile unde erau ascunse borcane și cutii vechi cu insecticid.

Hâââârrrrrşşşşt!

Aproape că scăpă lanterna când un şoarece speriat alergă să se pitească într-o crăpătură din zid.

— O, Doamne! Fir-ar să fie! Eli! strigă din nou, dar nu auzi altceva decât propriile bătăi ale inimii şi, undeva în depărtare, huruitul unor lanţuri în bătaia vântului și sunetul obsedant al crengii care se lovea de casă.

Ura spaţiile întunecoase, toată viaţa le urâse. Ba nu, nu era adevărat. Teama ei de întuneric se născuse odată cu atacul, când agresorul se năpustise asupra ei din umbră.

O nouă amintire oribilă îi veni în minte. În secunda aceea, genunchii aproape îi cedară, așa că se apucă de un stâlp. Scăpă lanterna, care se rostogoli peste mobile, luminând deasupra capului peretele murdar de ciment.

„Nu te mai gândi la el. Scoate-ţi din minte atacul! S-a terminat."

Nu-l putea uita însă pe agresor, nu-i putea uita sub nici o formă corpul greu și furios care o zdrobise pe podeaua de beton și mirosul vag de aftershave, amestecat cu transpiraţie și fum de ţigară. Era atât de mare și de puternic! Constituţia lui semăna cu a bărbaţilor pe care îi cunoscuse astăzi, fraţii ei! Câţiva aveau acelasi trup masiv, atletic. Nu îl comparase pe Judd cu un fotbalist, și chiar și Lance, soţul Clarissei, nu avea aceleaşi însușiri primitive, aproape ca o panteră? Dar ceilalţi? Robert sau Thane sau gemenii? In plus, toţi aveau ochii ăia albaştri și reci.

Respira sacadat, simţind gustul fricii în gât. Îşi dădu drumul de-a lungul stâlpului, apoi se târî până la lanternă. O apucă şi după ce se dezmetici, se chinui să se ridice în picioare.

„Trebuie să îl găseşti pe Eli!“ îşi spuse.

Tulburată, începu să urce scările. Poate se dusese după Trace în hambar. Poate că era dezorientat... nu-i spusese „mami“? Poate că, sub influenţa medicamentelor, coborâse la parter şi ieşise din casă...

„Dar cum? Nu l-ai fi văzut? Nu l-ai fi auzit?“

Era ridicol. Avea nevoie de ajutor.

Îşi puse haina, mănuşile și cizmele, aprinse cu un tăciune din foc singura lumânare pe care o văzuse în sufragerie, apoi merse spre uşă în timp ce forma numărul detectivului Alvarez.

Şi ce i-ar fi spus? Că îl pierduse pe băiat? Că Trace nu se întorsese de la grajduri?

Era o prostie, dar nu-i păsa.

— Paza bună trece primejdia rea, murmură.

Se uită pe fereastră, simţind cum treceau secundele pe când mormanele de zăpadă continuau să crească. Când detectivul nu-i răspunse, închise fără să-i lase un mesaj. Nu încă. Mai întâi trebuia să-l găsească pe Trace.

Puse telefonul în buzunar, apoi deschise uşa și ieşi în noaptea rece și întunecată.

Când păşi afară, o rafală de aer rece o lovi atât de tare, încât simţi că îi dispărea orice urmă de căldură din corp. Ar fi făcut bine dacă și-ar fi luat un fular și o căciulă. În vântul tăios, i se păru din nou că aude huruitul unor lanţuri, de parcă ar fi fost un catarg de steag sau mersul unor prizonieri încătuşaţi.

„E numai în imaginaţia ta. Nu te opri."

Înăbușindu-și teama, o luă pe cărarea pe care o văzuse mai devreme și care acum era aproape acoperită. Nu ducea spre grajduri, ci înconjura colţul casei, pe lângă un tufiş de trandafiri acoperit de zăpadă. Când ajunse la zidul lateral, găsi o mulţime de urme de paşi.

Cu toată zăpada viscolită din jur, era imposibil să-ţi dai seama încotro se îndreptau. Prin vuietul vântului auzi în continuare creanga lovindu-se ritmic. Se uită în sus, încercând să lumineze cu lanterna aproape epuizată, şi văzu nu numai ramura de pin izbindu-se de perete, ci şi o scară de incendiu atârnând la fereastra dormitorului nefolosit.

Scara se mişca în bătaia vântului, iar lanţurile ei zdrăngăneau ca oasele unui mort.

Îşi simţi inima în stomac. Ştiu într-o secundă că Eli, cu braţul lui rupt, se furişase cumva pe scară și dispăruse în noaptea rece şi necruţătoare.

capitolul 35

Noreen Johnson se trânti pe scăunelul de la pian cu umerii cocârjaţi, dar Alvarez observă că nu renunţase încă la luptă.

—Pentru numele lui Dumnezeu, Gerald, de ce nu ai putut să-ţi ţii pantalonii pe tine? Mai întâi Robert, cu Lindley, femeia aia îngrozitoare… Normal că a trebuit să-l angajezi, ca să îmi aduc aminte în fiecare zi de trădarea ta! Și acum… acum încă una? Cum ai putut?

Obrajii i se aprinseră.

—Faptul este consumat, spuse Gerald pe un ton plictisit. Putem discuta despre asta mai târziu. Deocamdată, cred că doamnele de la poliţie au câteva întrebări la care aşteaptă răspunsuri.

—S-a terminat, îi şopti ea. Viaţa noastră, aşa cum o ştiam, s-a terminat.

Gerald îşi drese glasul şi le privi tensionat pe cele două femei-detectiv.

—Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnelor? întrebă el aplecându-se în faţă, cu mâinile împreunate între genunchi.

Alvarez preluă conducerea, punându-i o serie de întrebări. Gerald Johnson jură că nu le întâlnise niciodată pe victime şi că posibilitatea ca acestea să-i fie fiice nici măcar nu-i trecuse prin cap până când nu apăruse la el Acacia. Nu putea şti dacă vreuna dintre ele avea duşmani; în plus, reacţia copiilor lui îi dovedise că ignorau în aceeasi măsură toată povestea.

Pescoli observa în tăcere. În mai multe rânduri, partenera ei o surprinse studiind imaginile de pe ecranul televizorului. Poate era modul ei de a-și calma agresivitatea, dar nu îi stătea în caracter doar să asculte, fără să se implice.

Alvarez mai aruncă o privire scurtă la ecran, însă nu văzu nimic ieşit din comun. Fotografia prezentată acum era un portret de familie făcut pe când Gerald şi Noreen erau cu douăzeci și cinci sau treizeci de ani mai tineri.
Copiii erau împrăştiaţi în jurul lor, îmbrăcaţi la fel: băieţii în cămăşi albe, cu veste bleumarin şi pantaloni kaki, iar cele trei fete aveau rochii roşii. Cineva le adăugase numele în fotografia digitală.

—Nu avem nimic de spus, insistă Noreen, transmitându-i soţului ei un mesaj tăcut. Mai încercă o dată să-şi sune unul dintre copii, dar fără nici un rezultat. Unde sunt? şopti ea închizând ochii. Nu ştiu că avem nevoie de ei?

—Aţi avut şapte copii? întrebă Pescoli.

—Eu am avut şapte, spuse Noreen, pufnind furioasă. E clar că Gerald a avut mai mulţi.

—Ce s-a întâmplat cu fiicele dumneavoastră? Cu Agatha și cu Kathleen?

—Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

Noreen închise ochii și fața i se schimonosi de durere.

—Agatha a fost copilul făcut la bătrâneţe, interveni Gerald. Au fost complicaţii la naştere și am ştiut că vor exista probleme. Că va avea deficiențe... mintale. Dar a fost.

—Un înger, spuse Noreen încruntându-se la Pescoli. Nu înțeleg ce legătură are cu toată povestea.

—Cum a murit? întrebă Pescoli.

Noreen ezită îndelung; în cele din urmă spuse, fără tragere de inimă:

— A fost un accident. Am plecat până la magazin. N-am lipsit nici jumătate de oră. Clarissa, fiica mea cea mai mare, trebuia să aibă grijă de fraţii ei... Oftă și se uită spre fereastră, fără să vadă însă ninsoarea, după cum își dădu seama Alvarez. Privirea îi era întoarsă în sine însăsi, în niste vremuri pe care era clar că ar fi preferat să le uite. Din câte am înţeles, băieţii se jucau, asa cum fac mereu - cum făceau mereu, întotdeauna au fost activi. Aggie... ar fi trebuit să doarmă. Să își facă somnul de după-amiază... Noreen clipi și dădu din cap, spulberând imaginea din minte. O, Doamne, nu pot să fac asta!

Gerald continuă relatarea în locul ei.

—Nu ştim exact ce s-a întâmplat, dar, aşa cum a spus şi Noreen, băieţii se luaseră la trântă, aveau o sabie de lemn şi alergau în sus şi-n jos pe scări. Aggie s-a trezit, a ieşit din camera ei cu pătura pe ea şi unul dintre gemeni...

—Cam, adăugă Noreen cu tristeţe.

—S-a lovit de ea. Un muşchi de pe obrazul lui Gerald se încordă. S-a împiedicat de pătură şi... a căzut pe scări. A fost un accident.

Privirea lui Alvarez o întâlni pe a lui Pescoli.

„A fost un accident. La fel cum Shelly Bonaventure a luat accidental o supradoză? La fel cum Jocelyn Wallis a căzut accidental peste o balustradă și a murit? La fel ca Elle Alexander care a ieşit accidental de pe carosabil și s-a prăbuşit în râu cu dubița? Sau cum Karalee Rierson a intrat accidental cu schiurile într-un copac?“

Înnebunită de spaimă din cauza lui Eli, Kacey porni către hambar.

Făcuse trei paşi prin zăpada înaltă spre poarta care separa curtea de ocolul vitelor, când văzu o mişcare cu coada ochiului.

Inima îi tresări. „Eli?“

Se întoarse. Nu, era mult prea înalt, îşi dădu seama, pe măsură ce se contura silueta întunecată a unui bărbat care venea dinspre veranda din spate.

„Trace? Slavă Domnului! “

Uşurată, porni în direcţia lui.

— Trace, dădu să strige, când deodată sunetul i se stinse în gât, iar teama îi îngheţă sângele.

Ninsoarea îi tulbura vederea, dar acum, că era mai aproape, ştiu că nu era Trace. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu nişte ochelari cu o formă bizară traşi peste o mască de schi şi o puşcă în mâna înmănuşată, începu să alerge spre ea.

„Nu!“ O rupse la goană prin stratul gros de zăpadă, însă abia dacă înaintă un metru. Îl auzea în spatele ei, tot mai aproape. Pe teren uscat poate ar fi avut o şansă, dar aşa era condamnată.

„O, Doamne!“ Disperată, îşi smulse telefonul din buzunar, apăsă pe butonul de reapelare şi urlă peste vuietul vântului:

—Trace!

—Târâtură! mârâi străinul, foarte aproape.

Kacey continuă să alerge. Se pregătea sufleteşte, ştiind că un glonţ urma să-i străpungă negreşit coloana vertebrală.

Mai repede! Mai repede! Mai repede! Adrenalina îi dădea vigoare.

—Trace! ţipă din nou.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut o armă, un cuţit, o piatră, ceva!

Poc!

Durerea îi explodă în ceafă. Genunchii îi cedară şi căzu în faţă, cu braţele întinse. Telefonul îi zbură în aer şi ateriză

mai departe. Abia putând respira, avu impresia că ochii îi ieşeau din orbite.

„Mor, îşi zise simţind că îi ardea creierul. Mi-a sunat ceasul…"

Văzu negru în faţa ochilor. Se aştepta ca întunericul să o doboare, însă două mâini aspre o apucară de glezne şi o traseră înapoi prin zăpada îngheţată.

Îl auzi respirând. Înjurând. Vociferând furios.

— Târfă încrezută… să strici tu totul… Doctoriţă… ce săţi spun… te crezi al naibii de deşteaptă…

Încercă să se lupte, să se zbată, dar creierul nu-i răspundea. Simţi cum o trăgea pe scările casei, iar bărbia i se lovea de fiecare treaptă îngheţată. *Bang, bang, bang!* Osul i se sparse. Cartilajul nasului i se zdrobi. Durerea îi cuprinse faţa. Cu lacrimile siroindu-i din ochi, gemu. O înţepătură, de parcă ar fi atacat-o o mie de viespi, îi străpunse pielea. Sângele lăsă o dâră pe verandă, urmând-o în casă.

Era tot ce putea face ca să rămână conştientă.

Cine era? se întrebă, dar ştia că nu conta. Faptul că încă nu era moartă însemna că avea planuri pentru ea… planuri monstruoase, înfricoşătoare.

„Gândeşte, Kacey, gândeşte! Nu renunţa! Nu lăsa întunericul să te copleşească! Rezistă. "

O târî pe linoleumul din bucătărie, apoi în cabinetul de lucru, unde focul ardea încet, iar jăraticul roşiatic strălucea în vatră. Când o rostogoli pe spate,
Kacey simţi sângele curgându-i pe față.

—Am aşteptat ani de zile să fac asta, mârâi el.

În acel moment, Kacey îşi dădu seama că nu fusese împuşcată. În nici un caz nu ar fi supravieţuit unei lovituri de glonţ în cap. Dar patul puştii avea pete roşii şi fire de păr în partea cu care o lovise la ceafă.

—Fir-ar să fie, îmi doresc să te fi ucis de prima dată!

„În garaj", se gândi ea. Bărbatul ăsta îmbrăcat în negru era acelaşi cu cel care o atacase cu ani în urmă! Cine naiba

era?

—Dar dacă aș fi făcut-o, n-aș mai fi putut savura asta acum.

Vocea... O, Doamne, era unul din gemeni! Cameron? Colton?

Avea vreo importanţă? O privea prin masca neagră de schi, iar ea îşi imagină că zâmbea, simţindu-se superior.

—Fără să mă grăbesc.

Kacey clipi, străduindu-se să rămână concentrată.

—Eşti una dintre ele, să ştii, continuă el. Una dintre *Neştiutoare*. Progeniturile lui Gerald. Femele care sunt compromise.

„Poftim?“ Durerea din corp era chinuitoare, dar făcea eforturi să rămână lucidă, căutând cu privirea, pe furiş, o armă, orice ar fi putut folosi împotriva lui, deşi încă o ţinea de glezne cu o mână masivă, iar cu cealaltă strângea puşca.

—Ca Aggie cu „deficienţele ei mintale“ și Kathleen cu depresia ei, urmă bărbatul. Sinucigaşă, au zis. Dar era mai profund. Mult, mult mai profund. Un defect genetic. Defectul pe care îl au toate progeniturile de sex feminin ale lui Gerald. Poate nu e evident la început, dar în cele din urmă iese la iveală.

—E o nebunie, îngăimă ea, ştiind că trebuia să-l deconcerteze. Tu eşti nebun.

După o tresărire, individul se dezmetici.

—Nu, o avertiză, dând din cap. Nu.

Respiră sacadat, iar ea îşi dădu seama că o lua razna, stăpânirea de sine i se destrăma treptat.

—Nu contează ce crezi tu, Acacia, rosti el strângându-i gleznele cu degetele. N-a contat niciodată. Fiindcă eşti una dintre ele. Una dintre cele care ar putea strica totul. Una dintre demente.

Era nebun cu acte. Inventase o fantezie de coşmar despre fiicele tatălui său.

—Dar Clarissa? întrebă Kacey printre buzele umflate şi dureroase.

—Toate la timpul lor, conform planului. Accidente... organizate la momentul potrivit.

Trebuia să scape de maniacul ăsta! Trebuia să se salveze și să îl salveze şi pe Eli!

Focul trosni zgomotos în cămin.

De parcă şi-ar fi dat seama că bătea câmpii, individul scutură din cap, iar ochii care o priviseră prin mască străluciră cu înverşunare.

—Gata cu asta! Am terminat. Pentru tine s-a terminat!

„Acum!“

Cu toată puterea, Kacey îşi răsuci dintr-odată întregul corp, iar degetele criminalului îi alunecară pe glezne.

—Rahat!

Era liberă! Fixându-și atentia pe sexul lui, îl lovi cu toată puterea. Cizma ei atinse țesutul moale.

—*Aaaaaaah!*

Îl lovise direct în vintre, făcându-l să se aplece în fată.

—Rahat! şuieră el printre dinți. Târfă nenorocită!

Repede, cât timp era încă imobilizat, se târî înapoi. Se izbi cu umărul de marginea canapelei, cu mintea încă tulbure din cauza loviturii la cap. Unde naiba era Trace? se întrebă înnebunită, chinuindu-se să se ridice în picioare și să iasă prin arcadă spre bucătărie. Trebuia să scape! Să-l găsească pe Trace! Să dea de Eli! Doamne, Dumnezeule, oare monstrul ăsta îi omorâse deja pe amândoi?

Atacatorul mârâia, înjura, se mişca! Îi auzi paşii; îşi revenise.

— Nenorocita naibii... o să te fac să plăteşti...

Telefonul lui Trace era pe tejgheaua din bucătărie, undeva în întuneric. Dacă ar fi putut ajunge acolo, să îl ia și să fugă în noapte, poate că mai rămânea o șansă! Ar fi putut să sune la Urgenţe, sau la Alvarez sau... Capul încă îi bubuia, mintea îi era tulbure, faţa o durea, dar se repezi înainte.

Ţac!

Sunetul specific al puștii armate îi răsună în urechi.

—Nu pleci nicăieri, rosti el aspru. Nu după ce am aşteptat atâţia ani.

Telefonul era la mai puţin de un metru! Simţi însă ţeava rece a puştii în spate.

—La primul gest, apăs pe trăgaci, îi promise.

Kacey îngheţă. Auzi geamătul furtunii de afară. Se întrebă ce şanse avea. Erau cuţite acolo, lame ascuţite, mortale. Dacă le-ar fi putut găsi în întuneric.

—Dacă te împuşc aici – vârful puștii i se plimbă pe şira spinării, până la mijloc, chiar deasupra feselor - va dura destul de mult până vei sângera şi vei muri. Şi vei simţi cum se scurge viaţa din tine.

Închise ochii strâns, dar nu răsună nici o detunătură violentă. Nici o durere mistuitoare nu-i străpunse carnea.

De ce nu apăsa pe nenorocitul ăla de trăgaci?

„Fiindcă vrea să pară un accident, îşi spuse. Ca şi celelalte. Un glonţ în spate nu poate însemna decât crimă. Aşa că gândeşte, Kacey. Eşti în bucătărie! Cuţitele sunt în suportul de la aragaz..."

—Nici să nu-ţi treacă prin cap, şopti el, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Dacă e nevoie, te împuşc cât ai zice peste!

— Şi atunci de ce nu...

POC!

Durerea îi explodă în creier şi se prăbuşi pe podea.

capitolul 36

Trace ţinea strâns furca. Inima îi bătea cu putere și muşchii îi erau încordaţi în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul. Mirosul de bălegar şi urină îi umplea nările. Luminile se stinseseră când era în hambar, acoperind nenorocitele alea de conducte. Terminase treaba, cu toate că durase mai mult decât crezuse, apoi se îndreptase spre grajd.

Observă că era întuneric în casă, că se făcea frig repede şi simţi că trebuia să se grăbească şi să se întoarcă la Kacey şi la Eli. Spera că ea strânsese apă și că dusese băiatul jos ca să se încălzească lângă foc.

Apoi intră în grajd și simţi că ceva nu e în regulă. Mai mult decât curentul care picase și conductele îngheţate. Nu, era un pericol înăuntru.

Animalele se foiau agitate în grajduri. Auzea sunetul paielor foşnind, horcăituri nervoase și, destul de des,

nechezatul neliniștit al cailor.

Şi Sarge îşi ieşise din minţi. Mârâind, se uita la camerele în care era depozitat nutreţul. Bonzi, abia venit, nu era atât de îngrijorat, dar avea urechile ciulite. Era atent, simţind că o fiinţă nevăzută se ascundea în întuneric.

Lui Trace i se uscă gâtul. Era un animal? Sau un om?

Pielea i se făcu de găină sub gulerul gecii. Ştia răspunsul. Câinele lui ar fi reacţionat altfel la un animal. Ameninţarea asta venea cu siguranţă de la un om care se furişa în umbră.

Se gândi să strige. Poate că era doar cineva care venise să se adăpostească de furtună. Dar de ce nu se dusese în casă?

Un fugar? O persoană speriată? Sau cineva care avea intenţia să facă rău?

Cu inima împietrită, se gândi la puşca ascunsă bine în dulap şi la gloanţele încuiate într-o servantă din bucătărie. Apoi mintea îi zbură la Kacey, care era singură în casă cu fiul lui.

Sarge mârâi din nou. Trace auzi un zgomot, un scârţâit al podelei grajdului. Toţi muşchii trupului i se încordară în timp ce sângele îi zvâcnea în urechi. Ţinând furca precum o suliţă, înaintă încet prin întuneric.

— Nu poţi muri, ce naiba! şopti o voce stridentă de femeie. Cine va avea grijă de Eli? Cine?

Dumnezeule, auzea voci de îngeri, gândi Kacey, înnebunită de durere şi de greaţă. Când deschise un ochi împăienjenit, văzu o pâclă întunecată. Camera se învârtea în jurul ei, iar ea era întinsă pe podeaua bucătăriei, încercând să se ridice în genunchi.

Capul o chinuia îngrozitor. „Ridică-te! Revino-ţi!“

În casă nu se auzea decât vântul. Atacatorul ei fugise, dar urma să se întoarcă, ştia asta. La fel cum ştia și că Trace și Eli erau în pericol. Dacă mai erau în viaţă.

Vru să-și asculte din nou vocea din cap, însă nu auzi nimic, aşa că se strădui din răsputeri să se ridice în picioare.

Acasă la Johnson, Alvarez privea pe geam la noaptea îngheţată. Unde era? Unde era criminalul care făcuse atât rău? Ce făcea?

—Și Kathleen? insistă Pescoli aducând-o în discuţie pe cealaltă fată a lui Gerald care murise.

—Ea… ea a murit într-un accident la schi, răspunse el mohorât.

—Accident de schi, repetă Alvarez. În ziua când a murit era prezent vreunul dintre fraţi?

—Poftim? Noreen clipi și își frecă nervoasă ceafa. Ce insinuaţi, doamnă detectiv?

Pescoli îi zâmbi fără pic de căldură.

—Daţi-mi voie să ghicesc. A fost Cameron?

—Nu! spuse Noreen, și faţa i se umplu din nou de lacrimi. Adică da, a fost acolo. Dar… dar era și tot restul familiei!

—Convenabil!

Pescoli privea iritată cuplul acela, cu o relaţie îngropată sub o tonă de secrete.

„Cameron? Unul din gemeni? Pe el îl bănuia Pescoli?“ Alvarez se gândi la cei doi bărbaţi care semănau atât de bine și, din motive profesionale, străbăteau ţara în lung şi-n lat. Chipeşi si deştepţi. Dar criminali? O întrebă pe Noreen:

—Ştiţi exact ce s-a întâmplat în ziua în care a murit Kathleen?

Noreen îşi privi soţul, după care spuse, muşcându-şi buza:

—Bineînţeles. Cameron schia cu Kathleen la ultima coborâre, dar asta nu înseamnă că… Erau sute, poate chiar mii de persoane pe munte în ziua aceea.

Vorbea de parcă ar fi încercat cu disperare să se convingă pe ea însăşi.

Alvarez se străduia să-și amintească informaţiile despre Cameron Johnson. Lucra pentru compania familiei şi locuia la marginea orăşelului Grizzly Falls, în drum spre Missoula...

—Biata, biata Kathleen, suspină Noreen. Cu ochii plini de lacrimi, adăugă: Abia găsise un bărbat care o iubea, în ciuda...

—În ciuda a ce? o întrerupse Pescoli.

—Nimic, zise Noreen, clătinând din cap. Chiar nimic.

Își implora soţul din priviri, dar el dădu posomorât din mână.

—Kathleen suferea de tulburare bipolară, recunoscu Johnson cu tristeţe. Sunt doctor, și tot nu-mi venea să cred. Pe vremea aia nu știam cum să-i denumim afecţiunea. Spuneam că „i se făcuseră vrăji“ sau că era „maniacă“ ori „depresivă". Nu puteam să accept că suferă în halul ăla.

„Serios? se întrebă Alvarez. Al doilea copil care a murit într-un accident avea probleme psihice?“ Exista o legătură? Părea puţin probabil. Pe de altă parte, cazul acela le oferise o mulţime de surprize până atunci.

— Gerald, tu nu vezi? interveni Noreen. Spun... spun orice pot. Caută nod în papură! Privind-o pe Pescoli cu nările lărgite, adăugă: Insinuează că scumpa noastră Kathleen ar fi fost ucisă de Cameron! Iţi vine să crezi? De Cam! Și asta nu e tot, încearcă să-l facă vinovat și de celelalte accidente în urma cărora au murit femeile. De parcă ar fi în stare... De necrezut! Incepu din nou să se plimbe de colo, colo, din ce în ce mai furioasă. Nu e adevărat! Pur și simplu nu se poate! Rotindu-se pe călcâie, arătă spre Pescoli și ţipă: Ieşiţi afară! Acum! Ieşiţi naibii afară din casa mea! Sunteţi josnice! Amândouă!

Plângea în hohote, cu ochii aţintiţi pe fereastra imensă.

—Asta nu se termină aici. Nu am terminat, spuse Pescoli, ridicându-se în picioare.

Alvarez o urmă spre uşă exact în momentul în care lumina unor faruri străpunse fereastra, scăldând pereţii.

Huruitul unui motor puternic se auzi în noapte, peste vuietul furtunii. Ochii sclipitori ai lui Noreen se măriră. Un zâmbet trist îi apăru pe colţul buzelor.

— O, Slavă Domnului! spuse ea ducând mâna la piept, uşurată. A venit Judd!

„Judd? Fiul cel mai mare? De ce?“ se întrebă Alvarez.

Când Gerald se ridică, încercând să-și oprească soţia, Noreen fugi pe hol și se năpusti spre ușă cu tocurile pocnindu-i pe podeaua din marmură. Un bărbat înalt, lat în umeri și cu privire severă intră în încăpere. Asemănarea cu tatăl său era incontestabilă, atât ca atitudine, cât și ca trăsături. O îmbrăţisă pe mama lui repede, aproape din obligaţie, și privi grupul din cabinetul de lucru.

—Ce se întâmplă aici? întrebă el cu o voce joasă si cu privirea bănuitoare, în timp ce fulgii de zăpadă i se topeau pe umerii paltonului negru.

—E poliţia, îi spuse mama lui, de parcă ar fi fost un cavaler venit să o salveze. Au venit aici să pună tot felul de întrebări în legătură cu femeile care şi-au pierdut viaţa. Ultima victimă a unui accident este... este Karalee... Rierson. De la clinică. O... o, nu. Noreen dădea din cap pe măsură ce înţelegea. Eu, Dumnezeule, am încercat să-i aranjez o întâlnire cu fratele tău. Umezindu-și buzele, cu o mână la gât, şopti: Dar... nu se poate.

— Mamă, o avertiză Judd. Nu mai vorbi. Apoi li se adresă poliţistelor: Sunt avocat. Nu vreau să mai vorbiţi cu părinţii mei fără să fie prezent un consilier juridic, iar eu nu pot fi acela. Presupun că este vorba de un caz penal, altfel nu aţi fi aici. Voi lua legătura cu Herman Carlton, un prieten de-al meu de care sunt sigur că aţi auzit.

Herman Carlton era originar din Spokane, dar lucra și în Montana. Bineînţeles că auziseră de el. Din punctul de vedere al lui Alvarez, Carlton era un avocat ordinar și o fiinţă mizerabilă care le-ar fi dat mult de furcă la proces.

—Stai puţin, zise Gerald. Nimeni nu acuză pe nimeni de nimic.

Pescoli îl întrerupse și o întrebă pe Noreen:

—Căruia dintre băieţi îi aranjaserăţi o întâlnire cu Karalee Rierson?

—Mamă, nu! îi ordonă Judd, iar Noreen își ţinu gura închisă.

—Cameron, rosti Gerald blând, privind chipul înspăimântat al soţiei.

În acel moment, toate piesele puzzle-ului începură să se aşeze la locul lor.

Când Judd vru să ia cuvântul, Gerald ridică mâna, parcă anunţând că negările trebuiau să ia sfârşit. Cu o voce calmă le spuse detectivilor:

—Am auzit-o pe soţia mea vorbind la telefon cu Clarissa despre o posibilă întâlnire. Când Noreen se zbârli cu spatele încordat, adăugă: S-a terminat, dragă. Nu mai putem să ne ascundem capetele în nisip.

—Eşti un nenorocit, Gerald! replică ea. Ştii asta, nu? Eşti cel mai mare ticălos! Pe el nu l-am sunat! Cam nu ştia că am vorbit cu Karalee.

— Bineînţeles că ştia, fiindcă trebuie să-i fi spus Clarissa. Sunt apropiaţi, zise Gerald. Şi dacă i-a spus lui, sunt dispus să bag mâna în foc că ştia toată familia! Se uită la Judd. Tu?

Tânărul nu răspunse, însă privirea lui năucită i se păru elocventă lui Alvarez.

—Haide, fiule, îl imploră tatăl său.

—Judd? îl strigă şi Noreen. Ridicând din umeri, avocatul spuse în silă:

—OK, am auzit. Buzele i se răsuciră într-o linie adâncă de dispreţ. Clarissa nu e în stare să ţină un secret. N-a fost niciodată în stare.

Sfâşiată, Noreen suspină încet, iar Gerald oftă plin de disperare. Focul trosnea și ninsoarea continua să cadă afară, în lumina felinarelor.

—Nu-l mai poţi proteja, îi zise fiului său.

—Unde este? întrebă Pescoli.

—Nu știu, dădu Gerald din cap. Nu comunică prea des cu noi.

—Sunaţi-l! îi ordonă detectivul Pescoli.

—Am încercat când veneam încoace, recunoscu Judd. Nu răspunde.

—Încercaţi din nou!

Alvarez era de neclintit, însă știa că nu vor ajunge mai departe. Aflaseră mai multe decât sperau, iar acum trebuiau să acţioneze. Repede. Să-l oprească pe Cameron Johnson să ucidă din nou. Îi spuse lui Pescoli, care își scoatea telefonul:

—Nu avem timp pentru asta.

—Ai dreptate.

În drum spre ușă, partenera ei mai aruncă o privire furioasă familiei Johnson.

—Hai să-l găsim pe nenorocit!

Ţac!

Trace auzi sunetul de trăgaci și îngheţă. Nu putea să-l vadă nimeni în întuneric. Oricine ar fi fost în grajd nu ar fi putut să arunce nici măcar o mărgea în el. Era în avantaj. Cunoştea intrările și ieşirile din clădirea asta veche.

„Doar dacă nu cumva ticălosul are ochelari cu vedere nocturnă. Sau o lunetă. La naiba!“

Sarge mârâi din nou, încet şi gutural.

Trace simţi tensiunea câinelui. Cu mâinile încleştate pe furcă, înaintă uşor spre un stâlp în spatele căruia ar fi fost un pic mai protejat.

„Arată-te, nebun nenorocit! “

Apoi văzu. O mişcare aproape insesizabilă, o umbră în cel mai îndepărtat cotlon al grajdului. Miji ochii, încercând să distingă trăsăturile individului, şi lăsă furca pe spate, pregătit să o lanseze prin aer, însă dintr-odată se opri.

Eli. Dacă era fiul lui acolo? Ascunzându-se? Sau... dacă nemernicul îi răpise copilul şi avea de gând să-l folosească drept scut?

Simţi un gol în stomac. Apoi se gândi la Kacey, şi asta agravă şi mai mult lucrurile. Putea fi înăuntru, cu un pistol la tâmplă, privind îngrozită.

Încercă din răsputeri să-şi dea seama cu cine avea de-a face, însă bezna era de nepătruns.

—Ce aştepţi? Vocea era joasă și bărbătească. Batjocoritoare. Crezi că furca aia idioată poate să provoace vreo rană?

Apoi scoase un hohot plin de cruzime.

Aşadar, nenorocitul îl putea vedea. Lui Trace îi fierbea sângele în vene.

—Cine eşti? întrebă el cu arma pregătită de aruncare.

—Contează? pufni celălalt batjocoritor.

—Eli?

—Nu! Nu sunt Eli... ah, copilul tău? Pauză. Unde naiba ţi-e capul?

Aşadar, nu-l luase pe fiul său. Bun!

—Las-o pe Kacey în pace!

—Nu prea ar avea sens, nu-i aşa? Nu după ce am aşteptat atât.

Trace se prăbuşi pe dinăuntru. Nebunul o luase! Intenţiona să o ucidă, dacă nu cumva o făcuse deja! Cuprins de furie, căută ceva, orice care l-ar fi putut ajuta să vadă. Dar nu era nimic, nici măcar un chibrit!

—Te aşteaptă. Din cauza asta cred că e mai bine să te omor în casă, împreună cu ea. Să pară că ea a făcut-o! Un accident, ştii tu.

Încă era în viaţă? se gândi Trace.

—Ticălos nebun!

Dar nu suficient de nebun încât să tragă într-un spaţiu închis unde glonţul ar fi putut ricoşa. Poate.

Sarge mârâi din nou de undeva din apropiere.

—Spune-i potăii să înceteze, îi ordonă vocea, sau îi trimit pielea aia râioasă direct pe lumea cealaltă!

—Arată-te! îi ceru Trace.

—S-o crezi tu!

—Atunci du-te dracului!

Ieşind din spatele stâlpului, îşi lăsă toată greutatea corpului peste umăr şi azvârli furca. În timp ce unealta ascuţită zbura prin întuneric, Trace sări din nou la adăpost.

—Auuuuuuuuuu! Un ţipăt înspăimântător răsună în clădire. Nenorocitule!

Poooooc!

O vâlvătaie de lumină fulgeră în fața ochilor lui Trace. Tunetul îi trecu prin creier în valuri zgomotoase și ascuțite. Caii nechezau panicaţi, câinii lătrau și scheunau.

O durere fierbinte, ca flăcările iadului, îi ardea coapsa. Impactul glonţului fu atât de puternic, încât Trace căzu pe spate. Capul i se lovi de pardoseală și pe moment îşi pierdu cunoştinţa, iar un întuneric liniştitor îl ademenea departe de groaza şi haosul din grajd.

„Nu ceda. Eşti un om mort dacă laşi tenebrele să te acapareze. Gândeşte-te la Eli! La Kacey!“

Mirosul pământului şi izul înţepător al prafului de puşcă ars îi invadară nările și se trezi clipind.

Câinii o luaseră razna, lătrau și mârâiau ca nebunii. Caii încă loveau și nechezau de spaimă, agitându-se în boxele lor, iar mirosul fricii era omniprezent.

—Nenorocitul naibii! gemu criminalul.

Trace îl auzi zvârcolindu-se și înjurând undeva lângă depozitul de grâne. Spera din tot sufletul că furca îi sfâșiase carnea.

—Vei muri, O’Halleran, și nu va fi o moarte ușoară! Mârâi bărbatul. Mă auzi? Ești un om mort, ticălosule! Și tu, și târfa aia de iubită a ta!

Kacey se ridică anevoie, clătinându-se și străduindu-se să-și limpezească mintea. Creierul îi era înceţoşat, faţa îi ardea si capul îi bubuia de durere. Se sprijini de pervazul uşii, gândind: „Trace e undeva afară, la fel şi Eli... şi psihopatul..."

Trase câteva guri de aer şi constată că se simţea mai bine.

Poooc! Afară, sunetul ascuţit al unei puşti străpunse noaptea înzăpezită.

Kacey îşi opri ţipătul. „Trace? O, Dumnezeule. Eli?“ Bâjbâi pe întuneric pe masa din bucătărie după telefonul lui Trace. „Te rog, te rog...“ Degetele îi atinseră ceva ce zornăi şi căzu pe jos. Nenorocitele de chei. Dar lângă ele... Da! Îi găsi telefonul şi formă ultimul număr din memorie, cel al detectivului Alvarez, însă intră direct căsuţa vocală.

La naiba! Lăsă un mesaj rapid: — Nenorocitul e aici! Avem nevoie de ajutor... Dumnezeule, vă rog trimiteţi... Încercă să-si domine panica și să-și recapete stăpânirea de sine, apoi reluă: Doamnă detectiv Alvarez, sunt Kacey Lambert. Sunt acasă la Trace O’Halleran, pe Old Mill Road. E aici. Criminalul este aici, undeva. M-a atacat și tocmai am auzit focuri de armă dinspre o anexă. Trace și Eli au dispărut. Vă rog, trimiteţi ajutoare. IMEDIAT! Nu stiu adresa exactă, dar este cam la un sfert de kilometru vest de Red Wing Corner, la un kilometru de drumul naţional. Vă implor, trimiteţi pe cineva!

Cu inima bătându-i de să-i sară din piept, sună la Urgenţe. Nu putea să aştepte să-i răspundă Alvarez. Îi explică pe scurt situaţia dispecerei, iar aceasta reacţionă imediat.

—Rămâneţi la telefon. Trimit acum o echipă la dumneavoastră. Patrula e la zece minute distanţă.

—Zece minute e prea mult! strigă Kacey. Spuneţi-le să se grăbească.

Undeva în sufletul ei ştia că nu aveau cum să ajungă la timp. Închise şi privi neliniştită la întunericul din casă. Nu avea curaj să meargă în grajd fără o armă, dar nici nu voia să aştepte. Dacă Trace era rănit? Era destul de sigură că nu el trăsese cu arma. Nu. Fusese probabil ticălosul ăla bolnav care îl luase pe Eli şi care o doborâse cu patul puştii.

Dumnezeule, era posibil să fie răniţi... sau mai rău?

„Nu te gândi la asta, nu ai timp. Mişcă-te! Salvează-l pe Trace! Salvează-i fiul!"

Tot căutându-l pe Eli, găsi puşca lui Trace ascunsă în dulap. Cu durerea urlându-i în creier, înaintă grăbită pe scări, folosind lumina slabă a telefonului. Intră în camera lui Trace. Înjură când se lovi cu cotul de colţul şifonierului, însă reuși să-l deschidă şi să dea la o parte hainele şi o geantă.

„Era aici, precis."

Degetele i se încolăciră pe ţeava puştii şi scoase vechea armă din dulap. Carabina Winchester era plină de praf şi nefolosită, dar nu-i păsa. Rugându-se ca puşca să fie armată, verifică încărcătorul.

Era gol! Normal. Avea un copil, era atent. Cotrobăi disperată prin dulap, în timp ce lumina telefonului slăbea cu fiecare secundă. Nu erau gloanţe nicăieri în apropiere, nici o cutie cu muniţie pe raft si nici în şifonier, unde căută printre tricouri, lenjerie şi blugi.

—Hai! Hai!

Şi sertarul noptierei era gol - nici un pistol încărcat, nici gloanţe pentru carabină. Timpul se scurgea implacabil.

—Unde... Doamne, unde sunt?

Nu avea curaj să blufeze, ştia că ar fi fost absurd să meargă în grajd cu o puşcă descărcată.

Cu teama curgându-i prin vene, coborî în sufragerie, unde focul își dădea ultima suflare.

Unde ar fi ţinut gloanţele? Departe de pușcă, normal, unde ar fi fost în siguranţă și Trace ar fi avut acces la ele, dar nu și copilul lui. Aproape de ușă, întrucât ar fi folosit-o doar afară? Cotrobăi repede prin câteva sertare din bucătărie și, tocmai când lumina telefonului începu să pălească, văzu mânerul unei alte lanterne.

„Te rog, Doamne, își spuse disperată. Chiar acum Trace ar putea sângera, ar putea muri..."

Aprinse lanterna și o rază puternică și fermă lumină camera. Căută repede în sertarul rămas, apoi zări dulapul

montat deasupra frigiderului. Același loc în care și bunicul ei ascundea muniţia. Era oare posibil?

Încercând să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii, se urcă pe blatul din bucătărie şi deschise uşa dulapului. Lângă o sticlă de whisky aproape goală era o cutie de metal. Încuiată bine. În zadar încercă să o deschidă. Avea nevoie de cheie... Dumnezeule, unde? Aruncă o privire prin cameră și zări brelocul cu cheile lui Trace pe care-l dărâmase când căuta telefonul. Trase în grabă cutia prăfuită din ascunzătoare, sări pe podea şi înhăţă cheile. Cu degetele tremurând, le răsfiră până o găsi pe cea mai mică dintre ele.

— Te rog, te rog!

O introduse în încuietoare*. Țac!* Slavă Domnului! Deschise și văzu ce era înăuntru: o cutie cu gloanţe.

—Să te văd acum, nenorocitule, spuse în şoaptă, gândindu-se la criminal.

Mulţumindu-i în gând bunicului pentru lecţiile pe care i le dăduse în trecut, încărcă rapid puşca, luă şi câteva gloanţe de rezervă, rugându-se să nu fie nevoită să folosească nici unul, apoi ieşi afară în furtună.

—Fir-ar să fie! înjură atacatorul lui Trace.

Cine naiba era? Nu că ar fi contat. Din acest punct de vedere, criminalul avea dreptate. Pentru moment, Trace trebuia să găsească o cale să-l oprească pe ticălos înainte de a face şi mai mult rău.

Mişcând-se încet, lipit de perete, încercă să pună la cale un plan. Prin vuietul vântului auzi sunetul distinct al respiraţiei individului.

— Rahat! gemu din nou, apoi urlă când își smulse dinţii furcii din carne. Nenorocitul naibii! Vocea îi răsuna de durere. Vei plăti pentru asta. Mă auzi, O’Halleran?

Trace nu-i răspunse, nevrând să-şi dezvăluie poziţia. Se târa încet pe podea, spre perete.

Caii, înfricoşaţi, fornăiau și băteau în porţile boxelor cu copitele.

Sarge - sau era Bonzi? - mârâia supărat, gutural. Un avertisment.

„Nu! N-o face!“

—Şi câinele, spuse criminalul. Şi el e mort! Unde eşti, javră râioasă? Acum se citea satisfacţie în vocea lui. O, aici erai, cuţulică. Hai, băiete, îl amăgi, în timp ce caii pufneau şi tropăiau. Ia uite ce am pentru tine!

Creierul lui Trace era plin de furie. Dacă ar fi putut ajunge la ticălosul ăsta, l-ar fi omorât. Conştient că sângera, întinse mâna şi-şi simţi rana udă şi lipicioasă de la picior. Dar să fie al naibii dacă avea de gând să stea acolo, întins, în timp ce criminalul îi omora câinele, apoi se ducea după Kacey sau Eli.

Fără nici un dubiu, ea era ţinta principală. Fiul său, Sarge şi el erau doar obstacole ce trebuiau îndepărtate de obiectivul numărul unu: doctoriţa Acacia Lambert.

Uşor ameţit, cu sângele curgându-i din picior, Trace se dădu înapoi până la perete.

—Hai, cuțu, cuțu.

Vocea melodioasă a criminalului ascundea un geamăt de durere. Ticălosul era rănit mai rău decât voia să recunoască.

„Bun. Suferă, nenorocitule. Şi sper să şi mori din asta!“

Trace ridică mâna deasupra capului şi simţi mânerul lopeţii. Avea o lamă mare şi ascuţită, perfectă pentru a aduna bălegarul sau zăpada, iar în seara asta spera să fie arma perfectă care să omoare un criminal psihopat.

—Hai, băiete.

Ticălosul îi ademenea câinele, în timp ce Trace se apropia nevăzut prin întuneric. Prinse cu degetele mânerul neted din lemn. *BUM!*

Uşa grajdului se trânti de perete. Caii nechezară îngroziţi. Aerul rece pătrunse înăuntru, iar Trace tresări.

—Ce naiba?

Bărbatul înarmat își mută atenţia de la câine.

„Nu! se gândi Trace panicat. Kacey, nu!“ Putea fi doar ea... sau Eli. Şi ucigaşul stia asta!

—Fugi! ţipă Trace.

—Surioară! Atacatorul vorbi tărăgănat, blând, aproape voios. Era și timpul să apari!

capitolul 37

„La naiba cu toate!“

Alvarez ascultă mesajele primite de la Kacey Lambert și se înjură singură în gând. Furioasă, formă numărul de la Urgenţe și vorbi cu dispecera, care o informă că deja primise un apel și o echipă fusese trimisă la adresa lui Trace O’Halleran, unde fuseseră raportate focuri de armă. Închise și o sună pe Kacey, dar intră direct mesageria vocală.

— Prea târziu, îi spuse partenerei sale. Se pare că e acasă la O’Halleran.

—Ce? Nu! Ţipătul lui Noreen se ridică până în tavan.

Alvarez, care împreună cu Pescoli se pregătea să iasă din casa familiei Johnson, aruncă o privire peste umăr.

—Mi-era teamă de asta, spuse Judd. Ştii doar că nu a fost niciodată întreg, mamă. De la bun început. De când a împins-o pe Aggie pe scări.

Alvarez ridică mâna și o opri pe partenera ei să apese pe clanţa ușii.

—A fost un accident, mormăi Gerald, afundându-se din nou în scaun.

Alvarez se întoarse în camera plină de minciuni înăbuşite.

—A fost, aprobă Judd. Bineînţeles că a fost un accident, dar în mare asta s-a întâmplat.

—Mi-ai spus că Aggie s-a împiedicat de pătură, îi reaminti Gerald fiului său, privindu-l cu ochii mijiţi.

—Ştiu. Aşa e, zise Judd rar, de parcă îşi repetase replica. Apoi Cam a dat peste ea și a dărâmat-o. Rămăsese înfăşurată în pătură și a căzut.

Noreen tremura.

—Şi a murit, completă Gerald uitându-se urât la fiul său.

— rebuie să plecăm, spuse Pescoli scurt.

Când deschise ușa, vântul iernii suflă prin casă, zdrăngănind umbrelele dintr-un suport din apropiere. Pescoli le spuse lui Gerald, soţiei lui și fiului celui mare:

—Rămâneţi cu toţii pe loc! Nu plecaţi nicăieri.

—Nu e Cameron, se văită Noreen, dar faţa încordată a lui Judd Johnson trăda totul. Mama lui, care părea acum mult mai fragilă decât cu jumătate de oră în urmă, îi căzu în braţe. Hohotea în paltonul lui scump, iar umerii îi tremurau. Nu... nu este Cameron. Nu se poate!

Alvarez se uită pentru ultima oară la Gerald și îl văzu pe bărbatul masiv, așezat pe fotoliul lui de piele, lângă foc, ţinându-și capul într-o mână și căutând paharul de whisky cu cealaltă.

Cele două femei-detectiv ieșiră în fugă și se aruncară în Jeep, după care Pescoli demară în trombă. Alvarez închise portiera abia când ajunseră în capătul rondului și nu apucă să-și pună centura de siguranţă decât atunci când vehiculul cobora deja pe drumul alunecos.

—Care-i treaba? întrebă Pescoli.

—Se întâmplă ceva acasă la O’Halleran, spuse Alvarez. După toate aparenţele, Cameron Johnson devine și mai violent. Şi începe cu oamenii de aici.

—Şi îsi omoară surorile concepute cu sperma de la bancă?

—Sau pe oricine îi stă în cale, repetă Alvarez ceea ce auzise în mesajul vocal.

În mașina întunecată, chipul lui Pescoli părea palid. Spuse în soaptă:

—Nenorocitul ăsta e nebun de legat!

Trecu în viteză de cabană și de poarta de acces, apoi îi aruncă o privire lui Alvarez când ajunseră pe drumul principal.

—Presupun că nu ai o ţigară?

Alvarez îi aruncă o privire de genul „Visezi cai verzi pe pereţi", apoi formă din nou numărul lui Kacey Lambert și aşteptă.

Și de data asta auzi robotul mesageriei vocale.

Degetele lui Trace ţineau strâns mânerul lopeţii.

—Chiar mă gândeam dacă o să apari, spuse criminalul.

În ușă se contura silueta lui Kacey, cu picioarele depărtate și cu puşca în mână. Dar nu putea să vadă în întuneric. Nu își dădea seama unde erau.

Țac. Nenorocitul își armă pușca.

La ce se aşteptase Kacey?

—Întoarce-te, urlă Trace în timp ce smulgea furios lopata din cui. Ținând-o cu lama înainte, începu să meargă cu spatele către uşă, ca să o salveze, să o dea la o parte, să-și folosească trupul pe post de scut, orice ca să o protejeze!

—Prea târziu, răsună un hohot nervos de undeva din față.

—Ferește-te! Târându-și piciorul rănit și simțind cum sângele îi curgea pe jos, se forță să ajungă la uşă. Are o armă!

—Și eu, rosti ea calmă. Prea calmă. Rămâi jos!

Bum!

Țeava puştii împrăştie foc, iar silueta ei dispăru în spatele zidului exterior.

Trace se lipise de podea chiar înainte să apese pe trăgaci. Ameţit, se uită spre uşă, sucindu-şi gâtul.

Bum! Bum! Bum!

Criminalul trase rapid, de mai multe ori, zguduind grinzile clădirii. Caii nechezară și pufniră, ridicându-se îngroziţi în două picioare și lovind pereţii cu potcoavele, iar câinii lătrau înnebuniţi.

Peste toate astea, Trace auzi un singur geamăt sfâşietor.

„Kacey!“ Se răsuci şi încercă să se ridice în picioare, dar piciorul nu-l asculta. Tot ce putea face era să se târască prin fumul şi teama ce se înălţau spre acoperiş.

Se auzi încă un geamăt înfricoşător. De parcă i-ar fi smuls cineva inima din piept.

—NU! ţipă el. NU!

Un râset satisfăcut se auzi din spatele lui; plăcerea bolnavă a criminalului răsuna în tot grajdul.

„Ticălos nebun. O să pun mâna pe tine.“

—Trace!

„Poftim?“

—Trace! Auzi vocea îngrozită a lui Kacey, un geamăt slab, topit în vuietul vântului, de parcă îşi lua adio de la lumea asta.

„Dar încă e în viaţă! Mai e timp!“

—Rezistă! îi ceru el, sfâşiat. Rezistă naibii!

Ajutându-se de lopată, se apropie de uşă, în aerul rece care arunca zăpada în grajd. Undeva în spate auzi paşii neregulaţi ai ucigaşului, dar continuă să se mişte, fără să-i pese că ar fi putut fi cu arma la capul lui. Ieşi, târându-se în noapte, iar frigul bine-venit îi trezi simţurile.

In clipa aceea o văzu. Nemişcată. O siluetă chircită, întinsă pe zăpadă, chiar lângă clădire, cu părul fluturând în vânt.

„NU! NU! NU! O, Doamne, Dumnezeule… fă să fie încă în viaţă.“

— Kacey, spuse el înăbuşit. Dumnezeule mare, te rog… Kacey.

Auzi din nou un zgomot în spatele lui. Paşii greoi ai asasinului. Ticălosul avea de gând să-l omoare pe el acum?

I se păru că o vede mişcându-se. „O, Doamne Dumnezeule!" Da, nu se înşelase: un picior îi zvâcnea. Se târî mai aproape, de unde putea să-i vadă şi restul corpului, şi observă pe zăpadă o pată închisă la culoare.

—De ce? murmură el sfâşiat de furie. De ce ai venit să mă salvezi?

—Prea târziu, iubăreţule, spuse bărbatul masiv din spatele lui, respirând cu greu.

Departe în zare, mult prea departe, prin vuietul vântului, se auzeau sirenele.

Istovit, Trace privi peste umăr şi văzu o siluetă întunecoasă, imensă, în faţa uşii. Avea arma pe umăr şi ochelarii cu vedere nocturnă îi acopereau ochii. Trace văzu nişte pete închise la culoare care începură să coloreze zăpada de sub braţul stâng al individului. Aşadar, furca îl rănise.

—Eşti mort acum, ticălosule, îl ameninţă ucigaşul, cu glasul ca un şuierat slab.

În momentul acela, Trace observă puşca în zăpadă, lângă mâna lui Kacey.

Ţinând în continuare lopata drept scut, se repezi înainte şi întinse braţul. Nu reuşi decât să atingă ţeava cu degetele, după care arma se învârti şi se afundă în zăpadă.

Râsetul malefic, gutural al criminalului răsună în noapte.

—Bună încercare, nenorocitule!

Ţac!

Trace sări în picioare, roti lopata în aer şi ateriză într-un morman de zăpadă, la câţiva centimetri de puşcă. Apucă arma și aproape că leşină. Nu se putea gândi decât la Kacey. Scumpa de Kacey. Cum încercase să-l salveze şi murise din cauza asta.

— Spune-ţi rugăciunile, cowboy, îi ordonă criminalul, apropiindu-se şchiopătând şi cu arma aţintită spre Trace. O să i te alături iubitei tale.

Din grajd se auzi un mârâit puternic. Distras pentru o clipă, individul se uită înapoi, moment în care cei doi câini săriră prin uşa deschisă.

Mârâiau cu urechile pe spate, cu capetele în jos şi arătându-şi colţii. Se despărţiră, unul în stânga şi celălalt în dreapta, şi îl înconjurară hotărâţi pe criminal, apoi se repeziră la el ca nişte lupi flămânzi, gata să-şi doboare prada.

—Rahat.

Fără să ezite, ucigaşul trase înspre câinele mai mare, Bonzi.

—Nu! ţipă Trace.

Încercă să se ridice, dar căzu înapoi, pe spate. Bonzi sări înainte cu pieptul său lat, iar dinţii albi îi străluceau sub buzele negre.

BUM!

Criminalul se smuci. Gemu. Puşca îi căzu din mâini.

BUM!

Îşi încovoie trupul, dând din mâini cu disperare, apoi se prăbuşi în genunchi. Îi apăru sânge pe geacă. Ameţit, privea la pata ce creştea, de parcă nu-i venea să creadă.

—Unde este? se auzi din noapte glasul ferm al unei femei.

Trace, derutat, privi peste umăr. Cine era...? Femeia se apropie, cu arma îndreptată spre bărbatul rănit.

„Kacey? Dar...“

Femeia pe care o iubea, Kacey, zăcea palidă în zăpada care începea să o acopere, în timp ce sirenele se auzeau din ce în ce mai tare.

—Cameron, unde naiba e Eli? întrebă noua Kacey, ţinând puşca îndreptată spre bărbatul rănit. Trace crezu că avea halucinaţii. Erau două...

Nou-venita - Kacey? continua să înainteze.

„Dar nu se poate...“

Ajunse la bărbatul rănit şi împinse arma departe de el. Criminalul scoase un ultim geamăt din plămânii

însângeraţi, apoi nu se mai mişcă.

Luându-şi privirea de pe faţa acoperită de mască, se întoarse şi îl văzu pe Trace, apoi observă sângele care îi curgea din coapsă şi pata mare de pe zăpada din jurul lui.

—O, Doamne! Trace!

Ameţit, o privi în timp ce alerga, parcă în ralanti. Cu puşca într-o mână şi o lanternă agăţată de buzunar, parcurse distanţa scurtă şi înzăpezită şi căzu în genunchi lângă el.

—Dumnezeule, eşti rănit!

—Kacey, şopti şi se întinse spre ea, vrând să o ia în braţe, să o ţină aproape, să-i simtă căldura şi să-i miroasă părul...

Dar nu putea ţine ochii deschişi și se rupea din ce în ce mai mult de realitate...

—Stai... Stai să văd cât de grav eşti rănit. Of, Dumnezeule, Trace...

Dintr-odată observă corpul zăcând la câţiva metri mai încolo.

— O, Doamne. Cine...? Se apropie de femeia care aproape că-i era soră geamănă. Aplecându-se, îi căută pulsul la gât şi îşi aplecă urechea spre nările ei. S-a dus, şopti, apoi îşi luă privirea de la trupul care semăna atât de mult cu al ei. Atingându-l pe umăr, îi spuse cu blândeţe: Trebuie să mergem la spital!

Trace îşi pierdea cunoştinţa şi îşi simţea pleoapele grele.

—Dar Eli? întrebă chinuit. Unde e Eli?

—Nu ştiu, spuse ea încet, ţinându-l aproape.

Se îmbătă cu mirosul ei, îi simţi căldura și obrazul cald și umed, lipit de al lui, iar peisajul de iarnă părea că se învârte în jurul său ca un glob de zăpadă întors cu susul în jos.

—Nu, îngăimă el, chinuindu-se să rămână conştient.

Trebuia să-şi găsească fiul. Trebuia!

—O să-l găsim, îi promise ea peste zgomotul puternic al sirenelor. Rezistă! Mă auzi? Trace? Trace! Rămâi cu mine...

Nu mai rezistă însă. Mintea i se cufundă în beznă în timp ce se întreba cum era posibil ca femeia pe care o iubea să fie două fiinţe, una moartă și una vie.

Auzea voci, de bărbaţi și femei, și nu putea răspunde. Kacey trăieşte... e vie... dar Eli... Îi iubea pe amândoi...

— Să nu mă părăseşti, Trace O'Halleran! ţipă ea de undeva de departe. La naiba, Trace, mi-au trebuit treizeci și cinci de ani să te găsesc, aşa că ai face foarte bine să nu mori acum. Mă auzi? Rămâi cu mine, te rog. Vocea îi era sfâşiată. Haide Trace, hai. Te iubesc. Dumnezeule, te iubesc!

„Şi eu te iubesc..."

Îl pierdea! Aici, acum, Trace O'Halleran murea în braţele ei.

Își dădu seama că femeia care zăcea lângă el, moartă în zăpadă, trebuie să fie Leanna, fosta lui soţie, probabil un alt copil al lui Gerald Johnson, conceput prin banca de spermă, și mama lui Eli.

— Rezistă! îi ordonă lui Trace, în timp ce sirenele vuiau tot mai aproape și luminile apărură pe drum.

Nu privi peste umăr, dar spera că paramedicii aveau echipamentul necesar să-l salveze. Pierduse foarte mult sânge, însă nu avea de gând să-l lase să moară. Nu cât ea era acolo. Îl dezbrăcă rapid de pantaloni, smulgând lanterna din buzunar ca să vadă mai atent rana de glonţ din coapsă. Sângele iesea gâlgâind din gaura din muschi, făcând-o să presupună că îi fusese atinsă artera femurală. Își împreună palmele și apăsă pe rană, însă tocmai atunci o voce strigă dinspre casă:

—Hei! Aici!

Apoi auzi în jurul ei paşi, respiraţii greoaie şi schimburi de cuvinte.

—De aici ne ocupăm noi, doamnă, spuse cineva, atingând-o pe umăr.

—Dar sunt medic...

—Dumnezeule, mai e una! Bărbatul se aplecă deasupra Leannei. E moartă.

—Hei! Aici! strigă o femeie de lângă trupul lui Cam. Sfinte Sisoe, ce s-a întâmplat aici? Parcă a venit apocalipsa.

—Gata, doamnă, mă ocup eu acum, spuse paramedicul, întorcându-se la Trace.

—Dar sunt...

—Medic. Ştiu. Bărbatul era ferm. Hei, Annie! strigă peste umăr, înspre luminile roşii și albastre ce licăreau prin ninsoare. Aş avea nevoie de puţin ajutor aici! Femeia asta e în stare de șoc, spuse paramedicul uitându-se la Kacey.

Ferma lui O’Halleran era ca o casă de nebuni.

Iadul se dezlănţuise înainte ca Alvarez şi Pescoli să ajungă cu jeepul lor care derapase în capătul curbei şi aproape că lovise cutia poştală. Lângă poarta deschisă, erau parcate două maşini de poliţie şi o ambulanţă care aştepta să transporte răniţii.

În partea din spate a fermei mari, luptându-se cu vremea, paramedicii îl instalau pe Trace O’Halleran pe targă, şi o echipă de poliţişti îl căuta pe fiul lui dispărut. Cameron Johnson, îmbrăcat în negru si purtând ochelari cu vedere nocturnă, fusese ucis de cele două gloanţe trase de Kacey Lambert.

Tremurând, învelită cu o pătură, Kacey recunoscu fără ocolişuri că-l împuşcase când refuzase să arunce arma. Lividă, evident în stare de şoc, jură că femeia care zăcea în zăpadă fusese deja ucisă de Cameron.

O femeie care ar fi putut să-i fie soră geamănă.

—Cred că este Leanna, spuse Kacey aproape amorţită, ţintuind cu privirea chipul îngheţat al femeii.

—E moartă, confirmă un paramedic.

—Trebuie să merg cu el, insistă Kacey, în timp ce doi lucrători corpolenţi de la Salvare cărau targa spre ambulanţă prin movilele de zăpadă.

—Puteţi veni cu noi cu maşina, îi propuse Pescoli.

—Hei! Trilby Van Droz, unul dintre poliţiştii de la Circulaţie, arătă spre drumul principal. Se pare că avem musafiri.

Două faruri străluceau la capătul drumului, însă Pescoli nu zărea maşina.

—Atenţie, e presa.

O dubiţă de ştiri. Normal. Minunat. Exact asta le lipsea!

—Trebuie să stea deoparte până aflăm ce s-a întâmplat, strigă Pescoli, iar Van Droz se îndreptă spre alee, mergând pe urmele lăsate de ambulanţa care îl transporta pe Trace.

—Cred că O'Halleran va fi bine, spuse Alvarez.

—Dar Eli? Trebuie să-l găsim, zise Kacey. Leanna… am crezut că era în casă cu mine, că mă avertiza… dar nu înţeleg. Am crezut că era un înger.

Pescoli își privi partenera:

—Hai să rugăm un medic să o consulte și pe ea.

—Sunt bine, stărui Kacey, însă faţa îi era vânătă, iar pielea crăpată și acoperită cu sânge.

—OK, să mergem, spuse Pescoli.

Kacey se urcă pe bancheta din spate a jeepului. Mașina ei încă era în garajul poliţiei, întrucât urmele de vopsea nu fuseseră încă analizate. După ce Alvarez se aşeză pe scaunul din dreapta, Pescoli demară.

Deşi Cam Johnson era mort, Pescoli tot simţea o tensiune, iar dispariţia copilului nu o ajuta să se calmeze. Unde naiba putea fi? se întrebă. Rămăseseră prea multe elemente disparate, mai avea nevoie de dovezi şi de mărturii care să confirme spusele lui Kacey. Cu toate că doctoriţa era aproape înnebunită de îngrijorare din cauza dispariţiei băiatului şi a rănilor lui Trace O'Halleran, Alvarez şi Pescoli erau obligate să o ducă la secţie.

După ce treceau pe la spital.

Într-adevăr, Kacey Lambert sunase la Urgenţe şi-i lăsase şi lui Alvarez mai multe mesaje în căsuţa vocală, se gândi Pescoli. Doctoriţa fusese cea care adusese autorităţile la

locul faptei, dar nu ascultase sfaturile dispecerei și își făcuse singură dreptate.

Oare îi salvase viaţa lui O'Halleran?

Probabil. Însă alte două persoane muriseră, iar copilul dispăruse.

Declaraţia scurtă dată de Kacey corespundea întocmai cu ceea ce găsiseră criminaliștii până în acel moment, dar era prea devreme să se pronunţe. Încă mai aveau de pus punctul pe i.

În afară de zăpadă, nu se mai vedea nimic în noapte, doar câteva ferme care aveau lumini la ferestre. Un camion de remorcare se oprise ca să ridice un automobil care alunecase în șanţ, încetinind traficul care și aşa era greoi.

Pescoli dădu căldura la maximum. Interiorul jeepului era ca o saună fierbinte, însă Kacey Lambert continua să tremure în timp ce își spuse povestea pentru a doua oară.

—Dacă Eli păţeşte ceva, nu o să mi-o iert niciodată, oftă ea privind pe fereastră şi observând cum respiraţia ei aburea geamul. Niciodată.

Două minute mai târziu, exact când erau în dreptul semnului acoperit de zăpadă ce ura bun venit în Grizzly Falls, sună telefonul lui Alvarez. Răspunse şi ascultă cu atenţie.

—Poftim? Unde? Slavă Domnului. Se întoarse spre bancheta din spate și anunţă: L-am găsit.

—Pe Eli?

—Da, doamnă. E în siguranţă.

—Slavă Domnului! exclamă Kacey uşurată.

Pescoli, la rândul ei, simţi că temerile i se mai risipiseră.

—*Ssst!* Alvarez ridică o mână şi spuse în receptor: Da, bine, adu-l la secţie. Ne vedem acolo. Când închise, până şi expresia ei profesionistă, de gheaţă, se îmblânzi: E bine.

Pescoli privi în oglinda retrovizoare şi văzu lacrimi de fericire curgând din ochii lui Kacey.

—Nu cunosc toate detaliile, continuă Alvarez, dar se pare că a fost răpit de mama lui şi lăsat la vecini, la Ed şi

Matilda Zukov. Ei au tot încercat să anunţe, însă Leanna O'Halleran le-a tăiat linia telefonică și le-a furat telefoanele ca să aibă timp să-și încheie o oarecare misiune.

—Il urmărea pe Cam, murmură Kacey. Ştia.

—Așa se pare, aprobă Alvarez. Vom afla mai multe de la familia Zukov. Un poliţist îi aduce la secţie împreună cu băieţelul.

Pescoli se strâmbă când trecu pe lângă ele o camionetă cu niște faruri extrem de puternice.

—Deci stă ani de zile departe de copil, apoi dintr-odată, mânată de un instinct matern grandios, apare în oraș la momentul potrivit și-l împușcă pe nebun? Ce știa ea, de fapt? Alvarez clătină din cap. Probabil nu aveau să afle niciodată întregul adevăr.

Kacey citi de trei ori declaraţia și răspunse multor întrebări, deşi era clar că atât detectivii Alvarez și Pescoli, cât si şeriful o credeau. Intenţionaseră să o ducă direct la spital, dar ea insistase să termine mai întâi cu interogatoriul la secţia de poliţie. De îndată ce ajunseseră acolo se dusese la baie, se spălase pe faţă, luase trei pastile pentru durere de cap și își pusese pe rana de la bărbie un plasture pe care i-l dăduse femeia de la recepţie. Sunase la spital pe telefonul lui Trace, dar nu aflase decât că era în operaţie.

Adjunctul Van Dorz îi aduse pe soţii Zukov şi pe Eli în camera în care era interogată Kacey chiar în clipa când terminase de trecut în revistă încă o dată evenimentele petrecute la ferma lui O'Halleran. Luă băiatul în braţe, și ochii i se umplură de lacrimi.

—Slavă Domnului că ești bine, şopti ea pătimaş, ciufulindu-i părul.

—Am văzut-o pe mami, murmură Eli.

—Ştiu, scumpule.

—A venit să mă ia.

—Am auzit, răspunse Kacey chinuindu-se din răsputeri să zâmbească.

Când o văzuse pe Leanna pe pământul înzăpezit, cu faţa palidă în lumina slabă, cu ochii ficşi, avusese impresia că se uita în propriul mormânt.

—Mi-a semnat ghipsul, o informă el mândru.

Kacey se uită la Tilly, care dădu din cap aprobator, în timp ce Ed privea în altă parte. Mândru, Eli îi arătă mâzgălitura îngroşată care spunea: *Te iubesc. Mami*.

—E minunat, spus ea amintindu-și cum Leanna îi salvase pe toţi. Se întreba dacă auzise realmente vocea Leannei sau fusese doar o halucinaţie. Nu prea conta, fiindcă oricum intenţiona să aibă grijă de fiul ei.

—Vrei nişte ciocolată caldă? îl întrebă Pescoli pe Eli.

După ce se uită la Kacey și la familia Zukov și primi aprobarea lor călduroasă, băiatul o urmă nerăbdător pe poliţista înaltă și roşcată.

Soţii Zukov îşi depănară povestea. Leanna apăruse în casa lor, cărându-l pe Eli, după care le stricase maşina și linia telefonică și le furase telefoanele mobile. Le luase şi computerul, aşa că nu aveau nici o posibilitate de a comunica în exterior cât ea se ocupa de nişte „treburi neterminate“.

Potrivit lui Tilly, Leanna recunoscuse că ştia despre criminalul care le ucidea pe toate fetele lui Gerald Johnson, deoarece era convins că majoritatea aveau probleme psihice grave. Era pornit să protejeze numele familiei şi concepuse un plan elaborat în acest sens. Avea şi o vendetă personală faţă de Kacey şi de Leanna, fiindcă se îndrăgostise de Leanna fără să ştie cine era, iar pe Kacey o dispreţuia din cauză că era fata amantei lui Gerald. Îl ura şi pe Robert Lindley, dar până nu elimina toate *Neştiutoarele*, după cum le numea, nu avea timp să se ocupe de fratele său vitreg.

Kacey îşi aminti reproşurile dispreţuitoare ale lui Cameron, după ce o lovise cu patul puştii. Credea că ea şi

Leanna şi restul progeniturilor feminine ale lui Gerald nu erau întregi la minte, când de fapt boala lui psihică fusese motivul pentru care le avusese pe toate în vizor.

Tilly mai spuse că bărbatul îşi recunoscuse faptele criminale în faţa Leannei, cu ani în urmă, când încercase să o omoare, dar ea reuşise să scape. După aceea îl cunoscuse pe Trace. Îşi lăsase fiul cu el de teamă că psihopatul avea să se răzbune pe Eli. Tocmai grija pentru el fusese motivul pentru care se întorsese: trebuia să-şi salveze băiatul pe care toată lumea credea că îl abandonase şi să-l oprească pe Cameron.

—Eram îngroziţi, încheie Tilly. Şi blocaţi. Voiam ca Eli să fie în siguranţă, dar ne temeam pentru voi toţi. Ed chiar a încercat să pornească vechiul tractor John Deere, în speranţa că va ajunge la vecinii noştri din nord, la familia Foxx, ca să sune la poliţie.

—Tâmpenia aia nici măcar n-a pornit din cauza frigului, oftă Ed.

Ambii bătrâni păreau epuizaţi şi îngrijoraţi. Pescoli se întoarse cu Eli, care plimba încântat cu degetul bezelele ce pluteau în ciocolata caldă. Adusese și câteva ceşti cu cafea fierbinte. Kacey luă una, mai mult ca să se încălzească.

Se întoarse către Ed şi Tilly şi le puse cu blândeţe întrebarea care o bântuia:

—Deci... Eli e fiul lui Cameron?

—Ea zice că nu. A fost foarte categorică în privinţa asta, spuse Tilly, iar Ed confirmă.

—Sunt băiatul tatălui meu, interveni Eli suflând în cacao.

—Bineînţeles că eşti.

Kacey traversă camera şi îl îmbrăţişă strâns, părându-i rău că o auzise. Se bucura nespus că puştiul era teafăr. Trebuia să se descurce cu întrebările despre mama lui, însă era dispusă să o facă; voia să fie cu el și cu Trace. Sentimentele ei pentru Leanna erau împărţite, dar nu putea nega că femeia se sacrificase de dragul fiului ei.

Dintr-odată, telefonul lui Alvarez sună.

— Trebuie să răspund, spuse ea, și se duse în camera alăturată. Lipsi cam zece minute, iar când se întoarse anunţă: Se pare că îl putem condamna pe Cameron Johnson pentru mai multe crime decât bănuiam. Echipajul care s-a dus acasă la el a găsit o cameră secretă în subsol în care sunt poze cu victimele și informaţii despre fiecare în parte. Majoritatea sunt deja moarte, însă câteva au scăpat.

Kacey se gândi la Gloria Sanders-O'Malley, instructoarea de fitness.

—Va trebui să-l sun pe Jonas Hayes la Los Angeles, îi spuse Alvarez lui Pescoli. Cred că putem să-l legăm pe Cam Johnson de presupusa sinucidere a lui Shelly Bonaventure.

—El a fost ciudatul care m-a atacat în Seattle, zise Kacey. Măcar atât a recunoscut. Acum însă, dacă am terminat aici, mă poate duce cineva la spital?

—Sigur, conduc eu, se oferi Pescoli.

—Hai, Eli, îi spuse Kacey zâmbind. Hai să mergem să-l vedem pe tatăl tău.

Nu era singura care voia să meargă la spital. Pescoli și Alvarez aveau de gând să-i pună întrebări lui Trace când se trezea, iar Ed și Tilly, cu toate că erau obosiţi, insistară să-l viziteze si ei.

Revenirea pe holurile atât de cunoscute ale spitalului i se păru de-a dreptul suprarealistă lui Kacey. Deşi totul arăta la fel ca ultima oară, după toate prin câte trecuse, atmosfera părea diferită. Puse această senzaţie pe seama loviturii încasate la ceafă, însă era mai mult decât atât, o ruptură cognitivă ce avea la origine întâlnirea faţă în faţă cu asasinul şi faptul că-l omorâse. Deşi nu regreta că îi luase viaţa lui Cameron Johnson, pentru că avea de gând să-l omoare pe Trace, se simţea totuşi în contratimp. Întreaga ei viaţă profesională avusese drept obiect însănătoşirea pacienţilor, şi acum ucisese intenţionat un om.

„Nu te mai gândi la asta“, îşi spuse. După ce îl lăsă pe Eli cu Tilly şi Ed, se îndreptă spre salonul de reanimare.

Alvarez şi Pescoli erau chiar în spatele ei, dar se opriră să-i ofere câteva clipe de intimitate când se îndreptă spre patul lui Trace.

Ştia că piciorul îi fusese salvat, medicii reuşiseră să-i refacă artera femurală. Trace gemu şi deschise ochii, clipind uşor.

— Hei, spuse ea aplecându-se peste pat, în timp ce asistenta de la reanimare se îndepărtă, cu discreţie. Cum el făcea eforturi evidente să se concentreze, adăugă: Eu sunt. Îi luă mâna și i se strânse inima când îl văzu, cu părul ciufulit pe pernă și obrazul umbrit de barba neagră. Dumnezeule, îl iubea și pentru câteva minute sfâşietoare crezuse că l-a pierdut pentru totdeauna!

—Trace?

Îi zâmbi adormit, cu jumătate de gură, dar ochii îi erau tulburi.

—Kacey? îngăimă el cu voce răgusită.

—Da, eu sunt.

Aproape că i se opri respiraţia când o apucă strâns de mână.

—Eli?

—E bine. Lacrimile îi ardeau ochii. E aici, aşteaptă să te vadă. E cu soţii Zukov, în capătul holului.

Păru uşurat, apoi luă din nou o expresie nătângă.

—Ah. Tilly. Ed.

—Da.

Ştia că nu-și va mai aminti multe din momentul trezirii, poate chiar nimic, dar nu se putea abţine să nu-i strângă mâna.

—Trace, trebuie să-ţi spun ceva.

—Hmmmm...

Adormea la loc.

—În primul rând, Leanna s-a dovedit o tipă de treabă. Mai mult decât atât, cred că ţi-a salvat viaţa.

El nu spuse nimic. Probabil nu auzise.

—Şi mai e ceva, urmă Kacey aplecându-se către pat. Te iubesc. Zâmbi, desi simţea lacrimile fierbinţi curgându-i pe faţă. Este o nebunie și o știu, dar la naiba, te iubesc mult.

—Ştiu... Vocea lui era departe. Te vei mărita cu mine.

Încă era dus; nu ştia ce vorbeşte, dar îi umplu inima de bucurie.

—Vom vorbi despre asta când vei fi mai bine.

Ochii lui se deschiseră larg. Privirea îi era perfect clară când spuse:

—Sunt mai bine. O apucă de ceafă, ridicându-şi capul de pe pernă şi trăgând-o aproape, astfel încât nasurile lor aproape se atingeau. Şi te vei mărita cu mine, doamnă doctor Lambert. Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, îşi apăsă buzele peste ale ei, într-un sărut zdrobitor. Nu e nimic de discutat, decretă el.

Îi dădu drumul şi căzu înapoi pe aşternuturi, istovit, cu ochii închişi.

— Prefăcutule, îl acuză Kacey, însă el nu răspunse.

Simţi un zâmbet pe buzele umflate şi gândi, fără să o spună cu voce tare: „Mă voi mărita cu tine, Trace O’Halleran. Poţi fi sigur de asta“.

Epilog

—Haideţi, haideţi, mergem cu colindul!

Joelle, care purta nişte coarne ridicole de ren, îi conducea pe toţi pe hol.

Pescoli ridică privirea de la biroul său, unde studia certificatele de deces şi ştirile din ziare despre cele două

surori ale lui Cameron Johnson care muriseră de tinere în „accidente".

—Nu merg la nici un colindat! Am treabă!

—Haide, nu strica petrecerea! o certă Joelle, apoi plecă în grabă, bocănind cu tocurile pantofilor ei înalţi care semănau cu ceva ce ar fi purtat Barbie... ei bine, și Michelle. Da, tinerei soţii a lui Lucky i-ar fi plăcut la nebunie pantofii astia.

Mai era doar o săptămână până la Crăciun, și Joelle era total pătrunsă de spiritul sărbătorilor. Colinde, prăjituri, beteală, bradul rotitor cu cadouri false sub el - ce putea face mai mult o femeie într-o instituţie guvernamentală?

Nu că Pescoli ar fi băgat de seamă. Avea destul cu care să-și bată capul în viaţa ei personală. În primul rând, Santana o presa enorm. Se părea că Brady Long îi lăsase o mare parte din vastul său domeniu, iar Nate îi propusese să se mute la el, împreună cu copiii și câinele. De parcă ar fi fost așa de simplu.

„Nu“, își spuse, în timp ce lucra la computer.

Nu era convinsă, cu toate că odraslelor nu le-ar fi stricat un tată. Jeremy, sătul de cicăleala ei și plictisit de viaţă, fusese de acord să-și reia studiile din ianuarie, iar Pescoli spera ca să nu se răzgândească din nou. Cât despre relaţia lui cu Heidi Brewster, încă mocnea, însă cei doi îndrăgostiţi reuşeau s-o ţină cumva în frâu, ceea ce putea fi un lucru bun sau nu, depinde cum priveai lucrurile. Bianca își revenise suficient încât să se întoarcă la școală. Își făcuse un nou prieten care trecuse de câteva ori pe la ei, un puști din echipa de baschet care îi spunea „doamna Pescoli“, în loc să o ignore. Chris mai apărea și el, bineînţeles, dar cu siguranţă povestea lor de dragoste se stingea treptat.

Exact la timp.

Cât despre aiureala cadourilor secrete de la serviciu, se hotărâse să intre în horă și să-i ofere ajutorului de şerif o sticlă de vin cu un ciorap tricotat pe post de husă. Joelle ar fi adorat-o, se gândi Pescoli, căreia i se părea de un prost

gust desăvârşit. Dar nu avuse altă idee. *Pinot Noir*-ul de Oregon era la promoţie şi costase sub limita de zece dolari pe care şi-o stabilise. În plus, exprima destul de limpede cererea de împăcare. Cel puţin asta spera. La urma urmei, individul era șeful ei.

Aşa că totul mergea bine. Cu excepţia lui Alvarez, care căzuse pradă obişnuitei sale panici de Crăciun. La fiecare sărbătoare se întâmpla ceva cu ea. Nu se ducea niciodată acasă în Oregon de Crăciun, iar anul acesta avea de gând să muncească pe perioada sărbătorilor și să le ofere timp liber celor cu familii. Refuzase invitaţia lui Pescoli, spunând că voia să-şi petreacă timpul cu Jane Doe, pisica ei proaspăt adoptată.

Partenera ei încercase să o întrebe de ce evita toate lucrurile legate de Crăciun, dar Alvarez reuşea întotdeauna să se eschiveze sau să schimbe subiectul. Din punctul ei de vedere, Crăciunul era un subiect tabu. Pescoli privi pe fereastră și observă că încă ningea. Cu toate astea, măcar furtunile se mai domoliseră și munca la secţia de poliţie revenise la normal. Cât despre Cameron Johnson, criminalul în serie psihopat, *FBI*-ul intervenise și luase toate dosarele, notiţele și informaţiile din computerul găsit în camera secretă din subsolul casei lui, iar acum agenţii lucrau la caz. Se părea că bărbatul era pornit de ani de zile să le omoare pe toate urmaşele donatorului 727. În notiţele lui găsiseră informaţii despre 42 de femei, dintre care unele locuiau tocmai în New England. Testele *ADN* demonstraseră că victimele din zona aceea a Montanei, precum și altele, inclusiv Shelly Bonaventure din Los Angeles, erau într-adevăr urmaşele lui Gerald Johnson. Se examinau acum și alte „accidente", ale căror victime fuseseră „*Necunoscutele*" din însemnările lui Johnson. Dacă existau mostre *ADN* se efectua analiza, dacă nu, victimele erau exhumate. Nu aveau să obţină rezultate certe în privinţa celor care fuseseră incinerate, fiindcă nu mai puteau face teste.

Erau şi alte probe fizice care îl legau pe Cameron Johnson de crimele sale. Vopseaua neagră de pe Fordul lui Kacey şi de pe dubiţa lui Elle Alexander se potrivea cu cea găsită pe bara de protecţie ascunsă într-o magazie, şi care se monta perfect pe camioneta lui Johnson. Fusese descoperită o ascunzătoare cu plăcuţe de înmatriculare furate, ceea ce explica dificultatea cu care reuşiseră să-i identifice maşina.

Pescoli se lăsă pe spate în scaun, făcându-l să scârţâie. Nişte voci începură să cânte: *„Am auzit clopoţeii în ziua de Crăciun...“*

Se uită la ceas. Spectacolul trebuia să înceapă, şi scena era pregătită.

Câteva lucruri legate de caz încă o deranjau. Avea impresia că era mai mult decât ce descoperiseră, cu toate că toate pistele duceau către Cameron Johnson. La insistenţele lui Kacey Lambert, Pescoli crezuse că Johnson era bărbatul care o atacase în parcarea din Seattle, cu ani în urmă. Și acum se zvonea că doctoriţa se muta cu Trace O’Halleran, așa, dintr-odată, în timp ce ea nu era în stare să se așeze la casa ei, lângă bărbatul de care era îndrăgostită de ani de zile.

Închise ochii și oftă, gândindu-se din nou la toate detaliile nelămurite. Era destul de sigură că-i dăduse de cap. Cameron Johnson era un nebun cu N mare. Fără nici un dubiu. Totodată, asumându-și din ce în ce mai multe riscuri, se demascase, dar asta nu explica totul. Cum făcuse rost de informaţiile despre victime și clinică? Chiar descoperise singur totul? Nu credea asta. Și încă ceva: se părea că arma pe care o folosise Leanna O’Halleran în seara aceea fusese furată și îi aparţinea Clarissei Werner. Pescoli îi interogase pe Clarissa și pe soţul ei și amândoi credeau că o luase intenţionat, ca să îi vină de hac întregului clan Johnson. Ca ironia sorţii să fie completă, Leanna O’Halleran conducea un BMW, aceeaşi marcă și acelaşi model ca și Clarissa, pentru a implica și mai adânc

familia Johnson în toată povestea. Poate. Poate nu. Dar mai erau și alte chestiuni neclare legate de caz...

Se uită din nou la ceas și scoase un pufnet exasperat. Alvarez privi în sus, cu sprâncenele ridicate. Mai devreme, când luaseră cafea de la Jolt, o întrebase:

—Nu ai de gând să renunţi, nu-i așa?

—Nu, răspunsese Pescoli.

Își luase o cafea triplă cu ciocolată și puţină mentă, în timp ce Alvarez, ca pentru a o dezgusta, comandase ceai verde. Se arătase însă la fel de curioasă ca acum.

—Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

—Deja am făcut-o. Gerald Johnson vine cam în cincisprezece minute și cred că își aduce și avocatul preferat.

—Pe Judd?

—Îhâm. Şi i-am pregătit o surpriză.

—Abia aștept.

—Atunci hai.

Cele două detective ajunseră la recepţie exact în momentul în care Gerald și Judd intrau în clădire. Judd era îmbrăcat de parcă urma să prezinte un caz în faţa curţii, iar Gerald în pulover, geacă de schi și blugi, cu un aer sătul de lume.

—Nu înţeleg de ce ai insistat să venim aici, îi zise Judd. O privi pe Pescoli și adăugă: V-am spus tot ce știu despre fratele meu.

Când Pescoli îi conduse în sala de interogatoriu, Judd se crispă.

—Despre ce e vorba?

—Despre adevăr. Pescoli porni reportofonul. Am făcut niște verificări, și câteva chestiuni nu corespund. Sper să mi le puteţi clarifica.

—Cu plăcere, spuse Gerald, însă Judd îl avertiză:

—Tată, nu cred că e o idee bună.

Ignorând remarca, Pescoli îi invită să se aşeze pe scaune, iar Alvarez închise uşa.

—Când vorbeam despre accidentul lui Aggie de acum mulţi ani, aţi spus că s-a încurcat în pături şi a căzut pe scări.

—Nu, spuse Judd, mi-l amintesc pe Cameron trecând în goană pe lângă ea, după care Aggie a căzut. Nimeni nu a putut să o prindă.

—Aţi afirmat că a fost împinsă, îi reaminti Pescoli aşezându-se pe un scaun din faţa lor.

—Mă rog, cred că a fost puţin din ambele. Judd miji ochii şi umerii i se încordară uşor. Nu înţeleg.

—Eu da, spuse Gerald. Am venit acasă în seara aia și Cameron era foarte supărat. Spunea că nu a vrut să facă asta, că nu a vrut să o împingă pe Aggie, dar că nu s-a putut abţine. Nu am înţeles. Apoi versiunea lui Thane a fost puţin diferită. A spus că tu, Judd, ai dat peste Cameron Și el a căzut peste Aggie. Iar Colt a zis că tu l-ai împins pe Cam în Aggie, și Cam a reușit să se salveze.

—Eram copii, replică Judd, dând din umeri. S-a întâmplat de mult. Doar nu te aştepţi ca vreunul dintre noi să își amintească exact ce s-a întâmplat.

Pescoli se duse la ușă și o deschise din nou. Clarissa Johnson Werner păşi înăuntru.

—Ei m-au chemat, spuse ea ca un fel de scuză, după care afirmă hotărâtă: Te înşeli. Eu îmi amintesc. Am fost acolo.

—Ce înseamnă asta? întrebă Judd. Ai ascultat tot.

—Am urmărit discuţia pe un monitor. Si minţi. Am văzut ce s-a întâmplat în ziua aia, şi tu ai fost de vină, Judd. Probabil nu ai vrut ca Aggie să cadă pe scări, dar l-ai împins pe Cameron foarte tare şi el a căzut peste ea. Eram la telefon, veneam să văd ce se întâmplă şi... şi tu l-ai împins.

—Unde vrei să ajungi? strigă Judd. A fost un accident. Nişte copii neastâmpăraţi. Dar începea să transpire şi o picătură mică îi curse pe tâmplă.

—Şi apoi pe pârtia de schi, când a murit Kathleen, erai acolo, urmă Clarissa pe acelaşi ton ferm. Schiai cu Cam şi

Kathy. Te-am văzut vorbind cu ei şi mai târziu Cam mi-a povestit că l-ai provocat să facă o întrecere cu Kathy în afara pârtiei, pe unde zăpada nu era bătătorită. Tu i-ai spus că sora noastră, la fel ca şi Aggie, nu era normală. Că era nebună, când de fapt, Cam era cel care nu avea discernământ.

—Despre ce vorbeşti? icni Judd. Transpiraţia îi ajunsese acum la buza superioară. E o nebunie. O nebunie! Sunt chestii răsuflate şi nu am de gând să mai ascult nici o secundă.

Pescoli se aştepta la reacţia asta. Rosti sec:

—Partenera mea și cu mine avem de gând să-i dăm de cap. Ştim că ucigaşul a fost Cameron și că a acţionat singur, dar îmi dădea impresia că a fost ajutat. Iniţial am crezut că e vorba despre fratele lui geamăn, Colt. Ce alibi mai bun? Dar apoi am descoperit că vestita clinică de fertilizare a fost cumpărată, prin intermediul mai multor companii, de către corporaţia tatălui tău. Şi ghici ce nume apare în toate documentele?

Judd spuse fără să clipească:

—Cumpărăm multe firme. Mai ales centre medicale mici.

Pescoli se lăsă înapoi pe spătarul scaunului.

—Vrei să ne spui ce relaţie aveai cu fratele tău Cameron?

—Fratele meu era nebun.

—Și o soră înceată și alta bipolară. *Ha*. Se pare că problemele psihice nu au apărut doar la fiicele tatălui tău. Printr-o deducţie logică, tânărul Cameron a fost ajutat de cineva care i-a dat un mic „imbold“ mental, ca să spunem așa.

—Tu ești cea sărită de pe fix! Rosu la faţă, Judd își încordă pumnul, apoi se ridică furios de pe scaun și merse către ușă. Interogatoriul ăsta a luat sfârșit!

—Ne vom revedea, domnule Johnson, spuse Pescoli.

—S-o crezi tu!

Trânti ușa, iar Gerald, profund îngrijorat, ieși la rândul lui peste câteva momente, urmat de Clarissa.

Când rămaseră singure, Pescoli se întoarse către partenera ei.
—Deci?
Alvarez zâmbi cu jumătate de gură.
—Bun. O să-l înfundăm și pe el, nu-i așa?
—Poţi fi sigură.
Ieşiră din cameră împreună. Când ajunseră în hol, Alvarez îşi privi partenera.
—Încă un Crăciun fericit, colega.
—Încă un Crăciun fericit.